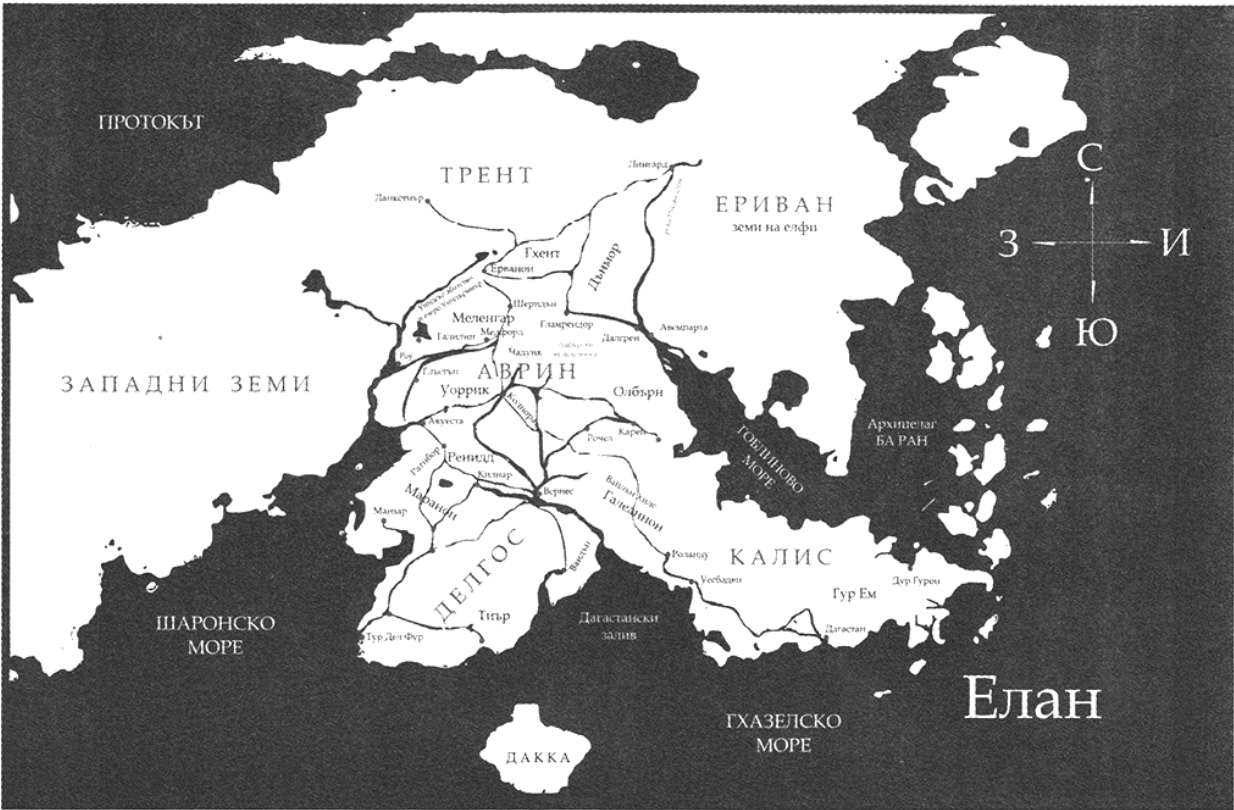

МАЙКЪЛ ДЖ. СЪЛИВАН ПЕРСЕПЛИКУИС

Част 6 от „Откровенията на Ририя“

Превод от английски: Радин Григоров, 2012

chitanka.info

ГЛАВА 1

ДЕТЕТО

Миранда бе убедена, че краят на света ще настъпи точно така — без предупреждение, но с пламъци. Нощното небе зад тях червенееше, засияло от издигация се огън. Университетът гореше.

Стиснала ръчичката на Мърси, Миранда се ужасяваше от мисълта да изгуби момичето в мрака. От часове търчаха насляпо през боровата гора, пробивайки си път през невидими клони. Под тях снегът беше дълбок. Миранда нагазваше до колене, проправяйки пъртина за момиченцето и стария професор.

Останал някъде назад, Аркадиус се провикна:

— Върви, върви, не ме чакай.

Прегърбена от тежката торба и влачейки малкото момиче, Миранда се движеше с цялата бързина, на която бе способна. Едва се съдържаше да не извика при всяко привидяло ѝ се движение из сенките. Паниката клокочеше в опасна близост до повърхността, заплашвайки да прелее. Смъртта вървеше по петите им, а краката на Миранда тежаха.

Изпитваше съжаление за Мърси и се притесняваше, че тегленето наранява ръката ѝ. Веднъж Миранда дръпна прекалено силно, завлачила Мърси по снега. Момичето проплака, когато снегът удари лицето ѝ, но хленчовете не траяха дълго. Бе спряла да задава въпроси и да се оплаква от умора. Мълчаливо се мъчеше да не изостава. Храбро дете.

Достигнаха пътя и Миранда коленичи, за да огледа момичето. Носът на Мърси бе потекъл. По миглите ѝ имаше снежинки. Бузките ѝ бяха зачервени, а черната ѝ коса бе прилепнала по челото. Миранда отдели миг да сложи зад ушите ѝ няколко непокорни кичура, докато мистър Рингс я държеше под око. Миещата мечка се бе свила около врата на Мърси като шал. Момиченцето бе настояло да освободят животните от клетките им, преди да тръгнат. Веднъж намерил се

свободен, мистър Рингс се вкопчи здраво в ръката на Мърси. Той също усещаше, че се задава нещо лошо.

— Как си? — попита Миранда, вдигайки качулката ѝ и пристягайки плаща.

— Студено ми е на краката — рече тя, взирайки се в снега. Гласът на детето бе не по-висок от шепот.

— И моите са така — отвърна Миранда в най-бодрия тон, който можа да насили.

— Весело беше, нали? — рече старият професор, изкачвайки се по склона към тях. Пуфтеше усилено, намести торбата си. Брадата и веждите му бяха заскрежени.

— А *ти* как си? — попита Миранда.

— А, чудесно, чудесно. Един възрастен човек се нуждае от малко раздвижване. Но да продължим.

— Къде отиваме? — попита Мърси.

— Акуеста — отвърна Аркадиус. — Знаеш къде е това, нали, мила? Там императрицата управлява от големия си дворец. Би искала да я срещнеш, нали?

— Тя ще може ли да ни спре?

Миранда забеляза, че погледът на момиченцето се е преместил върху пламналия университет. Тя също погледна нататък, проследявайки как сиянието се издига над дърветата. Вече се бяха отдалечили на мили разстояние, а светлината все още изпълваше хоризонта. Мрачни сенки прелитаха над огъня. Виеха се над пламтящия Шеридън, а от устите им бликаха огнени струи.

— Можем да се надяваме, миличка. Можем да се надяваме — каза Аркадиус. — Трябва да вървим. Зная, че си уморена. Зная, че ти е студено. И аз се чувствам така, но трябва да продължим. Трябва да се отдалечим.

Мърси кимна — или потръпна. Трудно беше да се определи.

Миранда очисти снега от гръбчето и краката ѝ в опит да я предпази от допълнително измокряне. Това ѝ спечели предупредителен поглед от мистър Рингс.

— Другите животни дали са избягали? — попита Мърси.

— Убеден съм — увери я Аркадиус. — Те са умни. Макар и не колкото мистър Рингс — в крайна сметка той се уреди с транспорт.

Мърси отново кимна и додаде с надежда:

— Сигурна съм, че Тийкърп се е измъкнала. Тя може да лети.

Миранда провери раницата ѝ, както и своята собствена, за да се убеди, че са все още пристегнати здраво. Погледна към мрачния път, ширнал се пред тях.

— Това ще ни отведе през Колнора право в Акуеста — обясни старият професор.

— Колко време ще ни трябва? — попита Мърси.

— Няколко дни — може би седмица. А ако времето се задържи лошо — и по-дълго.

Миранда видя разочарованието в очите ѝ.

— Не се притеснявай. Щом се отдалечим достатъчно, ще спрем, ще си починем и ще ядем. Ще приготвя нещо топло и ще поспим. Но сега не трябва да спиране. След като сме на пътя, вече ще е по-лесно.

Жената хвана Мърси за ръка и отново поеха. Със задоволство установи, че казаното от нея се оказва истина. Оставените от колите следи улесняваха пътуването, пък и беше нанадолнище. Поддържаха бързо темпо. Скоро гората удуши сиянието зад тях. Светът утихна и се смрачи, само звукът на ледения вятър им правеше компания.

Миранда хвърли поглед към пристъпващия уморено професор. Той бе притиснал плаща си плътно до врата, кожата на лицето му бе почервеняла, дишаше мъчително.

— Сигурен ли си, че си добре?

Първоначално Аркадиус не отговори. Приблужи се, усмихна се насилено, сетне прошепна в ухото ѝ:

— Страхувам се, че може да се наложи да довършиш пътуването без мен.

— Какво? — прекалено гръмко каза Миранда. Хвърли поглед към момиченцето, но Мърси не повдигна глава. — Скоро ще спрем. Ще си починем и утре ще наваксаме. Днес се движихме сносно. Дай ми раницата си — тя протегна ръка.

— Не. Аз ще си я нося. Знаеш, че е чупливо и опасно. Ако някой умре, носейки го, то искам да бъда аз. А почивката няма да има значение. Не съм достатъчно силен за подобно пътуване. И двамата знаем това.

— Не можеш да се откажеш.

— Не го правя. Предавам водачеството на теб. Ти ще се справиш.

— Но аз не зная какво да правя. Така и не ми каза какъв е планът.

Аркадиус се изкикоти.

— Защото често се променя. Надявах се регентите да приемат Мърси за наследник на Модина, но те отказаха.

— И сега?

— Сега Модина е на престола, така че може да имаме и втори шанс. Най-доброто, което можеш да сториш, е да идеш до Акуеста и да искаш аудиенция.

— Но аз не зная как...

— Ще измислиш нещо. Запознай императрицата с Мърси. Това ще е стъпка в правилната посока. Скоро ти ще бъдеш единствената, която знае истината. Не ми е приятно да те натоварвам с това бреме, но нямам избор.

Миранда поклати глава.

— Майка ми беше тази, която ме натовари. Не ти.

— Изповедта на смъртно легло е тежичка — старецът кимна. — Но това ѝ е позволило да умре в мир.

— Така ли мислиш? Или духът ѝ още не е намерил покой? Понякога ми се струва, че ме наблюдава. Аз плащам цената за страхливостта ѝ.

— Майка ти е била млада, бедна и глупава. Станала е свидетел на смъртта на дузина мъже и убийството на родилка и дете, едва успявайки да се измъкне. Живяла е в постоянен страх, че някога някой може да узнае за близнаците и че тя е спасила един от тях.

— Но — рече горчиво Миранда — стореното от нея е грешно и безсъвместно. А най-лошото е, че не отнесе греха със себе си в гроба. Но неее, трябваше да ми каже. Да натовари мен с отговорността да поправам грешките ѝ. Трябваше...

Мърси рязко спря, дърпайки ръката на Миранда.

— Миличка, трябва да... — тя замлъкна, виждайки лицето на момичето. Бледата светлина на зараждащата се зора показваше страха ѝ, докато Мърси се взираше напред, където пътят свиваше към голям каменен мост.

— Напред има светлина — рече Аркадиус.

— Дали е...? — попита Миранда.

Старият преподавател поклати глава.

— Лагерен огън. Няколко. Още бежанци. Можем да се присъединим към тях, така пътуването ще е по-лесно. Ако не греша,

лагеруват на другия бряг на Галевир. Нямах представа, че сме се отдалечили толкова. Нищо чудно, че дъх не ми е останал.

— Ето — обърна се Миранда към момиченцето, поемайки отново напред. — Видя ли? Проблемите ни свършиха. Може би дори ще имат кола, в която да се вози някой старец.

Аркадиус се поусмихна.

— Тогава нещата може и да се подобрят.

— Ще...

Момиченцето стисна ръката на Миранда и отново спря. Към тях се задаваха конници. Животните бълваха бяла мъгла, а копитата им кънтяха по заледения път. Ездачите бяха увити в черни плащове. От качулките и шаловете им не можеше да се определи много, но едно нещо беше ясно — бяха хора, трима на брой. Идваха от юг, но не откъм огньовете. Не бяха бежанци.

— Какво мислиш? — попита Миранда. — Бандити?

Професорът поклати глава.

— Какво ще правим?

— Нищо. Ако имаме късмет, те ще се окажат просто притекли се на помощ добри люде. Ако не... — мрачно потупа торбата си. — Иди при огньовете и поискай да те приютят. Сетне се погрижи Мърси да стигне до Акуеста. Избягвай регентите и се опитай да кажеш на императрицата историята на момичето. Кажи ѝ истината.

— Ами ако...

Конете се приближиха и забавиха ход.

— Какво си имаме тук? — попита един от ездачите.

Миранда не можа да определи кой, но предположи, че е бил най-предният. Той ги изучаваше, докато те се вслушваха в учестеното дишане на конете.

— И ако това не е съвпадение — каза той, слизайки от седлото. — Точно към теб бях тръгнал, старче.

Беше висок и се движеше предпазливо, сковано. Пронизващите му очи проблясваха изпод качулката, носът и устата му бяха скрити под тъмночервен шал.

— Ранна разходка сред снега? — попита, приближавайки се.

— Трудно би могло да се нарече така — отвърна Аркадиус. — Бягаме.

— Не се и съмнявам. Бях ли изчакал дори и ден, щях да те пропусна и ти щеше да се измъкнеш. Посещението в двореца беше глупаво. Разкри твърде много. И за какво? Трябваше да си по-умен. Но възрастта сигурно носи със себе си отчаяние.

Погледна към Мърси.

— Това ли е момичето?

— Гай — каза Аркадиус. — Шеридън гори. Елфите прекосиха Нидвалден. Нападнаха!

Гай! Миранда го познаваше — или поне бе наясно с репутацията му. Аркадиус ѝ бе казал имената на всички църковни стражи. Според него Луис Гай бил най-опасният. Всички от нифронските стражи били фанатици, избрани заради непрекословната отдаденост, но Гай си имал потекло. Девическото име на майка му било Ивон. Тя била набожно момиче, омъжило се за лорд Джаред Серет, пряк потомък на лорд Дариус Серет — комуто патриарх Венлин поверил да открие наследника на Старата империя. Това правеше Гай фанатик на фанатиците.

— За глупак ли ме вземаш? Това е детето, за което спомена на Етелред и Салдур, нали? Онова, което искаше да подготвиш за следваща императрица. Защо ти е да правиш това, старче? Защо точно *това момиче*? Това друг номер ли е? Или наистина се опитваше да ни я натресеш, без ние да осъзнаваме коя е? Да поправиш грешката си? — Гай коленичи, за да огледа Мърси по-добре. — Ела, дете.

— Не! — просъска Миранда, придърпвайки момиченцето към себе си.

Луис Гай бавно се изправи.

— Пусни детето — нареди той.

— Не.

— Страж Гай! — викна Аркадиус. — Тя е обикновено селянче. Сираче, за което се грижа.

— Така ли? — той изтегли меч а си.

— Бъди разумен. Нямаш представа какво вършиш.

— Смятам, че имам. Всички така се бяха вторачили в Есрахаддон, че ти остана незабелязан. Кой би си представил, че ще посочиш пътя към наследника не веднъж, а два пъти?

— Наследникът? Наследникът на Новрон? Луд ли си? Затова ли мислиш, че говорих с регентите?

— А не е ли?

— Не — той поклати глава с усмивка. — Дойдох, защото подозирах, че не са обмислили въпроса с приемствеността. Искях да допринеса за обучението на следващия владетел.

— Но настоя да бъде това момиче — *единствено* то. Защо ти е да го правиш, освен ако тя не е истинският наследник?

— Това е безсмислено. Как бих могъл да зная личността на наследника? Или изобщо дали такъв още съществува?

— Как наистина! Това е липсващото парче. Всъщност ти си единственият, който би могъл да знае. Я кажи, Аркадиус Латимър, с какво си изкарваше хляба баща ти?

— Беше кошничар, но не виждам какво...

— Да. И как сиромашкият син на един кошничар от бедно селце се издига до професор в университета Шеридън? Съмнявам се, че баща ти изобщо е знаел да чете, а пък синът му е един от най-почитаните учени в света. Как точно се случва това?

— Гай, точно на такъв като теб ли трябва да обяснявам за амбицията и усилената работа?

Стражът се усмихна презрително.

— Изчезна за десет години, а когато се появи отново, знаеше много повече.

— Измисляш си.

— Църквата не назначава просто така в университета. Нима мислиш, че не разполагаме със записи?

— Не, разбира се. Просто мислех, че ти не си ги чел — старецът се усмихна.

— Аз съм страж, идиот такъв. Имам достъп до цялата архива.

— Да, но не мислех, че изследването за мен ще представлява интерес. На младини бях луда глава и също така красавец. Това пише ли го?

— Пише, че си намерил гроба на Йолрик. Кой е бил той?

— Пък аз си мислех, че знаеш всичко.

— Нямах време да се ровя в библиотеките. Бързах да те заловя.

— Но защо? Защо мен? Защо си извадил меч?

— Защото Наследникът на Новрон трябва да умре.

— Тя не е наследникът. Защо мислиш, че е тя? Как бих могъл да зная личността му?

— Защото това е една от тайните, които си донесъл. Узнал си как да откриеш наследника.

— Ба! Наистина, Гай, имаш богато въображение.

— Имаше и други записи. Църквата те е викала на разпит. Мислили са, че си посетил Персепликуис — както онзи Едмънд Хол. Няколко дни след това в Ратибор е имало сражение. Бременна майка и съпругът ѝ са били убити. Идентифицирани като Линита и Нарон Браун, те и детето им са били екзекутирани от серети. Намирам за странно, че след векове търсене моят предшественик успял да открие Наследника само няколко дни след разпита ти.

Гай прониза професора с поглед.

— Сделка ли сключи? Изтъргува информацията в замяна на свободата си? Убеден съм, че са ти казали, че търсят наследника, за да го възстановят на трона. Трябва да е било ужасно, когато си узнал истината. Сигурно си се почувствал използван, а вината трябва да е била непоносима.

Луис Гай поспря, за да даде възможност на Аркадиус да отговори, но възрастният човек не каза нищо.

— След това всички са мислили, че родът е бил унищожен, не е ли така? Дори и патриархът си е нямал представа, че има друг наследник. Тогавя Есрахаддон избягва и отива право при Дигън Гаунт. Само дете Дигън не е наследникът. Дълго време бях заблуден, но представи си колко бях шокиран, когато повторният кръвен тест се оказа отрицателен. Несъмнено същата отвара, която Есрахаддон използва за Ариста и крал Амрат, за да накара Брага да нападне Есендънови. Сега, като поглеждам назад, си мисля, че един магьосник от Старата империя не бил толкова глупав, че да ни отведе директно при наследника.

— Но е имало друг наследник, нали? А ти си използвал същия номер, като първия път, за да я намериш — Гай хвърли поглед към Мърси. — Тя какво е? Незаконно родена? Племенница? — пристъпи към Миранда. — Пусни я.

— Не! — викна професорът.

Един от войниците хвана Миранда, а другият отскубна детето от нея.

— Но нека се подсигуриим. Няма да допусна същата грешка два пъти.

С ловко движение на китката Гай поряза ръката на Мърси. Тя изпищя, а мистър Рингс просъска.

— Това е съвсем ненужно! — каза Аркадиус.

— Не ги изпускайте от очи — нареди на хората си стражът, докато отиваше към коня си.

— Тихичко, бъди храбра заради мен — обърна се Миранда към момичето.

Гай внимателно положи меча си на земята и измъкна от седлото си кожена торба. Извади три стъкленици. Отпуши първата, наклони я леко и поръси малко от прахта върху окървавеното острие.

— Искам да си вървя — изхленчи Мърси, хваната здраво. — Може ли да си вървим вече?

— Интересно — промърмори Гай, отсипвайки от втората стъкленица. Тя съдържаше течност, която засъска върху острието.

— Гай! — викна Аркадиус, пристъпвайки напред.

— Много интересно — продължи стражът. Отпуши и третата стъкленица.

— Недей! — изкрещя старецът.

Една капка се отрони от стъкленицата.

Пук!

Звукът приличаше на извадена тапа, а блясъкът бе ослепителен.

Луис Гай се изправи, вперил очи във върха на меча си. Започна да се смее. Смехът му звучеше странно, като песента на побъркан.

— Най-сетне. Най-накрая открих Наследника на Новрон. Моята ръка ще завърши делото на предтечите ми.

— Миранда — прошепна Аркадиус, — вече нищо не можеш да сториш.

Очите на стареца посочиха лагера.

Вече се бе развиделило достатъчно, за да се вижда дима от няколкото огъня. Евентуалната помощ бе толкова близо. Най-много на няколкостотин ярда.

— Отдадох живота си да поправа грешката си. Но сега от теб зависи какво ще бъде сторено — каза професорът.

Луис Гай взе момичето и я сложи на коня си.

— Ще я отведем при патриарха.

— Ами тези двамата, сър? — попита един от качулатите.

— Вземете стареца. Жената убийте.

Сърцето на Миранда подскочи, когато войникът посегна към меча си.

— Чакайте! — каза Аркадиус. — Ами рогът? — професорът отстъпваше назад, стиснал торбата си. — Патриархът ще иска и рога, нали?

Очите на Гай се стрелнаха към торбата, която Аркадиус държеше.

— У теб ли е?

Аркадиус хвърли отчаян поглед към Миранда, сетне се обърна и побягна по пътя.

— Пази детето — нареди на един от хората си Гай. Махвайки с ръка на другия, двамата затичаха подир професора. Аркадиус търчеше със скорост, която Миранда не смяташе за възможна.

Гледаше го — най-близкият ѝ приятел — как тича по пътя, развял наметалото си. Гледката би била смешна, ако не знаеше какво носи в торбата си старецът. Знаеше защо бяга, какво означава това, какво се иска от нея.

Плъзна ръка под плаща си. Не бе убивала досега, но какъв избор имаше? Мъжът беше войник, вероятно серет. Той се обърна с гръб към Миранда, за да улови по-добре коня на Гай, съсредоточавайки вниманието си върху Мърси и съскащата миеща мечка.

Миранда разполагаше със секунди, преди Гай и другият да настигнат Аркадиус. Плачеше ѝ се от това, което знаеше, че предстои. Бяха стигнали толкова далеч, жертвали толкова много... и точно когато бяха близо до целта си, да бъде спрян по такъв начин... да намери смъртта си на пътя... *Трагичен* бе твърде слаба дума за подобна несправедливост. Ала после щеше да има време за сълзи. Професорът разчиташе на нея и тя нямаше да го разочарова. Онзи поглед ѝ бе казал всичко. Това бе последният риск. Успееха ли да отведат Мърси до Модина, всичко можеше да бъде поправено.

Изтегли кинжала и се стрелна напред. С все сила промуши войника в гръб. Той не носеше броня и острието проникна дълбоко през плата, кожата и мускулите.

Той се извъртя и я удари. Юмрукът му уцели бузата ѝ. Ударът я замая и тя падна в снега, все още стискайки хлъзгавия от кръв кинжал.

Мърси се вкопчи в седлото и изпищя. Миещата мечка бе настръхнала.

Миранда се изправи на крака, а войникът изтегли меча си. Беше лошо ранен. Пристъпи към нея с олюляване. Тя се опита да побегне към коня и Мърси, но серетът беше по-бърз. Мечът му потъна в нея някъде около кръста ѝ. Усети как острието я пронизва. Болката бе нажежена, но внезапно изпита студ. Краката ѝ се подкосиха. Успя да се вкопчи в седлото. Ужасеният кон се понесе, влачейки я.

Войникът падна на колене, в гърлото му клокочеше кръв.

Миранда се опита да се издърпа, но краката ѝ не я слушаха. Висяха безжизнено, жената усети силата да изтича и от ръцете ѝ.

— Вземи юздите, Мърси. Дръж се здраво.

Гай и войникът бяха настигнали Аркадиус. Стражът, спрял се при писъците на момичето, изоставаше, но другият войник бе повалил професора в снега.

— Мърси — каза Миранда, — трябва да яздиш. Насочи го натам — язди към лагерните огънове. Помоли за помощ. Върви.

С последни сили удари коня по хълбока. Животното се стрелна напред. Седлото се отскубна от пръстите на Миранда и тя още веднъж се строполи в снега. Легнала по гръб, тя се вслуша в заглъхващите копита.

— На... — чу Гай да крещи, но вече бе късно. Аркадиус бе отворил торбата.

Дори и от това разстояние Миранда усети земята да потръпва от експлозията. Миг по-късно повей на вятъра я засипа със снежинки от вдигналия се високо във въздуха снежен облак. Аркадиус и борецният се с него войник умряха на място. Гай бе отхвърлен от взрива. Останалите коне се пръснаха.

Когато облакът се уталожи, Миранда се взря в просветляващото се небе. Вече не ѝ беше студено. Болката отслабваше едновременно с усещането в крайниците. Лек ветрец я помилва по бузата и тя забеляза, че роклята ѝ е подгизнала от кръв. В устата си усещаше металически вкус. Дишането ѝ се затрудни — като че се давеше.

Гай бе още жив. Чу го да проклина стареца и да вика по конете, сякаш бяха непослушни кучета. Стъпки в снега, проскърцване на кожа, сетне звук на копита.

Остана сама в тишината на зимното утро.

Беше тихо. Спокойно.

— Мили Марибор, чуй ме — замоли се тя към небето. — Отче Новронски, създателю на хората.

Пое последния си дъх и с него изрече:

— Грижи се за единствената си дъщеря.

* * *

Аленда Ланаклин пристъпи от шатрата си в хладния утринен въздух. Носеше най-дебелата си вълнена рокля и се бе заметнала с две кожи, но пак потрепваше. Слънцето тъкмо изгряваше — студена млечиста мъгла в гъстата супа на зимното небе. Облаците не се бяха махали в продължение на цяла седмица. Зачуди се дали някога ще види слънцето отново.

Оглеждаше издигнатите наоколо шатри. Дим се издигаше от почернелите огнища за радост на вятъра. Край тях крачеха закачулени фигури, така увити, че трудно можеше да се определи принадлежащият им пол. Обаче дилемата все пак бе спестена, защото всички крачещи бяха жени. В лагера имаше също деца и възрастни. Вървяха с наведени глави, внимателно подбирайки пътя си.

В светлината всичко изглеждаше толкова различно, тъй тихо и спокойно. Миналата нощ представляваше огнен ужас и писъци, паническо бягство по Уестфилдския път. Бяха спрели съвсем за кратко, за да се преброят. Аленда беше толкова изтощена, че съвсем смътно помнеше издигането на лагера.

— Добро утро, милейди — поздрави я Емили изпод одеялото, което бе увила около плаща си. Думите ѝ бяха лишени от обичайната жизнерадостност. Прислужницата на Аленда винаги посрещаше утрото с усмивка. Сега стоеше мрачно, зачервяващите ѝ се ръце трепереха, брадичката ѝ се тресеше.

— Такова ли е, Емили? — Аленда се огледа отново. — По какво го определи?

— Да ви намерим нещо за закуска. Нещо топло ще ви накара да се почувствате по-добре.

— Баща ми и братята ми са мъртви — каза Аленда. — Идва краят на света. С какво ще ми помогне една закуска?

— Не зная, милейди, но трябва да опитаме. Това искаше баща ви — да оцелеете, имам предвид. Затова и той остана, за да прикрива бягството ни.

Мощен звук, отекнал като гръмотевица, долетя откъм север. Всички глави се извъртяха натам. По лицата на всички бе изписан ужас — краят несъмнено бе дошъл.

В средата на лагера Аленда откри Белинда Пикъринг, дъщеря ѝ — Ленар, стария Юлиан, камерхера на Меленгар и лорд Валин — единственият им защитник. Възрастният рицар ги бе повел сред снощния хаос. Те представляваха последните останки от кралския двор, поне в Меленгар. Крал Олрик се намиреше в Акуеста, спасявайки сестра си, Ариста, от екзекуция. При него бягаха.

— Нямам представа, но би било глупаво да оставаме — каза лорд Валин.

— Съгласна съм — каза Белинда.

Лорд Валин се обърна към едно момче.

— Разбуди всички. Потегляме моментално.

— Еми — каза Аленда, обръщайки се към прислужницата си, — бягай да опаковаш нещата ни.

— Какъв беше онзи звук? — обърна се Аленда към Ленар, която само сви рамене с ужасено лице.

Ленар Пикъринг бе поразителна — както винаги. Въпреки ужасиите, бягството и примитивните условия в лагера, тя сияеше. Дори и в набързо заметнато наметало и с разчорлена изпод качулката коса, пак си оставаше зашеметяваща — както и спящото бебе е винаги красиво. Бе наследила това от майка си. Мъжете от рода Пикъринг се славеха като отлични мечоносци, а жените им бяха прословути красавици. Майката на Ленар, Белинда, бе всеизвестна.

Сега всичко това бе свършило. Смятаното за неизменно само до преди ден сега бе изгубено зад непреодолимо за окото разстояние, макар на моменти да изглеждаше, че Ленар се опитва да погледне назад. Аленда често я виждаше да се взира в хоризонта, погледът ѝ изразяващ смес от отчаяние и разкаяние.

В ръцете си още стискаше легендарната бащина рапира. Графът ѝ бе дал оръжието си, умолявайки я да го отнесе на брат си Моувин. Сетне бе целунал всеки от семейството си, преди да се върне в редиците на армията, където бащата на Аленда и братята ѝ също

изчакваха. Оттогава Ленар не се разделяше с меча. Беше увила оръжието в тъмно вълнено одеяло, пристягайки го с копринена панделка. По време на бягството бе притискала вързопа към гърдите си, на моменти бършейки сълзите си с него.

— Ако днес напрегнем сили, може да достигнем Колнора по залез — каза им лорд Валин. — Стига времето да се подобри.

Старият рицар погледна нагоре, сякаш атмосферните условия бяха единственият им противник.

— Лорд Юлиан — каза Белинда. — Регалиите... скиптърът и...

— На сигурно място са, милейди — отвърна възрастният камерхер. — Натоварени са в колите. Кралството е непокътнато, като изключим територията му.

Старецът отново погледна по посоката на странния звук, към бреговете на Галевир и към моста, който бяха прекосили миналата нощ.

— В Колнора ще ни помогнат ли? — попита Белинда. — Нямаме много храна.

— Ако новините за помощта на крал Олрик са достигнали до тях, ще го сторят — каза лорд Валин. — Дори и да не са, Колнора е търговски град, а търговците се интересуват от печалби, не кавалерство.

— Имам бижута — уведоми го Белинда. — Ако е нужно, можеш да продадеш...

Графинята замлъкна, виждайки Юлиан все още да се взира към моста.

Останалите също насочиха поглед натам и видяха ездач.

— Това... — поде Ленар.

— Дете е — каза Белинда.

Аленда бързо осъзна, че тя е права. Към тях препускаше малко момиченце, вкопчило се в плувнал от пот кон. Качулката ѝ бе отметната, разкрила черната ѝ коса и розови бузи. Беше на около шест. Точно както тя бе стиснала коня, малка миеща мечка се държеше здраво за нея. Несъмнено странна двойка, но Аленда си припомни, че „нормални“ неща вече не съществуваха. Ако видеше мечка с шапка, възседнала пиле, това също щеше да е нормално.

Конят навлезе в лагера и лорд Валин улови юздите му, принуждавайки го да спре.

— Добре ли си, миличка? — попита Белинда.

— По седлото има кръв — отбеляза лорд Валин.

— Наранена ли си? — попита графинята. — Къде са родителите ти?

Момичето потръпна и премина, но не каза нищо. Юмручетата ѝ все още стискаха юздите.

— Студена е като лед — каза Белинда, докосвайки бузата ѝ. — Помогнете ми да я сваля.

— Как се казваш? — попита Аленда.

Момичето не отговори. Лишена от коня си, тя се зае да прегръща миещата мечка.

— Друг ездач — каза лорд Валин.

Аленда вдигна очи и видя мъж да прекосява моста.

Ездачът влетя в лагера и отметна качулка, разкривайки дълга черна коса, бледа кожа и напрегнати очи. Късата му брадичка бе изящно оформена. Плъзна поглед по тях, докато не откри момичето.

— Нея! — каза той, сочейки. — Дайте ми я незабавно!

Момичето изхленчи изплашено, поклащайки глава.

— Не! — викна Белинда, бутайки детето в ръцете на Аленда.

— Милейди — поде лорд Валин, — ако детето е негово...

— Това дете не му принадлежи — заяви графинята с омразен тон.

— Аз съм страж на нифронската църква — изкрещя мъжът достатъчно силно, та всички да чуят. — Това дете принадлежи на църквата. Ще ми я предадете незабавно. Ако някой ми се противопостави, ще умре.

— Зная много добре кой си, Луис Гай — каза Белинда, кипейки от гняв. — Няма да ти предоставя още деца, които да убиеш.

Стражът я изгледа.

— Графиня Пикъринг? — огледа лагера с подновен интерес. — Къде е съпругът ти? Къде е избягалият ти син?

— Не съм избягал — каза Денек, пристъпвайки напред. Най-младият син на Белинда наскоро бе навършил тринадесет и бе започнал да се издължава. Личеше, че върви по пътя на братята си.

— Има предвид Моувин — обясни Белинда. — Това е мъжът, виновен за смъртта на Фанън.

— Питам отново — настоя Гай. — Къде е съпругът ти?

— Той е мъртъв, а Моувин е в безопасност от теб.

Стражът огледа тълпата, спирайки поглед на лорд Валин.

— И ви е оставил с калпава защита. Сега ми дайте детето.

— Няма — каза Белинда.

Гай слезе от коня и пристъпи напред към лорд Валин.

— Дайте ми момичето, за да не си я взема със сила.

Старият рицар погледна към Белинда, чието лице оставаше изпълнено с омраза.

— Милейди не желае това. Ще защитя решението й.

Възрастният мъж изтегли меч си:

— Сега ще се махнеш.

Аленда подскочи при звука на стомана, когато Гай изтегли собствения си меч и атакува. След по-малко от миг лорд Валин притискаше наранената си страна, а въоръжената му ръка потрепваше. Клатейки глава, стражът изби оръжието му и заби острие във врата на рицаря.

Пристъпи към момичето с ужасяващ пламък в очите. Преди да се приближи, Белинда пристъпи между тях.

— Нямам навика да убивам жени — каза й Гай. — Но няма да позволя нищо да застане на пътя ми.

— За какво ти е тя?

— Както ти каза, за да я убия. Ще я отведа при патриарха, където ще умре от моята ръка.

— Никога.

— Не можеш да ме спреш. Огледай се. Имаш само жени и деца. Няма кой да се бие за теб. Дай ми момичето!

— Майко? — тихо каза Ленар. — Той е прав. Няма друг. Моля те.

— Майко, нека аз — примоли се Денек.

— Не. Още си твърде малък. Сестра ти е права. Няма друг.

Графинята кимна към дъщеря си.

— Доволен съм да видя ня...

Гай спря, когато Ленар пристъпи напред. Тя захвърли наметалото си и разви вързопа, разкривайки бащиното си оръжие, което изтегли от ножницата. Острието придърпа мъгливата зимна светлина, засиявайки с ярък блясък.

Объркан, Гай я погледна.

— Какво е това?

— Ти причини смъртта на брат ми — каза Ленар.

Стражът хвърли поглед към Белинда.

— Шегуваш се.

— Само този път, Ленар — каза Белинда на дъщеря си.

— Ще оставиш дъщеря си да умре заради това дете? Ако трябва да избия всичките ти деца, ще го сторя.

Аленда ужасена гледеше как всички отстъпват, оформяйки кръг между страж Гай и Ленар. Вятър разлюля платницата и развя златните коси на девойката. Застанала в снега в белите си дрехи за път и стиснала рапирата, тя приличаше на митично създание — фея или богиня.

Луис Гай намръщено атакува. С изненадваща бързина и ловкост, Ленар отби атаката. Бащиното оръжие запя при сблъсъка.

— Държала си меч и преди — изненадано каза Гай.

— Аз съм Пикъринг.

Той замахна. Тя отрази. Нанесе страничен удар — тя парира. Контраатакува, порязвайки бузата му.

— Ленар — навъсено каза майка й. — Не си играй.

Гай спря, притиснал ръка към кървящото си лице.

— Той е убил Фанън, майко — студено каза Ленар. — Трябва да страда. Да послужи за пример.

— Не — рече Белинда. — Ние не постъпваме така. Баща ти не би одобрил. Просто го довърши.

— Какво е това?! — каза Гай, в гласа му се долавяше колебание. — Та ти си жена.

— Казах ти — аз съм Пикъринг, а ти си виновен за смъртта на брат ми.

Гай започна да вдига меча си.

Ленар промуши. Рапирата прониза сърцето му и бе отдръпната още преди той да довърши движението си.

Луис Гай се строполи по лице в окървавения сняг.

ГЛАВА 2

КОШМАРИ

Ариста се събуди с писъци. Тялото ѝ трепереше, стомахът ѝ се гърчеше — остатъчните тръпки от сън, който не си спомняше. Седна, притискайки лявата ръка към гърдите си, в които се носеше бясно туптене. Сърцето биеше толкова силно и бързо, сякаш се опитваше да избяга от обгърналите го ребра. Помнеше само смътни фрагменти, изглеждащи несвързани. Единствено Есрахаддон присъстваше неизменно. Гласът му прекалено слаб и далечен, за да може да чуе словата.

Ленената ѝ нощница бе прилепнала към кожата. Чаршафите се влачеха по пода. Юрганът, украсен с красиви избродирани цветя, се намираше в другия край на стаята. Но Есрахаддоновата роба бе положена до нея, сияейки със слаб син отблясък. Сякаш някоя прислужница я бе приготвила за обличане. Ръката на Ариста я докосваше.

Какво прави на леглото? Принцесата погледна към гардероба. Вратата, която много добре помнеше как е затворила, зееше отворена. Побиха я тръпки. Беше сама.

Сепна я деликатно почукване на вратата.

— Ариста? — долетя гласът на Олрик.

Тя наметна робата и моментално се почувства по-спокойна, по-затоплена.

— Влез — подвикна тя.

Брат ѝ отвори вратата и надникна, вдигнал свещ малко над главата си. Бе облечен в червена роба, препасал огромния меч на Есендънови. С едната си ръка придържаше ножницата, за да не се влачи по пода. Гледката ѝ напомни за нощта, в която баща им бе убит — нощта, в която Олрик беше станал крал.

— Чух те да викаш. Добре ли си? — попита той, оглеждайки стаята. Очите му се спряха на сияещата роба.

— Нищо ми няма. Просто сънувах кошмар.

— Отново? — той въздъхна. — Знаеш ли, може да помогне, ако не спиш в това *нещо* — посочи към робата. — Да спиш в дрехите на мъртвец... страховито е, даже малко извратено. Не забравяй, че той беше магьосник. Това нещо може да е... не, ще го кажа — то е омагьосано. Сигурен съм, че одеждата е отговорна. Искаш ли да споделиш съня си?

— Не помня много. Като в другите, просто... не зная. Трудно е да се опише. Имаше го онова обсебващо чувство на неотложност. Усещам нуждата да намеря нещо — че ще умра, ако не го открия. Винаги се събуждам ужасена — сякаш внезапно почвата под краката ми е изчезнала и съм пристъпила в пропаст.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Олрик. — Вода? Чай? Бульон?

— Бульон? Къде ще намериш бульон посред нощ?

Той сви рамене.

— Просто реших да попитам. Не е нужно да се сопваш така. Чувам те да пициш, скачам от леглото и се втурвам при теб, предлагам да се правя на прислужник, а за благодарност получавам такова отношение?

— Съжалявам — тя се намръщи игриво, но бе искрена. Присъствието му бе прогонило сенките и разсея мислите ѝ за гардероба. Тя потупа леглото си. — Седни.

Олрик се поколеба, сетне остави свещта на нощното шкафче и приседна до сестра си.

— Какво е станало с чаршафите? Сякаш си се борила.

— Може и да съм. Не помня.

— Ужасно изглеждаш.

— Благодаря.

Олрик въздъхна.

— Съжалявам. Съжалявам. Но ти все още си малкото ми братче и още ми е трудно да свикна с тази ти закрилническа страна. Помниш ли, когато паднах от Тамариск и си счупих глезена? Причерня ми от болка. Когато те помолих да доведеш помощ, ти само стоеше там, сочеше и се хилеше.

— Бях на дванадесет.

— Беше отвратително хлапе.

Той се навъси.

— Но вече не си — тя пое ръката му между дланите си. —
Благодаря ти, че дойде да ме нагледаш. Дори носиш меча си.

Олрик погледна надолу.

— Не знаех що за звяр или негодник може да е нападнал
принцесата. Трябваше да съм готов за битка.

— Изобщо можеш ли да го изтеглиш?

Той отново се намръщи.

— Ще престанеш ли? Казват, че съм се сражавал майсторски в
Медфордската битка.

— Майсторски?

Той сви рамене, за да потисне усмивката си.

— Да, би могло да се каже дори героично. Всъщност съм убеден,
че някои казват точно това.

— Прекалено много пъти си гледал онази глупава пиеса.

— Представлението е добро, обичам да подкрепям изкуствата.

— *Изкуствата* — тя подбели очи. — Харесва ти, защото
момичетата припадат, а ти се наслаждаваш на вниманието.

— Е — отърси се гузно той.

— Не отричай! Виждала съм те сред тълпа от тях, обикалящи те
като лешояди, а ти се хилиш и пристъпваш наперено като награден
панаирен бик. Списък правиш ли си? Юлиан да не ги праща в покоите
ти по цвят на косата, височина или по азбучен ред?

— Нищо подобно.

— Трябва да се ожениш. И то колкото по-скоро, толкова по-
добре. Имаш потекло, за което трябва да мислиш. Кралете без
наследници предизвикват граждански войни.

— Звучиш като татко. Не дай Марибор да се занимавам с нещо,
което ми е приятно. Достатъчно ми е, че трябва да съм крал — не ме
карай да ставам още съпруг и баща. Със същия успех може да ме
хвърлиш в тъмница. Пък и има много време. Още съм млад. От думите
ти излиза, че едва ли не се олюлявам на ръба на гроба си. Ами ти?
Вече оформяш статута на стара мома. Не трябва ли да се оглеждаме за
подходящи благородници? Помниш ли, когато мислеше, че съм ти
уредил брак с принц Рудолф... Ариста? Добре ли си?

Тя се извърна, избърсвайки очи.

— Нищо ми няма.

— Съжалявам.

Принцесата усети ръката му върху рамото си.

— Всичко е наред — отвърна тя и се изкашля, за да разкара буцата в гърлото си.

— Знаеш, че никога не бих...

— Зная. Всичко е наред, наистина — тя подсмъркна и обърса нос. Няколко минути помълчаха, сетне Ариста продължи. — Знаеш ли, бих се омъжила за Хилфред. Нямах да се интересувам какво щеше да кажеш ти или съветът.

По лицето му се изписа изненада.

— И откога ти... Хилфред, а? — подсмихна се и поклати глава.

Тя го изгледа остро.

— Не е това, което си мислиш — рече той.

— А какво е? — запита с обвинителен тон Ариста, мислейки си, че момчето, присмивало ѝ се след падането от коня, отново се е появило.

— Нищо против Хилфред. Харесвах го. Беше добър човек и те обичаше много.

— Но не беше благородник — прекъсна го тя. — Слушай...

— Чакай — брат ѝ вдигна ръка. — Нека да довърша. Не ме интересува дали е бил аристократ или не. Истината е, че той беше много по-благороден от почти всеки, за когото мога да се сетя, може би с изключение на онзи Бректън. Как само съумяваше ден след ден да стои до теб, без да каже нищо — това беше истинско кавалерство. Не беше рицар, но се държеше като такъв. Не е заради това, че не е бил благородник, нито че не е бил добър човек. С радост бих го приел за брат.

— Какво тогава? — попита тя, този път объркана.

Олрик я погледна. Очите му имаха същото изражение, както когато я бе открил в имперската тъмница.

— Ти не го обичаше — каза семпло той.

Думите я шокираха. Ариста не каза нищо. Не можеше да каже нищо.

— Не мисля, че в замъка Есендън имаше човек, който да не е знаел как се чувства Хилфред. Но не и ти.

Тя не можа да удържи сълзите си.

— Ариста, съжалявам. Просто...

Тя поклати глава, опитвайки се да поеме достатъчно въздух, за да заговори.

— Не... прав си... прав си — не можеше да удържи устните си да не треперят. — Но пак щях да се омъжа за него. Щях да го направя щастлив.

Олрик я придърпа към себе си. Тя зарови лице в робата му и се притисна. Дълго време стояха мълчаливо, сетне Ариста се изправи и обърса лице.

Тя си пое дъх.

— И откога си станал толкова романтичен? Откога любовта трябва да е свързана с брака? Не обичаш никое от момичетата, с които прекарваш време.

— Затова още съм ерген.

— Наистина?

— Изненадана ли си? Предполагам просто си спомням за майка и татко.

Ариста присви очи.

— Той се оженил за майка, защото е била племенница на Етелред и му трябвала подкрепата на Уоррик срещу Чадуик и Глъстън.

— Може би в началото, но после се обикнали. Татко ми казваше, че където и да се намирал, ако майка била там, то чувствал мястото като свой дом. Винаги съм помнел това. Не съм открил човек, който да ме кара да се чувствам така. А ти?

Тя се поколеба. За миг искаше да му каже истината, сетне поклати глава.

Отново замълчаха. Олрик се изправи.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо?

— Не, благодаря ти. Загрижеността ти означава много за мен.

Той пое към вратата, но на прага тя го спря.

— Олрик?

— Мда?

— Помниш ли как двамата с Моувин искахте да търсите Персепликуис?

— О, да, напоследък често си мисля за това. Какво ли не бих дал да...

— Знаеш ли къде се намира?

— Персепликуис ли? Не. Никой не знае. Моувин и аз просто се надявахме, че може да се натъкнем на него. Хлапашка работа, като да убиеш дракон или да спечелиш зимния турнир. Със сигурност търсенето би било забавно. Но вместо това трябва да се върна у дома и да си потърся булка. Тя ще ме кара да нося обувки на вечеря — зная, че ще го прави.

Олрик излезе, затваряйки тихо вратата след себе си, оставяйки сестра си в синьото сияние на робата. Ариста се отпусна по гръб, разглеждайки тавана. Видя къде някой работник бе прокарал мистрия, оставяйки белег във времето. Светлината на робата се променяше в синхрон с дишането ѝ, създавайки илюзия за движение и впечатлението, че се намира под вода, превръщайки тавана в повърхността на езеро. Сякаш се давеше, пленена под дебел леден блок.

Затвори очи. Това не помогна.

Бульон, помисли си тя — топла, вкусна, успокояваща супа. Може би в крайна сметка идеята не беше толкова лоша. Нямаше представа кое време е. Беше тъмно, но също така бе и зима. И все пак трябва да беше рано, защото край вратата не шумоляха прислужници. Нямаше значение. Така или иначе нямаше да заспи отново, тъй че можеше да стане. И да нямаше будни, щеше да се оправи сама.

Идеята да стори нещо сама, да бъде от полза, я оживи. Изпитваше неподправено вълнение, когато спусна крака на студения под и подири чехли. Робата засия по-силно, сякаш усетила нуждата ѝ. Когато излезе в тъмния коридор, одеждата запази сиянието си. Едва когато слезе по стълбите и пристъпи в светлината на факлите, робата угасна, задоволявайки се единствено да отразява пламъците.

Бе разочарована да открие неколцина слуги в кухнята. Кора, набитата млекарка с рунтави вежди и румени бузи, биеше масло край вратата, повдигайки буталката в равномерно темпо. Младият Нипър, поръсен със сняг, удряше крака на прага, понесъл наръч дърва. Отърси глава като куче. Заради пръските си спечели гълчене от Кора. Лийф и Ибис разпалваха пещите, ръмжейки нещо за влажните дърва. Лила се бе покатерила на стълба като цирков акробат и сваляше купи от горния рафт. Едит Мон винаги настояваше да бъдат бърсани от прахта в началото на всеки месец. Самото чудовище вече го нямаше, но тиранията ѝ продължаваше да живее.

Ариста бе възнамерявала да се промъкне в мрачната кухня, дирейки храна като мишка. Сега приключението бе разрушено. Започна да обмисля оттеглянето си обратно, за да избегне неловките срещи. Познаваше всички кухненски слуги от дните си на превъплъщаване в Елла. Можеше да е принцеса, но също така бе лъжкиня, шпионин и, разбира се, вещица.

Дали ме мразят? Или се страхуват?

Имаше време, когато мислите на прислужниците не я касаеха. Време, в което изобщо не ги забелязваше. Застанала на стълбите, гледайки ги как шават из хладната кухня, принцесата не можеше да реши дали е натрупала мъдрост или е изгубила невинността си.

Тя се изви, надявайки се да се изкачи обратно незабелязана, когато видя монаха. Той седеше на пода край умивалниците, където камъкът бе мокър от един капещ кран. Бе се облегал на кацата с луга. Малък, слаб, облечен в традиционното червеникавокафяво расо. Изпаднал във възторг от галенето на рунтавата козина на Ред — настанилото се пред него куче, той имаше широка усмивка на лицето си. Кучето бе неизменна част от кухнята, където омиташе остатъците. Очите на животното бяха затворени, езикът му висеше, а тялото му потрепваше, докато монахът го чешеше.

Ариста почти не бе виждала Майрън от деня, в който той пристигна в двореца. Толкова много се бе случило оттогава, че изобщо беше забравила за него.

Пристъпвайки напред, тя пристегна и пооправи робата си. Към нея се повдигнаха глави. Кора първа я забеляза. Скоростта на движенията ѝ се забави, очите ѝ следяха Ариста с интерес. Нипър, оставил дървата си, се бе изправил и тъкмо изтупваше останалия сняг, когато застина напред замах.

— Елла... о, простете, Ваше Височество — Ибис Тинли заговори първи.

— Всъщност бих предпочела Ариста — отвърна тя. — Не мога да спя. Надявах се да намеря малко супа?

Ибис се ухили знаещо.

— Става студено в кулите. Останало ми е малко от вчерашната еленска яхния, замразих я в снега. Ако това ви устройва, ще пратя Нипър да я донесе. Ще я сгрея за нула време. Ще ви затопли добре. А

какво ще кажете и за малко горещ сайдер с канела? Още не е готов напълно, обаче пак го бива.

— Да, благодаря. Би било прекрасно.

— Ще пратя някой да го отнесе до стаята ви. Бяхте на третия етаж, нали?

— Всъщност възнамерявах да го изям тук — ако това няма да е проблем.

Ибис се изкикоти.

— Разбира се. Напоследък хората често го правят. Убеден съм, че можете да се храните навсякъде, където пожелаете — освен може би в спалнята на императрицата — защото се носят слухове, че вече сте го сторили.

— Просто... — тя погледна към останалите, които слушаха. — Помислих си, че може и да съм нежелана тук, след като... след като ви излъгах.

Готвачът изпуфтя.

— Забравяте, че сме работили за Етелред и Салдур. Те лъжеха непрестанно, но никога не съм ги видял да чистят подове или изпразват цукала. Заповядайте, Ваше Височество. Сега ще ви сгрея яхнията. Нипър, донеси котлето и ми дай и каната със сайдер!

Тя се разположи на масата. Не беше ясно дали другите споделят вижданията на Ибис, но никой от тях не продума. Възобновиха работата си. Лила дори й се усмихна едва доловимо и помахна, преди отново да се забори с купите.

— Ти си Майрън Ланаклин, нали? — попита Ариста, извъртайки се на стола си към монаха и кучето.

Той изненадано повдигна глава.

— Да, аз съм, да.

— Приятно ми е. Аз съм Ариста. Предполагам познаваш брат ми, Олрик.

— Разбира се! Как е той?

— Отлично. Не си ли го виждал? Той е горе.

Монахът поклати глава.

Вече непочесван, Ред отвори очи и изгледа Майрън с видимо разочарование.

— Не е ли прекрасен? — възкликна Майрън. — Никога не бях виждал толкова голямо куче. Първоначално дори не знаех какво е.

Помислих го за някакъв тип елен, който държат в кухнята, както ние отглеждахме прасета и пилета в абатството. Бях толкова щастлив да откроя, че той не е бъдеща гозба. Казва се Ред. Елкхунд. Макар дните му на лов да са приключили. Знаете ли, че във война те могат да повалят рицари от конете? Убиват жертвите си, като им захапват гърлото и строшават гръбнака, но той изобщо не е зъл. Всеки ден идвам тук, за да го видя.

— Винаги ли ставаш толкова рано?

— Не е рано. В абатството това би било късно.

— В такъв случай трябва да си лягаш рано.

— Всъщност не спя много — рече той, възобновявайки галенето.

— Аз също — призна тя. — Кошмари.

Майрън изглеждаше изненадан. Отново спря да гали Ред, който зарови муцуна в ръката му. Ариста очакваше монахът да каже нещо, но тогава той отново насочи вниманието си към кучето.

— Майрън, чудя се дали не би могъл да ми помогнеш.

— Разбира се. Какви са кошмарите?

— О, нямах тях предвид. Просто брат ми спомена, че си прочел доста.

Той сви рамене.

— На третия етаж намерих малка библиотека, но там имаше само около двадесетина книги. Но почти съм на третия път.

— Прочел си всички книги в библиотеката три пъти?

— Почти. „Генеалогия на монарсите в Уоррик“ на Хартънфорд винаги ме затруднява. Тъй като почти изцяло се състои от имена, повечето трябва да ги произнасям. Какво желаете да знаете?

— Всъщност си мислех за нещата, които си прочел в Уиндското абатство. Някога чувал ли си за град на име Персепликуис?

Той кимна:

— Това е столицата на империята на Новрон.

— Да — рече тя нетърпеливо. — Знаеш ли къде е?

Той помисли за момент, сетне се усмихна на себе си.

— В старите текстове винаги отправят препратки към столицата. Хаштън се намирал на двадесет и пет левги на югоизток от Персепликуис. Феърингтън — на сто левги северно. Никой не споменава къде точно е Персепликуис, предполагам, защото всички са знаели къде се намира.

— Ако ти дам карта, би ли могъл да го откриеш по тези препратки?

— Вероятно. Убеден съм, че Едмънд Хол го е открил. Всъщност ви трябва единствено дневникът му. Винаги съм искал да го прочета.

— Мислех, че това се смята за ерес. Не бяха ли заключили Хол с все дневника му на върха на Короносната кула?

— Да.

— И ти все пак искаш да го прочетеш? Олрик изобщо не ми е споменавал, че си такъв бунтар.

Майрън изглеждаше объркан, след което се усмихна.

— Ерес е за духовниците от нифронската църква.

— Да, точно така. Ти си Мариборски монах.

— И сме благословени със свобода на четене.

— Кара те да се замислиш, нали? — рече Ариста. — Всички тайни, които се крият на върха на онази кула.

— Да, наистина.

* * *

Пристигнаха късно вечерта, целият дворец жужеше. Свиреха фанфари, стрелкаха се слуги и преди да се е облякла, двама прислужници, както и Олрик и Моувин, се бяха отбили, за да уведомят Ариста за току-що пристигналия от север керван със златнозелени знамена и герб със сокол.

Тя повдигна краищата на робата си и затича надолу по стълбите с останалите. На стъпалата при входа се бе оформила тълпа. Слуги, занаятчии, чиновници и благородници се повдигаха на пръсти, за да виждат по-ясно. Пазачите оформиха кордон, през който тя да излезе напред до Моувин и Олрик. Вляво зърна Нимбус да загръща Амилия с наметалото си, заприличал на клечка сред вятъра. Не видя императрицата.

Разбутвани от вятъра факли и бледа луна осветяваха двора при пристигането на кервана. Нямаше войници, само възрастни мъже, които вървяха зад каретите. В края на процесията се търкаляха коли, натоварени с треперещ товар. Плътно наблъскани жени и деца се бяха увидели с одеяла. От първата карета излязоха Белинда и Ленар Пикъринг,

следвани от Аленда Ланаклин. Трите жени колебливо погледнаха насъбраната тълпа.

Моувин изтича напред, за да прегърне майка си.

— Какво правите тук? — развълнувано възкликна той. — Къде е татко, да не е... — Ариста видя как Моувин се вцепенява и се отдръпва.

Срещата не носеше радост. Лицата на жените бяха мрачни. Бледи, измъчени и сиви, само, очите и носовете им се отличаваха с цвят — зачервени от немилостивия вятър и плача. Белинда държеше сина си, стискайки дрехите му с юмруци.

— Баща ти е мъртъв — проплака тя и зарови глава в гърдите му.

Движейки се по-бавно от останалите, Юлиан Темпест, възрастният главен камерхер на Меленгар, внимателно слезе от каретата. При вида му стомахът на Ариста се сви. Сецаше се само за няколко неща, които можеха да накарат Юлиан да напусне Меленгар — до едно лоши.

— Елфите прекосиха Нидвалден — обърна се той към тълпата. Гласът му се бореше с вятъра, който яростно се опитваше да откъсне знамената. Крачеше предпазливо, стъпвайки на земята, сякаш всеки миг можеше да бъде издърпана изпод нозете му. Одеждите му се виеха като живи, шапката заплашваше да отлети. — Завзеха Дънмор и Гхент.

Той поспря, погледна към крал Олрик, пое си дъх и рече:

— И Меленгар.

— Северът е паднал? Елфи? — невярващо запита Олрик. — Но как?

— Тези не са *мир*, Ваше Величество. Не са познатите ни мелези. Нападнати сме от чистокръвните елфи от Ериванската империя. Ужасни, жестоки и безмилостни, те дойдоха от изток и пометоха всичко по пътя си.

Вятърът изтръгна шапката му и възторжено се заигра с нея по двора, разкривайки плешивата глава на камерхера. Ръцете на Юлиан се стрелнаха към главата му в напразно усилие, сетне останаха там, трепереци:

— Горко на рода Есендън, кралството е изгубено!

Погледът на Олрик се премести към кервана. Взираше се в дългата линия коли, преценявайки дължината му и множеството надничачи лица. Ариста знаеше какво си мисли.

Това ли е всичко?

Юлиан и дамите бяха въведени вътре. Ариста ги проследи с поглед, но остана на стълбите. Разпозна едно-две лица. Тази бе сервитьорка в „Розата и бодилът“. Тази — кроющка в замъка. Ариста често бе виждала дъщеря ѝ да си играе край рова с парцалена кукла. Сега куклата я нямаше. *Какво ли е станало с нея? С всичко?* — чудеше се Ариста.

— Не са чак толкова много — казваше Амилия на Себастиан. Той беше от по-висшестоящите пазачи в двореца, но не можеше да си спомни точната му длъжност. — Засега ги настанете в галерията.

Той отсечено отдаде чест.

— И нека някой изтича да каже на Ибис да приготви храна. Изглеждат гладни.

Амилия се извърещаше към портите, когато срещна погледа на Ариста. Прехапа устна с тъжно изражение.

— Съжалявам — успя да промълви, след което се отдалечи.

Принцесата остана на стълбите, докато конярите разпрягаха и колите се изпразниха. Бежанците се точеха край нея.

— Мелиса! — викна Ариста.

— Ваше Височество — Мелиса направи реверанс.

— О, остави това — тя изтича надолу и прегърна момичето. — Толкова се радвам, че си добре.

— Ти ли си императрицата? — попита момиченце, което Мелиса бе хванала за ръка.

Ариста бе отсъствала от Меленгар за известно време — почти цяла година — но детето не можеше да е на Мелиса. Момиченцето бе на шест или седем. Стоеше на стъпалото край прислужницата на Ариста и се поклащаше неспокойно, притискайки вързоп към гърдите си.

— Това е Мърси — представи я Мелиса. — Намерихме я по пътя за насам — снижи глас и прошепна: — Тя е сираче.

Детето бе някак познато. Ариста бе сигурна, че е виждала момиченцето и преди.

— Не, съжалявам. Не съм императрицата. Казвам се Ариста.

— Може ли да видя императрицата?

— Страхувам се, че не може. Тя е много заета.

Нетърпеливото изражение на детето бе заменено с разочарование.

— Аркадиус каза, че когато отида в Акуеста, трябва да се срещна с императрицата.

Принцесата се вгледа в личицето ѝ за момент.

— Аркадиус? Сега си спомням. Срещнахме се миналата година, нали? — Ариста огледа оставащите бежанци, но старият ѝ учител не бе сред тях. Тогава забеляза раздвижване откъм вързопа. — Какво носиш там?

Преди момичето да отговори, от вързопа надникна главата на миеща мечка.

— Казва се мистър Рингс.

Ариста се приведе и робата ѝ засия с мек розов оттенък. Очите на Мърси се разшириха развълнувано.

— Магия! — възкликна тя. Протегна ръка, сетне спря и погледна нагоре.

— Може да я докоснеш — каза ѝ Ариста.

— Хлъзгаво е — каза тя, прокарвайки пръсти по плата. — Аркадиус също можеше да прави магия.

— Къде е Аркадиус?

Момиченцето не отговори, потръпвайки от студ.

— О, съжалявам! И двете трябва да сте измръзнали. Да влезем вътре.

Оставяйки бледосинята зима зад себе си, те пристъпиха в осветеното от факли фоайе. Воят на вятъра бе пресечен от затръшването на вратите, отекнало в залата. Момиченцето възхитено оглеждаше стълбището, каменните арки и колони. Група бежанци, увити в одеяла, трепереха в очакване да бъдат упътени.

— Ваше Височество — прошепна Мелиса, — открихме Мърси сама на кон.

— Сама? Но къде е... — тя се поколеба, виждайки сведените очи на детето.

— Тя не каза много, но... съжалявам.

Сиянието на робата понамаля, цветът ѝ стана син.

— Мъртъв ли е?

Първо Есрахаддон, сега и Аркадиус.

— Елфите опожариха Гхент — каза Мелиса. — Шеридън и Ерванон ги няма.

— Няма ги?

— Изгоряха.

— Но кулата на Гленморган, Короносната кула...

Мелиса поклати глава.

— Присъединихме се към хора, отстъпващи на юг. Неколцина я видели да пада. Един каза, че приличала на повалена детска играчка. Всичко изчезва — очите на Мелиса се навлажниха. — Те не могат да бъдат спрени.

— Може ли да пусна мистър Рингс да си поиграе? — попита Мърси.

— Какво? О, стига да го държиш под око — каза Ариста. — Тук има куче, което може да го налапа.

Момиченцето постави миешката мечка на пода. Животинчето задуши и внимателно отиде до стената край стълбите, където се впусна в систематично проучване. Мърси го последва и приседна на най-долното стъпало.

— Не мога да повярвам, че Аркадиус е мъртъв.

... на Зимния фестивал Ули Вермар свършва. Те ще дойдат — без рога всички ще умрат. Думите на Есрахаддон отекваха в главата на Ариста. Предупредителни думи, примесени със слова, чието значение още не разбираше напълно.

Мърси се прозина и отпусна брадичка в дланите си. Мистър Рингс шареше по стъпалото, изследвайки света.

— Уморена е — каза Ариста. — Май разливат супа в голямата зала. Искаш ли супа, Мърси?

Момиченцето вдигна глава, усмихна се и кимна.

— Мистър Рингс също е гладен. Нали, мистър Рингс?

* * *

Градът бе по-красив от всичко, което Ариста някога бе виждала. Бели сгради, по-високи и от най-високото дърво, по-високи от които и да е съзирани от нея постройки, протегнали изтънчени снаги към небосклона. Зелени и сини флагове се вееха от върховете им.

Път, достатъчно широк за четири карети, прав като копие и покрит с гладки камъни, отвеждаше в града. По него се движеха множество коли, карети и двуколки. Нямаше стени или порта, които да забавят движението им. Нямаше караулка, пред която да спират. Градът бе лишен от кули, барбакан или ров. Стоеше оголен и красив — безстрашен и горд, защитаван само от две лъвски скулптури. Обширността му бе трудна за възприемане, трудна за осмисляне. Цели три хълма заемаше, обгърнал обширната долина, из която лъкатушеше река. Прекрасно място — и тъй познато.

Ариста, трябва да си спомниш.

Чувстваше неотложност, неприятно усещане в стомаха си, тръпки по гърба. Трябваше да напругне ум, да разреши загадката. Тъй малко време оставаше, но подобна гледка не можеше да бъде забравена. Беше я виждала и преди.

Била си тук.

Невъзможно. Подобно място не би могло дори да съществува. Това беше сън, илюзия.

Довери ми се. Била си тук. Вгледай се внимателно.

Ариста клатеше глава. Бе нелепо... и все пак... реката... начинът, по който се виеше край основата на северния хълм. Да, хълмът. Хълмът изглеждаше познат. И пътят — не тъй широк. Бил е погребан. Помнеше да го намира в тъмното. Помнеше да се чуди как ли се е озовал тук.

Да, била си тук. На хълма, погледни Агуанон.

Ариста не разбираше.

Северният хълм, погледни храма на върха.

Тогава го забеляза. Да, познато беше, но в паметта ѝ изглеждаше по различен начин. Бе натрошено, повалено, почти погълнато от пръстта, но бе същото. Ариста бе била там и споменът я ужасяваше. Нещо лошо ѝ се беше случило на това място. Едва не бе умряла на този хълм сред пръснатите отломки, сред руините на раздробени колони и пукнати плочи. Бе направила нещо, нещо ужасно, накарало я да скубе влажната трева и да моли Марибор за прошка.

Най-сетне Ариста разбра къде се намираше и какво вижда.

Това е. Това бе моят дом. Иди там, копай, намери гроба, донеси рога. Стори го, Ариста. Трябва! Няма време! Всички ще

умрат! Всички ще умрат! ВСИЧКИ ЩЕ...
Ариста се събуди с писъци.

ГЛАВА 3

ТЪМНИЦИ

— Махни се от пътя ми! — викна Ейдриън, гласът му отекнал по коридора. Стоеше само на няколко фута от стражника. Двамата пазачи от другия край на коридора дотичаха. Чу дрънченето на ризниците им, празните ножници ги удряха по бедрата. И двамата спряха на един размах от него.

— Това е тешлорът — предупреди шепнешком единият. Запречилият вратата войник не отстъпваше. Ейдриън усещаше напрежението, страхът и неувереността, но също така и лоялността, която го караше да отстоява позицията си. По принцип уважаваше подобни качества, но не и сега. Мъжът представляваше пречка.

Зад него изскърца врата.

— Какво става? — запита сънен женски глас.

Ейдриън погледна нагам. Беше Амилия. Тя пристъпи напред, като потърка очи и се замъчи да привърже робата си.

— Трябва да говоря с императрицата — изръмжа той. — Кажете им да отстъпят.

— Посред нощ е! — възкликна шепнешком тя. — Не можете да я видите. Ако искате, ще уредя среща сутринта, но трябва да ви предупредя, че Нейно Високопреосвещенство е много заета. Новините...

Ейдриън хвана дръжките на мечовете си. Тримата войници се напрегнаха и всички, без постовия пред вратата, отстъпиха крачка назад. Мъжът пред него постави ръка на оръжието си, но не го изтегли.

Хладнокръвен е, помисли си Ейдриън и пристъпи още по-близо. Носовете им едва не се докосваха.

— Махни се от пътя ми.

— Ейдриън? Какво правиш? — този път разнеслият се глас принадлежеше на Ариста.

— Отивам на аудиенция при императрицата — процеди той през зъби. Извърна глава и видя принцесата да напуска стълбището. Както

винаги в последно време, носеше Есрахаддоновата роба, понастоящем приела убит син цвят, отразяваща светлината на факлите по стените. — Заключили са го. Дори не ме пускат да го видя — каза й Ейдриън.

— Ройс?

— Не искаше да отвлича императрицата, но щеше да направи всичко, за да си върне Гуен. Трябва да му дадат медал за убийството на Салдур и Мерик — Ейдриън въздъхна. — Гуен умря в ръцете му и той не мислеше ясно. Изобщо не е искал да нарани Модина. Открих, че го държат в северната кула. Не мисля, че тя изобщо знае. Така че ще й кажа. Не се опитвайте да ме спрете.

— Няма да го сторя — каза Ариста. — Аз също трябва да я видя.

— За какво?

Принцесата изглеждаше неловко.

— Сънувах кошмар.

— *Какво?*

— Никой няма да вижда императрицата тази нощ! — заяви твърдо Амилия. Още шестима войници се появиха, тичайки към тях. — Ако трябва, ще вдигна цялата стража!

Ейдриън погледна към секретарката.

— Смятате, че те ще ме спрат?

— Вратата е залостена отвътре — каза постовият. — Дори и да ни надвиете, пътят ви ще е запрещен от половинфутов солиден дъб.

— Това няма да е проблем — увери го Ариста. — Но трябва да те предупредя, че няма да нося отговорност за раните от хвърчащи отломки.

Робата й засия. Излъчваше сива светлина, която засия бавно, измествайки сенките на факлите. Ейдриън усети лек вихър в коридора. Носеше се топъл ветрец, който се завърташе около Ариста като малък циклон, развял полите на робата и косите й.

Амилия се взираше ужасена.

— Отвори вратата, Амилия, или ще я откъртя.

Секретарката сякаш щеше да запищи.

— Пусни ги, Джерълд — чу се глас от другата страна на вратата.

— Ваше Високопреосвещенство?

— Да, Джерълд. Не е заключено. Пусни ги.

Пазачът хвана халката и бутна. Вратата се отвори, разкривайки мрака на имперската спалня. Амилия не каза нищо. Дишаше по-

учестено от обичайното, стиснала юмруци. Ейдриън влезе първи, следван от Ариста. Амилия и Джерълд също влязоха.

В спалнята беше студено. Камината бе тъмна, единствената светлина идваше от отворения прозорец. Завесите му се вееха около него, танцувайки на лунната светлина като призраци. Облечена в нощницата си, императрица Модина седеше на пода и се взираше към звездите. Бе застанала на колене, отпуснала ръце в скута си. Изпод белия лен около нея се подаваха боси нозе. Русата коса се сипеше сплетена по гърба ѝ. Много приличаше на момичето, което Ейдриън бе видял под Търговската арка в Колнора.

— Арестуваха Ройс — каза ѝ Ейдриън. — Заключили са го в килия в кулата.

— Зная.

— Знаеш? — невярващо каза той. — Откога...

— Аз наредих.

Боецът изумен се взря в нея.

— Тракия... тоест, Модина — рече тихо той. — Не разбираш. Той не е искал да те нарани. Сторил го е, защото не е имал избор. Опитвал се е да спаси човека, когото обичаше повече от всичко на света. Как може да му причиниш това?

Накрая тя се обърна:

— Някога губил ли си единствения човек на света, който значи нещо за теб? Да си го гледал как умира, знаейки, че вината е твоя?

Ейдриън не каза нищо.

— Когато баща ми бе убит — продължи тя — помня, че дишането почти ми причиняваше болка. Не само бях изгубила баща си, сякаш целият свят бе загинал, но някак аз бях пропусната. Просто исках всичко да свърши. Бях уморена. Исках болката да спре. Ако имах възможността — ако не бяха ме отвели, ако не бяха ме затворили — щях да се хвърля във водопада.

Тя се обърна и отново изгледа Ейдриън.

— Повярвай ми, грижат се добре за него — поне доколкото той ще позволи. Ибис му приготвя вкусни гозби, които той не яде. Сещаш ли се за по-подходящо място за Ройс в момента?

Раменете на Ейдриън се отпуснаха, ръцете му увиснаха отстрани.

— Поне може ли да го видя?

За момент Модина се замисли.

— Да, но само ти. В сегашното си състояние той би бил заплаха за другите. Но не съм сигурна дали ще те чуе. Можеш да го посетиш на сутринта — тя се приведе, за да види Амилия. — Ще се погрижиш ли да получи достъп?

— Да, Ваше Високопреосвещенство.

— Добре — рече императрицата, сетне погледна към Ариста. — Кажете сега какво има, което не може да почака до сутринта.

Принцесата на Меленгар пристъпваше от крак на крак, кършейки ръце пред себе си. Робата ѝ бе тъмносиня. Плъзна поглед по Ейдриън, Амилия и дори Джерълд, застанал сковано край вратата. Когато очите ѝ отново се върнаха на Модина, Ариста рече:

— Струва ми се, че зная как да спрем елфите.

* * *

Ейдриън тъкмо бе слязъл на третия етаж, където неколцина хора се прибираха по стаите си след утихването на виковете. Зърна Дигън Гаунт. Бившият лидер на националистите стоеше по нощна риза и надничаше нагоре с едновременно любопитно и раздражено изражение. Ейдриън го виждаше за пръв път след освобождаването им от затвора. Вратът и носът му бяха тесни, а устните толкова тънки, че почти възникваше съмнение за съществуването им. По челото му имаше гънки, а линиите около очите му говореха за труден живот. По стойката му Ейдриън можеше да види, че той не се чувства удобно в собствената си кожа. Имаше занесен поглед, двудневна брада и щръкнал кичур коса. Ако трябваше да гадае, Ейдриън щеше да го определи като невзрачен поет. Изобщо не приличаше на имперски наследник.

— Какво става там? — запита Гаунт някакъв преминаващ прислужник.

— Някой искаше да види императрицата, сър. Вече приключи.

Гаунт не изглеждаше убеден.

Ейдриън не възнамеряваше да се срещнат точно така. Изчакваше, давайки и на двамата им време да се възстановят. Сетне отлагаше срещата заради нерви. Искаше тя да протече добре, да бъде идеална.

Сега ситуацията далеч не бе такава, но ето че стояха лице в лице и не можеше да се отдалечи.

— Привет, господин Гаунт. Аз съм Ейдриън Блекуотър — рече той, покланяйки се.

Поздравът на Гаунт бе придружен от сбърчен нос, сякаш подушил нещо лошо. Критично огледа Ейдриън, сетне се намръщи.

— Мислех, че ще си по-висок.

— Съжалявам — извини се Ейдриън.

— Предполага се, че ще си мой слуга, нали? — попита Дигън. Започна да обикаля около Ейдриън в бавни, мързеливи кръгове, намръщил вежди.

— Всъщност съм твой телохранител.

— Колко се очаква да ти плащам за тази привилегия?

— Не искам пари.

— Не? А какво тогава? Искаш да те направя херцог или нещо от сорта? Затова ли си тук? Хората изникват от нищото, когато имаш пари и власт. Така де, аз изобщо не те познавам, а ти идваш и молиш за привилегии, още преди да съм станал император.

— Не става дума за това. Ти си Наследникът на Новрон, а аз съм Пазител на Наследника, точно както баща ми преди това. Това е... традиция.

— Аха — Гаунт стоеше прегърбен, засмукал устни за миг, преди да ръгне малкия си пръст в устата, ползвайки го като клечка за зъби. След няколко минути се отказа от усилията си да улови остатъка от храна. — Добре, ето какво не разбирам. Аз съм наследникът. Това ме прави глава на империята и глава на църквата. Дори съм отчасти бог, ако съм схванал правилно — пра-пра-правнук на Марибор или някаква си вещица, или каквото е там. Ако ще съм император и ще си имам цял дворец пазачи и армия, които да ме пазят, за какво си ми ти?

Ейдриън не каза нищо. Не знаеше какво да каже. Гаунт беше прав. Ролята му на телохранител имаше значение само докато наследникът се криеше.

— Това е нещо като семейна традиция, която не бих искал да наруша — каза най-сетне. Дори и на него самия думите прозвучаха глупаво.

— Бива ли те с меч?

— Доста.

Гаунт се почеса по брадичката.

— Е, щом няма да ми искаш нищо, глупаво би било да не те взема. Добре, ще бъдеш мой слуга.

— Телохранилел.

— Все тая — Гаунт махна с ръка към него, сякаш пропъждаше нагла муха. — Аз ще се връщам в леглото. Ти може да останеш пред вратата ми и да пазиш, ако искаш.

Гаунт се оттегли, а Ейдриън зачака отвън, чувствайки се определено глуповато. Нещата не се развиха според очакванията му. Не успя да впечатли Гаунт, а самият Гаунт на свой ред също не го впечатли с нищо. Не знаеше какво точно бе очаквал. Може би си бе мислил, че Дигън ще представлява въплъщение на добродетелния бедняк. Човек с непоколебим интегритет, пример за просветеност, стремящ се към съвършенство. Със сигурност стандартите му бяха височки, но все пак Гаунт бе отчасти бог. Вместо това от самата му близост на Ейдриън му се щеше да се изкъпе.

Облегна се на стената, оглеждайки тихия коридор.

Това е нелено. Какво правя?

Отговорът бе очевиден — нищо. Но нямаше нищо за правене. Бе пропуснал възможността си и сега бе безполезен.

Отвътре долетя хъркането на Гаунт.

* * *

На сутринта Ейдриън завари Ройс да седи на пода на килията си, облегнал гръб на стената и вдигнал едното си коляно. Бе отпуснал десницата си отгоре му и тя висеше. Носеше само черната си туника и панталони. Ботушите и коланът липсваха. Босите му стъпала бяха почернели от мръсотия. Отметнатата му назад глава позволяваше да се види едноседмичната четина, плъзнала по врата, брадичката и бузите му. Сламки се бяха заплели в косата и дрехите му. Но на коляното си бе поставил спретнато сгънат, изрядно чист шал.

Не погледна към влезлия. Не спеше — никой не можеше да се приближи към Ройс, без последният да се събуди — но по-очевидно, очите му бяха отворени. Взираше се в тавана, без да го забелязва.

— Хей — каза Ейдриън, прекрачвайки прага.

Пазачът затвори вратата зад него. Чу го как заключва отново.

— Викнете, когато приключите — каза на Ейдриън.

Килията имаше малко прозорче близо до тавана, хвърлящо квадратно петно светлина на ъгъла между пода и тавана. Две чаши — вода и вино — и купа бульон с моркови и картофи стояха край вратата. Всичко беше недокоснато. Храната се бе вледенила.

— Да не ти прекъснах закуската?

— Това беше вечерята — каза Ройс.

— Толкова ли е зле? — Ейдриън приседна на леглото. Матракът бе дебел. Имаше половин дузина топли одеяла, три меки възглавници и хубави ленени чаршафи. Не бе употребявано. — Тук не е лошо — огледа се театрално. — И в много по-калпави места сме били, но ако трябва да съм честен, това бе последното място, на което смятах, че ще бъдеш. Мислех си по-скоро за идеята ти да изчезнеш, давайки ми време да обясня защо си отвлъкъл императрицата. Какво стана?

— Предадох се.

Ейдриън се подсмихна.

— Това е очевидно.

— Защо си тук? — попита Ройс. Очите му бяха угаснали и празни.

— Реших, че ще имаш нужда от малко компания. Човек, с когото да поговориш, който да вмъкне малко смокинов пудинг и някое и друго бутче. Мога да донеса и една колода. Знаеш колко много обичаш да ме побеждаваш на... Е, просто обичаш да ме побеждаваш.

Изражението на Ройс почти приличаше на усмивка. С лявата си ръка грабна шепа слама. Смачка я и разтвори пръсти, гледайки как парчетата се сипят по пода. Когато и последната отломка се отрони, той вдигна длан към очите си, оглеждайки я.

— Искам да ти благодаря, Ейдриън — каза той, все още вперил очи в крайника си. Гласът му беше тих, завален и отдалечен.

— Доста формално, не мислиш ли? Става дума просто за игра на карти — рече боецът, усмихвайки се.

Ройс отпусна ръка, полагайки я на пода като забравена играчка. Отново насочи очи към тавана.

— Мразех те, когато се запознах с теб, знаеше ли това? Помислих, че Аркадиус се е побъркал, карайки ме да те взема за онази задача.

— И защo го стори?

— Честно ли? Очаквах да бъдеш убит. Тогава щях да ида при лудия магьосник, да се изсмея и да кажа: „Видя ли? Какво ти казах? Къопчото пукна.“ Само дете ти не умря. Изкачи цялата Короносна кула, без да прохленчиш.

— Тогава започна ли да ме уважаваш?

— Не. Сметнах го за новашки късмет. Очаквах да умреш при връщането или на следващата нощ, когато той ни прати обратно.

— Само дете отново оцелях.

— До известна степен това ме влуди. Обикновено не греша в преценките си за хората. А и ти умееше да се биеш. Смятах, че Аркадиус ме занася. „Най-добрият жив воин“, рече ми той. „В честен бой Ейдриън може да надвие всекиго.“ Това бе красноречивата част — честен бой. Знаеше, че не всички твои битки щяха да бъдат честни. Искал е да те въведа в света на наръгването в гръб, измамата и предателството. Предполагам е мислел, че поназнайвам нещо за това.

— А аз трябваше да обуча на чест, достойнство и доброта човек, отгледан от вълци.

Ройс наклони глава и го погледна.

— Казал ти е за мен?

— Не всичко, само някои от грозните моменти.

— Манзант?

— Само че си бил там, че едва не си умрял и че той те е измъкнал.

Ройс кимна. Лицето му посърна, очите му отново се взряха невидящо, ръката му загреба нова шепа сламки.

Очите на Ейдриън огледаха килията. Вековете заключеници бяха оставили мрачна загладеност по камъните до средата на килията — като линия, бележеща някогашно наводнение. На срещуположната стена някой прилежно бе отбелязвал дните — резките му приличаха на вързани житни снопи. На прозореца някаква птица си бе построила гнездо, скътано във външния ъгъл на перваза. Бе празно, замръзнало. Понякога се дочуваха звуците на каруца, кон или хората в градината под тях, но предимно властваше тишина.

— Ейдриън — поде Ройс. Бе спрял да си играе със сламата, проснал ръце, вперил поглед в стената. Гласът му беше слаб и колеблив. — Ти и Аркадиус... двамата сте единственото семейство,

което някога съм имал. Единствените хора в целия свят... — той преглътна и прехапа долната си устна, спирайки.

Ейдриън зачака.

Накрая партньорът му продължи:

— Искам да знаеш... Важно е да... — той се извърна, насочвайки лице към стената. — Исках да ти благодаря, че си тук. Че си най-близкото до брат, което някога ще имам. Просто... исках да знаеш това.

Ейдриън не каза нищо. Чакаше Ройс да се обърне, да го погледне. Отне няколко минути, но мълчанието го накара да насочи взор. Когато го стори, боецът го прониза с поглед.

— Защо? Защо ми казваш това?

— Какво искаш да кажеш?

— Кажи ми... не, не гледай към стената, гледай мен. Защо е толкова важно да зная това?

— Просто така — каза Ройс.

— Не, не е *просто така*. Не ме занасяй, Ройс. Работили сме заедно дванадесет години. Дюзини пъти сме се изправяли срещу смъртта. Защо ми го казваш сега?

— Разстроен съм. Не съм на себе си. Какво искаш от мен?

Ейдриън продължи да се взира, но започна бавно да кима.

— Чакал си, нали? Седял си си тук, облегнат на стената, чакайки — чакайки да се появя.

— Ако случайно си забравил, арестуваха ме. Намирам се в килия. Няма много други неща за правене.

Ейдриън изсумтя.

— Какво?

Боецът се изправи. Трябваше му движение. Нямахше много място, но все пак закрачи между стената и вратата. Три стъпки и обратно.

— И кога ще го направиш? Щом си тръгна? Тази нощ? А какво мислиш за едно хубаво сутрешно самоубийство? А, Ройс? Може да се направиш на романтичен и да го сториш едновременно с изгрева или предпочиташ полунощната драма?

Ройс се намръщи.

— Как ще го направиш? Китките? Шията? Ще предизвикаш пазача, когато ти донесе вечеря? Ще го напсуваш? Или ще предизвикаш още по-голям смут? Ще се отправиш към спалнята на

Модина и отново ще застрашиш живота на императрицата. Ще откриеш някой млад идиот, едър, някой с огромно его. Ще извадиш острие, нещо малко, не много заплашително. Той ще изтегли меча си. Ти ще се престориш, че нападаш — но той няма да знае, че се преструваш.

— Не бъди такъв.

— *Такъв?* — Ейдриън спря и се извъртя към него. Трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои. — А какъв очакваш да бъда? Смяташ, че трябва да съм... какво? Може би радостен? Смяташ, че не трябва да имам нищо против? Мислех те за по-силен. Ако някой може да оцелее...

— Точно това е — не искам! Винаги съм оцелявал. Животът е като побойник, който се забавлява, като проверява колко унижение можеш да понесеш. Заплашва да те убие, ако не ядеш кал. Отнема всичко, за което те е грижа — не защото иска твоето или защото се нуждае от него. Прави го, за да види как ще го приемеш. Оставих се да бъда тормозен още от дете. Направих всичко, което той изискваше от мен, за да оцелея. Но постепенно осъзнах, че има граници. Ти ми показва това. Има само определен предел, който съм склонен да понеса. Няма да търпя повече. Няма да ям кал, само за да оцелея.

— Значи аз съм виновен? — Ейдриън отново се отпусна на матрака. Остана там за миг, прокарвайки ръка през косата си, сетне каза: — Ти не си единственият, комуто тя липсва. Аз също я обичах.

Ройс вдигна глава.

— Не по този начин. Знаеш какво имам предвид. А най-лошото е... — гласът му трепна. — Вината наистина е моя и ще ми остане. Помисли ли за това? Ти беше прав. Каза да не приемаме мисията на ДеУитт, но аз те убедих. „Да напуснем Далгрин, тази битка не ни касае“, каза ти, но аз те накарах да останеш. „Не можеш да надвиеш Мерик“, каза ми, затова се зае да ме защитиш. Каза ми, че Дигън Гаунт ще е задник — и се оказа прав и за това. Заради мен не стори онова, което знаеше, че е правилно. Влачех те със себе си, докато се опитвах да получа изкупление пред паметта на мъртъв баща. Заради мен Гуен вече я няма. Унищожих малкото добро в живота ти, опитвайки се да постигна нещо, което в крайна сметка не значи нищо.

— Аз не съм героят, който спасява кралството и получава момичето. Животът не е такъв — Ейдриън се изсмя горчиво. — Най-

сетне ми показа това, друже. Мда. Животът не е приказка. Героите не яздят бели коне, доброто невинаги побеждава. Просто... предполагам съм *искал* нещата да стоят така. Не мислех, че от това убеждение би произлязло нещо лошо. Нямам съм си и представа, че ти и Гуен ще трябва да платите за това.

— Вината не е твоя — каза му Ройс.

— Повтори го още милион пъти и може да ти повярвам. Само дето това няма да се случи, не е ли така? Вече няма да те има, за да ми го напомняш. Ще се предадеш. Това също ще бъде по моя вина. По дяволите, Ройс. *Имаш* избор. Зная, че нещата не изглеждат така, зная, че съм глупак, вярващ в измислен свят, където добрини се случват на добрите хора, но зная и следното. Или може да поемеш към мрак и отчаяние, или към добродетел и светлина. От теб зависи.

Ройс рязко вдигна глава и се вгледа в него, на лицето си имаше шокирано изражение. То бавно преля в подозрение.

— Какво има? — попита Ейдриън.

— Как го правиш? — настоя Ройс. За пръв път от влизането си в килията Ейдриън видя стария Ройс — студен, мрачен и ядосан.

— Кое?

— За втори път цитираш Гуен — първия път на моста, а сега това. Същото нещо ми каза и тя веднъж.

— А?

— Разчиташе дланта ми и ми каза, че в живота ми имало разклонение — време на избор. Трябвало да избира дали да поема към мрак и отчаяние или към добродетел и светлина. Каза още, че това щяло да бъде предшествано от мъчително изживяване — смъртта на един от най-обичните ми хора.

— Гуен?

Той кимна.

— Но ти не беше там. Нямахме как да си чул думите ѝ. Бяхме сами в кабинета ѝ в публичния дом. Беше *преди година*. Помня го, защото онази нощ Ариста дойде в „Розата и бодилът“, а ти лочеше и хленчеше как си бил паразит. Откъде знаеше?

Ейдриън сви рамене.

— Не знаех, но... — по гърба му полазиха тръпки. — Ами ако тя го е сторила? Ако не аз цитирам нея — а тя е цитирала мен?

— *Какво?*

— Гуен беше ясновидка — каза Ейдриън. — Ами ако е видяла откъслечи от бъдещето ти, както Фан Ирлану в онова тенкинско село? — сега той се взираше неவிждащо в стената. — Би могла да ни види на моста и в килията. Знаела е какво ще кажа, знаела е и че няма да ме послушаш. Затова е казала тези неща — вече говореше бързо, всичко изяснило се пред него. — Знаела е, че няма да обърнеш внимание на мен, но нея няма да игнорираш. Ройс, Гуен не иска да умреш. Тя е съгласна с мен. Може да съм грешал в миналото, но не и сега. Този път съм прав и зная че съм прав, защото Гуен е видяла бъдещето и ме подкрепя — облегна се на стената и победоносно склочи ръце зад главата си. — Не можеш да се самоубиеш — рече тържествено, сякаш току-що спечелил някакъв облог. — Не можеш да го сториш, без да я предадеш.

Ройс изглеждаше объркан.

— Но ако е знаела, защо не е направила нещо? Защо ми позволи да тръгна с теб? Защо не ми е казала?

— Не е ли очевидно. Искала е да отидем. И или не е могла да избегне смъртта си, или...

— Или какво? Искала е да умре? — рече саркастично крадецът.

— Не, щях да кажа, че е знаела, че трябва да умре.

— Защо?

— Не зная — може би е видяла още нещо, което още не се е случило. Нещо толкова важно, за което да си е струвало да умре на моста, но каквото и да е, то не включва самоубийството ти. Струва ми се, че доста ясно е посочила това.

Ройс отпусна глава към стената достатъчно рязко, за да се разнесе глух удар. Стисна очи.

— По дяволите.

* * *

От балкона на четвъртия етаж Моувин Пикъринг се взираше към градината. Отново валеше. Снежинките падаха в калта, бавно запълвайки дирите на колите. Една след друга докосваха земята и се стопяваха, но някак съумяха да надделяят. Локвите се сгърчиха, калта изчезна. Светът отново стана бял и чист.

Отвъд стената виждаше покривите на града. Акуеста се простираше изпод него — стотици заснежени сламени покриви, притиснати един към друг в отпор на бурята. Постройките се простираха към морето и на север нагоре по хълма. Погледът му се насочи към празнината, която знаеше, че е имперският площад, сетне продължи към Бингъмския такъв, където можеше да види върха на Търговската кула, бележеща началото на занаятчийски квартал. Взорът му продължи пътя си, прекосявайки обработваемите земи към залесените хълмове — неясна сива линия в далечината, загатваща и по-големи височини отвъд. Представи си, че вижда Глъстън, а отвъд, през реката, Меленгар — кралството със соколов герб, неговата родна земя. Дрондил Филдс сигурно щеше да е обгърната със сняг, градините стегнати в мраз, ровът замръзнал. Берн щеше да разтрошава заледения кладенец, пускайки чука си, вързан за въже. Щеше да се страхува, че възелът ще се разхлаби, оставяйки инструмента му на дъното на кладенеца, както се бе случило преди пет години. Чукът все още си беше там, помисли си Моувин, все още във водата, чакащ Берн да си го прибере, само дето никога нямаше да види отново своя стопанин.

— Ще измръзнеш до смърт — рече майка му.

Обърна се и я видя да стои на прага в тъмносинята си рокля — най-близката до черно нейна одежда. На раменете си носеше тъмночервения шал, който Фанън ѝ бе подарил за Зимния фестивал преди три години — в годината, когато бе умрял. Шалът се беше превърнал в постоянен елемент на тоалета ѝ, носен независимо от сезона, по нейни думи топлещ я през зимата и пазещ я от слънцето през лятото. Тази сутрин си бе сложила и огърлицата. Дебелата верижка с тежък медальон не можеше да бъде пропусната. Трябваше да наподобява слънцето. Огромен изумруд стоеше в средата, а рубини оформяха слънчевите лъчи. Беше натруфен. Бе го виждал само няколко пъти, преди да се озове на дъното на кутията ѝ за бижута. Огърлицата беше подарък от баща му.

Даже и след раждането на четири деца, главите продължаваха да се обръщат след Белинда Пикъринг — за голямо неудоволствие на баща му, ако можеше да се вярва на слуховете. С десетилетия се носеха приказките за многобройните дуели за защитата на честта ѝ. Легендата нашепваше, че били двадесет на брой, всичките предизвикани от прекалено дългия поглед на някой мъж. И всички

свършвали фатално за оскърбителя, намерил смъртта си от вълшебния меч на граф Пикъринг. Това бе легендата, но Моувин знаеше, че случаите са само два.

Първият се случил преди да е роден. Баща му разказа историята на тринадесетия му рожден ден, денят, в който бе усвоил първия дял от Тек'чин. Обясни как с майка му пътували сами, когато били нападнати от четирима разбойници. Баща му бил склонен да им даде конете, кесията и дори бижутата на съпругата си. Но видял как поглеждат към Белинда. Зърнал глада в очите им, докато те си шепнели нещо. Графът убил двама, наранил третия, а четвъртият си плюл на петите. Баща му бе получил белег, дълъг почти цял фут.

Вторият се случи, когато Моувин бе на десет. Бяха дошли в Акуеста за Зимния фестивал и графът на Тремор се бе разгневил, когато Пикъринг бе отказал да участва в съревнованието с мечове. Тремор знаеше, че дори и да спечели, щеше да бъде смятан за втори, затова бе предизвикал Пикъринг на дуел. Бащата на Моувин бе отказал. Тогава графът на Тремор грабнал Белинда и я целунал пред целия двор. Тя го ударила и се отскубнала. Посягайки да я сграбчи, той раздрал деколтето ѝ. Тя паднала на пода, плачейки. Моувин помнеше кристално ясно как баща му бе изтеглил меча си и казал на сина си да придружи майка си до стаята им. Не уби съперника си — задоволи се да му отсече ръката.

И все пак бе лесно да види как се разпространяваха историите. Дори той можеше да види колко е красива Белинда. Но сега за пръв път забеляза сивото в косата ѝ и бръчките по лицето. Винаги стоеше изпъната, но сега се бе привела напред, като че притисната от невидима тежест.

— Не те виждам много — каза тя. — Къде беше?

— Никъде.

Очакваше я да настоява, да го разпитва. Зачака, но тя само кимна. Това ѝ поведение го притесняваше.

— Канцлер Нимбус се отби по-рано. Искаше да те уведоми, че императрицата свиква среща следобед и че трябва да присъстваш.

— Зная. Олрик вече ми каза.

— Каза ли и за какво ще е?

— Ще е свързано с инвазията, убеден съм. Ще иска да поведе всеобща атака. Олрик подозира, че тя ще използва кризата, за да

изиска Меленгар да се присъедини към империята.

— Какво ще направи Олрик?

— Какво може да стори? Олрик не е крал без кралство. Трябва да те предупредя, че възнамерявам да се присъединя към него. Ще събера каквито хора са му останали, ще оформя войска и ще я поведе.

Отново мълчаливото, покорно кимване.

— Защо правиш това? Ако само преди месец бях казал, че ще отида на война, още щеше да ми надуваш главата.

— Преди месец беше моят син, днес си граф Пикъринг.

Видя я да стиска шала с побелели кокалчета, стиснала устни, вкопчила се за рамката с другата ръка.

— Може и да е оцелял — каза Моувин. — И преди се е справял в напрегнати ситуации. Има шанс да си е пробил път. С меча му никой не може да го победи — дори Брага.

Устните ѝ затрепериха, очите ѝ станаха безжизнени.

— Ела — рече тя и изчезна от прага. Той я последва към стаята ѝ. В нея имаше три легла. С всички тези бежанци в двореца мястото не достигаше. Камерхерът бе сторил всичко по силите си, за да ги подреди по ранг, но възможностите му не бяха неограничени. Моувин бе в една стая с Олрик, към тях се присъедини и Денек. Знаеше, че майка му споделя стаята си със сестра му Ленар, както и с лейди Аленда Ланаклин от Глъстън. В момента и двете ги нямаше.

Помещението можеше да се побере в единия ъгъл на спалнята ѝ у дома. Леглата бяха малки. Отгоре им бяха метнати украсени с рози кувертюри. Пропусканата от прозорците светлина бе замъглена през белите пердета, което придаваше на стаята потискащ вид. Атмосферата бе като на погребение. На скрина зърна познатата статуетка на Новрон, която преди стоеше в параклиса им. Полубогът седеше на трона си, вдигнал едната си ръка във властен жест. Край него гореше салифанова свещ. Пред тях на пода бе положена възглавницата от леглото ѝ, върху която все още личаха следите от коленете ѝ.

Майка му отиде до гардероба и извади дълъг вързоп. Обърна се и го протегна. В движенията ѝ се долавяше тържественост, очите ѝ бяха сериозни. Той погледна вързопа — дълъг и тънък, пристегнат със зелена копринена панделка, от онези, с които Ленар си връзваше

косата. Одеждата приличаше на саван върху мъртвец. Моувин не искаше да го докосва.

— Не — неволно каза той, отстъпвайки крачка назад.

— Вземи го — каза тя.

Вратата се отвори рязко.

— Не искам да ида сама — казваше Аленда Ланаклин, докато двете със сестра му влизаха. Жените също бяха облечени в тъмни консервативни рокли. Ленар носеше чиния с храна, а Аленда държеше чаша. — Нелепо е. Аз дори не го познавам. О... — двете спряха.

Моувин бързо взе вързоп. Не го погледна и бързо пое към вратата.

— Съжалявам — каза Аленда. Взираше се в него, по лицето ѝ бе изписана тревога.

— Извинете ме, дами — промърмори Моувин и мина край тях. Беше вперил очи в пода.

— Моувин? — викна подире му Аленда.

Чу стъпките ѝ и спря, но не се обърна.

Усети я да докосва ръката му.

— Съжалявам.

— Вече каза това.

— То беше за прекъсването.

Тя се притисна към него и го целуна по бузата.

— Благодаря ти — каза той. Тя се мъчеше да се усмихне, макар по бузата ѝ да се стичаше сълза.

— Майка ти не е яла. Почти не излиза от стаята. Ленар и аз отидохме да ѝ вземем нещо.

— Много мило.

— Добре ли си?

— Аз би трябвало да те попитам това. Аз изгубих баща си, но ти се лиши от баща и двама братя.

Тя кимна и подсмъркна.

— Опитвах се да не мисля за това. Прекалено много е. Всеки е изгубил някого. Вече не можеш да заговориш, без хората да си изплачат очите — смееше се и плачеше едновременно. — Виждаш ли?

Той се протегна и избърса сълзите ѝ. Страните ѝ бяха удивително меки, влагата ги караше да сияят.

— За какво си говорехте с Ленар?

— О, това ли? — тя звучеше посрамена. — Ще прозвучи глупаво.

— Може би точно глупост е нужна сега — направи физиономия и ѝ намигна.

Тя се усмихна, този път по-лесно.

— Хайде — каза той, хващайки я под ръка и повеждайки я по коридора. — Разкрий ми ужасната тайна.

— Не е тайна. Просто исках Ленар да дойде с мен на срещата с брат ми.

— Майрън?

Тя кимна.

— Малко съм изнервена — всъщност дори ужасена. Как да обясня защо не съм си правила труда да го посетя?

— Защо не си го правила?

Тя сви рамене полужасрамено.

— Трябваше, зная. Но... той беше непознат. Ако само татко ме бе завел, но той не го стори. Изглежда искаше да забрави за съществуването на Майрън. Смятам, че се срамуваше от него — изглежда и аз съм прихванала нещо от това.

— А сега?

— Сега ме е страх.

— От какво?

— От него.

— Страх те е от *Майрън*? — той се закикоти, но спря рязко, виждайки сериозността в очите ѝ.

— Знаех си, че ще ме помислиш за глупава!

— Просто говорим за Майрън, а той...

— Той вече е маркиз! — възкликна тя. — Сега той е главата на семейството ми. По закон трябва да правя каквото нареди той, да се омъжа за когото той посочи. Ами ако ме мрази? Ако реши да накаже мен за трудностите, които е трябвало да търпи? Живяла съм в замък със слуги, които ме къпеха, обличаха и хранеха. Посещавала съм турнири, балове и пикници. Носила съм коприна, дантели, прекрасни рокли и бижута. Докато той... — тя спря. — На четиригодишна възраст Майрън бе пратен в Уиндското абатство. Бил е принуден да обработва земята, да носи груба вълна, да не ходи никъде и да не вижда никого — дори семейството си. Сега всички те са мъртви, освен

мен. Естествено, че ме мрази. Защо да не го прави? Върху мен ще излее цялата си болка и гняв. Ще ме лишава, точно както са лишавали него. Ще ме отпрати, лишавайки ме от титлата ми и оставяйки ме без пари. И... и... аз не мога да го виня.

Тя погледна към Моувин, объркана.

— Какво? Какво?

ГЛАВА 4

ПАД-СТЕНИЧКА

— Как е Ройс? — попита Ариста, докато двамата с Ейдриън сядоха заедно близо до края на масата. Нямаше табелки с имена, така че Ейдриън си нямаше представа къде трябва да седне. Погледна въпросително към принцесата, но тя само сви рамене.

— Не е добре, но кой ли е напоследък? — погледна към Олрик, седнал срещу Ариста, сетне към Моувин, настанил се до своя крал. — Съжالياвам за баща ти — рече боецът.

Моувин отвърна с едва доловимо кимване. Ариста се пресегна през масата и пое ръката му. Не каза нищо, но погледна в очите му, усмихвайки се слабо.

— Ето това е разликата — рече Моувин. — Аз губя близък и хората ме утешават. Ройс губи близък и цели градове се евакуират — усмихна се тъжно. — Добре съм, наистина. Баща ми живя щастливо, съпругата му бе най-красивата жена в кралството, отгледа четири деца, надживя едно, умря в битка, защитавайки дома си. Бих се надявал да се справя и наполовина толкова добре.

— Трудно е да си представи човек, че някой би могъл да пробие черупката на Ройс — отбеляза крал Олрик.

Само няколко години бяха минали, откакто Ейдриън за пръв път бе срещнал Олрик. Той, Ройс и впоследствие Майрън се бяха лутали три дни из меленгарските хълмове след смъртта на крал Амрат. Сякаш бе вчера, но Олрик изглеждаше остарял с десетилетия. Очите му показваха зрялост, а момчешкото лице бе изчезнало, изместено от гъста брада. Вече приличаше на баща си — сух и мрачен. Челото му още носеше малкия белег — спомен от деня, в който едва не бе умрял, когато бяха заврели лицето му в калта.

— Тя беше забележителна жена — обясни Ейдриън.

— Ще ми се да я бях срещнала — рече Ариста, отпусайки се назад.

— Бихте харесали Гуен, тя имаше високо мнение за вас. Тя беше — Ейдриън поспря — уникална.

Бяха се събрали в залата за пиршества — най-голямата зала в двореца. Четирите камини изпълваха помещението с топлина и оранжево-червено сияние. Над всяка огромна камина бяха окачени редици щитове и мечове. Тридесет и два флага с емблемите на всички благороднически родове в Аврин висяха от тавана. Бяха добавени петте, липсвали при предишното посещение на Ейдриън. Ланаклин от Глъстън, Хестъл от Бернум, Екзитър, Пикъринг от Галилин и коронованият сокол на червен фон, принадлежащ на Есендън от Меленгар — всички те бяха заели полагащите им се места.

Масата, на която изчакваха, бе единствената в помещението. Поставена в средата на стаята, тя бе по-дълга от бара в „Розата и бодилът“, по девет стола бяха подредени от двете ѝ страни. В единия ѝ край се издигаше самотно кресло. Това бе същата зала, в която на пиршеството Ейдриън се преструваше на благородник. И сега се чувстваше не на място, защото помещението започваше да се изпълва с останалите поканени — все аристократи.

Познаваше повечето от лицата. Арманд, крал на Олбърн, се настани близо до горния край на масата. Синът му, принц Рудолф, седна от дясната му страна. За да не остане по-назад, Фредрик, крал на Галеаннон, се настани отсреща. Крал Винсънт от Маранон седна през два стола от Фредрик, карайки Ейдриън да се зачуди за евентуални проблеми между граничните кралства. Не всички бяха крале. Сър Елгар, сър Муртас и сър Гилбърт, както и сър Бректън, носещ златния шарф на новата си маршалска служба, влязоха заедно.

Прислужници започнаха да наливат вино. Незаети бяха още седем места, както и централното такова, където никой не се осмели да седне. Ейдриън отпи от бокала пред себе си и сгримасничи.

— А, да — спомена Ариста. — Не обичаш виното, нали?

Ейдриън постави обратно чашата с все още презрително изражение.

— Вероятно е много добро — каза той. — Просто на мен ми изглежда като развален гроздов сок. Но не бива да се забравя, че съм отраснал с бирата на Армигил.

Старият наставник на Ейдриън, нелепо гърчавият имперски канцлер — Нимбус, влезе заедно с Амилия. Двамата седнаха от двете

страни на креслото. Появи се и Дигън Гаунт, който изглеждаше заблуден. Носеше скъп жакет и контешки панталони, както и обуца с катарамии. Нищо от изброеното не му отиваше. Ейдриън не можа да потисне асоциацията с пуделчето на херцогинята на Рочел, което тя обличаше в шити му по мярка дрешки. Гаунт три пъти обиколи масата, преди да се спре на стола две места след Моувин и едно от сър Елгар — и двамата изгледани от него с подозрение.

Влязоха още двама мъже. Първия не познаваше, тежък старчок с плешива глава и увиснали бузи. Носеше дълга великолепна одежда със сребърни копчета и копринена риза с жабо. Следваше го по-младо, но и по-дебело негово копие. Него Ейдриън разпозна. Това беше Космос ДеЛур, най-богатият мъж в Аврин, главата на гилдията Черен диамант. Другият мъж трябваше да е баща му, Корнелиус, неофициалният лидер на Делгос.

Останаха два стола.

Няколко разговора протичаха едновременно. Ейдриън се опитваше да ги проследи. Наклонени глави, разбиращи усмивки, коси погледи, мърморене, шептене. Долавяше само откъслечни думи. Най-често дочуваше дискусии за императрицата. Мнозина от присъстващите я бяха виждали само в нощта преди финала на турнира, когато бе направила кратката си, но драматична поява, и сетне, когато ѝ се бяха клеели във вярност след бунта. Това щеше да е първата им аудиенция с нея.

Прогърмяха тромпети.

Разговорите спряха, главите се извърнаха и всички се изправиха при влизането на императрицата. Нейно Високопреосвещенство Модина Новронска прекоси сводестия вход, наистина изглеждаща като дъщерята на бог. Носеше черна рокля, бродирана с разноцветни нишки и украсена с диаманти, рубини и сапфири. Шията ѝ красеше яка във формата на калианска лилия. Ръкавите ѝ бяха набрани около китките, на гърдите ѝ си почиваше перлена огърлица. Зад нея се влачеше дълга черна кадифена мантия с имперския герб. Дните на молби за плат пред надути чиновници бяха отдавна отминали.

Жената, която Ейдриън виждаше пред себе си, носеше лицето на Тракия Ууд, но не бе малкото момиче, което беше измъкнал от колнорските боклуци. Вървеше изправена, отметнала рамене и вирнала брадичка. Не погледна никого, нито извъртя главата си

предварително — взорът ѝ бе насочен в посоката, в която вървеше. Крачеше бавно, елегантно, в траектория, позволяваща на шлейфа да се изправи.

Ейдриън се усмихна наум, припомняйки си как съдържателката на колнорския публичен дом бе предложила Тракия да поработи при нея. Той ѝ бе отвърнал с пророческите думи: „Нещо ми подсказва, че тя не е проститутка.“

Прислужник откачи мантията от раменете ѝ и постави стола зад нея, но императрицата не седна. Ейдриън забеляза как позата ѝ леко се вдърви, докато тя оглеждаше гостите си. Проследи погледа ѝ, забелязвайки последния празен стол.

Тя се обърна към Нимбус:

— Уведоми ли патриарха за срещата?

— Да, Ваше Високопреосвещенство.

Тя въздъхна, сетне погледна поданиците си.

— Лордове и дами, простете ми. Няма да почета традициите. Моят канцлер ме уведоми, че се очаква да се придържам към много формалности, но тези неща отнемат време, а това е лукс, който в момента не можем да си позволим.

Бе странно, помисли си Ейдриън, да я види да се обръща към държавни глави тъй спокойно, сякаш бе спретнала детско чаено парти.

— Както повечето от вас вече знаят, Аврин търпи инвазия. Вярваме, че атаката е започнала преди около месец, но не бяхме напълно сигурни. Информацията идва от бягащи на юг бежанци и дванадесет разузнавачески отряда, които пратих на север. Голяма част от тях не се завърнаха. Сър Бректън ще обясни сегашната ситуация...

Сър Бректън се изправи и застана пред насъбралите се в дългото си черно наметало, което бе наметнал върху туниката си. Всички очи се насочиха към него — не само заради предстоящите му думи, но защото рицарят бе от онези люде, които привличаха вниманието. Имаше нещо в стойката му. Съумяваше да изглежда по-висок, по-изправен и по-решителен от останалите мъже. Поклони се на императрицата, сетне се обърна към присъстващите.

— Макар никой от разузнавачите да не е успял да преодолее предните вражески отряди, за да докладва за същинската елфическа армия, наученото от нас е достатъчно тревожно. Вярваме, че в полунощ на самия Зимен фестивал Ериванската империя е прекосила

река Нидвалден със сила, чиято численост бива определяна да надвишава сто хиляди. Завладели са кралство Дънмор за по-малко от седмица. Гламрендор също. Крал Росуорт, кралица Фреда и целият им антураж са мъртви, вероятно заварени по време на обратния си път от празника.

Глави се завъртяха наляво и надясно, Ейдриън чу повтарянето на думите *сто хиляди* и *по-малко от седмица*. Бректън спря само за миг, преди да продължи.

— Елфите са продължили на запад, влизайки без съпротива в Гхент. Изчисленията показват, че са го завладели за осем дни. Не знаем дали е имало борба. Знаем само, че университетът Шеридън е изгорял, а Ерванон е разрушен.

Присъстващите на масата се разшаваха напрегнато, но имаше по-малко приказки.

— След това са нападнали Меленгар — каза им той и при тези му думи няколко глави се насочиха към Олрик. — Дрондил Филдс е оказала героична съпротива, печелейки време за бежанците да се отправят на юг. Крепостта удържала един ден.

— Ден? — възкликна крал Винсънт. Погледна към Олрик, който кимна мрачно. — Как е възможно това?

— Крал Фредрик ще повтори казаното на нас — обърна се императрицата към седналия от лявата ѝ страна монарх.

Кралят се изправи, пригласяйки дрехите си. Бе трътлест и плешив човечец с шкембе, опънало туниката му до пръсване.

— Малко след края на Зимния фестивал — най-много няколко дни да са били — пътници донесоха новини за безредици в Калис. Разказваха истории за Гхазел, които заливали крайбрежието. Наречекоха го Наводнението. Стотици хиляди залели Гур Ем Дал.

— Кажете, че елфите са се съюзили с гоблините? — попита Корнелиус ДеЛур.

Кралят поклати глава.

— Не, не са били воители. Е, може и такива да е имало сред тях, но аз останах с впечатлението, че те също са били бежанци. Калианските военачалници избили много от тях на източното крайбрежие, но гоблините били толкова много, че не могли да ги спрат. След седмица имаше Гхазел на границата с Галеаннон — промъкваша се към Вайлън

Хилс. Изгубихме всякаква връзка с Калис — не дойдоха повече бежанци.

Фредрик седна.

— Днес следобед — рече сър Бректън — получихме новини, че кораб на име „Сребърната перка“, отплувал преди пет дни от пристанището си в Килнар, видял Уесбаден да гори. Отвъд капитанът видял и друг димен стълб, за който предположил, че трябва да е Дагастан.

— Защо им е на елфите да нападат и нас, и Гхазел? Защо да воюват на два фронта? — попита сър Елгар.

— Вероятно, защото и двете страни не представляват сериозна заплаха — уведоми ги Бректън. — Според докладите елфическите сили са придружавани от дракони, които изпепеляват всичко по пътя си. Други доклади говорят за не по-малко притеснителни умения, като възможността за контрол над времето и предизвикване на светкавици. Носят се истории за огромни чудовища, под които земята трепери, заравящи се зверове, ослепителни светлини и мъгла която... поглъща хора.

— Това някакви приказки ли са, Бректън? — попита Муртас. — Гиганти, чудовища, мъгли и елфи? Кои са били тези разузнавачи? Дърти бабички?

Думите му накараха Елгар и Гилбърт да се закикотят, а Рудолф се усмихна.

— Бяха добри мъже, сър Муртас, не ви подобава да говорите зле за храбрите покойници.

— Тъгувам за изгубените животи — каза крал Арманд. — Но наистина, Бректън, убиваща хора мъгла? Правите от тях най-големия ни кошмар, като че всяка приказка за чудовище, призрак или дух се заражда в гората отвъд Нидвалден. В крайна сметка това са само елфи. А вие ги карате да звучат като някакви неуязвими богове, които...

*Дойдоха без предупреждение,
хиляди — ужасни и красиви;
долетяха на ослепителни коне,
в сияйно златно и лъскаво синьо;
дойдоха с дракони и вихри,*

*с гиганти от камък и пръст.
Дойдоха и нищо не ги спря.
И пак вървят.*

Гласът долетя от прага и всички глави се извърнаха към влезлия в залата възрастен мъж. Трудно бе да се посочи кое точно привлече веднага вниманието на Ейдриън, тъй като толкова много неща бяха потресаващи. Косата му започваща доста над олисялото чело, стигаше до коленете му. Бе отминала отсенките на сивото и бялото, изглеждайки почти морава, като загниващ картоф. Устата му бе лишена от устни, очите му нямаха вежди, а страните му бяха сбръчкани. Одеждите му преливаха в пурпурно, златно и червено — стелещи се пищно, докато той крачеше с размахани ръце, подпирайки се на висок жезъл. Яркосините очи неуморимо оглеждаха стаята, без да се спират върху нищо или никого. Брадичката му, изопната от ухилената му отворена уста, разкриваше изненадващо пълен комплект зъби, показани в безмълвно веселие.

Следваха го двама не по-малко привличащи погледа пазачи. Носеха златни нагръдници над ризи на червени, морави и жълти райета с дълги маншети и широки ръкави. Панталоните им бяха в тон, стигащи точно до коляното, откъдето започваха дълги раирани чорапи. Носеха сребърни ширити и пискюли през гърдите си. Лицата им бяха скрити от златни крилати шлемове. Въоръжението им също бе необичайно — дълги алебарди със сложно украсени двойни остриета, които те притискаха плътно към тялото си с една ръка, а с другата ги придържаха, вдигнали я високо напъряко гърди.

Телохранителите спряха в съвършен синхрон, удряйки пети със звучно изтракване. Старецът продължи напред, приближавайки се към Модина. Спря пред нея, забивайки жезъла си в пода.

— Простете, Ваше Високопреосвещенство — обяви мъжът с гръмък глас и се поклони в изящен поклон, позволил му да демонстрира допълнително великолепието на одеждите си. — Няма достатъчно извинения, които да изразят тъгата ми за невъзможността да пристигна в уреченото време, но уви, бях непоправимо забавен. Надявам се да простите на един немощен старец.

Модина се взираше в него с неразгадаемо изражение. Не каза нищо.

Старецът зачака, пристъпвайки, накланяйки глава на различни страни.

Модина хвърли поглед към Нимбус.

— Патриарх Нилнев — обърна се към него канцлерът, — заемете мястото си, ако обичате.

Патриархът погледна към Нимбус, сетне отново върна взор към Модина. Кимна с любопитно изражение, отиде до празния стол, потраквайки с жезъла при всяка стъпка. Седна.

— Патриарх Нилнев — рече Бректън, — ще разясните ли думите си, с които прекъснахте крал Арманд?

— Цитирах древен текст: „И ето, горските богове ловуват Човека. Смърт не ги сещава, времето не ги разваля. Първородни крале, неоспорими господари, човечеството пред вас трепери.“ — изрече думите благоговейно и поспря, преди да продължи. — Древните текстове ясно говорят за силата на елфите. Толкова много време е отминало, тъй много прах е застлала годините, че човекът е забравил какъв бе светът преди появата на нашия повелител Новрон. Цялата земя, всеки хълм и долина, била тяхно владение. Те били първородните, най-великите обитатели на Елан. Забравили сме, защото чудото на Новрон е сторило подобна амнезия възможна. Преди идването му, елфите са били неуязвими.

— Простете, Ваше Светейшество — заговори сър Елгар, гласът му като мечи рев. — Но това са дрънкотевини. Елфите са немощни като жени и тъпи като добитък.

— Прекосявал ли си Нидвалден, сър Елгар? Някога виждал ли си истински представител на Ериванската империя? Или говориш за онези, които наричаме *мир*?

— Какво е *мир*?

— *Мир* — или *каз*, както ги наричат калианците — са онези мръсни създания, които доскоро скверняха улиците из Апеладорн. Онези гърчави гнусни абоминации с изострени уши и наклонени очи, в чиито вени тече смес от човешка и елфическа кръв. Те са останките от древен завоюван народ и имат толкова общо с елфите, колкото ти със златната рибка. Елфите и хората не могат да живеят заедно. Провидението е отсъдило те да бъдат непримирими врагове.

Смесването на кръвта им представлява афронт към Марибор и Феррол, затова гневът на боговете ги е застигнал. Не бива да се съди за елфите по един *мир*.

— Добре, схванах. Но все пак не съм срещал живо създание, което да е неуязвимо за острието на меч — каза Елгар.

По масата отекнаха юмруци, останалите рицари заръмжаха одобрително — всички, с изключение на Бректън.

— Древните текстове ни казват, че до появата на Новрон никой елф не е бил убит от човек. Още повече, заради дългия им живот, никой човек не бил виждал елфически труп. Това породило вярванията, че те са безсмъртни богове. „*С мека стъпка, шумни като гръм, страховити като мълния, по-велики от звездите, те идват, идват, идват да владеят.*“

— Щом са били толкова велики, как ги е надвил Новрон? — предизвика го Елгар.

— Той е бил божи син — семпло отвърна патриархът. — И — поспря за малко, разширявайки усмивката си още повече — е имал помощта на Релакан.

— Божественият меч? — запита скептично сър Бректън.

Патриархът поклати глава.

— Бил е създаден от боговете, но Релакан не е меч. Това е тропетът на Феррол, Зовът на народите, *Сиорд дуа Гилиндора*, който Новрон използвал, за да надвие Ериванската нация. Мнозина допускат тази грешка. На старореч думата *сиорд* означава *рог*, но това е убягнало на някой невеж преводач, който сметнал, че става дума за *меч*. Релакан означава реликва или артефакт. Така че *Сиорд дуа Гилиндора*, Рогът на Гилиндора, станало *великата реликва меч* — или Релакан, оръжието, с което Новрон се сражавал с елфите.

— Как би могъл този... рог... да надвие цяла армия? — попита сър Бректън.

— Бил изработен от техния бог, Феррол, затова притежавал власт над тях. Дал на Новрон силата да ги надвие.

— И къде се намира този чудотворен тропет? — заговори Корнелиус ДеЛур. — Само питам, защото при сегашните обстоятелства подобно съкровище може да се окаже от сносна полза.

— Това е големият въпрос. Релакан е изчезнал от векове. Никой не знае какво се е случило с Рога на Гилиндора. Най-вероятно се е

намирал в древната столица Персепликуис, преди градът да изчезне.

— Да изчезне? — запита Корнелиус, привеждайки се доколкото му позволяваше благоутробието.

— Да — отвърна патриархът. — Всички записи от онова време разказват как градът изчезнал. Персепликуис бил погълнат, изчезнал — за един ден.

Нилнев затвори очи и заговори напевно:

*Дом на Новрон, център сила,
столицата се стаила,
На три хълма, висок, личен,
веч го няма, пад стеничка.*

*На кралица място родно,
с флагове зелени, водни,
пищни зали фантастични,
сбогом вечен, пад стеничка.*

*Наший град Персепликуис
свѣга дирен, вечно скрит.
Копот с кирка и метличка,
дирен вечно, пад стеничка.*

*Балът спрян е, градски крах,
пролетта умря сред прах.
Мрак очи им гъделичка,
смърт видя ги, пад стеничка.*

*Древен камък на баира,
стари спомени съзира.
Нявга център, нявга всичко,
веч изгубен, пад стеничка.*

— Това ми е познато — изтърси Ейдриън и веднага съжали, тъй като всички очи се насочиха към него. — Просто си спомних, че съм го чувал като малък. Не цялото, само последната част. Играехме на игра,

наречена „падни стена“. Не знаехме какво означава. Не мислехме, че изобщо значи нещо. Макар някои от децата да мислеха, че е свързано с хълма Амбертън.

— Свързано е! — намеси се Ариста. — Това е всичко, което е останало от древния Персепликуис.

Ейдриън чу невярващите реакции около масата.

— Вие откъде знаете това? — пожела да узнае сър Муртас. — Учени и приключенци са го издирвали с векове, а една вещ... — той се усети. — Една *принцеса* просто знае къде е? Какви доказателства имате?

— Аз... — поде Ариста, когато императрицата я прекъсна.

— Принцеса Ариста ми предостави неоспорими доказателства за истинността на думите си — Модина прониза с поглед рицаря.

Сър Муртас изглежда искаше да каже още нещо, но победен затвори уста.

— Вярвам, че градът е опожарен — продължи Ариста. — Смятам, че Едмънд Хол е намерил начин да влезе. Само ако имахме дневника му... Но Короносната кула я няма, а заедно с нея и всичко вътре.

— Почакайте малко — рече Ейдриън. — За един ухабен кожен бележник ли става дума? Толкова голям? — посочи с ръце.

— Да — каза патриархът.

Ариста местеше поглед между двамата.

— Откъде знаете това?

— Защото живеех в кулата — каза патриархът.

— Ами ти? — принцесата погледна към Ейдриън, който се поколеба.

— Ха-ха! Разбира се, разбира се! Знаех си! — изкикоти се Космос ДеЛур и плесна с ръце, усмихвайки се на Ейдриън. — Подобен удивителен слух трябваше да бъде истина. Това е невероятно постижение.

— Откраднал си го? — попита Ариста.

— Да, сторил го е — обяви патриархът.

— Всъщност — каза Ейдриън, — двамата с Ройс го направихме, но го върнахме на другата нощ.

— Репутацията на Ририя е солидна — рече Космос.

— Не исках да изгубя повторно такова ценно съкровище, затова оттогава го нося непрекъснато със себе си — патриархът извади малка подвързана с кожа книжка и я постави на масата. — Това е дневникът на Едмънд Хол, описващ посещението му на древния град и какво се крие в него.

Всички мълчаливо се взираха в книгата.

— Принцесата е права — продължи духовникът. — Градът лежи под хълма Амбертън. Хол наистина е намерил начин да влезе. Открил е и много повече от това. Дневникът говори за ужасна мрачна шахта, за подземно море, което трябва да бъде прекосено. Коварно заплетени тунели и тесни коридори. Кръвожадни гоблинови племена, както и чудовище тъй ужасно, че не могъл да го опише напълно.

— Значи древната столица е само на три мили от Хинтиндар? — попита Ейдриън.

— Да — каза Модина. — И възнамерявам да пратя отряд, който да вземе този рог.

— Тъй като съм прочел дневника — рече патриархът — мога да кажа, че ще се нуждаете от неколцина опитни воители, човек с исторически познания за града, пещерняк и някой с мореплавателски умения. Вече изпратих три отряда точно с тази цел. Вероятно...

— Зная — каза императрицата. — Всички те са се провалили. Принцеса Ариста ще организира моя отряд.

— Ако бихме могли да получим дневника на Хол — поде Ариста, — това би ни било от изключителна полза. Обещавам, че ще го върнем, преди отрядът да поеме.

Усмивката на патриарха понамаля, но той кимна.

— Разбира се. Това е най-малкото, което мога да сторя.

Модина направи знак на Ариста.

— Ваше Височество...

Принцесата се изправи и се обърна към присъстващите. Но преди да заговори, сър Елгар също бе скочил на крака.

— Почакайте — обяви той. — Да не казвате, че дори няма да се опитаме да се сражаваме с тях? Просто ще си седим тук и ще чакаме някакъв си приказан рог, който може изобщо да не съществува? Аз казвам да стегнем редиците, да се отправим на север и да ги ударим, преди те да са го сторили!

— Храбростта ви е похвална — каза сър Бректън, — но в този случай глупава. Нямаме представа къде е врагът ни, с какви сили разполага, нито накъде се е отправил. Ще бъдем като слепец, изправил се срещу мечка в гората. Всички досегашни опити да научим нещо за врага си бяха провалени. Изпратих дузини съгледвачи, от които се върнаха едва малцина.

— Не изглежда правилно просто да чакаме.

— Няма просто да чакаме — рече императрицата. — Можете да бъдете уверени, че сър Бректън е подготвил отлични планове за защитата на Акуеста, които ще очаквам всеки един от вас да подкрепи. Вече сме започнали складирането на припаси и подсилването на стените. Не трябва да се заблуждаваме — тази война, тази буря, се приближава насам и трябва да бъдем подготвени. Уверявам ви, ще се борим и ще се молим. Изправена пред лицето на унищожението, не ще се поколебая да подкрепя дори най-малката надежда за успех. Ако има шанс този рог да спаси хората ми — моето семейство — то трябва да опитаме. Бих сключила сделка и със самия Уберлин, ако това се налага.

Когато тя замлъкна, никой не продума. Модина още веднъж даде знак на Ариста.

Принцесата си пое дъх.

— Вече обсъдих това с императрицата. Отрядът ще бъде малък, не повече от дузина души. Двама вече са определени, те ще присъстват задължително. Останалите позиции ще бъдат запълнени с доброволци от списък, който вече съм изготвила. Ще говоря с всеки от кандидатите лично, за да подсигурия поверителността на решенията им.

— А кои са тези двамата? — попита Муртас. — Онези, които трябвало да отидат. Можем ли да знаем имената им?

— Да — рече Ариста. — Дигън Гаунт и аз.

Неколцина заговориха едновременно. Сър Елгар и останалите рицари се смееха. Олрик започна да протестира, но най-силният глас в стаята принадлежеше на Дигън Гаунт.

— Да не си се побъркала? — викна той, скачайки на крака. — Никъде не отивам. Защо и аз да идвам? Това е поредният аристократичен заговор. Не виждате ли какво става? Тази елфическа заплаха е измама, поредното оправдание за потискането на обикновените хора!

— Ще помоля господин Гаунт да седне — каза Модина. — Това ще бъде обсъдено допълнително след срещата.

Изпълнен с подозрение, Гаунт се отпусна в стола си.

Императрицата се изправи и стаята утихна.

— Срещата е приключена. Сър Бректън ще свика тук военен съвет след един час, за да изясни конкретно пренареждането на войниците и реквизирането на припаси и оръжия за защита на града. Онези, които не участват в отряда за Персепликуис, ще се срещнат отново тук. Канцлер Нимбус и секретар Амилия ще бъдат на разположение в кабинетите си, за да отговорят на евентуални неясноти. Нека Марибор ни закриля.

* * *

Стаята се изпълни със звука на избутани столове и тихи разговори. Ейдриън стана, но спря, усетил ръката на принцесата върху рамото си.

— Ние оставаме тук — каза му тя.

Той погледна към напускащите рицари и крале. Нямахше признаци императрицата да напуска, нито Нимбус и Амилия. Дори зърна клечавия канцлер да потупва едва забележимо масата, указвайки, че Ейдриън трябва да седне. Олрик и Моувин се бяха изправили, но не се отправяха към изхода.

Патриархът, обграден от телохранителите си, напусна залата. Погледна назад с усмихнато кимане, жезълът му тропайки по пода. Той излезе последен. След кимване от страна на Нимбус, пазачите затвориха вратата. Глух, но — според Ейдриън — заплашителен удар оповести това.

— И аз идвам — каза Олрик на сестра си.

— Но... — поде тя.

— Никакво но — твърдо каза той. — Отиде да се срещнеш с Гаунт против волята ми. Опитва се да го освободиш от онези тъмници, вместо да си дойдеш у дома. Дори успя да се навърташ около Модина, когато тя уби гиларабрина. Омръзна ми да седя вкъщи и да се тревожа. Може вече да нямам кралство, но все още съм кралят. Отидеш ли, идвам и аз.

— Аз също — додаде Моувин. — Като граф на Галилин трябва да защитавам и двама ви. Баща ми би настоял.

— Ако не ме бе прекъснал — каза Ариста, — щеше да чуеш, че и двамата сте в списъка. Ще ви отбележа.

— Добре — Олрик се усмихна победоносно, скръствайки ръце на гърдите си, сетне се обърна към Моувин. — Изглежда в крайна сметка ще посетим Персепликуис.

— А мен може да зачеркнеш от проклетия си списък! — изкрещя Гаунт. Беше станал на крака. — Няма да дойда!

— Седни, Дигън — каза му Ариста. — Трябва да обясня.

Гаунт продължи да беснее, опъвайки жакета си и оправяйки стегнатата си яка.

— Ти! — посочи към Ейдриън. — Просто ще си седиш там ли? Не трябва ли да ме защитаваш?

— От какво? — попита боецът. — Те само искат да говорят.

— От богатите благородници, експлоатиращи обикновения човек!

— Всъщност за това исках да поговорим — обясни Модина. — Ти си истинският Наследник на Новрон, не аз. Затова Етелред и Салдур те бяха заключили.

— Тогава защо не ми е отдадено заслуженото? Никакви облаги не съм видял от това гръмко звание. Аз трябва да съм император — аз трябва да съм на трона. Защо потеклото ми още не е оповестено? Защо искаш да обсъждаш произхода ми насаме? Ако наистина съм наследникът, в момента би трябвало да тече коронацията ми, а не да се отправям на някаква самоубийствена мисия. Колко глупав мислиш, че съм? Ако наистина съм божи наследник, то бих бил прекалено ценен, за да се излагам на риск. О, не, ти просто искаш да се отървеш от мен, за да можеш да си управляваш! Аз съм неудобна пречка, за която си открила удобен начин да се отървеш.

— Потеклото ти не е било оповестено заради безопасността ти. Ако...

Гаунт я сръза:

— Безопасност? Вие сте единствените, които ме заплашват!

— Ще я оставиш ли да довърши? — каза Ариста.

Модина докосна ръката ѝ, сетне продължи:

— Наследникът може да обедини четирите нации на Апеладорн, но аз вече съм постигнала това — или по-точно покойните регенти го сториха. Благодарение на усърдните им, макар и погрешно насочени усилия, светът вече вярва, че наследникът се намира на имперския трон. В този момент сме във война с противник, когото имаме малък шанс да надвием. Трябва да останат силни и уверени, че наследникът вече властва. Трябва да останем единни в лицето на врага. Ако разкриехме истината сега, увереността би била покъртена. Успеем ли да оцелеем, ако доживеем да видим как снегът се топи и цветята разцъфват отново, тогава с теб може да поговорим кой ще седи на трона.

Дигън вече не бе толкова уверен. Опря се на масата, оправяйки яката си.

— Все още не виждам нуждата да се отправям на това глупаво пътешествие в погребания град.

— Умението да обедини кралствата се смяташе за най-голямото преимущество на наследника, но сега смятаме, че това е просто тривиално в сравнение с истинската ти важност.

— И каква е тя?

— Умението ти да намериш и използваш Рога на Гилиндора.

— Но аз не зная нищо за... този рог. Какво се очаква да сторя?

— Нямам представа.

— Какво ще се случи, ако го използвам?

— Нямам представа.

— Тогава аз нямам представа дали ще ида. Каза, че ако всичко се подреди, ще поговорим кой ще седи на трона. Аз пък казвам да проведем този разговор сега. Ще отида на това пътешествие, но в замяна на това искам престола. И искам писмен договор, подписан от твоята ръка, че аз ще бъда император на Апеладорн при завръщането си, без значение от успеха на мисията. И искам два екземпляра, единият от които ще взема със себе си — в случай, че другият *някак* изчезне.

— Това е нечувано! — заяви Олрик.

— Може би, но иначе няма да го сторя.

— О, ще го сториш — увери го Моувин със сладка усмивка.

— Да, можете да ме овържете и да ме влачите, но аз няма да помръдна — ще бъда тежест, която само ще ви забави. А в даден

момент ще трябва да направя нещо, което още отсега ви уверявам, че няма да извърша. Така че, ако искате съдействието ми, ще ми дадете трона.

Модина се взираше в него.

— Добре — каза тя. — Ако това е цената ти, склонна съм да я платя.

— Не говорите сериозно! — възкликна Олрик. — Не можете да се съгласите да поставите този... този...

— Внимавай — каза Гаунт. — Говориш за следващия си император, а аз имам добра памет.

— Какво ще стане с Модина? — попита Амилия.

Гаунт сви устни в размисъл.

— Някога е била фермер, нали? Би могла да се върне към корените си.

— Императрице — каза Олрик, — помислете какво вършите.

— Сторила съм го — тя се обърна към Нимбус. — Вземи Гаунт. Нека писарят напише исканото от него. Ще подпиша.

Гаунт се усмихна широко и последва канцлера. Възцари се тишина. Олрик понечи да заговори на няколко пъти, но накрая се отпусна в стола си.

Ариста погледна към Ейдриън и пое ръката му.

— Искам и ти да дойдеш.

Ейдриън погледна към вратата.

— Тъй като съм негов телохранител, не мисля, че ми остава избор.

Тя се усмихна, сетне додаде:

— Ройс също.

Боецът прокара ръка през косата си.

— Това може да се окаже проблем — погледна към Модина.

— Не възразявам — каза тя.

— Трябва ни най-добрия възможен отряд — добави Ариста.

— Точно така — каза Олрик. — Ако някога е имало нужда от моите чудотворци, то точно сега е най-подходящият момент. Кажи му, че ще си струва. Все още ми е останало *известно* богатство.

Ейдриън поклати глава.

— Този път не става дума за пари.

— Но ще говориш с него, нали? — попита Ариста.

— Ще опитам.

— Хей — обърна се Олрик към сестра си, — а *ти* защо се чувстваш задължена да идеш? Не си спомням преди да си проявявала интерес към Персепликуис.

— Ако трябва да съм честна, бих предпочела да пропусна, но сега е моя отговорност.

— Отговорност?

— Може би *изкупление* е по-правилната дума. Може да се каже, че съм преследвана от духове — брат ѝ не изглеждаше да е разбрал, но тя не поясни. — Ще ни трябва историк. Ако само Аркадиус не беше... но сега...

— Аз се сещам за един — обяви Ейдриън, вземайки дневника на Хол. — Приятел с глад за книги и необичайна памет.

Ариста кимна.

— А някой с мореплавателски опит?

— Дватамата с Ройс прекарахме месец на борда на „*Изумрудената буря*“. Поназнайваме малко за корабите. Срамота, че не зная къде е Уайът Деминтал. Той беше кормчия и е отличен моряк.

— Познавам господин Деминтал — каза Модина, спечелвайки си любопитен поглед от страна на Ейдриън. — Ще видя дали мога да го убедя да се присъедини.

— Остава ни джуджето — рече Ариста.

— Кое? — боецът се взря в нея.

— Магнус.

— Намерила си го? — попита Олрик.

— Модина го стори.

— Отлично! — възкликна кралят. — Преди отпътуването ли ще го екзекутираме?

— То ще дойде с вас — каза му Модина.

— То уби баща ми! — изкреця Олрик. — Промушило го е в гръб, докато се е молил.

— Макар да ви разбирам, Ваше Височество — каза Ейдриън, — има и по-важен въпрос. То два пъти почти уби Ройс. Ако той види Магнус, джуджето е мъртво.

— Тогава може би ти трябва да носиш това — Модина извади белия кинжал и го плъзна по масата, където той спря с въртене пред Ейдриън. — Зная всичко за престъпленията на Магнус. Манията му по

кинжала на Ройс го е принудила да взима необмислени решения, включително и онова, което доведе до арестуването му, когато се опитваше да открадне оръжието от склада. Пътят ще ви отведе под земята, вероятно дълбоко в недрата ѝ. Няма да има указатели или карти, така че не мога да си позволя да се изгубите.

— Олрик, аз подкрепям Модина — каза Ариста. — Помни, че той беше и мой баща. Поемаме на мисия, която може да реши съдбата на вида ни! Елфите не възнамеряват да ни изтикат от земите ни. Планират да ни изтребят. Няма да ни оставят втори шанс да ги нараним. Не успеем ли, всичко пропада. Няма да има вече Меленгар, нито Уоррик, нито Аврин. Ще спрем да съществуваме. Ако трябва да търпя — дори да простя — на убиец в замяна на безопасността на всичко и всеки... дори бих се омъжила за дребния негодник, ако това е цената, която Марибор изисква.

Настъпи тишина.

— Добре — неохотно каза Олрик. — Предполагам ще го изтърпя.

Ейдриън се протегна и взе Алвърстоун.

— Определено ще трябва да пазя това.

— Еха — каза Моувин, поглеждайки към Ариста. — Ще се омъжиш за него? Това е извратено.

— Припасите ви биват приготвяни — уведоми ги Модина. — Пригответените от Ибис Тинли порции ще бъдат опаковани заедно с фенери, въжета, колани, брадви, смола, одеяла и всичко друго, от което може да възникне нужда.

— В такъв случай ще потеглим веднага щом оборудването бъде пригответено.

— Значи решено — Модина се изправи и всички последваха примера ѝ. — Нека Марибор ви напътства.

ГЛАВА 5

МАРКИЗЪТ И ГЛЪСТЪН

Майрън се бе свил на одъра си, заровен в няколко ката одеяла. Бе вдигнал качулката си, а в ръка държеше свещ, надвесена над огромната книга, положена в скута му. Споделяше стаята на Ейдриън в рицарското крило. Помещението бе лишено от прозорец и камина, така че бе и студено, и мрачно. Зелена драперия покриваше едната стена и с това украсата се изчерпваше. Майрън нямаше нищо против. Харесваше стаята.

Хранеше се в кухнята. Закуската бе рано, а вечерята късна, ако се съдеше по манастирските навици. Ежедневно се отбиваше да нагледа Ред, произнасяше молитвите си насаме. В много отношения това му напомняше за абатството. Бе очаквал вече да му липсва дома, но носталгията така и не се появи. Първоначално това го изненада, но после осъзна, че *домът* не е толкова място, колкото идея, която се развива едновременно с личността. Отдалечеността от манастира му показва, че абатството вече не е неговият дом — вече носеше това със себе си, а семейството му не се свеждаше до група монаси.

Насили очите си да се съсредоточат върху книгата. Лорд Амбърлин от Гастън Лу току-що бе открил, че произхожда от графа на Гаст, който победил лумбертънските нашественици в битката при Примитън Тор. Нямаше си представа кой е лорд Амбърлин, нито кои са Лумбертънови, но въпреки това бе удивително. Всичко прочетено все още го удивляваше.

Почукване на вратата едва не го накара да изтърве свещта. Остави книгата. Отваряйки, видя познат паж.

— Милорд.

Майрън се усмихна. Момчето винаги го наричаше така — и всеки път монахът намираще това за забавно.

— Лейди Аленда моли за аудиенция с вас в малкия източен салон. В момента е там. Ще я видите ли или ще предпочетете да ѝ предам съобщение?

За миг Майрън остана объркан.

— Лейди коя?

— Лейди Аленда от Глъстън.

— О — рече той. — А, ще отида, но... би ли ми показал пътя? Не зная къде е източният салон.

— Разбира се, милорд.

Пажът се обърна и закрачи, оставяйки Майрън бързо да затвори вратата и да притича след него.

— Каква е тази лейди Аленда? — попита Майрън.

Пажът му хвърли изненадан поглед.

— Тя е ваша сестра, милорд. Поне така каза.

— Да, така е, но... Знаеш ли какво иска?

— Не, милорд. Лейди Аленда не каза.

— Ядосана ли звучеше?

— Не, милорд.

Достигнаха малкия салон, където в камината бумтеше огън. Стаята бе изпълнена с множество тапицирани кресла и канапета, създавайки предразполагаща атмосфера. Пищни гоблени, изобразяващи лов, сражение и пролетен празник, красяха стените.

Две жени скочиха на крака при влизането му. Едната беше облечена в красива черна брокатена рокля с висока яка и стегнато елече с множество копчета и дантели. Другата носеше по-семпла, но също скъпа рокля от черна вълна.

Прекарал целия си живот в закътания манастир на върха на един хълм, Майрън бе срещал малко хора — и още по-малко жени, особено като тези двете. Бяха красиви като два елена.

Те направиха реверанс. Майрън не бе сигурен какво означава това.

Аз трябва ли да им отвърна със същото?

Преди да реши, една от тях заговори.

— Милорд — каза по-близката от двете, все още приведена. — Аз съм сестра ви, Аленда, а с мен е прислужницата ми Емили.

— Здравей — неловко каза той. — Аз съм Майрън.

Той протегна ръка. Аленда, която все още не се бе изправила, объркано повдигна глава. Погледна към другата жена, преди да я поеме, целувайки опакото ѝ.

Майрън шокирано я отдръпна. Настъпи дълго мълчание.

— Ще ми се да имах бисквити, които да ти предложи — каза той. Отново мълчание.

— В манастира винаги имахме бисквити, с които да черпим посетителите.

— Искам да ви помоля за прошка, Ваша светлост — осмели се да заговори Аленда с треперещ глас, — задето не успях да се срещна с вас по-рано. Зная, че беше погрешно от моя страна, имате пълното право да сте гневен. Дойдох да ви помоля да проявите милост.

Майрън объркано я изгледа. Премигна няколко пъти.

— Молиш *мен* за прошка?

Аленда бе ужасена.

— Моля ви, милорд, съжалете се. Дори не знаех за вас, докато не навърших четиринадесет, когато случайно на една вечеря дочух за съществуването ви. Едва на деветнадесет осъзнах изцяло, че имам и друг брат и че татко ви е заточил на онова ужасно място. Зная, че не съм невинна. Осъзнавам прегрешенията си и изцяло признавам пред вас низката си натура. Трябваше веднага да ви посетя, но не го сторих. Ала трябва да разберете, че не съм свикнала да пътувам надалеч и да посещавам непознати мъже, дори и ако те са отдавна изгубения ми брат. Ако само татко ме бе завел при вас — но той отказа, а за жалост аз не настоях.

Майрън стоеше застинал.

Поглеждайки го, Аленда зариде.

— Осъдете ме, ако е нужно, но моля ви, не ме измъчвайте повече. Сърцето ми не може да го понесе.

Майрън отвори уста, но нищо не се отрони от нея. Отстъпи назад, смаян.

Аленда трепереше. Очите ѝ се плъзнаха по грубото вълнено расо, което той носеше, и се наляха със сълзи. Пристъпи към него с треперещи ръце. Протегна се и докосна дрехата му, прошепвайки със стегнато гърло:

— Съжалявам за начина, по който татко се е отнасял с вас. Съжалявам и за своето отношение към вас. Съжалявам за всичко, което е трябвало да изтърпите заради нашата себичност. Но моля ви, не ме прогонвайте. Ще направя всичко, което пожелаете, но ви моля да проявите милост.

Тя падна на колене, плачейки в ръцете му.

Майрън също коленичи, прегръщайки сестра си.

— Моля те, спри да плачеш. Не зная какво съм сторил, за да те нараня, но много съжалявам — погледна към Емили и беззвучно каза: — Помогни ми.

Прислужницата просто се взираше в него, шокирана.

Аленда вдигна очи, попивайки сълзите си с дантелена кърпичка.

— Няма да ме лишите от титлата ми? Да ме прогоните от земята пи и да ме оставите да се оправям сама?

— Мили Марибор, не! — възкликна Майрън. — Никога не бих сторил това! Но...

— Няма да го направите?

— Разбира се, че не! Но...

— Бихте ли могли... да ми гарантирате и зестрата ми — долината Рилан? — рече тя, сетне бързо добави: — Питам само, защото никой свестен мъж не би се оженил за девойка без зестра. Тогава бих продължила да ви бъда в тежест. Разбира се, Рилан е много хубава земя и осъзнавам, че може и да не пожелаете да се разделите с част от нея, но татко ми я беше обещал. Но пак ще бъда щастлива с всичко, което благоволите да ми отстъпите.

— Но аз не мога да ти дам нищо. Аз съм просто монах от Уиндското абатство — той дръпна расото си. — Това е всичко, което притежавам. Всичко, което някога съм притежавал. Технически, то всъщност принадлежи на абатството.

— Но... — Аленда го изглежда смаяна. — Не знаете ли?

Майрън зачака, отново премигвайки.

— Татко и братята ни са мъртви, паднали в битката срещу елфите. И тримата умряха в Дрондил Филдс.

— Съжалявам да чуя това — каза монахът. Потупа я по ръката. — Тъгувам за загубата ти. Трябва да се чувстваш ужасно.

— Те бяха и ваше семейство.

— Да, разбира се, но аз не бях толкова близък с тях. Всъщност съм срещал само татко и то веднъж. Но това не намалява симпатията ми към теб. Съчувствам ти. Има ли нещо, което бих могъл да сторя?

Въпросително свъсила вежди, Аленда се спогледа с Емили.

— Не съм сигурна, че разбирате? Вие наследявате семейното богатство и титла. Сега вие сте маркизът на Глъстън. Владееете хиляди акри земя, замък, села — барони и рицари са под ваша команда.

Владеете животите на хиляди мъже и жени, които живеят или умират по ваша заповед.

Майрън потръпна и сгърчи лице.

— Не, не. Съжалявам, трябва да си се объркала. Не искам нищо от това. Предполагам не бих могъл да те натоваря с всички тези неща?

— Значи мога да получа долината Рилан?

— О, не... тоест, да — имам предвид, всичко. Не го искам. Можеш да вземеш всичко... а има ли книги?

— Няколко, ако не се лъжа — рече Аленда, замаяна.

— В такъв случай бих ли могъл да получа тях? — попита той. — Може да си ги вземеш, след като ги прочета, а ако не, бих искал да ги прибавя към библиотеката в Уиндърмиър. Това проблем ли ще представлява?

— Искате да кажете, че искате да взема целия Глъстън? Всичко — без книгите?

Майрън кимна и погледна към Емили.

— Ако това ще те затрудни прекалено, вероятно твоята приятелка може да помогне. Би могла да вземе някои от замъците и рицарите — допълнителните ръце облекчават работата.

Аленда кимна, все още зяпнала.

Майрън се усмихна.

— Друго ще има ли?

Сестра му бавно поклати глава.

— В такъв случай ми беше приятно да се запознаем — той се здрависа с Аленда. — И с двете ви — стисна ръката и на Емили. Жените не продумаха.

Майрън излезе и се облегна на стената, чувствайки се, сякаш току-що се е измъкнал от самата смърт.

— Ето къде си бил — викна Ейдриън, който крачеше по коридора, стиснал малка книжка. — Пажът ми каза, че ще те намеря тук.

— Току-що се случи нещо изключително странно — рече Майрън, сочейки към салона.

— Забрави — боецът протегна книгата. — Трябва да прочетеш това тази нощ. Ще се справиш ли?

— Само това?

Ейдриън се усмихна:

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— А какво е то?

— Дневникът на Едмънд Хол.

— Удивително!

— Именно. А утре по пътя ще ми разкажеш какво пише. Така времето ще минава по-лесно.

— Пътя... утре? — попита монахът. — Към манастира ли ще тръгвам?

— Нещо по-добро — ще тръгнеш по пътя на геройството.

ГЛАВА 6

ДОБРОВОЛЦИ

Станеше ли дума за килии, Уайът Деминтал бе лежал и в далеч по-лоши места. Въпреки камъка бе изненадващо топло и сходно с единичната килия, която бе обитавал през последните няколко седмици. Малкото легло беше по-удобно от онези в повечето стаи, които наемаше — и много по-меко от корабните хамаци. Малък прозорец, разположен високо на една от стените, допускаше светлина. Трябваше да признае, че помещението е добро. Дори щеше да го намери за удобно, ако не бяха затворената врата и взиращото се в него джудже.

Уайът го бе заварил вътре, когато пазачите го бяха довели — не си губиха времето с инструкции. Дребосъкът имаше кафява сплетена брада и плосък нос, носеше синя кожена жилетка и големи черни ботуши. Макар от няколко часа да бяха съкилийници, двамата не си бяха продумали. Джуджето на моменти изръмжаваше, трополеше с ботуши, докато променяше позата си, но не каза нищо. За сметка на това имаше лошия навик да се взира. Малки кръгли очички надничаха изпод рунтави вежди — които споделяха цвета на брадата му, но не и спретнатостта ѝ. Уайът познаваше неколцина джуджета и всички те изрядно поддържаха брадите си.

— Значи си моряк — промърмори джуджето.

Уайът, който убиваше времето, играейки си с перото на шапката, повдигна глава и кимна.

— А ти си джудже.

— По какво отгатна? — подсмихна се дребосъкът. — Какво си направил?

Уайът не видя смисъл да избягва питането. Лъжите биваха изричани в защита на бъдещето, а Деминтал не таеше илюзии за своето.

— Отговорен съм за разрухата на Тур Дел Фур.

Джуджето приседна, заинтересувано.

— Наистина? Коя част?

— Целият град — технически и цял Делгос, ако се замислиш. Без защитата на Дръминдор пристанището е обречено. Останалото е само въпрос на време.

— Опустошил си цяла страна?

— Може да се каже — Уайът кимна мрачно, сетне въздъхна.

Джуджето продължи да се взира в него, този път удивено.

— Ами ти? — попита Уайът. — Ти какво направи?

— Опитах да открадна кинжал.

Сега бе ред на Уайът да се взира.

— Наистина?

— Да, обаче не трябва да забравяш, че аз съм джудже. Теб вероятно ще те плеснат през ръцете. В крайна сметка само си опустошил една страна. А мен най-вероятно ще хвърлят на бесни кучета.

Вратата на килията се отвори. Макар да не я бе виждал преди, Уайът не можеше да не разпознае императрица Модина Новронска. Придружаваха я пазачи и един върлинец с перука.

— И двамата сте виновни в престъпления, наказуеми с екзекуция — рече тя.

Уайът се изненада от гласа ѝ. Очакваше по-леден тон, остроото превъзходство на висшите благородници. А тя звучеше — странно — като младо момиче.

— Уайът Деминтал — официално произнесе перуката, — за безнравствените си действия, довели до инвазията на Делгос и разрухата на Тур Дел Фур от Ба Ран Гхазел, ти си признат за виновен в измяна срещу човечеството и тази империя. Наказанието ще бъде екзекуция чрез обезглавяване, която ще се изпълни моментално.

Тогава императрицата се обърна към джуджето и гърчавелът отново заговори.

— Джуджето Магнус, за убийството на крал Амрат ти се полага смърт чрез обезглавяване, която присъда също ще се изпълни веднага.

— Изглежда пропусна нещо — рече Уайът на джуджето, което изръмжа в отговор.

— Животът и на двама ви приключи — каза Модина. — Когато напусна тази килия, палачът ще ви придружи до дръвника в градината,

където ще бъдат изпълнени присъдите ви. Желаете ли да кажете нещо, преди да си ида?

— Дъщеря ми — поде Уайът. — Тя е невинна. Също и Елдън — едрият мъж с нея. Моля ви, не ги наказвайте.

— Не ги застрашава нищо, свободни са да си идат. Но къде ще идат, след като ти бъдеш убит? Грижил си се и за двама им дълги години, нали? Макар Елдън да става за бавачка, май не го бива много за глава на семейство.

— Защо казвате това? — Уайът не можеше да проумее как толкова младо момиче можеше да е тъй жестоко.

— Защото бих искала да ти отправя предложение, господин Деминтал. Бих искала да отправя предложение и към двама ви. Като се има предвид позицията ви, смятам го за доста добро. Искам да свършите нещо за мен. То включва трудно пътуване, което подозирам, че ще се окаже много опасно. Ако се съгласите, при връщането ви ще бъдете опростени.

— А ако не се върна? Какво ще стане с Елдън и Али?

— Елдън ще те придружи. Нужни са силни и опитни моряци. Смятам, че ще бъде от полза.

— Ами Али? Няма да я оставя в някой затвор или сиропиталище. Може ли и тя да дойде?

— Не, както споменах, пътуването може да е опасно, така че тя ще остане с мен. Аз ще се грижа за нея.

— Ами ако не се върна? Ако нито аз, нито Елдън...

— Ако това се случи, обещавам ти, че лично ще я осиновя.

— Наистина?

— Да, господин Деминтал. Успееш ли, престъпленията ти ще бъдат забравени. Провалиш ли се, дъщеря ти ще стане моя дъщеря. Разбира се, можеш и да отхвърлиш предложението ми. В такъв случай ще мога единствено да те запitam дали предпочиташ очите ти да бъдат вързани. Изборът е твой.

— Ами аз? — попита Магнус.

— На теб предлагам същото. Направи каквото казвам — и ще живееш. Ще сметна услугите ти за изпълнение на присъдата ти. Но в твоя случай е нужна допълнителна уговорка. Господин Деминтал е доказал, че привързаността към дъщеря му е достатъчна, за да се придържа към думата си. Но ти не си обвързан с нищо подобно, а на

всичкото отгоре имаш и талант да изчезваш. Не мога да си позволя да те пусна от тази килия, без по някакъв начин да съм се подсигурила. Познавам магьосница, която може да открие всеки — където и да е, използвайки единствено кичур коса, а брадата ти е тъй дълга.

Очите на Магнус се разшириха уплашено.

— Изборът е твой, джудже, брадата или главата ти.

— Поне знаем ли къде отиваме и какво ще правим? — попита Уайът.

— Има ли значение?

Морякът помисли за миг, сетне поклати глава.

— Ще придружавате отряд до древния град Персепликуис, за да откриете много важна реликва, която може да спаси човечеството. Смятам, че успехът ви би опростил всяко предишно престъпление.

— И още нещо. Ще бъдете придружавани от Ройс Мелбърн и Ейдриън Блекуотър. Що се отнася до теб, Уайът, те не знаят за връзката ти с Мерик. Препоръчвам да запазиш нещата така. Мерик е мъртъв, а нищо хубаво няма да произлезе от разкриването, че си замесен в падането на Тур Дел Фур.

Уайът кимна към джуджето:

— Вече му казах.

— Няма проблем. Съмнявам се, че майстор Магнус ще прекарва много време в приказки с тях. Той също е имал своите... неразбирателства с Ририя, да не споменаваме и децата на крал Амрат, които също ще присъстват. Подозирам, че ще се държи прилично, нали, Магнус?

По лицето на джуджето бе изписано притеснение, но Магнус кимна.

— Е, господа, изборът е ваш. Рискувате живота си за мен и получавате шанса да станете герои на империята — или отказвате и умираете като престъпници.

— Това не е особен избор — изръмжа джуджето.

— Не, не е. Но с друго не разполагате.

* * *

Ейдриън бавно изкачи стълбите. Сега му се струваха по-дълги. Като се изключи разговорът с Майрън, Ейдриън бе прекарал цялата нощ и солидна част от следващия ден в крачене из коридорите и двора, опитвайки се да измисли някакъв аргумент — причина, която би убедила Ройс да дойде.

Стражникът го чу да приближава и скочи на крака, приготвил ключа. Изглеждаше отегчен.

— Идвате да го отведете? — запита той. — Казаха ми, че ще... Очаквах ви по-рано.

Ейдриън само кимна в отговор.

— Толкова много шум за тоя дребосък? Човек като слуша, ще реши, че самият Уберлин е затворен вътре — продължи пазачът, мушвайки ключа. — По-тих е от мишка. А преди няколко нощи го чух да плаче — приглушени ридания. Не е точно демонът, за когото бях предупреден.

Ройс не бе помръднал. Нищо в килията не се бе променило от последната визита на Ейдриън.

— Ще ми дадеш ли минутка? — обърна се Ейдриън към пазача, който стоеше зад него.

— Моля? А, разбира се. Колкото време ви е нужно.

Ейдриън застана мълчаливо на прага. Ройс не помръдна. Продължи да стои с наведена глава.

Боецът въздъхна. След цялото това обмисляне и крачене, аргументът му изглеждаше в най-добрия случай слабоват. Бе провел какви ли не мислени размени на реплики в ума си, но сега, сядайки срещу Ройс, успя да каже само:

— Нуждая се от помощта ти.

Ройс вдигна глава, сякаш тя тежеше хиляда фунта. Очите му бяха зачервени, лицето бледо. Зачака.

— Една последна мисия — каза му Ейдриън, сетне добави: — Обещавам.

— Опасна ли е?

— Много.

— Има ли шанс да бъда убит?

— Съществува голяма вероятност.

Ройс кимна и погледна към шала на коляното си:

— Добре.

ГЛАВА 7

СМЕЕЩИЯТ СЕ ГНОМ

Ариста извлече раницата си на студа. Трима прислужници и един войник — възрастен мъж с тъмна брада, който ѝ задържа вратата — предложиха да ѝ помогнат. Тя се усмихна и поклати глава. Раницата беше лека. Бе оставила зад себе си времената, в които мъкнеше по шест копринени дрехи, кринолин, корсети, колани и шапка — за всеки случай. Възнамеряваше да спи в пътническите си дрехи, свиквайки без почти всичко останало. Трябваше ѝ само робата. Вятърът метна сняг в лицето ѝ, заледявайки носа ѝ. Краката ѝ я уведомяваха за студа, но останалата част от снагата ѝ бе затоплена, защитена от проблясващата одежда.

В градината единствената светлина идваше откъм конюшната, а ботушите на принцесата бяха самотни отговорници за шума.

— Ваше Височество? — догони я момче, внимателно държащо димяща чаша в двете си ръце. — Ибис Тинли ви праща това — то трепереше, облечено само в тънък вълнен плат.

Тя пое чашата.

— Благодарни му.

Момчето се поклони неловко и се извърна да побегне обратно толкова бързо, че кракът му се хлъзна и то падна на едно коляно.

Чашата съдържаше чай, великолепно сгрял вледенените ѝ пръсти. Парата стопли и лицето ѝ, когато отпи. Ибис бе приготвил невероятни гозби за всички, отрупвайки цели две маси. Ариста само бе хвърлила бегъл поглед към чиниите. Беше твърде рано. Принцесата закусваше рядко. Стомахът ѝ се нуждаеше от разсънване, преди да заработи. А и тази утрин мисълта за храна бе непоносима. Стомахът ѝ се свиваше на топка. Знаеше, че после щеше да си плати, задето е пропуснала храната. Някъде по пътя щеше да съжалява, че не е сложила нищо в уста.

Конюшната миришеше на влажно сено и конски тор. И двете врати бяха разтворени, любезно приканвайки вятъра, който

подрънкваше с амунициите. Повеите му тормозеха фенерите и си отиваха през цепнатини в стените със свистене, сякаш ято врабчета се издигаха във въздуха на всеки няколко секунди.

— Аз ще взема това, Ваше Височество — предложи прислужник. Беше нисък, набит възрастен мъж с четинеста брада и килната настрана плетена шапка. Беше праметнал около врата си два оглавника, а на колана му висеше кука. Грабна раницата ѝ и отиде до колата. — Вие ще пътувате тук — каза ѝ той. — Приготвих ви удобно местенце. Взех възглавница от камериерката и три дебели одеяла. Стилно ще пътувате, да.

— Благодаря ти, но ще ми трябва кон и странично седло.

Прислужникът я изгледа с безизразен поглед, раззинал напуканите си устни.

— Но... Ваше Височество, дестинацията ви... е доста далеч оттук, не е ли така? А и времето е отвратително. Няма да искате да яздите кон.

Тя му се усмихна, сетне се обърна и закрачи по пътеката между отделенията. Тя бе тухлена, а подът бе от кал, но навсякъде имаше пръснати сламки. В края на помещението я очакваха дузина коне, размахващи опашки и пристъпващи от едно копито на друго. По ъглите имаше паяжини, в които също се бе заплела слама, така че те приличаха на гнезденца сред гредите. На един фут от пода стените бяха по-тъмни от останалата част — Ариста предположи, че това трябва да е най-високото ниво на натрупана тор. Несъзнателно спря пред едно отделение. Там бе прекарала нощта с Хилфред, където той я бе прегръщал, бе галил косата ѝ — бе я целувал. Сега мястото беше заето от красива сива кобила. Конят извърна глава и Ариста видя бяла муцуна и тъмни очи.

— Как се казва този?

Прислужникът привързано потупа хълбока на коня.

— Това момиче се казва Принцеса.

Ариста се усмихна.

— Оседлай ми я.

Ариста изведе Принцеса на двора. Прислужникът я последва с колата. Конете издишаха облаци мъгла. На стълбите на двореца се насъбра тълпа, увили се в тъмни наметала и вдигнати качулки.

Разговаряха тихо и шепнешком, сбрани на малки групи. Някои плачеха. На Ариста ѝ напомняха погребение.

Познаваше много от лицата, дори и да не знаеше имената им.

Аленда Ланаклин стоеше до Денек, Ленар и Белинда Пикъринг, докато се сбогуваха с Моувин и Олрик. Моувин отметна назад глава, смеейки се на нещо. Не звучеше истинско — твърде гръмко, твърде пресилено. Белинда подсушаваше очите си с кърпа, дясната ѝ ръка стискаше с побелели пръсти ръкава на сина си. Аленда гледаше над тълпата, съумявайки да привлече вниманието на Майрън. Помаха му. Монахът преустанови галенето на двата кафяви жребеца, впрегнати в колата, за да махне колебливо в отговор.

Двама мъже, които Ариста не познаваше, разговаряха с императрицата. Единият носеше шапка с голямо перо, червено-черен жакет и моряшки шал. Другият се извисяваше над всички останали. Главата му навяваше асоциации с бъчва, огромна и плоска в двата края, с вертикални резки като дъски. Бе почти плешив, липсваше му едното ухо и имаше няколко грозни белега, един от които разцепваше долната му устна. Дебело безформено наметало се виеше около него. Ариста предполагаше, че просто е пробил една дупка в някой килим и е мушнал тиква. На колана му висеше огромна брадва, окачена в примка от сурова кожа.

— И да слушаш императрицата — казваше морякът. — Тя ще се грижи за теб, докато се върна.

На няколко фута от тях Ейдриън разговаряше с бежанец от Меленгар. Беше виконт, но не знаеше името му. Привлекателна млада жена притича, издигна се на пръсти и целуна Ейдриън. Виконтът я нарече Емералд.

Що за име е това?

Ейдриън я прегърна, вдигайки я от земята. Тя се закикоти. Левият ѝ крак се прегъна. Беше много сладка — по-дребна от Ариста, по-слаба, по-млада. Принцесата се зачуди дали той си имаше дюзини подобни жени в Аврин, или тази Емералд е специална. Виждайки ги заедно, виждайки ръцете ѝ около него, наблюдавайки ги да се целуват, тя изпита празнина, сякаш в нея имаше бездна. Чувстваше болка, тежест притискаше гърдите ѝ. Наложил си да откъсне поглед. И след още една минута действително го стори.

Дванадесет коня и още два впрегнати в колата — общо четиринадесет — изчакваха в снега. На пет от конете седяха млади момчета, оръженосци, както ги наричаше Ейдриън, които трябваше да прислужват и да се грижат за конете. Ариста знаеше само имената им: Ренуик, Елбрайт, Бранд, Кайн и Майнс. Последното момче бе толкова дребно, че яздеше заедно с Кайн. Изчакваха изправени, опитвайки се да изглеждат сериозни и зрели.

Талигата, натоварена с припасите им и покрита с дебел насмолен брезент, се лиши от колелата си, които бяха заменени с плъзгачи. Свито на предната пейка, поглеждайки само нарядко към тълпата и намествайки качулката си с изражение на гневна отврата, стоеше джудже. Под рунтавите му вежди, плоския нос и намусената уста, брадата му показваше признаци на скорошно подрязване. Пръстите му разсеяно си играеха с нея по начина, по който език опипва мястото на липсващ зъб. Ръмжеше и се мръщеше, но тя не изпитваше никакво състрадание към него. За пръв път виждаше Магнус, откакто бе затръшнал вратата в лицето ѝ — по-малко от седмица, след като собственоръчно бе убил баща ѝ.

Ройс Мелбърн стоеше сам в снега. Мълчаливо изчакваше край портата, тъмното му наметало развяващо се леко на вятъра — малка сянка край стената. Само Ейдриън и Магнус изглежда го забелязваха — първият го държеше под око, а вторият постоянно хвърляше натам нервни погледи. Ройс не им обръщаше внимание. Главата му бе обърната към портата, града и виещия се път.

От двореца излезе Амилия, увила се в тежко вълнено наметало. Проби си път през тълпата и прекоси двора до Ариста. Под мишница притискаше намачкан пергамент. В ръцете си държеше нещо, което приличаше на къс бич.

— Това е за вас — каза тя, протягайки предмета, който сега Ариста разпозна като отрязаната половина от джуджешката брада, все още прилежно сплетена. — Запозната с тенденцията на Магнус да изчезва, Модина се погрижи да ви осигури малко коса.

Принцесата кимна.

— Благодарности. Къде е Гаунт?

— Идва.

Портите на двореца се разтвориха още веднъж и Дигън Гаунт пристъпи навън. Беше облечен в поръбена с кожа мантия, а на главата

си носеше шаперон. Мантията бе с широки ръкави и се влачеше по земята, оставяйки диря в снега.

— Пристигна бъдещият император — прошепна Амилия, сетне добави: — Смяташе, че дрехите трябва да отразяват бъдещия му статус, освен това не искаше да му е студено.

— Ще може ли да язди така?

Преди секретарката да може да отговори, пред Гаунт притича паж, понесъл две огромни копринени възглавници и одеяло, които положи на капрата. Джуджето забрави брадата си и се вгледа във възглавниците до себе си с поредно свъсване.

— Няма да яздя до джудже. Разкарайте го — заяви Гаунт. — Ейдриън ще направлява колата.

Тъй като никой не помръдна, той добави:

— Не ме ли чухте?

Ариста се покатери на коня си, провеси крак на седлото и препусна към Гаунт. Спря животното си само на няколко фута от него, карайки Дигън да отстъпи назад. Взря се в него.

— Магнус е в колата, защото е прекалено нисък за конете. Напълно способен е да управлява талигата, нали така?

Джуджето кимна.

— Добре.

— Но аз не искам да пътувам с него.

— Тогава може да яздиш кон.

Гаунт въздъхна.

— Казаха ми, че пътуването ще е дълго. Не искам да го прекарам на гърба на кон.

— В такъв случай ще седиш до Магнус. Или — или.

— Току-що ти казах, че не искам да седя до джудже — Гаунт хвърли поглед към Магнус и сгримасничи. — И не ми харесва тона ти.

— На мен пък твоето твърдоглавие. Може да пътуваш до Магнус, да яздиш кон или да вървиш пеш. Но ние потегляме — тя вдигна глава и повиши глас. — На конете!

При командата ѝ всички се покачиха на седлата си. Изглеждайки вбесен, Гаунт се взираше в принцесата.

Ариста дръпна юздите и обърна кобилата си, за да се обърне към Модина, която държеше Али за ръка. Така Гаунт остана да се взира в задницата на коня.

— Кълна се, че ще сторя всичко по силите си, за да намеря рога и да го донеса колкото се може по-скоро.

— Зная — отвърна Модина. — Нека Марибор ви води.

* * *

Олрик и Моувин яздеха начело, макар кралят да не знаеше къде отиват. Бе изучавал много карти, но само три пъти бе напускал Меленгар. Никога не бе пътувал толкова далеч на юг и преди срещата не беше и чувал за Амбертън. Разчиташе, че някой ще му каже кога да завие — най-вероятно Ариста.

Пътуваха по Стария южен път, за който Олрик знаеше от картите, че отвежда чак до Тур Дел Фур, в южния край на Делгос. Докато минаваха през Адендал Дурат, пътят бе не повече от цепнатина, която прекосяваше скалистите планини, спускайки се от платото на Уоррик към равнините на Ренидд. Снегът бе навял преспи в прохода, така че на моменти им се налагаше да слизат и да помагат на конете, но иначе пътят оставаше проходим. Месеците редуване на слънце с мразовити нощи бяха стегнали повърхността с ледена корица, която пропукваше под подковите. Рожба на това редуване бяха и множеството ледени висулки по скалите. Зимата вече отстъпваше, дните ставаха по-дълги. И макар светът да бе погребан, дебелината на савана намаляваше.

Никой не беше изключително бърз през утрото. Гаунт и Магнус бяха особено тихи, отказвайки дори да признаят присъствието на другия. Дигън се беше омотал, само носът му се подаваше. Студът изглежда не притесняваше Магнус, който направляваше колата с голи ръце. Дъхът му заскрежаваше мустаците и остатъка от брадата, оставил ги в замръзнала гримаса на раздразнение.

Ройс и Ейдриън яздеха в края. Олрик не забеляза никой от двамата да говори. Ройс яздеше разсеяно, вдигнал качулка, поклащаш се, сякаш е заспал. Петте момчета бяха с тях. Често си шепнеха, какъвто навик имаха слугите. Морякът, когото наричаха Уайът, яздеше заедно с огромния си приятел. Олрик никога не бе виждал толкова едър мъж. Бяха му дали товарен кон, а краката му пак едва не опираха

земята, стрemenата се влачеха. Уайът бе прошепнал някоя и други дума на гиганта в началото, но Елдън не бе казал нищо.

Единственият разговор, единственото нарушаване на хрупането на снега и задъханото дишане на животните, произтичаше между Майрън и Ариста. Не минаваше четвърт час без монахът да ѝ посочи нещо любопитно. Олрик бе забравил склонността на Майрън да се удивява от всичко — без значение колко е тривиално. Определи двадесетфутовите висулки по скалите като същинско чудо. Също така посочваше различни фигури в скалите — една от които се закле, че приличала на брадат човек. Ариста се усмихваше любезно, а веднъж дори се изсмя високо — момичешки смях, лек и безгрижен. Олрик щеше да се срамува да се смее така открито. Сестра му изглежда не се интересуваше какво мислят за нея околните.

Мразеше как бе поела командването на тръгване. Колкото и да се бе наслаждавал на Гаунтовото изражение, когато Ариста го бе гълчала, не му харесваше решителния начин, по който сестра му действаше. Ако само му бе дала време да предприеме нещо. В крайна сметка той беше крал. Императрицата предостави на Ариста правото да *организира* експедицията, но това не означаваше и да я води. Така и не бе изтъкнала задоволително обяснение относно присъствието ѝ. Бе предположил, че тя ще си седи тихо в колата, предоставяйки командването на него, но трябваше да се досети за развитието на нещата. Като се имат предвид действията ѝ в двора, учудващо беше, че още не е започнала да носи панталони.

Преди обед напуснаха тесния проход. Някъде по това време утринните облаци неохотно се магнаха от небето. На юг земята разкриваше великолепна гледка. В далечната долина Олрик зърна Ратибор. Градът не изглеждаше по-голям от палеца му и от това разстояние изглеждаше красив — сгушена долчинка в морето от гора и поле.

— Там — обади се Ейдриън, сочейки към блестяща река на изток. — Може да се види Амбертън — е, донякъде. Близко до река Бернум, където се извива. Виждате ли, земята се издига в три хълма.

— Да, това е — съгласи се Ариста. — Помня.

Принцесата погледна към небето.

— Няма да стигнем днес.

— Бихме могли да прекараме нощта в Ратибор — предложи Ейдриън. — Само на няколко мили е. Можем да стигнем по здрач.

— Ами, аз не... — поде Ариста.

— Ще се отправим към Ратибор — бързо заяви Олрик, карайки сестра си да го погледне изненадано.

— Просто щях да кажа — продължи тя, — че ако сега свием на изток, на сутринта ще сме много по-близо.

— Но там няма път — каза ѝ Олрик. — Не можем да бродим из заснежените поля.

— Защо не?

— Кой знае колко дълбок е снегът и какво има отдолу?

— Ройс може да ни намери път, него го бива в това — рече Ейдриън.

— Не, Ратибор е много по-добър избор — високо каза Олрик. — Ще си отпочинем добре, сетне призори ще поемем бързо и ще сме стигнали по обед.

— Но, Олрик...

— Чухте решението ми! — той пришпори коня си и препусна по пътя, усещайки очите им по гърба си.

До него прогърмяха копита. Очакваше това да е Ариста и мразеше спора, който щеше да последва, но нямаше да отстъпи. Олрик се обърна разгорещено и видя Моувин, развял коса. Останалите ги следваха на дванадесет фута, но вървяха в неговата посока. Позволи на коня си да забави ход.

— За какво беше всичко това? — попита Моувин, изравнявайки се в него. Конете влязоха в крачка.

— Нищо — въздъхна. — Просто се опитвах да ѝ напомня кой е кралят. Знаеш, тя забравя.

— Толкова много години, а тъй малко промени — тихо рече Моувин, отмятайки косата от очите си.

— Какво трябва да значи това?

Моувин само се усмихна.

— Лично аз предпочитам твоята идея. Защо да спиш на снега, ако можеш да получиш легло? Пък и бих искал да видя Ратибор. Беше в списъка ни, помниш ли?

Олрик кимна.

— Трябваше да видим и Тур Дел Фур.

— Да, но ще оставим това за друг път, тъй като сега е под ново ръководство и прочие — отбеляза Моувин. — Все още не мога да повярвам, че сме се отправили към Персепликуис. Това винаги е било голямата ни мечта.

— Още ли се надяваш да откриеш Тешлорския код?

Моувин се изкикоти.

— А, да. Аз щях да търся тайните техники на тешлорите. Още помниш това? Трябваше да съм първият от хиляда години насам, който щеше да притежава това знание. Щях да го пазя ревниво и да съм най-великият жив воин — Моувин хвърли поглед назад. — Сега нямам голям шанс за това. Дори и да ги откроя, няма как да се сравнявам с Ейдриън. Той е отраснал с тях, а и е бил обучаван от майстор. Но тъй или иначе това беше глупава мечта. Момчешка фантазия. Нещата, които едно дете си мисли, преди още да е видяло окървавено острие. Когато си млад, мислиш, че можеш да сториш всичко. А после...

Той въздъхна и се извърна. Олрик забеляза ръката му за миг да се вдига към лицето, преди да се отпусне върху дръжката на меч. Само дето това не бе оръжието на Моувин.

— Не бях забелязал — каза Олрик, кимайки към хълбока му.

— Това е първият път, в който го препасвам — отдръпна ръка засрамено. — Толкова дълго чаках. Гледах как баща ми го носи — толкова красиво, толкова елегантно оръжие. Имаше моменти, в които си мечтаех за него. Искях да го подържа, да го размахам, да го чуя как пее за мен във въздуха.

Олрик кимна.

— Ами ти? — попита го телохранителят му. — Още ли проявяваш интерес към короната на Новрон?

Кралят изпуфтя и щеше да се изсмее, ако не беше иронията.

— Вече си имам корона.

— Да — тъжно каза Моувин.

Гласът на Олрик почти не се различаваше от шепот:

— Понякога цената на мечтите е тяхното осъществяване.

* * *

Тъкмо затваряха градските порти, когато пристигнаха в града. Ариста не познаваше стражника. Беше плещест мъжага с олисяващо теме, облечен в сурова кожа, който нетърпеливо им махна да влизат.

— Къде можем да намерим добро място за нощуване, добри ми човече? — запита Олрик, заобикаляйки с коня си пазача, който се зае да заключва портата.

— Акуеста. Ха! — изсмя се мъжът.

— Имах предвид тук.

— Зная какво имаше предвид — отвърна пазачът рязко. — Гномът има стаи, ако не се лъжа.

— Гномът?

— Това е странноприемница — обясни Ариста. — „Смеещият се гном“ — между Кралска и Знайна.

Стражникът я погледна любопитно.

— Благодаря — рече тя, пришпорвайки коня си. — Насам.

Вонята на урина и тор, която Ариста бе запомнила като характеризиращата миризма на Ратибор, бе заменена с тази на дим. Иначе градът не се беше променил особено от последното ѝ идване. Улиците се срещаха една друга под странни ъгли, принуждавайки постройките да приемат екстравагантни форми. Дъските, проснати над мръсотията, сега бяха покрити зад дебел пласт сняг. Зимата бе откраднала листата от дърветата и вятърът фучеше из празни улици. Само снегът помръдваше. Ариста очакваше зимата да разведри мястото и погребее мръсотията, но вместо това градът бе станал мрачен и пуст.

Сега тя яздеше начело. Зад себе си чуваше Олрик да ръмжи. Говореше прекалено тихо, за да чуе думите му, но тонът беше красноречив. Не бе доволен от нея — отново. Друг път би изостанала, извинявайки се за каквото е сбъркала, опитвайки се да го накара да се почувства по-добре. Но сега бе уморена, измръзнала и изгладняла. Искаше да се добере до странноприемницата. Чувствата му можеха да почакаят докато отседнеха.

С приближаването на централния площад, тя се опита да държи очите си сведени, съсредоточавайки се в снега и стъпките на Принцеса, но не можа да се въздържа. Когато се намираха в средата на площада, очите ѝ загърбиха волята ѝ и погледнаха. Стълбът все още

беше там, но възетата ги нямаше. Мрачен и издължен, почти сливащ се с околностите, той неотменно напомняше за евентуална съдба.

Под снега има кръв, помисли си тя.

Дъхът ѝ секна, устната ѝ затрепери. Тогава забеляза някой да се изравнява с нея. Не знаеше дали е чула приближаването му или само бе усетила присъствието му, но внезапно Ейдриън се оказа на една ръка от нея. Не я погледна, нито заговори. Просто яздеше мълчаливо. За пръв път се отделяше от Ройс от началото на пътуването и тя се зачуди какво го е довело напред. Искаше ѝ се да вярва, че се е присъединил към нея, защото знае как се чувства. Бе глупаво, но мисълта я караше да се чувства по-добре.

Дъската над вратата на таверната бе посипана със сняг, но пак съумяваше да изглежда отблъскваща. Отвратително голямата уста, космати заострени уши и очичките на въпросния гном ги приветстваха.

Ариста спря, слезе от седлото и стъпи на прага.

— По-добре би било вие да останете тук, докато двамата с Ейдриън наемем стаи.

Олрик се изкашля и Ариста го видя да я пронизва с поглед.

— Двамата с Ейдриън познаваме града. Така ще стане по-бързо каза му тя. — *Ти беше този, който искаше да дойдем тук.*

Олрик се намръщи и въздъхна. Махвайки на Ейдриън да я последва, принцесата пристъпи в странноприемницата. Посрещна ги проблясваща жълта светлина и топъл въздух, ухаещ на мазнина и дим. Някакъв петнист помияр дотича до тях, опитващ се да им оближе ръцете. Ейдриън му пресече пътя към Ариста. Позволи кучето да опре предни лапи в бедрата му и го зачеса зад ушите, при което животното изплезе език.

Кръчмата беше почти празна, само край камината се бяха свили двама — толкова различно от първото ѝ посещение. Взираше се към мястото, близо до средата на помещението, където някога един огненоглав младеж бе омайвал присъстващите.

Това беше мястото. Тук видях Емъри за пръв път.

Преди не бе мислила за това, но тази мисъл правеше помещението свято за нея. Усети ръка върху рамото си. Ейдриън я стисна леко.

Зърна Айърс зад бара да мие чаши. Носеше същата престилка с май същите петна. Не се беше бръснал ден или два, косата му бе разчорлена, а лицето влажно.

— Какво мога да направя за вас? — попита той, когато те се приближиха към него. Кучето просеше с лапи още внимание от Ейдриън.

— Бихме искали стаи — Ариста преброи на пръсти. — Ние сме петнадесет, значи може би четири? Стаите ви побират ли четирима?

— Да, обаче се плаща на двойка.

— Тогава искам седем стаи. Момчетата ще могат да спят в една стая. Имате ли свободни?

— Има, има. Само мишките са тук. Всички, дето се връщаха от празника, се източиха още преди седмици. Сега никой не пътува. Няма нужда да... — той замлъкна, вглеждайки се по-настойчиво в Ариста. Тесните му очички започнаха да се разширяват. — Вий не сте ли... вие сте... нали? Къде бяхте?

Засрамена, тя погледна към Ейдриън. Надяваше се да избегне това.

— Просто ще искаме стаи.

— Велики Мар! Наистина сте вие! — рече той, достатъчно високо, за да привлече вниманието на седналите край огъня. — Всички казваха, че сте умрели.

— Почти. Обаче на студа чакат хора. Можем ли да получим стаите? И имаме коне, които...

— Джими! Джими! Довлечи си задника, хлапе!

Луничаво момче, гърчаво като някой Диамант, притича от кухнята със сепнато изражение.

— Вън има коне. Заеми се.

Момчето кимна. Докато пристъпваше край Айърс, гостилничарят прошепна нещо в ухото му. Хлапето погледна към Ариста и устата му се отвори, сякаш някой бе прикачил тежест към брадичката му. Миг по-късно вече търчеше.

— Разбираш, че сме уморени — обърна се към гостилничаря тя. — Яздихме цял ден и трябва да станем рано сутринта. Просто искаме да прекараме нощта спокойно.

— Абсолютно! Но ще искате вечеря, нали?

Ариста хвърли поглед към Ейдриън, който кимна.

— Да, разбира се.

— Великолепно! Ще ви спретна нещо специално.

— Няма да е нужно. Не искаме да създаваме...

— Глупости — рече й Айърс. — Ей, Ръсти! — викна той към двамата край огнището, които се бяха изправили и колебливо се приближаваха. — Тичай да кажеш на Ингълс да даде свинско.

— Свинско? — отвърна мъжът. — Как така ще й сервираш пушено свинско! Бенджамин Брадък е отгледал първокласно агънце, дето го пази цяла зима и го храни като бебе.

— Мда, наистина сладко животинче — рече другият.

— Добре, добре, кажи му да го замъкне при Ингълс да го заколи.

— Колко ще платиш?

— Абе кажи му за кого е. Ако смее, нека дойде да иска пари от нея.

— О, това не е нужно — каза Ариста.

— Пазеше това агне за някакъв специален случай — с усмивка й каза Ръсти. — Не виждам какво по-специално би могъл да очаква.

Вратата се отвори и влязоха останалите от отряда, отръсквайки снега от главите си и тропайки с крака. Веднъж намерил се вътре, Гаунт отпусна шлейфа на мантията си и отметна качулка, треперещ. Отправи се право към огъня и застана пред него с протегнати ръце, напомняйки на Ариста на гигантски паун.

Ръсти сръга приятеля си.

— Това е Дигън Гаунт.

— Велики Мар — рече Айърс, клатейки глава. — И само как е облечен, като крал. Той от вашата група ли е?

Ариста кимна.

— Чумата да ме тръшне — каза Ръсти, взирайки се сега към Ейдриън. — Този съм го виждал и преди. Това е шампионът на турнира, блъсна всички без Бректън, а него го пощади, щото не искаше да го убива — гледаше боеца с възхищение. — Щяхте да го повалите и него. Зная.

— Още кой е с вас? — запита Айърс, втрещен. — Наследникът на Новрон?

Ариста и Ейдриън се спогледаха.

— Стайте ни — къде са? — попита Олрик, отръсквайки качулка.

— Аз... ще ви ги покажа — гостилничарят грабна кутия ключове и пое по стълбите.

Докато се изкачваха по стълбите, Ариста хвърли поглед към мястото под тях и си припомни как бяха платили четиридесет и пет сребърни, за да спят там.

— Колко дължим за стаите?

Айърс спря, обърна се и се изкикоти.

Когато се изкачиха, той разпери ръце.

— Заповядайте.

— Кои стаи?

Айърс се ухили:

— Вземайте целия етаж.

— Колко? — попита Олрик.

Гостилничарят се изсмя.

— Няма да ви струва нищо. Не мога да ви взема пари. Ще ме обесят. Вие се настанявайте, а като стане готова вечерята, ще пратя да ви повикат.

Олрик се усмихна широко.

— Видя ли? Казах ти, че ще си струва да дойдем. Тук са много дружелюбни.

— За нея — рече Айърс, кимайки към Ариста, — всичко в града е бесплатно.

Олрик се навъси.

— Това е много мило — рече тя, — но като се има предвид ситуацията ни, смятам, че пет стаи ще са достатъчни.

— Какво? Защо? — попита Олрик.

— Не смяташ, че трябва да оставим Магнус или Гаунт без надзор, не е ли така?

Ейдриън, Ройс, Майрън и Гаунт се настаниха в една стая. Уайът, Елдън, Магнус и Моувин заеха друга. Олрик настоя да получи самостоятелна стая, което остави Ариста също сама.

— Стойте колкото си искате — рече им Айърс. — Чувствайте се добре дошли да слезете долу пред камината. Ще изтъркалям най-добрата бъчонка и ще отпуша най-читавите бутилки. Ако решите да спите, ще пратя Джими да почука на вратите ви, щом месото стане готово. За мен е голяма чест да сте тук — последните думи изрече, вирайки се в Ариста.

Тя чу как Олрик въздъхва.

* * *

Уайът лежеше на едно от леглата, протягайки измъчените си мускули. Елдън седеше на отсрещното легло, отпуснал огромната си глава в ръце, опрял лакти на колене. Креватът се бе извил от тежестта. Уайът можеше да види въжетата, показали се под рамката. Елдън улови погледа на Уайът и му отвърна с тъжни, невинни очи. Подобно на Али, Елдън му имаше доверие. Усмихна се окуражаващо на едрия мъж.

— Спри! Не пипай това! — изкрещя Моувин и всички в стаята се обърнаха. Графът окачваше наметалото си при останалите мокри дрехи. Взираше се към Магнус, който бе протегнал ръка към меча на Пикъринг, окачен на таблата на леглото.

Магнус повдигна рунтава вежда и се навъси.

— Какво ви има на вас, хората? А нас наричате скъперници? Да не мислиш, че ще го набутам под ризата си и ще си изляза? Та той е висок колкото мен!

— Не ме интересува. Не го пипай.

— Прекрасно оръжие — каза джуджето, оттегляйки ръка, но очите му опиващи се от гледката. — Откъде го имаш?

— Беше на баща ми.

Моувин се приближи до леглото и взе меча си.

— Откъде го е взел?

— Това е семейна ценност, предавана през поколенията — Моувин държеше оръжието внимателно, сякаш беше наранено врабче, нуждаещо се от успокояване след бягството си на косъм от джуджето. Уайът не бе забелязал оръжието преди, но сега видя, че мечът е необичайно привлекателен. Семплотата му излъчваше елегантност. Линиите бяха съвършени, а металът на дръжката сияеше. Имаше едва забележими декорации.

— А как семейството ти се е сдобило с него? Рядко е човек да притежава такава острие.

— Предполагам някой от предците ми го е направил или го е поръчал.

От гърлото на джуджето се изтръгна презрителен звук.

— Това тук не е изработено от някой селски ковач, комуто мърляво хлапе е надувало меха. Това тук, момче, е изковано в огньовете под новолуние. Видът ти не го е докосвал от векове.

— Видът ми? Искаш да кажеш, че е джуджешки?

Отново презрителният звук.

— Ба! Не от моя род — или това острие е елфическо и то изящно такова — или аз съм голобрад.

Моувин го погледна със съмнение.

— Пее ли, когато разсича въздуха? Улавя ли светлината, пленявайки я в острието си? Не се затъпява, дори когато се използва като лопата и като брадва? Реже стомана? Разрязва други остриета?

Физиономията на Моувин му отговори. Графът бавно изтегли оръжието. Острието засия на светлината на фенера като стъкло.

— Да, това е елфическо острие, момче, оформено от камък и метал, потопено в жежкостта на земята и закалено в чистите води от Първородните, Децата на Феррол. Очите ми са виждали само още едно толкова красиво острие.

Моувин отново мушна меча в ножницата и се намръщи.

— Просто не го докосвай.

Уайът чу джуджето да мърмори нещо за отрязана брада, сетне Магнус отиде към леглото в другия край на стаята, където думите му вече не можеха да бъдат чути. Моувин все още държеше оръжието, прокарвайки пръсти по дръжката. Очите му имаха занесено изражение.

Бяха непознати за Уайът. За Моувин знаеше, че е меленгарски граф и близък приятел на крал Олрик. Бе чул, че е и добър мечоносец. По-младият му брат бил убит в бой преди няколко години. Баща му умрял наскоро — убит от елфите. Изглеждаше свестен. Малко раздражителен, но читав. Но все пак беше благородник, а Уайът никога не си бе имал работа с такива, затова реши да бъде тих и внимателен.

Държеше под око джуджето и се зачуди за „неразбирателствата“, за които императрицата бе споменала.

Как все се забърквам в тези ситуации?

Бедният Елдън. Уайът си нямаше представа какво мисли едрият мъж за всичко това.

— Как си? — попита Уайът.

Елдън сви рамене.

— Ще слезеш ли да вечеряш или да ти донеса чиния?

Отново свиване на рамене.

— Той говори ли? — попита Моувин.

— Когато иска — отвърна Уайът.

— Вие сте моряци, нали?

Деминтал кимна.

— Аз съм Моувин Пикъринг — рече той, протягайки ръка.

Уайът я пое.

— Уайът Деминтал, а това е Елдън.

Графът огледа здравеняка.

— С какво се занимава на борда?

— С каквото си иска, бих си помислил — промърмори Магнус.

Това предизвика колеблива усмивка у всички, включително и джуджето, което не го бе казало като шега.

— Откъде си... Магнус, нали? — попита Уайът. — Има ли джуджешка земя?

Усмивката на дребосъка помръкна.

— Вече не.

Определено бе изрекъл това като край на разговора, но Уайът продължаваше да се взира, а Моувин и Елдън последваха примера му.

— От север — планините на Трент.

— Хубаво ли е там?

— Гето — мръсно, претъпкано и безнадеждно — като всички места, в които позволяват на джуджетата да живеят. Доволен?

Уайът съжали, че изобщо е казал нещо. Настъпи неловка тишина, която бе нарушена от тропане по вратата и жизнерадостен вик:

— Вечерята е готова!

* * *

Тропване по вратата оповести вечерята и Ейдриън и Майрън бяха първите, изправили се на крака. Ройс, който седеше на неудобен дървен стол край прозореца, не помръдна. Бе се обърнал с гръб към тях, взирайки се в мрака. Може би елфическите му очи виждаха отвъд

чернотата на стъклото, може би наблюдаваше хората на улицата или отсрещните прозорци, но Ейдриън се съмняваше, че той изобщо осъзнава съществуването на прозореца.

Ройс не бе изрекъл и дума след напускането на Акуеста. Когато се налагаше, общуваше с кимвания. Винаги бе тих, но това бе неприсъщо дори и за него. А още по-притеснителни от мълчанието бяха очите му. Ройс винаги оглеждаше пътя, клоните, хоризонта — неспирно бе нащрек за опасности, ала не и днес. Над девет часа крадецът бе яздил, без нито веднъж да вдигне глава. Ейдриън не можеше да определи дали партньорът му се взира в седлото или в земята. Можеше да го сметне за заспал, ако не бяха ръцете му, играещи си с краищата на юздите, извиващи ги с такава сила, че Ейдриън чуваше как кожата проскърцва.

— Ейдриън, донеси ми чиния от каквото сервират долу — каза Дигън, отпуснал се на леглото, взирайки се в тавана.

Още с влизането си Гаунт бе окупира най-близкото до камината легло. Бе захвърлил мантията и шаперона на пода. Сетне се бе проснал на матрака, откъдето захленчи за болките си.

— И да е чисто месо — продължи Гаунт. — Да не ми домъкнеш сланина. Искам от хубавото. И искам черен хляб, ако имат — колкото по-черен, толкова по-добре. И чаша вино... не, нека е бутилка. И да е хубаво, да не е...

— Може би трябва да слезеш, за да си избереш желаното. Така няма да има грешки.

— Просто го донеси. Разположил съм се удобно — не виждаш ли, че тук ми е удобно? Не ща да се мешам с местните маймуни. Един император се нуждае от уединение. И в името на Новрон, вдигни ми дрехите! Трябва да ги окачиш, за да изсъхнат както трябва — изглеждаше замислен. — Хм, по-скоро трябва да е в *името на моя предтеча*. Или пък дори в *мое име* — усмихна се при мисълта.

Ейдриън подбели очи.

— Ще го кажа другояче. Сам си донеси храна или стой гладен.

Гаунт го изгледа заплашително и удари тъй силно по матрака си, че чак Ройс погледна.

— Каква полза от прислужник, който никога не върши нищо?

— Не съм ти прислужник. Аз съм твой... телохранител — неохотно каза той. Думата изглеждаше изтъркана. — Ами ти, Ройс? Да

ти донеса ли нещо?

Ройс дори не си направи труда да поклати глава. Ейдриън въздъхна и се отправи към вратата.

Слизайки по стълбите, намери кръчмата натъпкана до пръсване. Предвид бройката, тълпата бе удивително тиха. Вместо да кънти от смях и гръмки разговори, в стаята се носеше тих шепот. Всички глави се обърнаха с очакване към него и Майрън. Бързо последва разочарование.

— Насам, господа — викна Айърс, разбутвайки тълпата. — Направете път! Направете път!

Ейдриън долови няколко промърморени *фалшив рицар* и *турнирен шампион*, докато Айърс ги съпровождаше към голяма трапеза в отделна стая.

— Не ги пускам тук, за да се храните на спокойствие — обясни Айърс. — Но не мога да ги изритам от странноприемницата. В крайна сметка трябва да живеея в този град.

Уайът, Моувин, Магнус и Олрик вече седяха на масата пред празни чинии. Джими, сега издокаран в изпоцапана престилка, наливаше чаши. Държеше кана във всяка ръка и танцуваше около масата като жонгльор. Стаята представляваше малко помещение, придадено към кухнята. Една част от стените беше каменна — заедно с ъгловата камина. Дърво и мазилка оформяха остатъка. Трите прозореца бяха с вдигнати капаци.

— Нима всички те са се събрали, за да видят нас? — попита Майрън. Той поспря на прага, поглеждайки към тълпата, споделяйки тяхното удивление.

Ейдриън тъкмо бе седнал на трапезата, когато откъм затворената врата избухнаха гръмки овации. Олрик пресуши чашата си и я протегна към Джими, разклащайки я.

— Добре ли сте? Къде бяхте? — отекваха приглушени гласове. — Да не ви отвлякоха? Ще се върнете ли на поста си? Липсвахте ни. Ще изпъдите ли империята отново?

— Простете, мили хора, но днес пътувах много — казваше Ариста. — Много съм изморена и не мога да отговоря на всичките ви въпроси. Знайте следното: вече ги няма тираните, които някога управляваха империята. Сега — и за пръв път — властва императрицата, а тя е добра и мъдра.

— Срещали сте я?

— Да. Живях известно време с нея, идвам от Акуеста. Зли мъже я държаха като затворничка в собствения ѝ дворец и управляваха от нейно име. Но... тя се изправи срещу враговете си. Спаси живота ми. Спаси света от фалшивата империя. Сега строи истинския наследник на Новронската империя. Покажете ѝ доверието, което указахте на мен — и ви обещавам, че не ще бъдете разочаровани. Сега, ако ми позволите, много съм гладна.

Ликувания. Аплодисменти.

Вратата се отвори и Ариста пристъпи вътре. Затвори, сетне опря гръб в дъските, сякаш барикадираше помещението с тяло.

— Откъде се взеха всички те?

— Слуховете се разпространяват — засрамено отвърна Айърс. — Трябва да се връщам зад бара. Не мога да оставя тълпата твърде дълго без нещо да наквасят гърла.

Докато Айърс излизаше, Ейдриън зърна Майнс и останалите момчета да стоят пред прага. Той им махна да влязат. Петимата влязоха в стаята и застанаха до вратата — страхуваха се да пристъпят напред.

— Дойдоха в стаята ни и ни казаха, че долу имало храна, сър — каза Ренуик на Ейдриън. — Но не знаехме къде да идем.

— Седнете на масата — отвърна Ейдриън.

Всички момчета реагираха по еднакъв начин — със смесица от удивление и страх.

— О, няма да се храним заедно със слугите — каза Олрик, карайки момчетата да спрат.

— Има достатъчно столове — изтъкна Ариста.

— Конярчета? Погледни ги. Не само са слуги, но са и деца. Все трябва да има къде да се нахранят.

— Всъщност, ако ми позволите... — заговори високо Ейдриън, изправяйки се и хващайки Майнс, който тъкмо понечваше да се изсули от стаята. — Тези млади хора — продължи боецът, сочейки към Елбрайт, Кайн и Брад — помогнаха за вдигането на хората от Акуеста, които отвориха вратите на армията ви. А Ренуик — Ейдриън посочи към най-възрастния сред момчетата — ми оказа неизмерима помощ като мой оръженосец, докато се преструвах на рицар.

— И все още съм, сър. Не ме интересува какво говорят останалите.

Ейдриън му се усмихна.

— Той също така се сражава в двора на двореца и бе един от първите, озовали се в тъмницата, ако не се лъжа. А този млад мъж — продължи, държейки гърчещото се момче с две ръце — е Майнс. Това дете, както го нарекохте, бе избрано лично от императрицата и изигра ключова роля в свалянето на Етелред и Салдур. Без него сестра ви, Ройс, аз и дори императрицата щяхме отдавна да сме мъртви. О, също така вие и Моувин. Не е лошо като за конярче. Не са ли заслужили с всичко това място на трапезата?

— Да, разбира се, разбира се — бързо рече Олрик, изглеждайки леко засрамен.

Трътлеста жена с къса коса и увиснали бузи пристъпи откъм кухнята, понесла тава с печено агне. Облеклото ѝ се състоеше в сива вълнена рокля и престилка със задължителните петна.

Тя се приближи до масата и рязко спря, оглеждайки присъстващите с разочаровано — дори раздражено — изражение.

— Трима липсват — рече тя. Пискливият ѝ глас напомни на Ейдриън за скърцаща врата.

— Ще занеса чиния на Ройс. Той... не се чувства добре — обясни Ейдриън.

Ариста го погледна косо.

— Можеш ли да го оставяш сам?

Ейдриън кимна.

— Така мисля. Пък и ако е решил да направи нещо, кой може да го спре.

— Елдън също ще остане в стаята си — вметна Уайът. — Не обича тълпите.

Готвачката кимна. Огромните ѝ гърди, очертани от престилката, увиснали над ръба, заплашваха да блъснат димящото агне. Никой друг не заговори. Накрая тя запита:

— А къде е оня негодник Дигън Гаунт? Не мога да си представя да пропусне безплатна вечеря.

— Негодник? — изненадано каза Ейдриън. — Мислех, че е герой в Ратибор.

— Герой?

Той кимна.

— Да, местно момче, което се отправило да търси щастие, станало пират, а когато се върнало, повело местното освободително движение.

От гърлото на готвачката се изтръгна кикотене. Тя постави тавата и започна да разрязва месото.

Всички се спогледаха.

Уайът сви рамене.

— Не съм запознат с биографията му, но пират не е бил. Това зная.

Готвачката отново се засмя. Този път вдигна ръка пред устните си, което не позволи на кикота да излезе — той трябваше да се задоволи да разклати раменете ѝ.

— Ще споделиш ли шегата, та да се посмеем и ние? — попита Олрик.

— Е, не ми е работата да пръскам слухове — рече тя и артистично прехапа устна. Ръцете ѝ се забавиха и спряха. Вдигна глава и широка усмивка блъсна месестите бузи настрана.

— Добре, ето какво — рече тя, снижавайки глас. — Отраснах само няколко врати от Гаунт — на улица Дигън. Знаете ли, че майка му го е нарекла така, защото това била единствената дума, която можела да чете, виждайки уличната табела толкова години подред?

След като устата ѝ сега работеше, ръцете също не оставаха по-назад, раздавайки порции, без да се интересуват от разлятата мазнина.

— Както и да е. Та майка му и моята бяха близки, а сестра му, Миранда, ми беше най-добрата приятелка. Тя беше много добра, обаче Дигън — даже като момче си беше истински демон. Държахме се настрана от него. Беше отвратително дребно негодяйче. Непрекъснато го хващаха да краде — и то не защото имаше нужда. Тъй де, не одобрявам кражбата, обаче да дигнеш самун хляб от Бриклин, с който да зарадваш майка си, когато дъртакът се е обърнал, е едно. Не казвам, че е правилно, ама съм склонна да го пропусна.

— А що се отнася до Дигън, той строши прозореца на антикварния магазин, та да вземе порцелановия заек, дето му е грабнал окото. Всички го знаят, че не е читав. Вижда се по начина, по който магазинерите не го изпусаха от поглед или го пъдеха още от прага. Те надушват тези като него.

Точно тогава влетя Айърс.

— Джими, иди до килера да дотъркаляш нова бъчонка. Старата вече я пресушиха.

Момчето остави каните и изтича към кухнята. Гостилничарят се взря в готвачката.

— Не досаждаш на хората, нали, Белла? Тя притеснява ли ви?

— Ни най-малко — отвърна Ариста и всички глави кимнаха.

— Тъй да си и остане. Тя обича да дрънка.

Белла премигна невинно.

Появи се Джими, търкаляйки бъчонка от кухнята.

— Още колко имаме? — запита гостилничарят.

— Четири.

Айърс се навъси.

— Още трябваше да поръчам, ама кой да се сети...

Посочи към вечерящите и сви рамене. Сетне изтъркаля бъчвата навън. Белла изчака за момент, взирайки се във вратата. Сетне усмивката изпълни лицето ѝ и тя продължи.

— Да добиете представа колко зле бяха нещата с Дигън, той дори получи посещение от ЧД, предупреждавайки го да престане. Естествено, той не го стори, но някак все се измъкваше безнаказан. Двете с Миранда си говорехме как хлапето сякаш е омагьосано. Но след смъртта на майка си се забърка в *истински* неприятности. Аз не съм била там, но се носеха слухове — и това изглежда точно като типа нещо, което тоя идиот би сторил — че се напил и изнасиллил Клара, дъщерята на свещаря. Е, та нейният старец имал връзки. Не само, че бе любимият търговец на камерхера, но и племенникът му беше в ЧД.

— ЧД? — попита Майрън. — Не разбирам.

— ЧД — Черният диамант — обясни Моувин.

Майрън все още изглеждаше объркан.

— Няма много писано за тях — рече Ейдриън. — Черният Диамант е изключително мощна гилдия на крадци. Контролират цялата нелегална дейност в града, точно както грънчарската гилдия контролира търговията с грънци.

Монахът кимна. Готвачката отново бе застинала, държейки парче агнешко между два мазни пръста, изчаквайки, сякаш тялото ѝ не можеше да се движи, ако устата ѝ беше в покой.

— Съжалявам, моля те, продължи — каза Майрън. — Историята е чудесна.

— Ами... — продължи тя, поставяйки парчето в чинията на монаха тъй немарливо, че едва не я прекатури. — Помня, че тогава по улиците имаше патрули. Бяха много гневни и крещяха, че ще го обесят, само дето тъй и не намериха Дигън. Оказа се, че бил отвлечен същата нощ близо до пристанището. Не знаели кой е, просто им трябвал екипаж. Както казах, сякаш е омагьосан.

— Следващата част я зная от достоверни люде. Няколко години по-късно корабът му бил нападнат от пирати. Убили целия екипаж, ама наш Дигън пак някак оцелял. Кой знае как го е сторил? Вероятно ги е убедил, че знае къде е заровено някакво съкровище. Ама пак се измъква. Някои казват, че буря опустошила пиратския съд и Гаунт отново се оказал единственият оцелял. Туй може да изглежда прекалено голям късмет, ама за Дигън не изглежда толкова необичайно. Та оказва се той в Делгос и пак се забърква в неприятности. Пак си подкарва своето, този път краде от търговските семейства в граничните села. Вече със сигурност ще го екзекутират, обаче тогава той вади най-голямата приказка.

— Казва, че вземал пари, за да осъществи мечтата си да освободи малкия човек изпод ботуша на аристокрацията. Представете ли си? Дигън Гаунт — човек на народа. Ама от тези приказки извлича полза. Хората на полуострова мразят монархиите. Така че не само го пускат, ами му и дават пари за каузата! Това само му раздразва апетита, та той решава да продължи маскарата. Обикаля навсякъде, държи речи и събира пари. Веднъж го чух да проповядва в Колнора. Всъщност го биваше — крещеше за свобода, тропаше по подиума и се потеше. И сетне, естествено, пуска шапката. Но тогава...

Тя спря да говори, мъчейки се да откъсне съпротивляващ се къс месо.

— Но тогава? — подкани я Олрик.

— О, съжалявам — каза тя. — Някак преминава от пътуващия цирк към ръководене на армия — и то успешно! Това си е странно! Едно е да си...

Тълпата отвън заръкопляска и миг по-късно вратата се отвори, пропускайки Дигън в стаята. На лицето си революционерът имаше неодобрително изражение.

— Започнали сте сервирането без мен?

Никой не отговори. Готвачката събра устни и продължи да сервира мълчаливо. Дигън се настани и зачака нетърпеливо. Всички се взираха в него, докато накрая той не се огледа, раздразнен.

— Какво?

— Много е вкусно — рече Уайът, сочейки към месото в чинията си.

— Благодаря — каза готвачката.

— Ако наистина е така, това ще е първият път, когато на това място се е сервирало нещо, ставащо за ядене — промърмори Гаунт. — Побързай, жено!

Готвачката, която в този момент седеше зад него, направи „видяхте ли какво имам предвид?“ физиономия, пускайки месо в чинията му.

— По кое време ще ставате утре? — попита тя. — Ще искате закуска, нали?

— Ще тръгнем рано — рече Ариста. Улови погледа на брат си. — Нали така, Олрик?

— Да, призори — рече той. — Закуската трябва да е готова преди това. Нещо топло, надявам се.

— Като гледам каква печалба му докарахте, Айърс и елен ще ви избракониерства, ако искате. Естествено, той няма да е много на кеф, че си тръгвате утре. Убедена съм, че се е надявал да поостанете поне седмица.

— Бързаме — обясни Ариста.

Белла изглеждаше, сякаш ще каже още нещо, но тогава вратата към кръчмата отново се отвори.

— Белла, стига си ги притеснявала. Не ти плащам да дърдориш. Имам поръчки за храна. Пет яхнии и една орачова гозба.

— Добре, добре — викна тя в отговор. Направи реверанс на гостите и се втурна към кухнята.

* * *

Махнеше ли се сиянието от камината и лунната светлина, стаята можеше да се определи като тъмна. Навън вятърът навяваше сняг срещу постройката. Ройс дочуваше приглушените гласове на

вечерящите, долитащи между дъските. Разместването на столове, дрънченето на чаши — бе чувал всичко това и преди.

Очите му се спряха на уличния ъгъл отсреща. Виждаше началото на алеята между кожарницата на Ингерсол и сребраря. Точно това бе мястото — точно този ъгъл.

— Оттам идвам — рече той на празната стая, думите му замъглявайки прозореца.

Помнеше ноци като тази — студени, ветровити ноци, когато не можеше да заспи. Повечето от тях спеше в бъчва със слама, но когато ставаше наистина студено — типът мраз, който убива — той се покатерваше в плевните и се промъкваше между овците. Това криеше опасности. Фермерите винаги бяха нащрек. Неканените гости биваха неизменно определяни за крадци.

Тогава бе само на осем, може би на десет. Замръзваше, краката и ръцете му бяха станали безчувствени, а бузите му горяха. Бе късно и той се промъкна в конюшната на Легендарна. Задната част бе преградена в импровизирана ясла за четири овце. Бяха се свили като огромно вълнено легло, хълбоците им се повдигаха като дишащи възглавници. Ройс внимателно се бе промъкнал по средата, усещайки топлината на телата им и меката вълна. Пробляха при появата му, но имаше достатъчно място, така че изтърпяха присъствието му. След няколко минути потъна в сън.

Фермер с вила бе придружил събуждането му. Замахът едва не прободеше стомаха на Ройс. Той се бе превъртял, пресрещайки върховете с рамото си. Крясъкът му бе пръснал овците, които се замяха. В суматохата бе успял да избяга на снега. Беше късно. Все още беше мрачно, а кръвта се стичаше по ръката му. Още не бе открил каналите и нямаше къде да отиде. Бе се върнал в бъчвата на ъгъла и отново се покатери вътре, покривайки се с колкото се може повече слама.

Помнеше, че онази нощ в Гнома някой свиреше „Ингеналските дами“ на цигулка. Слуша ги цяла нощ: хората пееха, смееха се, чукваха се — стоплени, безопасни и щастливи, докато навън той трепереше и плачеше. Пронизваща болка пламтеше в рамото му. Парцалите му се бяха вкоравили със замръзването на кръвта. Тогава започна да вали сняг. Бе почувствал снежинките по лицето си и си беше помислил, че ще умре тази нощ. Бе толкова сигурен в това, че се беше молил — това бе първият и последен път, в който се обръщаше към боговете за

помощ. Споменът беше тъй ярък, че почти подушваше сламата. Спомни си как лежеше там, треперейки, стиснал очи, шептейки към Новрон, молейки се да бъде спасен. Молеше се, напомняйки на бога, че е още дете — момче — само дето знаеше, че това е лъжа. Не беше момче — момчетата бяха човеци.

А Ройс не беше човек — не изцяло. Той беше *мир*, мелез, нечистокръвен.

Знаеше, че Новрон не ще му помогне. Новрон и баща му, Марибор, бяха боговете на човеците. Защо им е да се вслушват в думите на един елф — мразено зверче, което собствените му родители бяха захвърлили на боклука? Но той бе продължил да се моли за живота си. Тъй като не приличаше на елф, Новрон можеше и да не забележи, мислеше си младият Ройс.

Точно там, на онзи ъгъл, Ройс се бе молил да остане жив.

Описа кръгче на стъклото с пръста си.

Винаги я беше помнил като най-кошмарната нощ в живота си — бе сам, ужасен, умиращ. И толкова се бе радвал на следното утро, че още е жив. Умрял от глад, тресящ се от студа, вкочанен от неудобната поза, с треперещо рамо, но по-щастлив от всеки на света.

Ето ме тук, на топло в „Смеещият се Гном“, а бих дал всичко, за да се върна в онази бъчва.

Проскърца дъска и Майрън влезе тихо. Монахът се поколеба на прага, сетне прекоси стаята и приседна на леглото, близо до Ройс.

— И аз седях с часове — заговори Майрън. Гласът му почти не се отличаваше от шепот. — Спомнях си неща... места и събития, добри и лоши. Виждах нещо, което ми напомняше за миналото... и исках да се върна назад. Щеше ми се нещата отново да бъдат както преди, дори и ако това означаваше болка. Само дето не можех да заобиколя стената. Знаеш ли какво имам предвид под *стената*?

Ройс не отговори. Майрън нямаше нищо против.

— След опожаряването на абатството, никога не се почувствах цял. Част от мен бе изчезнала — дори повече от половината. А останалото бе изгубено, сякаш не знаех къде се намирам или как да се върна.

Ройс се взираше. Дишането му се бе ускорило, без да разбира защо.

— Опитах се да намеря начин да продължа. Виждах познати следи по пътя, който бе животът ми, но зад мен винаги се издигаше стена. Знаеш ли какво имам предвид? Първо се опитваш да се изкатериш, преструвайки се, че нищо не се е случило, но тя е прекалено висока. Тогава се опитваш да я заобиколиш, мислейки си, че можеш да поправиш нещата, но тя е прекалено дълга. Объркано я удряш с ръце, но нищо не става, ти се уморяваш и сядаш и я гледаш. Взираш се, защото не можеш да се насилиш да я загърбиш. Това би означавало, че се предаваш, че ги изоставяш.

— Но няма път назад. Само напред. Невъзможно е да си представиш причина да продължиш напред, но не това е причината да се откажеш. Истинският страх — ужасът, който те държи прикован — е, че може да допуснеш грешка.

Ройс потръпна. Сякаш Майрън се ровеше в сърцето му, разтваряйки запечатани шкафове и дръпвайки заключени чекмеджета. Изглежда монаха със смразяващ поглед. Ако беше куче, в момента щеше да ръмжи, но Майрън не забелязваше.

Дребният монах продължи.

— Наместо страст изпитваш съжаление. Наместо усилие си потопен в спомени. Потъваш в нищото и сърцето ти се удавя в отчаяние. Понякога — обичайно нощем — болката е физическа, едновременно остра и тъпа. Мъката е непоносима.

Ройс се протегна и сграбчи китката на Майрън. Искаше монахът да спре — трябваше да спре.

— Чувстваш, че нямаш избор. Обичта ти към тези, които вече ги няма, те кара да се вкопчваш в спомена за тях и болката от загубата им. Чувстваш, че да сториш нещо друго би означавало да се покажеш нелоялен към тях. — Майрън докосна с другата си ръка тази на Ройс и я потупа. — Макар идеята да продължиш първоначално да изглежда немислима, рано или късно трябва да си зададеш следния въпрос: как биха се чувствали те, знаейки, че ти се измъчваш заради тях? Това ли биха искали? Това ли би искал да сторят на твое място, ако ролите бяха разменени? Ако ги обичаш, трябва да загърбиш болката си и да живееш. Другото би било себична злина.

Ейдриън отвори вратата и едва не изтърва чинията. Пристъпи колебливо.

— Наред ли е всичко? — попита той.

— Разкарай го, преди да съм го убил — процеди Ройс през стиснати зъби. Гласът му беше неспокоен, очите напрегнати.

— Не можеш да убиеш Майрън, Ройс — рече той, бързо издърпвайки монаха настрана, сякаш е сварил дете, което си играе с дива мечка. — Все едно да убиеш кученце.

Ройс не искаше да убива Майрън. Откровено не знаеше какво иска — освен монахът да млъкне. Думите му го бяха наранили, защото бяха истина. Не бяха приблизителни. Словата бяха разкрили най-съкровените му мисли, сякаш прочитайки ги, излагайки ужаса му на светло.

— Добре ли си, Ройс? — запита Ейдриън, все още придържайки Майрън до себе си. Тонът му бе внимателен, нервен.

— Ще се оправи — отвърна вместо него Майрън.

* * *

Петте момчета и Майрън бяха напуснали трапезата, малко след това последвани от Ейдриън и Уайът, които отнесоха чинии за Ройс и Елдън. Олрик, натъпкал се до пръсване, разхлаби колана си, но не се надигна. Отпусна се на стола усмихнато, а Айърс донесе нова бутилка вино, полагайки я на масата пред тях. За пръв път от началото на пътуването се чувстваше добре. Това беше друго нещо. Можеше да види същото изражение и в очите на Моувин. Такава бе мечтата им — да яздят до изтощение, изследвайки, откривайки странности, а вечерта да се разположат в местната странноприемница с богата гощавка и нощ на веселие, пиене и песни. Най-накрая безгрижните дни — някога откраднати от него — се завръщаха. Шанс да гребете от живота с пълни шепи.

— Най-добрата ми реколта — гордо каза Айърс.

— Много любезно от твоя страна — рече Ариста. — Но ние трябва да поемаме на път рано сутринта.

— Не е учтиво да обиждаш домакина така, Ариста — каза Олрик, усещайки как ръцете й се опитват да удушат мечтата му.

— Не... Олрик, не може да пиеш цяла нощ и да поемеш рано на път.

Той се навъси. Ето защо тя никога не бе присъствала в плановете му.

— Човекът иска да ни почете. Ако си уморена, иди си легни.

Ариста изпуфтя и захвърли салфетката си на масата, преди да се оттегли.

— Сестра ти не е доволна от теб — отбеляза Гаунт.

— Чак сега ли забеляза? — отвърна Олрик.

— Да го отворя ли?

— Не знам — промърмори Олрик.

— Би било най-добре да я послушаш — каза Дигън.

— Какво?

— Само имах предвид, че тя командва. Не искаш да се открояваш. Виждам защо се страхуваш от нея и ти съчувствам, повярвай ми. Видя как се държа с мен на тръгване — но какво можем да сторим? Цялата власт е у нея.

— Не тя е начело — изръмжа Олрик. — Аз съм.

Погледна към Айърс.

— Отвори бутилката, добри ми човече, и наливай щедро.

Гаунт се усмихна.

— Изглежда съм ви преценил погрешно, Ваше Величество. Оказва се, че това напоследък ми е станало навик. Вземете например Магнус.

Олрик предпочиташе да не го прави. Идеята, че се е хранил на една маса — а сега и щеше да пие — с убиеца на баща си, го отвращаваше.

— Чувствах се оскърбен, че трябва да яздя до джудже, но той се оказа нелош спътник. Наистина, не бих го определил като голям бърбивец, но той все пак е интересен. Знаете ли, че е държан сред нас за космите на брадата си — буквално? Той е пореден член на нашия клуб на принуждавани и контролирани от сестра ви.

— Сестра ми не ме контролира — сопна се Олрик.

— И най-добре си мери приказките, приятелю — посъветва го Моувин. — Навлизаш в опасни води.

— Поднасям извинения. Може да греша. Моля за прошка. Просто не бях виждал досега жена да ръководи мисия. За мен е шокиращо, но все пак вие сте северняци, а аз идвам от юга, където жените остават в тила, когато мъжете се сражават. Позволете ми да

вдигна тост — той издигна чаша. — За принцеса Ариста, нашият очарователен водач.

— Казах ти, че не тя е начело, а аз — наблегна Олрик.

Гаунт се усмихна и вдигна другата си ръка в защитен жест.

— Не исках да ви обидя.

Отново издигна чаша.

— Тогава за вас, крал Олрик, истинският водител на тази мисия.

— Тъй! — присъедини се към него Олрик и отметна глава.

ГЛАВА 8

АМБЕРТЪН

По улиците пееха хора. Танцуваха, изглежда без да има значение с кого. Флагове плющяха из въздуха, а в небето проблясваха вълшебни светлини. Свиреха музиканти. По всяко лице бе изписана радост. Вратите на всички магазини бяха отворени, приканвайки минувачите да вземат безплатно от предлаганите стоки — хляб, сладкиши, питиета. Хората вземаха желаното, а стопаните се усмихваха и им махаха.

— Честито основаване! — подвикваха едни на други. — Честито основаване! Новрон да благослови дома си и людете в него!

Това я притесняваше, без да знае защо. Нещо не беше наред. Погледна към лицата. Те не знаеха.

Какво да знаят, зачуди се тя. Трябваше да побърза. Времето изтичаше.

Изтича? Какво ще се случи?

Трябваше да бърза, но не прекалено. Важно бе да не привлича вниманието им. Трябваше да стигне до мястото на срещата. Стискаше медальоните в ръка. Заклинанието бе отнело цяла нощ. Нямах време да се сбoguва с Елиня и се чувстваше покъртена.

Знаеше, че никога няма да види Елиня. Поемайки по Парадния Мар, тя видя имперски стражници. Всяка група бе водена от тешлорски рицар. Трите меча на рицарите ги открояваха по-ясно и от специфичните им брони. Герои на кралството, закрилници на императора убийци.

Трябваше да открие Неврик и Джериш.

Спирайки при Колоната на Дестоун, тя се обърна. Дворецът бе право пред нея, на не повече от половин миля. Виждаше златния купол. Император Нарейон и семейството му се намираха там. Сърцето ѝ биеше ускорено, дъхът ѝ изхвърчаше насечено. Би могла да иде. Би могла да се изправи срещу тях. Би могла да се бори. Нямах да очакват това и щеше да успее да изрече първото заклинание.

Щеше да срути целия жалък дворец, оставяйки камъните и стъклата да посекаат кървящите копелета. Но знаеше, че това няма да е достатъчно. Нямаше да ги спре, но щеше да убие неколцина и нарани много други. Но не Венлин и Йолрик. Те щяха да я убият — Йолрик може би нямаше, но Венлин със сигурност щеше да го стори. Нямаше да се поколебае. Щеше да е мъртва, сетне същото щеше да се случи и с имперското семейство, а Неврик и Джериш щяха да бъдат изгубени.

Не, трябваше да пожертва бащата заради сина. Това бе желанието на императора, неговата заповед. Родът трябваше да бъде запазен на всяка цена. Кръвта трябва да оцелее.

Обърна се и затича по Ибонидейл, извивайки пръсти, скривайки движението им. Трябваше да отнесе медальоните. Тогава те щяха да се скрият. Империята щеше да е в безопасност — поне една малка частица от нея. Веднъж да си сложеха амулетите, тя щеше да се върне. И Марибор да е на помощ на предателите тогава, защото нямаше вече да се крие. Щяха да усетят същинската сила на един цензар, несъобразена с разни ограничения. Щеше да унищожи целия град, ако трябваше. Да го опустоши. Да го зарови дълбоко под земята и да ги остави да прекарат вечността в копаене.

Но сега трябваше да побърза. Време беше.

Време беше.

Време...

Ариста се събуди.

Бе тъмно, но както винаги, робата сияеше леко, изтръгвайки от мрака очертанията на малката стая. Чувстваше се, сякаш се е пренесла от един свят в друг. Бързаше да стори нещо, но това бе само сън. Прозорецът обрамчваше първите намеци за зазоряване. Тя бавно си припомни, че се намира в „Смеещия се гном“ в Ратибор. Срита завивките и потърси с крака ботушите си. Огънят бе угаснал и в стаята беше студено. Босите ѝ стъпала сметнаха дъските за лед.

Само след няколко мига вече се движеше по коридора, чукайки по вратите, дочувайки стонове в отговор. Долу вчерашната тълпа я нямаше — в кръчмата сякаш бе вилнял ураган. Белла беше станала и Ариста надуши притоплени агнешки остатъци с лук. Останалите с олюляване заслизаха, триейки очи. Косата на Моувин изглеждаше по-зле от всякога с няколко щръкнали кичура. Магнус не спираше да се прозява, а Олрик непрестанно прокарваше ръце през лицето си в

напразни опити да махне видима само нему паяжина. Само Майрън изглеждаше бодър, сякаш вече се е разсънил.

Докато се хранеха, Айърс нареди на Джими да оседлае животните. Ейдриън и Моувин съжалиха хлапето и заедно с останалите момчета излязоха да му помогнат. Когато слънцето надникна на хоризонта, бяха готови да потеглят.

— Ариста? — спря я Олрик, когато тя поемаше към вратата. Бяха сами, застанали близо до бара, където дузина халби воняха на прокиснала бира. — Бих оценил да не бързаш толкова с раздаването на заповеди в мое присъствие. В крайна сметка съм крал.

— Какво съм... Да не си ядосан, че разбудих всички?

— Ами, да — ако трябва да съм честен. Това — и всичко друго, което стори досега. Постоянно подкопаваш авторитета ми. Караш ме... правиш ме да изглеждам слаб. Искам да престанеш.

— Просто събудих хората, за да тръгнем навреме. Ако ти беше буден, нямаше да се налага аз да го правя. Казах ти, че да останеш до късно няма да е добра идея, но ти не ме послуша. Или би предпочел да тръгнем по обед?

— Не, разбира се. Радвам се, че ни събуди, но...

— Но?

— Просто ти непрестанно правиш това, все командваш.

— Струва ми се, че вчера исках да поемем към Амбертън, но ти заповяда да дойдем тук. Да съм спорила?

— Започна. Ако не бях избързал напред, още щяхме да спорим.

Ариста подбели очи.

— И какво искаш да сторя, Олрик, да спра да говоря въобще? Да пролазя в каруцата при останалите припаси и да се преструвам, че ме няма?

— Ето това е. Ти... ти просто си вреш носа навсякъде. Изобщо не трябва да си тук. Това не е работа за жена.

— Може и да си крал, но това е *моята* мисия. Не Модина ме е пратила тук. Аз отидох при нея и ѝ обясних къде отивам. Това бе моя идея — моя отговорност. И сама щях да тръгна, дори и ако Модина ми беше забранила. И нека ти напомня, че ако не успеем, няма да има над какво да царуваш.

Лицето на Олрик бе почервеняло, бузите му се бяха издули, очите бяха гневни.

— Семейен скандал? — попита Моувин, пристъпвайки с усмивка. Когато никой от тях не отговори, тя изгасна. — Добре, забравете. Просто си забравих ръкавиците, но... конете са готови.

Той взе ръкавиците си от една маса и бързо излезе.

— Слушай — рече Ариста с по-тих тон. — Съжалявам. Ще се опитам да се държа повече като дама, ако това желаете, и ще те оставя да водиш — посочи навън. — Те така или иначе биха предпочели да се подчиняват на мъж.

Настъпи дълга пауза, сетне тя попита:

— Още ли ме мразиш?

Лицето на Олрик носеше мрачно изражение, но бурята бе отминала.

— Да вървим. Хората чакат.

Той се отправи към вратата. Ариста въздъхна и го последва.

* * *

Откриха древния път някъде по средата на утрото. Ройс изглеждаше по-добре и яздеше заедно с Ейдриън в началото на колоната, водейки ги сред тесни пътечки и дори замръзнали реки. Олрик вървеше непосредствено след тях. Ариста изостана. Отново яздеше заедно с Майрън, този път зад колата. Напуснаха обработваемите земи и навлязоха сред пустошта на поля и храсталаци. Не след дълго след навлизането сред гората попаднаха на широк път. Не изглеждаше по същия начин, както когато Ариста бе яздила по него с Етчър. Снегът скриваше паветата и тревите. Ариста спря Принцеса и огледа пътя.

— Прав като копие — промърмори тя.

Монахът я погледна.

— Това е той — рече му тя. — Пътят към Персепликуис. Под този сняг са камъните, положени преди хилядолетие по заповед на Новрон.

Майрън сведе поглед.

— Красиво е — любезно отговори той.

Следваха следите, оставени от вървящата пред тях шейна. Мълчаливо язدهа сред дърветата. Тук мекотата на снега заглушаваше

всичко. Звуците на копитата и плъзгачите утихнаха до шепот.

Все така пътуваха без много приказки. Скоро след поемането по пътя Магнус повдигна въпроса за обеди и Ариста със задоволство чу Олрик да отвърща, че ще ядат, когато стигнат Амбертън. Слънцето се бе издигнало над главите им и сенките на дърветата се простираха от другата страна, когато започнаха да се изкачват по стръмен хълм. Загърбвайки сивотата на леса, Ариста видя заснежения връх пред себе си. Върху него се издигаха каменни руини — останките от древния град, надничачи изпод снега. Древни стени, сега потънали почти изцяло в земята, улавяха бледата светлина на късния зимен следобед.

Гроб, помисли си тя и се зачуди как е могла да го пропусне преди. Чувство на тъга и загуба се излъчваше от могилите — сега, когато разбираше какво вижда. Наполовина заровени колони лежах по хълма, огромни надгробни плочи в гробището на гиганти. Натрошени мраморни стъпала и каменни стени. На хълма имаше само едно дърво — изглеждаше мъртво, но още стоеше — по подобие на останалите руини. Странните форми се издигаха от земята, хвърляйки сини сенки. Гледката беше красива — красива, но тъжна, както езеро може да е красиво, дори и сковано в лед.

Когато достигнаха подножието на хълма, Ройс вдигна ръка да спрат. Слезе от коня и продължи нагоре пеш. Всички зачакаха, вслушвайки се в дрънченето на сбруите, докато животните поклащаха глава, недоволни от спирането.

Връщайки се, той поговори накратко с Ейдриън и Олрик. Братът на Ариста погледна за миг към нея, като че се канеше да ѝ каже нещо или да се допита за съвет. Извърна поглед и отново поеха напред. Ариста се бореше с подтика да отиде напред и да разпита какво става. Бе объркващо да седи в неяснота, наказана в ъгъла като непокорно дете, но за Олрик бе важно да държи юздите. Тя стисна юмруци. Обичаше брат си, но му нямаше доверие, че ще вземе верните решения.

Ейдриън е с него, помисли си тя. Той няма да му позволи да направи нещо глупаво. Слава на Марибор, че Ейдриън беше тук. Той бе единственият, на когото можеше да разчита, единственият, на когото можеше да се довери без страх от обиди. Дори видът на широкия му гръб бе успокояващ.

Изкачиха върха и слязоха от конете.

— Ще обядваме — обяви Олрик. — Майрън, би ли дошъл?

Ройс, Олрик и Майрън говориха няколко минути, докато Ариста седеше на един камък, разсеяно отхапвайки пушено говеждо и тормозейки челюсти. Ибис им бе подготвил и по-добра храна, но тя не беше в настроение. Дъвченето ѝ предоставяше нещо за правене — освен чакането.

Извърна се и видя Елдън да я гледа. Той свенливо отдръпна очи, преструвайки се да търси нещо в раницата си.

— Не му обръщайте внимание, милейди — каза Уайът. — Или предпочитате да ви наричам Ваше Височество?

— Можеш да ме наричаш Ариста — рече тя, гледайки как очите му се разширяват.

— Наистина?

Тя кимна.

— Разбира се.

Той сви рамене.

— Добре тогава, Ариста — изрече думата предпазливо. — Елдън не излиза особено, а когато го прави, то винаги е било на борда на кораб, където няма много жени. Подозирам, че вие сте първата дама, която е виждал отблизо от... е, откакто го познавам. И съм убеден, че сте първата благородничка, която е съзирал.

Тя докосна сплетената си коса и робата.

— Страхувам се, че не съм много добър пример. Не съм лейди Ленар Пикъринг. Дори не съм най-красивата принцеса тук. Това звание принадлежи на кобилата ми. Името ѝ е Принцеса.

Тя се усмихна.

Уайът я изгледа объркано.

— Със сигурност не звучите като благородница. Тоест, звучите, но не го правите.

— Изключително логично, господин Деминтал.

— Ето, виждате ли? Това са думи на принцеса — поставяте ме на мястото ми с изтънченост и грация.

— Както и трябва да прави — рече Ейдриън, появявайки се до нея. — Трябва ли да те държа под око? — запита той Уайът.

— Мислех, че си *негов* телохранител — Деминтал посочи към колата, където Гаунт се хранеше заедно с джуджето, положили храната си на пейката.

— Това би си помислил човек, нали?

— Какво откри Ройс?

— Следи, но са стари.

— Какви следи?

— Гхазел — вероятно разузнавателен отряд. Изглежда крал Фредрик е бил прав за *наводнението*. Но все още сме далеч от Вайлън Хилс. Изненадан съм, че са пратили съгледвачи толкова далеч.

Тя кимна замислено.

— А Олрик е натоварил Майрън и Ройс да търсят входа?

— Да, търсят река. Книгата на Хол споменава за река, която се влива в дупка.

— А следите?

— Какво за тях?

— Проследихте ли ги?

— Твърде стари са, за да представляват заплаха. Ройс предположи, че са на повече от седмица.

— Може да не са от Вайлън Хилс. Патриархът каза, че в Персепликуис има гоблини. Проследете следите... те може да ни отведат до входа. И смъкнете Магнус от капрата. Той не е ли експерт по откриването на подземни проходи?

Ейдриън глупаво се взираше в нея.

— Абсолютно права сте.

Понечи да се върне при останалите.

— Ейдриън? — спря го тя.

— Да?

— Не казвай на Олрик, че съм предложила нещо. Кажи, че е било твоя идея.

За секунда той изглеждаше объркан, сетне каза:

— О... да — кимна с разбиране. Закатери се, сетне махна на Уайът. — Хайде, моряко, ти също може да помогнеш.

— Но аз още...

Ейдриън му се подсмихна.

— Добре, добре. Извинете, милейди... Ариста.

Двамата се изкатериха на върха и изчезнаха. Елдън се приближи и седна край принцесата. Бръкна в джоба си и извади нещо, протягайки едрата си длан към нея. Беше фигурка, сръчно издялана във формата на жена. Тя я взе и когато я огледа по-внимателно, осъзна,

че изобразява нея. Детайлът бе съвършен, дори разчорлената ѝ коса и Есрахаддоновата роба бяха идеални.

— За вас — чу го да прошепва.

— Красива е, благодаря ти.

Елдън кимна, сетне, изправяйки се, се отдалечи, за да седне сам.

Ариста държеше фигурката, чудейки се кога му е останало време да я направи. Опитваше се да определи дали я е издялал на седлото или миналата нощ, докато останалите са вечеряли.

Майрън се появи от върха на хълма и тя му махна.

— Е, какво казва господин Хол за начина ни на влизане?

Майрън се усмихна комично.

— Няма много, което може да ни е от полза. Но беше начертал хубави диаграми, показващи руините, така че се намираме на правилното място. Що се отнася до влизането, той споменава само някаква дупка. Била наистина дълбока. Започнал да слиза и паднал. Сетне почеркът му става треперлив, записал е само кратки изречения: *Паднах в дупка. Няма излизане. Купчината! Ядат всичко! Циклон мрак. Реки. Звезди. Милиони. Лазят, лазят, лазят. Ядат всичко.*

— Не звучи особено приятно — отбеляза със саркастична усмивка Ариста.

— Става и по-лошо — рече той. — Близко до подземното море, точно преди да достигне града, среща Ба Ран Гхазел, но не това е най-лошото. Тъкмо успял да стигне до библиотеката, когато...

Разнесе се изсвирване.

— Открихме! — изкрещя Олрик.

* * *

Дупката не се намираше на върха на хълма.

Ейдриън бе гледал как Магнус и Ройс откриват прохода, всеки приближаващ се към него от различна посока. Ройс следваше следите на Гхазел, а Магнус следваше звука на земята, както се изрази. Заедно стигнаха гърба на склона, където той ставаше стръмен и опасен. Няколко дръвчета и туфа бодливи храсталаци обгръщаха нещо, приличащо на долчинка. Единствено далечното ехо на течаща вода издаваше същинския ѝ характер.

— Хлъзгаво изглежда — рече Моувин, когато всички се насъбраха на заледения връх. — Кой ще е първи?

Преди някой да е успял да отговори, Ройс се появи, нарамил тежко въже, оборудван с катераческите си принадлежности. От дланите му стърчаха месингови нокти, които му помагаша да се закрепя. Ейдриън му помогна да заеме позиция, сетне Ройс легна по корем и бавно залази напред, оставяйки дيريا в снега.

Ройс се хлъзна. Опита се да се закрепя, но срещна само сняг. Набра скорост като шейна и Ейдриън заопъва въжето. Тогава Ройс се заби в храсталаците и изчезна. Моувин се присъедини към Ейдриън на въжето, което сега бе опънато като тетива.

— Вземи края — нареди Ейдриън. — Вържи го за дървото.

Магнус понечи да вземе въжето.

— Не, не ти! — изкрещя Ейдриън и джуджето се намръщи. Боецът погледна към следващия най-близък. — Уайът, ще вържеш ли края?

Морякът вдигна въжето и го привърза около брезата.

— Как си, Ройс? — викна Ейдриън.

— Вися — отвърна крадецът. — Тук е много хлъзгаво. Отпусни ме.

Стояха в кръг, всеки застанал на безопасно разстояние. Всички се издигаха на пръсти и се опитваха да погледнат надолу. Зимните облаци над главите им затрудняваха определянето на времето. Нямаше слънце, само сивкава светлина, която изпълваше небето, лишавайки всичко от цвят. Ейдриън предположи, че им остават само четири часа светлина.

Моувин и Ейдриън отпуснаха от въжето, макар боецът да продължаваше да го държи. Не можеше да види Ройс и вместо това се виждаше във въжето. То също почти не се виждаше, заровено в снега, оставило само издъническа следа.

— Стигаш ли дъното?

— Още колко въже има? — гласът на Ройс долетя като от дъното на кладенец.

Ейдриън погледна към Ариста.

— Десет намотки от по петдесет фута всяка — отвърна тя. — Общо петстотин фута — викна тя, накланяйки леко глава, сякаш щеше да хвърли гласа си в дупката.

— И до половината няма да стигне — отвърна Ройс.

— Дълбока дупка — отбеляза Ейдриън.

Въжето се раздвижи и се заизвива.

— Какво правиш, друже?

— Пробвам нещо.

— Нещо глупаво?

— Може — звучеше задъхан.

Въжето спря да се движи и се отпусна.

— Ройс? — викна Ейдриън.

Отговор не последва.

— Ройс?

— Спокойно — викна крадецът. — Може и да проработи.

Застанал съм на един ръб, достатъчно голям за всички ни, ако не се лъжа. Хлъзгаво е, но става. Може да пуснем въже и оттук. Изглежда ще трябва да работим на части. Можете да пращате оборудването.

Докараха колата и започнаха да разтоварват багажа, спускайки пакетите в пастта сред храсталаците.

— Аз ще сляза първи — обяви Олрик, когато приключиха с разтоварването.

Ейдриън и Моувин привързаха подсигуряващото въже около кръста и краката му. Веднъж пристегнат, кралят се хвана за главното въже и седна в снега. Двата мъже този път отпуснаха въжето бавно и скоро Олрик достигна храстите.

— Мили Марибор! — възкликна кралят. — Държете ме, нали? — изкрещя им той.

— Не отиваш никъде, освен ако не поискаш — отвърна Моувин.

— Боже — повтори няколко пъти той.

Ройс му даваше напътствия, но говореше прекалено тихо, за да може Ейдриън да различи отделните думи.

— Добре, добре, тръгвам — каза Олрик. Обърна се по корем и се запуска в дупката, стиснал здраво водещото въже. — Сега бавно — предупреди той Моувин и Ейдриън. Те отново заотпуснаха въжето и той се скри от погледа им.

— Велики Марибор! — чуха го да възкликна.

— Добре ли сте? — викна Ейдриън.

— Луд ли си? Естествено, че не съм! Това е същинска лудост.

— Спускайте го — викна им Ройс.

Отдаваха въже, докато Ейдриън не усети дръпване, от което предположи, че Ройс е придърпал Олрик на площадката. Въжето се отпусна, Ройс викна, че всичко е наред и те го издърпаха обратно. Решиха да спуснат Елдън, докато все още имат достатъчно хора за въжето. Той мълчаливо отиде до ръба, макар очите му да говореха, че се чувства като Олрик.

— Ти си следващият, Дигън — рече Ейдриън.

— Шегуваш се — отговори Гаунт. — Не очаквате да се спусна долу?

— Може да се каже, че затова си тук.

— Това е лудост. Ами ако въжето се скъса? А ако не можем да достигнем дъното? Ако не можем да се изкачим? Няма да участвам в това. То е... нелепо!

Ейдриън просто се взираше в него, държейки въжетата.

— Няма.

— Трябва — каза му Ариста. — Не зная защо, но Наследникът на Новрон трябва да ни придружава, ако искаме мисията ни да се увенчае с успех. Без теб не би имало смисъл останалите да продължават.

— Отлично тогава, никой няма да слиза!

— Ако не го сторим, елфите ще избият всички.

Той погледна към нея, а впоследствие и към останалите, с отчаяно, молещо се лице.

— Откъде знаеш това? Откъде знаеш, че трябва да дойда?

— Есрахаддон ми каза.

— Тоя куку?

— Той беше магьосник.

— Той е мъртъв. Ако е бил толкова всезнаещ, как така е умрял, а?

— Чакаме — изкрещя Олрик.

— Трябва да слезеш — каза му Ариста.

— А ако откажа?

— Няма да станеш император.

— Каква полза да съм император, ако умра?

Никой не каза нищо, всички просто се взираха в него.

Дигън отпусна рамене и скриви лице.

— Какво да правя с тая проклетия?

— Мушни крака в примките и го пристегни около кръста си — обясни Ейдриън.

След като Гаунт и Ариста бяха смъкнати, Уайът зае мястото на Ейдриън при въжето, освобождавайки го да поговори с Ренуик.

— Имате припаси за седмица, може и повече, ако се храните пестеливо — рече боецът на него и на останалите момчета. — Грижете се за конете и не стойте на върха. Лагерувайте в онази падина. Избягвайте да палите огън през деня, защото димът може да бъде видян от разстояние. Най-добре би било да не привличате внимание.

— Можем да се грижим за себе си — заяви Бранд.

— Убеден съм, че можете, но най-добре е да не скитате наоколо. И се опитайте да останете незабелязани.

— Искам да дойда с вас — каза Ренуик.

— Аз също — рече Майнс.

Ейдриън се усмихна.

— Храбри сте.

— Не и аз — обяви Елбрайт. — Човек би трябвало да е пълен глупак, че да се отпрати на нещо такова.

— Значи ти си умният — рече му Ейдриън. — Пазете лагера и се грижете за конете. Ако не се върнем до седмица, вероятно няма да се върнем изобщо, а дори и евентуално да го сторим, вече ще е прекалено късно. Видите ли огън на север или на запад, това може би ще означава, че елфите са завзели Акуеста или Ратибор. Най-голям шанс ще имате, ако се отправите на юг. Опитайте се да се качите на кораб за западните области. Макар да си нямам представа какво ще откриете там.

— Ще се върнете — уверено каза Ренуик.

Ейдриън прегърна момчето, сетне се обърна към монаха, който, както винаги, стоеше при конете.

— Хайде, Майрън, скоро идва твоят ред.

Монахът кимна, потупвайки животното си за последен път, шепнейки. Ейдриън го прегърна през рамо и двамата се приближиха към ръба, където Уайът и Моувин спускаха Магнус.

— Какво каза на Ройс снощи? — попита Ейдриън.

— Просто поговорих с него за загубата и преодоляването ѝ.

— Нещо, което си прочел?

— Уви, не.

Ейдриън зачака, но монахът утихна.

— Каквото и да е било, проработило е. Той — не зная — отново е жив. Не че пее и танцува, разбира се. Ако правеше това, бих имал повод за притеснение. Но е нормален, по някакъв негов, Ройсовски си начин.

— Не е — отвърна Майрън. — И никога няма да бъде както преди. Винаги остава белег.

— Е, просто казвам, че разликата е като между лятото и зимата. Трябва да ти бъде благодарено, дори и ако Ройс никога не го стори. Това е като да извадиш трън от лъвска лапа. Обичам Ройс, но той е опасен. Воденият от него живот не му е позволил да си изгради представа за правилно и неправилно. Не се шегуваше, когато каза, че можело да те убие.

— Зная.

— Наистина?

Майрън кимна.

— Разбира се.

— Дори не изглеждаш разтревожен. Какво се е случило с наивния домосед, който се удивляваше от света? Откъде се взе цялата тази мъдрост?

Майрън объркано го погледна.

— Аз съм монах.

* * *

Ейдриън слезе последен, спускайки се по корем към дупката, откъдето се озърна и видя гледката, на която Олрик и останалите вероятно вече бяха се насладили. Под него зееше пропаст. Гледана отвисоко, дупката изглеждаше малка, но това беше само привидно. Отворът бе огромен, почти идеален кръг в скалата, като леговището на чудовищен заек. Спускаше се отвесно. По стените имаше ледени висулки, а по цепнатините бе навян сняг.

Не можеше да види дъното. Залязващото слънце хвърляше коси лъчи по стената на отвора, оставяйки дълбините да тънат в мрак. Някъде в далечината — тъй далеч, че не би достигнала стрела —

прелитаха лястовици, телцата им приличащи на насекоми, изтъкнати от слънчевата светлина, докато се виеха.

С леко замаяна глава, Ейдриън се взря в празнотата под краката си. Стомахът му се сви, дишането налагаше умишлено напрегане. Хвана се здраво за въжето, плъзна се встрани и се залюля. Усещането бе притеснително. Само нишките влакна го деляха от вечността.

— Справяш се отлично — викна му Ариста, сякаш тя вече бе стар професионалист. Гласът ѝ отекна из дупката. Почувства Ройс да го придърпва. Поглеждайки надолу ги видя да клечат на тясна заледена скална тераса, в единия край на която бе струпан багажът им.

Усети ръце на кръста си да го придърпват към стената.

— Забавно беше — пошегува се той, едва сега осъзнавайки как бързо бие сърцето му.

— Да, трябва да го правим по-често — рече Моувин и последва думите си с нервен смях.

— Да ви оставим ли въжето или да го отвържем? — викна надолу Ренуик.

— Нека го оставят — каза Ройс. — Иначе тази тераса ще бъде проблем. Отсега нататък аз ще слизам последен и ще нося въжето със себе си. Уайът, ти имаш най-голям катерачески опит. Защо не потърсиш следващата площадка?

Ейдриън видя напрежението по лицето на моряка, докато пристягаха въжето.

Стената на дупката имаше множество издатини. Ейдриън предположи, че дори той би се справил с нея без проблеми, ако не беше ледът и знанието, че се намира на стотици футове над земята.

Уайът откри друга площадка някъде по-надолу и процесът по пренасяне започна отначало. Новата тераса бе по-тясна и по-къса. Нямаше място за всички, затова Уайът бе принуден да продължи надолу преждевременно. Ройс вървеше накрая, събирайки въжето и намотавайки го около тялото си, използвайки само металните си нокти.

Следващите две нива Ейдриън дори не определи като тераси, бяха само поредица издатини, където можеха да починат най-много грима. Тъй като бяха принудени да се спускат по скалата без въжета, багажът им бе оставен да виси.

Последвалата площадка беше най-голямата досега, с широчината на път. При достигането ѝ неколцина от тях се проснаха по гръб,

дишайки тежко, плувнали в пот. Ейдриън се присъедини към тях, прозявайки се, за да успокои нарастващото напрежение в ушите си. Когато отвори очи, високо над себе си видя кръгче светлина, не по-голямо от палеца на протегнатата ръка. Привидно солиден лъч светлина се бе забил в дупката, приличащ на бледосива колона. Из въпросната колона танцуваха лястовици.

— Лазим като паяци — отбеляза Олрик.

— Не съм сигурен, че дори владетелството над света си заслужава това — изстена Гаунт.

— Вече виждам как Едмънд Хол е паднал, но се учудвам как е успял да оцелее — рече Ариста. — Представяте ли си да се спускаш сам?

— Не е бил сам — каза Майрън. — Имал е двама приятели и неколцина слуги.

— Какво е станало с тях? И те ли са били заключени?

— Не — отвърна монахът.

— Не са оцелели, нали?

— Уви, не.

Ейдриън приседна. Дрехите му бяха влажни. Край него по стените се сипеха капки. Оглеждайки се, той забеляза ясна разлика между яркия лед и сняг и много по-тъмния влажен камък.

— Става по-топло — рече той.

— Трябва да продължим — уведоми ги Ройс. — Светлината изчезва. Някой иска ли да прави това с факла в ръка?

— Опитай се да намериш по-големи тераси — каза Олрик на Уайът.

— Намирам, каквото намирам.

Колкото по-ниско се спускаха, толкова по-мрачно ставаше, въпреки дневната светлина, която за ужас на Ейдриън гаснеше бързо. Спуснаха се още четири площадки. С повторенията ставаха все по-ефикасни, но слабата светлина бавеше напредъка им. Стените бяха черни, а високо над главите им отворът се бе променил от яркосиво до гадно жълто, като единият му край порозовя, оповестявайки залязването.

Ариста бе на въжето, пълзейки надолу, когато я чу да пищи. Сърцето на Ейдриън подскочи. Държеше въжето — бе го омотал около кръста си — когато усети тежестта ѝ да го дръпва.

- Ариста! — изкрещя той.
- Добре съм — обади се принцесата.
- Подхлъзна ли се? — викна отдолу Олрик.
- Д-докоснах плъх — рече тя.
- Всички да мълчат — заяви Ройс.

Ейдриън също го чуваше, тихо цвърчене, но долитащо от много източници. То бе последвано от глух шум, вибрация, усилила се в дупката, докато не загърмя. Въздухът се завихри от мистериозен вятър.

— Какво става? — викна Ариста. Гласът ѝ едва се чу сред нарастващия рев.

- Дръжте се! — изкрещя Ейдриън в отговор.

Почувстваха мощен полъх, сякаш някакво избухване се надигаше от дъното на ямата. Светът се изпълни с пляска на безкрайни криле и пронизителни писъци. Ейдриън се вкопчи здраво във въжетата, а Ариста изпищя още веднъж. Дупката се изпълни с облак прилепи, които се вихреха със силата на циклон.

Ейдриън бе навел глава, омотал здраво въжето около ръката си. Моувин и Ройс се държаха за него.

За по-малко от минута прилеповият ураган отмина.

— Свалете ме! — викна Ариста. — Преди още нещо да се е случило.

Усети я да докосва площадката. Отпусайки въжето, Ейдриън вдигна глава. Дребното парченце небе бе закрито от тъмна линия. Облакът прилепи се виеше като змийска опашка. Омайваха окото като възшебна струя дим. Предположи, че сигурно са милиони.

Поглеждайки отново надолу, боецът зърна светлина — ярко жълто сияние, което огряваше проблясващите стени.

- Какво става там? — викна той.
- Уморих се да не виждам — долетя отговорът на Ариста.
- Накарала е робата си да сияе — неспокойно каза Олрик.

Когато Ейдриън също слезе, видя принцесата седнала на ръба, размахвайки крака във въздуха, а робата ѝ сияеше в бяло. Когато помръднеше, сенките се раздвижваха. Всички я поглеждаха крадешком. Само Гаунт не се притесняваше за учтивостта и се взираше в нея, открито ужасен.

Продължиха надолу, следвайки установения ред, вече влезли в ритъм. Слизаха мълчаливо, като се изключат необходимите викове

„свободно“ и „долу“. Прекосиха още пет площадки, преди Уайът да извика:

— Спри! Стигнах дъното!

— Все още си на въжето — викна в отговор Ейдриън, объркан.

— Още не си го докоснал. Трябва ли ти още въже?

— *Не!* Не отпускай. Бих предпочел да не стъпвам.

— Река? — попита Ариста.

— Не, обаче се движи.

— Какво е?

— Не бих могъл да кажа. Прекалено е мрачно. Дайте ми минутка да потърся място да се спусна.

Скоро всички се спуснаха до едно скално островче, което се издигаше над пода на пещерата. Дори и със застаналата край него Ариста, Ейдриън не можеше да види ясно какво ги заобикаля. Знаеше само, че стоят сред движещо се море. Подушваше неприятна воня и дочуваше тихо шумолене откъм пода. Миризмата много напомняше на стар кокошарник.

— Какво е това, Ройс?

— Наистина смятам, че трябва да видиш сам — отвърна Ройс. — Ариста, можете ли да усилите сиянието?

Преди да е довършил изречението си, Есрахаддоновата роба засвети още по-ярко и светлината обля цялата основа на шахтата. Видяното ги остави безмълвни. Всъщност не се намираха на дъното. Стояха на върха на скала, достатъчно висока да се издигне над морето от прилепови изпражнения. Могилата от гуано се издигаше на триста фута височина. Всеки инч от нея помръдваше, тъй като по повърхността ѝ щъкаха хиляди хлебарки.

— Велики Мар! — възкликна Моувин.

— Отвратително — рече Олрик.

Не бяха само хлебарки. Ейдриън зърна и нещо бяло да лази — рак. Бяха стотици. По-надолу се чу тихо цвърчене и зърна плъх. Той се опитваше да избяга, заобиколен от орда бръмбари. Бе повален по гръб и се загърчи сред гуаното. Изцвърча отново. Краката, опашката и главата му се мятаха, докато безкрайните пълчища насекоми покриваха тялото му. Само опашката му остана да се мята, сетне и тя изчезна.

— „Лазят, лазят, лазят. Ядат всичко.“ — цитира Майрън.

— Някой иска ли да опита да мине през това? — попита Ройс.

Уайът отвърна с неловък смях, сетне каза:

— Но, сериозно, как ще слезем?

— Може би ако скочим и затичаеме бързо? — предложи Моувин.

Тази му идея бе посрещната с няколко гримаси.

— А ако не е твърдо? Представяте ли си да е толкова меко, че да затънем? — промърмори Магнус.

— Обмисляш нещо — каза Ейдриън на Ройс. — Видял си това отгоре. Не би слязъл тук без план.

Крадецът поклати глава.

— Надявах се, че тя ще стори нещо — посочи към Ариста.

Всички очи се насочиха към принцесата и тя отвърна с изражение на изненада и съмнение.

— Трябва да ни проправите някакъв път — каза ѝ Ройс. — Някакъв начин да прекосим тази купчина. Там има цепнатина, отвор в стената — виждате ли я? — той посочи. — Тясно ще е, но ще успеем да преминем. Разбира се, ще трябва да пълзим, може би дори да копаем. Така че би било добре да отвлечете вниманието на месоядните бръмбари.

Тя кимна и въздъхна.

— Нямам много голям опит.

— Направете каквото можете — каза ѝ Ейдриън. — Единствената алтернатива е идеята на Моувин — бягаме с всички сили и се надяваме да се измъкнем неизядени.

Ариста направи физиономия и отново кимна.

— Всички да застанат зад мен. Не съм сигурна какво точно ще се случи.

— Какво ще прави тя? — попита Гаунт. — Какво става?

— Просто прави каквото ти казва тя — каза му Ройс.

Принцесата застана на ръба и погледна към могилата. Останалите се насъбраха зад нея, влачейки крака, за да не паднат. Ариста бе отпуснала ръце встрани, извъртайки длани към могилата. Бавно, тихо, започна да напява. Тогава светлината на робата ѝ угасна.

Мракът ги погълна.

Виждаха единствено кръгчето звездно небе високо над главите си. В отсъствието на светлина се разнесоха звуците на милиони хлебарки. Всички се бяха скупчили близо един до друг, когато започнаха да се появяват дребни светлинки. Искрици засияваха и

умираха в мрака. Преди да угаснат, те се вихреха, яхнали въздушните течения. Появиха се още и още — накрая Ейдриън имаше усещането, че стои на върха на гигантски лагерен огън. Нямаше пламък, само купища искрици, които се издигаха във въздуха, сякаш ямата бе огромен комин.

Имаше и топлина. Сякаш Ейдриън отново се намираше в бащината си ковачница. Чувстваше я да нагрива дрехите му и да лъха кожата. Горещината донесе и нова миризма — много по-неприятна от вонята на амоняк, отвратителната миризма на горяща коса. Пред очите им грамадата започна да сияе в бледочервено, подобно на въглените в забравено огнище. Сетне запроблясваха и пламъци, издигайки се тук и там, мятайки високи демонични сенки по стените, където танцуваха.

— Добре! Добре! — викна Олрик. — Достатъчно! Достатъчно! Ще ми изгориш лицето!

Пламъците утигнаха, сиянието изчезна и носещите се искрици угаснаха. Робата на Ариста отново засия, но по-слабо и със синкав отблясък. Раменете ѝ се бяха привели, а краката ѝ трепереха. Ейдриън я сграбчи през кръста и за лакътя.

— Добре ли сте?

— Проработи ли? Някой ранен ли е?

— Малко поизсушени, предполагам — отвърна той.

Ройс стъпи върху купчината. Разнесе се хрущелив звук, сякаш пристъпваше върху яйца. Повърхността изглеждаше мрачна и лъскава. Вече нищо не помръдваше.

Ройс направи две крачки, сетне се върна на островчето.

— Още е леко топло. Добре ще е да поизчакаме.

— Как направи това? — запита Гаунт, удивен, същевременно отдръпвайки се колкото се може повече от нея — колкото му позволяваше скалата.

— Тя е вещица — каза Магнус.

— Не е вещица! — в иначе тихата пещера силата на гласа засрами Ейдриън. Отекна два пъти. Забеляза Олрик да го поглежда изненадано и внезапно се почувства притиснат. Обърна се и закричи.

Усещаше могилата да поддава под тежестта му и че беше още топла, като напечен от слънцето пясък. Спусна се долу, сритвайки печени раци настрана. Зад него сияеше светлина и по това знаеше, че поне Ариста го следва. Достигнаха пролуката. Бе по-голяма, отколкото

изглеждаше в далечината, така че можеше да върви през нея и без да прикляква.

ГЛАВА 9

БРАННИ ВЕСТИ

Двете момичета тичаха край парапета, развели зимните си плащове. Мърси рязко спря и Али едва не я събори. Двете се блъснаха и се закикотиха сред студения вятър. Небето беше сиво като стените на замъка, на които стояха. Бузите им се бяха зачервили от студа, но те не обръщаха внимание.

Мърси пролази между зъбците на стената и внимателно надникна надолу. Огромни каменни блокове с различни оттенъци оформяха двадесетфутовата стена. Надолу към основата камъните привидно се смаляха. Долу имаше улица, по която крачеха, яздеха или тикаха колички десетки хора. Гледката накара стомахът на Мърси да се повдигне, а ръцете ѝ се почувстваха толкова слаби, че по тях сякаш лазеха мравки. Но пак бе чудесно да види от толкова високо света, покривите на къщите и протегналите се край тях улици. Заради снега всичко изглеждаше бяло, но имаше и цветни петна: червена плевня на един далечен хълм, триетажна постройка в небесносиньо, бронзовите късове път, където снегът отстъпваше пред натовареното движение. Мърси никога преди не бе виждала град, още по-малко от толкова високо. Стойки на бойниците в двореца, тя се чувстваше като императрица на света — или поне птица, и двете предизвикващи в ума ѝ еднаква наслада.

— Няма го там! — викна Али, думите ѝ грабнати от вятъра и сякаш долетели до Мърси от много мили разстояние. — Той няма криле!

Мърси залази обратно. Опирайки гръб на един зъбер, тя спря да си поеме дъх.

Али стоеше пред нея — диво усмихната, отметнала качулка, тъмната ѝ коса вееща се във въздуха. Мърси вече не забелязваше ушите на Али или странния начин, по който очите ѝ се стесняваха, очарована от нея още от деня, когато двете се бяха срещнали в залата. Бе се отдалечила от масата на Пикърингови, за да огледа по-отблизо

странното елфическо девойче. Али бе проявила същия интерес към мистър Рингс и оттогава двете бяха неразделни. Али стана нейната най-добра приятелка — дори по-добра от мистър Рингс, защото макар Мърси да споделяше всичките си тайни и с двамата, Али можеше да разбира.

Али бе проявила съчувствие, когато Мърси ѝ каза как Аркадиус не я пускал из горите до университета. Съчувстваше, защото самата тя също беше понесла подобни неправди — баща ѝ не ѝ позволявал да обикаля сама родната Колнора. Двете момичета прекарваха дълги ноци край светлината на свещта, разказвайки си страховити истории за лишените си от приключение детства, дело на прекалено загрижени пазители, които не можеха да проумеят нуждата да се ловят попови лъжички или да се събират остатъците от тенекеджията.

Разменяха си и дрехите. Гардеробът на Али се състоеше от момчешки тоалети, предимно туники и панталони, всички захабени, с дупки на лактите и коленете, но Мърси ги намираше за удивителни. Бяха толкова по-удобни за изкачване по дърветата. Али имаше много малко дрехи в сравнение с множеството рокли и плащове, които Мърси бе имала в университета, но сега единственият ѝ тоалет се състоеше в роклята, с която Миранда я бе облякла в деня, когато напуснаха Шеридън. В крайна сметка си размениха наметалата. Онова на Мърси бе по-дебело и по-топло, но ѝ харесваше как в износеното наметало на Али прилича на героиня.

Али бе позволила на Мърси да си играе със секстанта, който баща ѝ ѝ бе оставил, показвайки ѝ как да определя местоположението им по звездите. В замяна Мърси ѝ позволи да си играе с мистър Рингс, но съжали за решението си, когато той започна да се катери по-често по рамото на Али вместо върху нея самата. Късно нощем тя гълчеше миещата мечка за проявената нелоялност, но той само цвърчеше в отговор. Мърси не беше сигурна, че той разбира сериозността на проблема.

— Там! — викна Али, сочейки по-натам към парапета, където Мърси зърна дребната муцунка на миещата мечка да наднича към тях иззад ъгъла. Двете се стрелнаха след него. Лицето се скри, проблесна опашка, сетне също изчезнала.

Двете се хлъзнаха на снега, когато завиха. Сега се намираха пред двореца, над портите. Навън имаше голям площад, където търговци

предлагаха стоки от количките си, а викачи крещяха за най-добрата кожа, най-бавно горящите свещи и изгоден мед. Зад стените се намираще вътрешният двор, сетне идваше централната кула, издигаща се внушително с множество прозорци.

Нямаше и следа от миещата мечка.

— Още стъпки! — драматично викна Мърси. — Глупакът оставя следа!

Отново затичаха, следвайки дребните дланести дири в снега.

— Слезте по стълбите на кулата, девойчета — уведоми ги един стражник, покрай когото притичаха. Мърси само го погледна бегло. Беше огромен, като всички пазачи, със сребърен шлем и облечен в тъмна вълна, понесъл копие. Той ѝ се усмихна и тя му върна усмивката.

— Ето го! — викна Али, сочейки през двора към тъмна сянка, стрелнала се под една количка.

Затичаха надолу по стълбите, стигнаха дъното и се втурнаха сред градината. Настигнаха го, когато приближаваше старата градина. Двете се разделиха като ловци, дебнещи плячката си. Али пресече пътя на мистър Рингс, изтласквайки го към Мърси, която скъсяваше разстоянието. В последния миг той се стрелна към купчината дърва пред кухнята. С лекота се покатери по нея и се шмугна през един прозорец, откряхнат да пропуска дим.

— Лукав злодей! — изфуча Али.

— Не можеш да избягаш! — викна Мърси.

Мърси и Али влязоха в кухнята и затичаха, сепвайки слугите, една от които изтърва голям тиган, отекнал като гонг. След тях се разнесоха викове и проклетия, но те вече търчаха нагоре по стълбите през килера за чаршафи и в голямата зала, където Мърси със забележителен плонж улови задния крак на мистър Рингс. Ноктенцата му задраскаха по пода, но напразно. Тя стисна по-здраво и го придърпа към себе си.

— Пипнах те! — възкликна тя, лежейки по гръб, притискайки миещата мечка и дишайки тежко. — Чака те бесило!

Някой деликатно прочисти гърло.

Мърси моментално разбра, че е загазила.

Претърколвайки се, видя жена да се взира в нея, скръстила ръце със строго изражение. Носеше зашеметяваща черна рокля, украсена

със скъпоценни камъни, които проблясваха като звезди. На недалечната маса стояха осем мъже и още една жена, също с мрачни лица.

— Не помня да съм те канила на тази среща — рече жената на Мърси. — Или теб — обърна се към Али, която се бе примъкнала зад Мърси. Накрая погледна към мистър Рингс. — И със сигурност теб.

— Простете, Ваше Високопреосвещенство — почти в синхрон изрекоха двама стражници, притичали напред. Първият грубо сграбчи Али. Другият посегна към Мърси, която скочи на крака ужасена.

Дамата издигна деликатна ръка, накланяйки леко китка. Пазачът моментално спря.

— Извинен си — каза му тя. — Пусни я.

Хваналият Али пазач се подчини и момичето отстъпи назад, държейки го под око.

— Вие сте императрицата? — попита Мърси.

— Да — отвърна жената. — Казвам се Модина.

— Аз съм Мърси.

— Зная. Али ми каза за теб. А това е мистър Рингс, нали? — попита императрицата, погалвайки въпросния по главата. Мистър Рингс срамежливо наклони муцуна, тъй като бе неудобно притиснат към гърдите на Мърси и коремът му бе незащитен. — Той ли причини толкова проблеми?

— Вината не е негова — рече Мърси. — Просто си играехме. Мистър Рингс беше низкият крадец, откраднал царските скъпоценности, а двете с Али го преследвахме, за да го предадем на палача. Просто той е много добър крадец.

— Виждам това, но за съжаление сме по средата на много важна среща, която не включва крадци, палачи или момиченца — тя се фокусира върху мистър Рингс, сякаш говореше само на него. — Миещи мечки, независимо колко сладки, също не се допускат. Ако двете бъдете така добри да го отведете в кухнята и помолите господин Тинли да му приготви нещо, може би той няма да се забърква в неприятности. Би могло да се намери и нещо за вас — може би карамел? А вие можете да му върнете услугата, като попитате дали не бихте могли да му помогнете с нещо.

Мърси бе закимала още преди императрицата да приключи.

— Вървете, тогава — каза тя. Момичетата затичаха обратно, споглеждайки се облекчено с ококорени очи.

* * *

Модина ги проследи как изхвърчат, сетне насочи вниманието си към съвета. Не се върна на стола си, а предпочете да се разхожда из залата, бавно обикаляйки масата, където нейните рицари и министри изчакваха. Единствените звуци в помещението бяха пропукването на огъня и тракането на обувките ѝ. Крачеше по-скоро за ефект, отколкото от нужда. Като императрица бе открила мощта на създаваното впечатление.

Роклята беше ярък пример за това. Сковаваща, тясна, неудобна, но забележителна. Забелязваше възхитата в очите на всички, които я зърваха. Възхитата пораждаше уважение, уважението пораждаше увереност, увереността пораждаше храброст, а тя имаше нужда хората ѝ да бъдат храбри. Да захвърлят съмненията си пред лицето на нарастващата сянка. Трябваше да се уповават в мъдростта на една млада жена, дори и когато ги заплашваше унищожение.

Присъстващите на масата не бяха глупаци. Нямахше да се намират в залата, ако бяха такива. Бяха практични, мислещи ясно, закалени в бой ветерани. Романтичните идеи за непогрешимостта на Новроновата щерка не ги впечатляваха. Броят на копията и внимателно изготвеният план им допадаха повече. Но дори и тези усилия бяха безполезни. Еднакъв шанс за успех имаха и вярата в полубожествена императрица, и воините на бойното поле. Беше им останала само една надежда и — като богиня или като мъдър водител — тя се нуждаеше от одобрението им, ако искаше да съумее да откупи нужното време. Така че тя крачеше с наведена глава, ритмично докосвайки долната си устна с пръсти в привиден размисъл, създавайки впечатлението, че изчислява бройката мечове и щитове, позициите им във възловите места, бентовете и мостовете, които трябваше да бъдат разрушени, кавалерията, степента на готовност на резервните батальони. В никакъв случай не искаше тези възрастни мъже да видят в нея лекомислено момиче, което не осъзнава тежестта, която носи.

Тя спря, гледайки към огъня, загърбила масата.

— Сигурен си? — попита тя.

— Да, Ваше Високопреосвещенство — отвърна сър Бректън. — Сигналният огън е запален.

— Но само един?

— Знаем, че елфите притежават бързина и умение да нападнат изненадващо. По тази причина бяхме организирали толкова много наблюдателни патрули.

— И все пак, само един?

— Не е станало случайно.

— Не, разбира се — рече тя, завъртайки се на пета, така че мантията ѝ грациозно се извъртя. — И не се съмнявам, но това говори за уменията им. Само един от двадесет и четирима е имал достатъчно време да докосне с факла купчина намаслени дърва — тя въздъхна. — Значи са прекосили Галевир. Трент е паднал. Изпратете заповеди за разчистването на селските земи, евакуирайте градовете и селата, разрушете мостовете и язовирните стени. Изолирайте ни от остатъка от света — с изключение на южния проход. Него ще оставим за принцесата. Благодаря ви, господа.

Срещата приключи и присъстващите се изправиха. Бректън се обърна към Модина.

— Незабавно ще потегля, за да надзиравам лично разрушаването на мостовете в Колнора.

Тя кимна и забеляза Амилия да потръпва при тези му думи.

— Сър Бректън, надявам се тези ми думи да не представляват обида, но бих желала секретарката ми също да дойде, за да може да ми докладва за процеса. Не искам да те откъсвам от задълженията ти, само за да ме държиш информирана.

И двамата изглеждаха шокирани.

— Но, Ваше Високопреосвещенство, аз ще яздя на север — има риск...

— Тогава ще оставя на нея да реши. Амилия? Ще отидеш ли?

Тя кимна.

— Както желае императрицата — отвърна сериозно тя, сякаш това бе непоносима тежест, с която щеше да се нагърби единствено за доброто на империята. Но Амилия не беше добра актриса.

— Тъй като ще минаваш през Тарин Дол, погрижи се за семейството на Амилия, нека бъдат пратени в двореца.

Този път изненадата на Амилия бе искрена.

— Както желаете — рече сър Бректън с поклон.

Амилия не каза нищо, но стисна ръката на Модина, когато минаваше покрай нея.

— И още нещо — добави Модина. — Нека онзи мъж — който е запалил огъня — бъде възнаграден. Заслужава.

— Ще го сторя, Ваше Високопреосвещенство.

В залата влязоха прислужници с чинии, но спряха с виновно изражение.

— Не, не, влизайте — махна им тя. — Двамата с канцлера ще се оттеглим в кабинета ми.

Коридорите и залите гъмжаха от хора, които вървяха, работеха или просто се бяха събрали да говорят. Това ѝ харесваше — дворецът изглеждаше жив. Толкова дълго бе живяла в студена кухня черупка — призрак в мавзолей. Но сега, изпълнен с гости, бутащи се за достъп до умивалниците и масите, спорещи за хъркане и кражба на одеяла, палатът приличаше на дом. На моменти почти можеше да си представи, че това са роднини, пристигнали за някакво пиршество, или, ако се вземеше предвид и преобладаващото настроение, за погребение. Повечето от тях никога не бе срещала, но вече бяха част от семейството ѝ.

Стражници ги придружиха в коридора и нагоре по стълбището. След „Инцидентът Ройс“ както го наричаше Бректън, последният бе настоял тя да има телохранители със себе си по всяко време. С отсечени гласове те заповядваха на хората да сторят път. „Императрицата!“ провикваха се те и тълпите се сепваха, оглеждаха се нервно, отдръпваха се и се покланяха. Обичаше да им се усмихва и помахва, но на стълбите трябваше да държи полата на роклята си. Тя бе извор на безкрайни проблеми и Модина с нетърпение очакваше края на деня, когато щеше да се оттегли в стаята и да се преоблече в ленената си нощница.

Възнамеряваше да отиде там и сега. Нимбус нямаше да възрази. Бе я виждал в нея стотици пъти и макар той самият да бе изящно въплъщение на дворцовия протокол, не коментираше отклоненията, които тя допускаше. Изкачвайки се по стълбите, Модина осъзна, че не би се чувствала неловко да се преоблича пред него, както не би се

стеснявала и в присъствието на Амилия или Ред, като че той беше лекар или свещеник.

Влязоха в някогашния кабинет на Салдур. Повечето от църковните принадлежности и личните му вещи липсваха. Може би камериерките дори я бяха чистили, защото стаята миришеше по-добре.

Отвън слънцето залязваше, последните отблясъци светлина бързо напускаха прозореца.

— Колко време мина? — запита тя Нимбус, който тъкмо затваряше вратата.

— Само два дни, Ваше Високопреосвященство — отвърна той.

— Сякаш е било много повече. Вече трябва да са стигнали Амбертън, нали?

— Да, бих си помислил.

— Трябваше да пратя ездачи с тях, които да докладват. Не ми харесва това чакане. Чакам новини от тях, чакам да чуя тромпетите, оповестяващи инвазията — тя се загледа навън. — Когато запечатат северния път и разрушат мостовете в Колнора, единствената ни връзка със света ще бъде южната порта. Смяташ ли, че трябва да подсиля флота? Уязвими сме за инвазия по море.

— Възможна е, но малко вероятна. Никога не съм чувал елфите да проявяват интерес към корабоплаването. Не вярвам, че са ги придружавали кораби през Дънмор. Бректън разруши меленгарската флота и...

— Ами Трент? Може да са ги нападнали заради корабите.

Стройният мъж поклати напудрената си перука.

— Само дето тогава е нямало нужда. Няма и да има, докато хората ви не затворят пътищата. Обикновено никой не полага такива усилия, освен ако не се налага, а толкова далеч...

— Избивали са ни без проблеми. Ще срещнат ли затруднения тук?

— Така мисля — каза Нимбус. — За разлика от останалите, ние имахме време да се подготвим.

— Но ще бъде ли достатъчно?

— Срещу която и да е човешка армия бихме били непревземаеми, но...

Модина приседна на ръба на бюрото си, при което роклята ѝ се изду.

— Докладите говорят за рояци гиларабрини. Ти никога не се виждал такъв, Нимбус, но аз съм. Те са огромни, жестоки, ужасяващи хвърчащи чудовища. Само едно от тях унищожи дома ми — изпепели го. Невъзможно е да бъдат спрени.

— Но все пак вие сте го спрели.

— Убих едно — а мъжът говореше за рояци. Те ще опожарят града от небето.

— Убежищата са почти готови. Сградите ще бъдат унищожени, но хората ще оцелеят. Няма да успеят да превземат града с гиларабрини.

— Как е положението с храната?

— В това отношение извадихме късмет. В складовете има повече от обичайното. Рибарите неспирно ловят, осоляват и опушват. Месата и зърното са разпределени и складираны под земята. Дори тук в замъка по-голямата част от запасите вече са в старата тъмница.

— Това трябва да ги забави, нали?

— Така мисля — рече той.

Тя погледна към покритите със сняг покриви.

— А ако Ариста и останалите са срещнали някакви затруднения? Ако са ги нападнали крадци? Може да са умрели още преди да са достигнали града.

— Крадци? — попита Нимбус, борейки се с пристъп на смях. — Осмелявам се да изпитам съжаление към *крадците*, сглупили да нападнат този отряд. Убеден съм, че са достигнали Амбертън без проблеми.

Модина се обърна към него. Тонът му бе толкова уверен и сигурен, че тя се успокои.

— Да, предполагам си прав. Да се надяваме, че ще успеят. Очакващите ги под хълма затруднения със сигурност ще са далеч по-голямо предизвикателство от банда крадци.

ГЛАВА 10

ПОД ХЪЛМА

Ариста нямаше представа кое време бе сега или кога бяха слезли от купчината. Краката ѝ, разранени и натежали, се спъваха в камъните. Прозяваше се непрекъснато, а стомахът ѝ къркореше, но нямаше да спрат — още не.

Следваха поредица тесни проходи, често налагащи лазене — а в случая на Елдън, глътнат корем и периодично дърпане. На моменти атмосферата ставаше ужасяващо клаустрофобична. Движеше се настрани през тесни процепи, където носът ѝ се намираше на инчове от другата стена. В този период единствената светлина идваше от робата на Ариста. На моменти я забеляваше да избледнява или да премигва, което я притесняваше. Стягаше се и моментално сиянието се успокояваше, често дори засияваше по-силно, но с напредването на нощта светлината промени отсенките си от бяло до тъмните оттенъци на синьото.

Проходът се разширяваше и свиваше, но Ройс винаги намираше път. Само няколко пъти сбърка и се наложи да се връщат. Тогава Ариста чуваше Магнус да мърмори нещо. Ройс сигурно също го чуваше, но не казваше нищо, дори не поглеждаше в тази посока. Джуджето, чувстващо се из тунелите като риба във вода, не поясни недоволството си. Беше предимно мълчаливо, пътувайки в средата или края на групата, но понякога, когато Ройс влезеше в някой процеп, Магнус кашляше неодобрително. Крадецът не му обръщаше внимание и продължаваше, неизменно за да се върне намръщен. След няколко обърквания Ройс започна да се извърща от пътя в мига, в който Магнус издадеше звук, сякаш му е дошла нова идея. Мълчаливо изработената система устройваше и двама им.

Останалите ги следваха сляпо, съсредоточени единствено върху собствените си крака. След първия час Олрик, който в началото бе указвал очевидната посока или бе задавал въпроси, а сетне кимал, уж

че одобрява някакво действие, изостави изцяло преструвката. Скоро и той се влачеше с останалите, следвайки пътя на Магнус или Ройс.

— Ммм — долетя някъде отпред възклицанието на джуджето, сякаш току-що бе опитало нещо вкусно.

Принцесата се олюляваше напред, извивайки се, за да се промуши през поредната тясна цепнатина. Синьото сияние на робата ѝ караше скалата да блести.

— Чудесно — промърмори джуджето.

— Какво?

— Ще видите.

Поеха през процепа, който се стесни. Ариста протегна крак напред, сритвайки камъни, за да стъпи по-стабилно.

— Еха — чу гласа на Ройс, изпълнен с нетипично за него възхищение. Опита се да погледне, но вървящите пред нея Моувин и Олрик закриваха гледката.

Скоро Олрик възкликна:

— Велики Мар! Как е възможно това?

— Какво става? — попита Гаунт зад нея.

— Нямам представа, още не съм стигнала — отвърна тя. — Огромната глава на Моувин ми пречи.

— Ей! — каза виновният. — Вината не е моя. Става много тясно и... Боже!

Ариста продължи.

Моувин беше прав — наистина ставаше много тясно — и тя трябваше да се извие и промуши. Раменете ѝ обърсаха камъка, скалите одраха косата ѝ, а кракът ѝ едва не се заклеци. Стаи дъх и се измъкна.

Веднъж преодоляла цепнатината, тя забеляза, че се намира в огромна пещера, която след часовете червейно пълзене ѝ се стори прекрасна. Водите на някаква отдавна изчезнала река бяха прорязали стените, заглаждайки ги. По пода на пещерата сияеха като огледала вирове, отделени един от друг от скалата.

Второто забелязано от нея бяха *звездите*.

— Божичко — чу се да казва, поглеждайки нагоре. Таванът на пещерата приличаше на нощното небе. Хиляди огнени иглички сияеха, осветявайки цялата пещера. — Звезди.

— Светещи червеи — поправи я Магнус. — Закрепват се за тавана.

— Красиви са — рече тя.

— Дром не е поставил цялата красота на външността на Елан. Замъците и кулите ви са жалки играчки. Тук са истинските съкровища, които трупаме. На повърхността ни наричат скъперници — но си нямат представа. Трупат злато, сребро и диаманти, пропускайки истинските скъпоценности под нозете си. Добре дошли в дома на Дром. Намирате се на прага.

— Плоска скала — каза им Ройс, сочейки напред към масивен камък с лек наклон. — Там ще се нахраним и поспим.

— Да, звучи чудесно — съгласи се Олрик, енергично кимайки с глава.

Заобиколиха вировете, пълни с отразената светлина. Майрън и Елдън няколко пъти си намокриха краката, загледани в далечния таван, но изглежда никой от двамата нямаше нищо против. Покатериха се на камъка, който бе с големината на залата за пиршества в двореца. Имаше триъгълна форма, удълженият му връх сочеше средата на пещерата, подобно цепещ вълните нос.

Без дърва и нужда от палатки, лагерът им се състоеше в свалянето на раниците и седане. Раницата на Ариста беше най-лека, съдържаща само храна, одеяла и вода, но раменете я боляха — и още по-осезаемо, когато свали товара си. Разположи се на ръба, увесила крака във въздуха, и се опря на ръце, раздвижвайки глава. Изпитваше болки във врата. Вдигна поглед към мнимото небе. Елдън се присъедини към нея, повтаряйки действията ѝ. Усмихна се срамежливо, когато забеляза погледа ѝ. Челото и лявата буза на мъжагата бяха раздрани, а туниката му бе скъсана през гърдите и над дясното рамо. Цяло чудо бе, че изобщо успя да премине.

От раницата си измъкна една от дажбите в усърдно защита торбичка. Разкъса я и откри осолена риба, яйце, хляб, орехи и краставица. Точно както бе омела и гозбата на Ейдриън по време на първата нощ на пътуването с двамата, изяде и тази си порция, а когато приключи, с надежда надникна за още остатъци, но откри само два ореха на дъното. Обмисляше да отвори още една дажба, но разумът се възпротиви. Отчасти утолен, гладът утихна.

Повечето от отряда се настаниха по ръба, подреждайки се като птици върху ограда, поклащайки крака в различен такт. Ройс се настани последен. Както преди, отдели известно време в изследване.

Дигън и Магнус се настаняха на известно разстояние от останалите, разговаряйки тихо.

— Велики Марибор, умирам от глад — оповести Моувин, разпечатвайки дажбата си. Изражението му показва разочарование, но той не се отказа. След като опита съдържанието, усмивката му се възвърна. — Този Ибис е гений! Рибата е великолепна!

— Аз... имам... свинско — съумя да изрече Олрик с пълна уста. — Бива го.

— Сякаш съм отново на борда — спомена Уайът, но не обясни защо, разкъсвайки хляба си със зъби.

Майрън разменяше с Елдън орехи — преговорите се провеждана без думи. Дребният монах изглеждаше изтощен, но се усмихваше топло, докато двамата с гиганта кимаха и ръкомахаха. Елдън също се усмихваше, останал във възторг от играта.

След като се нахрани, Ариста се огледа за място да спи. За разлика от гората, където търсеше място без кореняци и камъни, тук всичко бе скала. Нямаше голяма разлика къде щеше да се настани, никое място не изглеждаше особено удобно. Понесла раницата си в ръка, тя се отправи към центъра на камъка, решавайки, че поне ще е добре да не се изтърколи. Зърна Ейдриън в другия край. Бе легнал по гръб, вдигнал колене, отпуснал глава върху сгънатото си одеяло.

— Наред ли е всичко? — попита тя, приближавайки се внимателно.

Той се обърна настрани и погледна нагоре.

— Моля? Да.

— Да? — тя коленичи край него. — Тогава защо си чак тук?

Той сви рамене.

— Просто искам да се уединя.

— Тогава няма да ти преча — тя се изправи.

— Не... вие не ми пречите — спря я той. — Искам да кажа... — въздъхна. — Няма значение.

Звучеше разстроен, объркан, може би дори ядосан. Тя стоеше над него, без да е сигурна какво да прави. Надяваше се, че той щеше да каже нещо, поне да ѝ се усмихне. Вместо това не я поглеждаше. Очите му бяха насочени към мрака. Горчивият звук на думите „няма значение“ отекваше в ума ѝ.

— Ще си лягам — накрая каза тя.

— Добра идея — отвърна той, все така без да я поглежда.

Ариста бавно се върна до средата на камъка, поглеждайки през рамо назад. Той продължаваше да се взира в нищото. Това я притесняваше. Ако ставаше дума за Ройс, изобщо нямаше и да се замисля, но това не бе типично за Ейдриън. Опъна одеялата си и легна, внезапно чувствайки се ужасно, сякаш изгубила нещо ценно. Не беше сигурна какво.

Робата ѝ бе тъмна. Досега не бе забелязала, не бе обърнала внимание на точния момент, когато е изгаснала. Всички бяха уморени, дори и одеждата ѝ. Погледна към светещите червеи. Наистина приличаха на звезди. Трябваше да бяха стотици хиляди.

* * *

Момчето бе призрачно бледо, с нездрави очи. Устата му бе леко отворена, сякаш застинала на ръба да зададе въпрос, само дето вече не можеше да оформя думи. Предположи, че използва целия си умствен потенциал, за да не закрепси. До него стоеше Джериш. Боецът се извисяваше над хлапето с изражение, което ѝ напомняше за склецена в ъгъла мечка. И двамата бяха облечени в обикновени дрехи, бронята и емблемите оставени в двореца. Изглеждаше като беден търговец, но дългият меч на гърба му разваляше впечатлението, дръжката сякаш бдейки над рамото.

— Учителю — рече момчето, когато тя влезе.

— Нарѝ — поздрави го тя. Изискваше усилие да не се поклони. Толкова много приличаше на баща си — същите черти, същата яснота в очите, същата уста — императорското потекло бе очевидно.

— Проследиха ли те?

Тя се подсмихна.

— Един цензар не може да бъде проследен?

— Не — рече безцеремонно тя. — Всички все още вярват в лоялността ми към каузата. Да не губим време. Ето — тя протегна амулетите. — Този е за теб, Нарѝ, а този е за Джериш. Сложете си ги и никога не ги сваляйте. Разбирате ли? Никога не ги сваляйте. Те

ще ви скрият от магическите очи, ще ви пазят от магии, ще ми позволят да ви намеря, когато е безопасно, дори ще ви носят късмет.

— Възнамеряваш да се биеш с тях?

— Ще сторя, каквото мога — тя погледна към момчето. Усилията ѝ сега щяха да бъдат насочени към него, за неговата безопасност и възцаряване на трона.

— Не можеш да спасиш Нареион — каза без заобикалки Джериш. Тя погледна към момчето и видя устните му да потрепват.

— Спасявам онова, което е по-мило за него — сина му и империята. Може да отнеме време — може би много време — но се кълна, че ще видя империята възстановена, дори и ако това ми струва живота.

Гледаше как си слагат медальоните.

— Скрий го добре. Отведи го някъде на село и заживейте като обикновени люде. Не прави нищо, което да привлича внимание — и чакай сигнала ми.

— Тези наистина ли ще ни защитят от твоите другари?

— След днешния ден вече няма да имам такива.

— Дори и старият Йолрик?

Тя се поколеба.

— Йолрик е много могъщ, но е мъдър.

— Ако е толкова мъдър, защо ги подкрепя? Не е ли мъдрост да запазиш империята и покажеш лоялност към императора?

— Не е сигурно, че Йолрик ги подкрепя. Винаги е бил самостоятелен. Дори императорите не му оказват влияние. Прави каквото си иска. Не мога да кажа какво ще стори. Надявам се да се присъедини към мен, но ако вземе страната на Венлин... — тя поклати тъжно глава. — Трябва да се надяваме.

Джериш кимна.

— Разчитам на теб. Никога не съм си мислел, че някога ще изрека това — не на някой цензар... не на теб.

— А аз ти поверявам бъдещето на империята и съдбата на човечеството — със сигурност не очаквах да казвам това на **теб**.

Джериш свали ръкавицата си и протегна ръка.

— Сбогом, братко.

Тя пое ръката му. Това бе последният път, в който щеше да се здрависа с някого.

Откъде зная това?

— Сбогом, Нарі — рече тя на момчето. Неврик изтича напред и я презърна. Тя отвърна на презръдката му.

— Страх ме е — каза той.

— Трябва да бъдеш храбър. Помни, че си син на Нарейон, императорът на Апеладорн, потомъкът на Новрон, спасителят на нашия вид. Знай, че ще настъпи времето, когато потомъкът на Новрон ще трябва отново да ни защити — твоят потомък, Нарі. Може да ми отнеме много години да надвия злото, надигнало глава днес, затова трябва да изчакаш. Ако откриеш момиче, което кара сърцето ти да се усмихва, направи я своя жена. Помни, че Персефона е била просто фермерско момиче, а е станала майка на имперски род. Трябва да откриеш подобно момиче и да имаш семейство. Дай амулета на детето си и се пази. Слушай Джериш. След днешния ден няма да има по-велик от него воин. Ще се погрижи за това — зърна лицето на Джериш да помрачнява. — Нужно е — каза му тя, изненадана от ледения си глас.

Джериш кимна тъжно.

— Какво точно възнамеряваш да правиш?

— Просто се погрижи да не си в града, когато го правя.

Дзин! Дзин! Дзин!

Ариста се събуди измръзнала и объркана. Усецането за неотложност, страхът и притеснението все още не я напускаха. Гърбът я болеше. Твърдият влажен камък измъчваше напрегнатите ѝ мускули, карайки я да се чувства осакатяла. Извъртя се с измъчен стон.

Дзин! Дзин! Дзин! Отекна звукът на камък в камък.

Напрегна очи, но не видя нищо. Червеите си бяха отишли или вече не светеха.

Дзин!

За миг заискри бяла светлина и тя зърна Магнус, приведен над куп камъни на няколко фута от нея.

Дзин!

— Ба, дурум хибен! — изръмжа той. Чу го да се намества.

— Колко дълго съм спала? — попита тя.

— Шест часа — отвърна джуджето.

Дзин! Нов проблясък, поредно неразбираемо изръмжаване.

— Какво правиш?

— Посрамвам се.

— Какво?

— Беше толкова отдавна, макар това да не е оправдание. Не бих могъл да се нарека Брунденлин, ако...

Дзин! Нов проблясък — този път не угасна. Искрата остана, удивително ярка. Моментално Магнус се приведе и тя го чу да раздухва. Искрата ставаше все по-ярка. Скоро ясно можеше да види джуджешкото лице — бузите му, върхът на носа, скъсената брада — всичко това, открито от проблясващата светлина. Тъмните му очички блестяха, възхитено вирайки се в пламъка, комуто бе вдъхнал живот.

— Нямаме дърва — объркано каза тя, присядайки.

— Не са нужни.

Ариста гледаше как той натрупва купчина големи колкото юмрук камъни над пламъка. Дъхна отново и огънят се усили. Камъкът гореше.

— Магия?

— Умение — отвърна джуджето. — Да не мислиш, че само отвън има огън? Дром отпърво научил джуджетата. В дълбините кръвта на Елан кипи. Има реки от горящ камък, червени и жълти, течащи нажежени. Ние дарихме елфите с тайната на огъня — за голямо наше съжаление.

— На колко години си? — попита тя. Знаеше се, че елфите живеят по-дълго — много по-дълго — от човеците, но нямаше представа за джуджетата.

Магнус я погледна през присвитите си очи и сви устни, сякаш вкусил нещо горчиво.

— Това не е учтив въпрос, така че аз ще отвърна на грубостта и няма да отговоря. Тъй като все още съм ви нужен, предполагам няма да ме изпепелиш заради това.

Ариста се залюля.

— Никога не бих сторила подобно нещо. Може би си забравил, че не аз съм тази, която убива наред.

— Нима? Моя грешка. Очевидно се задоволяваш с поробване — той дръпна окастрената си брада.

— Щеше ли да дойдеш, ако императрицата просто те беше помолила?

— Не. Какво ме е грижа, че елфите ще ви унищожат? Това ще възстанови света. Човеците винаги са били вредители, подобно на Ба Ран Гхазел, само дето Гхазел са ясни. Не се преструват, че те приемат, когато искат нещо, сетне да те изблъскат на студа, след като вече не си им потребен. Не, омразата на Гхазел към нас е открита, не е като лъжите на човеците.

— Аз бих се вслушал в думите му, принцесо. Той е експерт по предателствата.

Гласът, тих и заплашителен, долетя от мрака и Магнус подскочи към принцесата, сякаш дирейки закрила. Миг по-късно Ройс се появи в ръба на сиянието.

— Просто исках кинжала — отвърна Магнус. В гласа му се долавяше нотка на отчаяние, която се издигна една октава по-високо от обичайното.

— Разбирам това. Обещавам да ти го подаря в мига, в който работата ни е приключена — уведоми го Ройс с гладен поглед в очите, накарал дори Аристиното сърце да застине. — Уведомявайте ме за полезността му, Ваше Величество.

— Всъщност сътрудничи — досега — отвърна тя.

— Лошо — каза Ройс. — Но аз съм уверен, че това ще се промени. Така ли е, Магнус?

Взира се няколко минути в джуджето, сякаш очаквайки отговор, сетне погледна към принцесата:

— По-добре да разбудим всички. Време е да продължим.

Крадецът се обърна и тихо изчезна в мрака. Когато тя отново погледна към джуджето, видя Магнус да се взира в нея с изненадано, почти шокирано изражение, като че нещо в принцесата внезапно го объркваше. Обърна се и изръмжа нещо, което тя не разбра, преди да се върне към купчината си пламтящи камъни.

Магнусовият огън направи разбудването и закуската почти весели, придавайки усещане за обичайност към иначе необичайната обстановка. Яркото жълто сияние напомни на Ариста за дните с Ройс и Ейдриън и нейното пътуване към Акуеста. Шокиращо бе да мисли за тези дни като за по-добри времена. Животът ѝ след смъртта на баща ѝ представляваше едно неспирно падение, изправящо я пред все по-големи препятствия.

Не можеше да си представи по-отчаяно състояние от това, в което се намираше в момента. Нямаше много неща, които да надминат изличаването на човечеството. Но бе сигурна, че няма да се стигне до това. Дори и ако елфите надвиеха, дори и ако поискаха да унищожат човечите, тя подозираше, че щяха да останат оцелели. Щеше да е като опит за изстребване на всички мишки на света. Няколко винаги щяха да останат. Огледа пещерата, докато си стягаше косата в подготовка за днешното пътуване. Стотици, може би хиляди, можеха да живеят тук. Подобно на баща си не бе религиозна, но все пак не можеше да си представи, че Марибор щеше да позволи създанията му да изчезнат от лицето на Елан. Бе ги спасил преди. Бе изпратил Новрон да ги дръпне от ръба. Подозираше, че ще го стори отново.

Майрън закуси заедно с Елдън. Подобно на вечерята, двамата общуваха мълчаливо, а Уайът навиваше одеялата. Не можеше да си изгради ясно мнение за него. Той и Елдън се движеха заедно, говорейки рядко и то главно помежду си. Не изглеждаха лоши хора, за разлика от Дигън Гаунт, който я притесняваше като забита в нея тресчица. Мисълта за Новронското му потекло бе озадачаваща, не за пръв път Ариста се зачуди, дали Есрахаддон не е сбъркал.

Запалиха фенери от умиращите пламъци на лагерния огън. След като потеглиха, Ройс се защура из пещерата, често изчезвайки от очите им. Само блясъкът на фенера му показваше къде е.

— Грешно — чу Магнус да мърмори, скръстил ръце, потропвайки с крак. — По-добре, по-добре... сега нагоре... нагоре... да!

Видяха Ройс да размахва фенера си и поеха към него. Изкатериха се по стръмна скала към една цепнатина и се намериха в друга пещера. Сетне слязоха надолу към друг проход. По нищо не се отличаваше от останалите — гладки стени и подове с вода.

— Смятах, че в пещерите трябва да има дълги конусовидни камъни, висящи от тавана — вметна Олрик, когато навлизаха в поредната пещера.

— Не са достатъчно стари — каза Магнус.

— Какво? — попита кралят.

— Тези пещери не са достатъчно стари, за да се оформят в тях сталактити. Тези... — джуджето се огледа, свивайки дундестите си устни. — Тези тунели са млади. Съмнявам се, че са съществували за

повече от няколко хиляди години, като по-голямата част от това време са били под водата. Това е издълбало стените и загладило камъните. Също така е нужен варовик, а тези пещери не са такъв тип. Всъщност...

Магнус спря, сетне се наведе, за да вдигне камък. Претегляйки го на ръка, на лицето му се появи объркано изражение.

— Какво има? — попита Моувин.

— Тези камъни са от повърхността — то сви рамене. — Вероятно реката ги е довлякла.

Няколко секунди продължи да се взира, облизвайки зъбите си, преди да хвърли камъка и да продължи.

Влязоха в друга цепнатина, но не толкова тясна — неравномерен проход, с големината на крепостен коридор. Ниският таван ги принуди да приклекат, а острите камъни трябваше да бъдат заобикаляни, но този тунел бе определено по-лесен от предишните. Имаше нанадолнище, ставащо все по-отчетливо с всяка стъпка. Следваха сиянието на Ройсовия фенер, а този на Ейдриън маркираше края на процесията им. Както и вчера, Ариста крачеше в средата с меко сияеща роба.

Дочуха гръм, сякаш някой в далечината лупаше барабан. Звукът отекваше и ехото затрудняваше определянето на посоката, от която долита. Всички спряха, оглеждайки се нервно. Ариста усети лек полъх и осъзна какво предстои. В същия миг разбра, че на повърхността слънцето току-що е изгряло.

— Идват — викна Ейдриън.

Ариста приклегна, слагайки си качулката, за да се предпази от вълната прилепи, изплашили я вчера. Светът край нея се изпълни с писъци и плясъци, сетне вятърът отмина и звукът се отдалечи. Тя се изправи, оглеждайки се, видя и останалите да смъкват ръце. Неколцина бавни отцепници все още прелитаха край тях, когато един, недалеч от Майрън, бе грабнат от въздуха. Монахът отстъпи стреснато назад и падна пред Елдън, който го вдигна, сякаш бе кукла.

— Змия — оповести Уайът. — Огромна черна змия.

— Има дузини от тях — обясни Ройс.

— Къде? — запита Олрик.

— Най-вече зад вас на стените.

— Какво? — смаяно рече кралят. — Защо не каза нищо?

— Знанието само щеше да ни забави.

— Отровни ли са? — попита Моувин.

Всички видяха как сянката на Ройс свива рамене.

— Настоявам занапред да бъда уведомяван за подобни неща! — обяви Олрик.

— В такъв случай искате да бъдете уведомен и за гигантските стоножки?

— Шегуваш ли се?

— Ройс не си прави шеги — каза му Ариста, докато се оглеждаше, притеснено обгръщайки се с ръце. Моментално робата й засия и тя зърна две змии на стените, но бяха на безопасно разстояние.

— Трябва да се шегува — тихо промърмори Олрик. — Не виждам никакви.

— Не гледате нагоре — каза крадецът.

Ариста нямаше и желание. Някакъв инстинкт, тихичък гласец, я предупреди да потисне импулса, но накрая тя не можа да се сдържи. На тавана, осветен от робата, се гърчеше маса червести насекоми с неизброими тънки крачета. Всяка от стоножките бе почти пет инча дълга, по дебелина приближаваща човешки пръст. Бяха толкова много, че лазеха една върху друга, затруднявайки определянето на тавана като скала. По гърба на принцесата полазиха тръпки. Стисна зъби, заповяда на очите си да се насочат към пода и се съсредоточи да върви напред колкото се може по-бързо.

Задмина Олрик и Моувин, и двамата движейки се по-бързо от обичайното. Достигна Ройс, който стоеше на един камък до входа на по-голям проход.

— Изглежда съм преценил погрешно. Трябваше да ви кажа — каза Ройс, гледайки ги как бързат напред.

— Има ли...? — попита тя, сочейки нагоре, без да поглежда.

Крадецът хвърли поглед към тавана и поклати глава.

— Добре — отвърна тя. — И, моля те, ако Олрик иска да знае, хубаво, но не казвай на мен. Щях да продължа да живея, без да зная за съществуването им.

Тя потръпна.

Всички бързо излязоха от коридора, като се изключи Майрън, който се бавеше, вирайки се към тавана с удивена усмивка.

— Те са милиони.

Озоваха се в друга пещера, по-малка, отрупана с големи скални блокове, стърчащи под наклон от пода. Ариста си помисли, че така биха изглеждали гредите на някоя къща, ако гигант стъпеше отгоре ѝ. На отсрещната стена ги очакваше мистерия под формата на три прохода — един голям, един малък и един тесен. Отрядът зачака, докато Ройс изчезна за кратко във всеки един от тях. Когато се върна, крадецът не изглеждаше доволен.

— Джудже! — сопна се той. — Кой път?

Магнус пристъпи напред и мушна глава във всеки от проходите. Постави ръце върху камъка, опипвайки като слепец. Допря ухо до скалата, подуши въздуха във всеки тунел, за да отстъпи назад с объркано изражение.

— И трите слизат дълбоко, но в различни посоки.

Ройс продължи да се взира в него.

— Камъкът не знае къде искаме да отидем, така че не може да ми каже.

— Не можем да си позволим да поемем по грешен път — каза Ариста.

— Аз казвам да изберем най-големия — уверено рече Олрик. — Това не би ли било най-смислено?

— И защо да е смислено? — попита принцесата.

— Ами... защото е най-голям, така че трябва да отива най-далече и да ни отведе там.

— Не е сигурно, че ще си запази големината — каза Магнус. — Скалните цепнатини не са като реките. Не си пробиват път равномерно.

Олрик изглеждаше раздражен.

— Добре, ами ти? — обърна се към сестра си. — Не можеш ли да направиш нещо да... да откриеш кой е правилният?

— Като например?

— Буква по буква ли трябва да го кажа? Като... — той размаха ръце с мистериозно изражение, което според нея го караше да изглежда глупаво. — Магия.

— Зная какво имаше предвид, но какво точно очакваш да направя? Да призова духа на Новрон да ни упъти?

— Можеш ли? — запита кралят, звучейки едновременно впечатлен и неспокоен.

— Не!

Олрик се навъси и се плесна по бедрата, изразявайки колко силно го бе огорчила. Тя се дразнеше как всички бяха тъй отвратени от таланта ѝ, а същевременно се разочароваха, когато уменията ѝ не достигаха.

— Майрън? — тихо каза Ейдриън. Монахът мълчаливо се взираше в тунелите.

— „Три отвора. Какво да правя?“ — тайнствено каза Майрън.

— Майрън, да! — Олрик се усмихна. — Кажи ни, по кой път е поел Хол?

— Това ви цитирах — отвърна той, опитвайки се да прикрие лека усмивка. — „Три отвора. Какво да правя? Седях близо час, преди да се откажа да размишлявам и просто да избира. Избрах най-близкия.“

Майрън спря и когато не продължи, Олрик заговори.

— Най-близкият? Какво означава това? Най-близък до какво?

— Само това ли е написал Хол? — попита Ариста. — Какво следва после?

Всички се скупчиха край дребния мъж, който прочистваше гърло.

— „Надолу, надолу, надолу, все надолу, никога нагоре. Отново спях в коридора. Мизерна нощ. Храната свършва. Големооки риби изглеждат все по-примамливо. Безнадеждно. Ще умра тук. Липсва ми Сади. Липсват ми Ибът и Драм. Не трябваше да идвам. Беше грешка. Слязох в собствения си гроб. Краката са все мокри. Искам да спя, но не искам да лежа във водата.

Тропот! Тропот напред. Може би изход!

Ударите спряха. Не мисля, че идваха отвън. Мисля, че тук има и други. Чувам ги — не са хора.

Ба Ран Гхазел. Морски гоблини. Цял отряд. Почти ме намериха. Изгубих си обувката.

Хлябът плесенясал, осолената шунка почти свърши. Поне има вода. Лоша на вкус, солена. Пак спях зле. Кошмари.

Намерих.“

— Обувката? — попита Уайът.

— Не — усмихнато отвърна Майрън, — градът.

— Интересно — каза Гаунт. — Но това не ни помага в избора. Пътувал е с дни, а не е отбелязал нищо забележително. Безсмислено е.

— Бихме могли да се разделим — замисли се Олрик. — Две групи от по трима и една от четирима. Все някоя ще достигне Персепликуис.

Ариста поклати глава.

— Щеше да проработи, ако можехме да разделим господин Гаунт на четири. Той трябва да достигне града.

— Не спираш да ми напомняш това — рече Дигън. — Но отказваш да ми обясниш какво се очаква от мен. Няма нищо специално, което единствено аз от целия отряд да мога да правя. Надявам се не очаквате от мен да убия един от онези гилибрини или каквото са там. Не съм много по боя.

— Предполагам трябва да... не зная, да надуеш рога.

— Че не можех ли да го сторя, когато ми го донесете?

Ариста въздъхна.

— Има и нещо друго. Не зная какво. Просто зная, че трябва да СИ там.

— Обаче си нямаме представа къде е това там — рече с негодувание Гаунт.

Принцесата приседна на един камък, вирайки се в тунелите. Олрик пък се вираше в нея.

— Какво? — попита тя.

Олрик се усмихна и погледна към отворите.

— Грешал съм. Хол е тръгнал по тесния проход вдясно.

Звучеше тъй уверен, че всички го погледнаха.

— Би ли ни казал откъде знаеш това? — запита принцесата.

Той се ухили, очевидно изключително доволен от себе си.

— Да, но първо ти ми кажи защо седна там — рече на сестра си.

— Не зная. Уморих се да стоя, а това може да отнеме известно време.

— Именно — каза Олрик. — Какво каза, Майрън? Отнело му един час да реши по кой път да поеме?

Монахът го поправи:

— Почти. „Седях близо час, преди да се откажа да размишлявам и просто да избера.“

— Седял е близо час, опитвайки се да реши — каза Олрик. — Седял е точно там.

— Откъде знаеш? — попита Дигън. — Откъде си сигурен, че е седнал точно на онзи камък, а не някъде другаде?

— Попитай Ариста — отвърна кралят. — Защо седна точно там, а не другаде?

Тя сви рамене и се огледа.

— Не съм го обмисляла. Просто седнах. Вероятно, защото изглеждаше най-удобно.

— Естествено. Огледайте се. Този камък е идеален за сядане. Всички останали са заострени или с неудобна големина. Това е идеалният камък за наблюдаване на проходите! По същата причина Хол е приседнал на него. Най-близкият проход е тесният. По него е тръгнал. Убеден съм.

Ариста погледна към Ройс, който пък погледна към Ейдриън. Боецът сви рамене.

— Може да е прав.

— Звучи ми добре — каза Ройс.

Ариста кимна.

— И аз мисля така.

Всички изглеждаха доволни — с изключение на Гаунт, който се навъси, но не каза нищо.

Олрик намести раницата си и като взе фенера от Ройс, уверено закрачи напред.

— Може и да стане нещо от това хлапе — изкикоти се Моувин, следвайки своя крал.

ГЛАВА 11

ПАТРИАРХЪТ

Монсеньор Мъртън се влачеше по мрачния заснежен път, вдигнал качулка, стиснал расото си със замръзнали пръсти. Плъзгаше крака, за да не се подхлъзне върху леда, който не чувстваше. Върхът на носа и бузите му бяха преминали от безчувствен студ към неприятно горене.

Може да е замръзнал, помисли си той. Хубава гледка ще бъде без нос. Мисълта не го притесняваше особено. И без нос щеше да се оправя.

Беше късно. Прозорците на магазините бяха потъмнели, проследявайки отражението му със стъклените си очи. Откакто бе напуснал двореца, срещна по-малко от дузина люде — до един стражници. Съжаляваше онези, които бяха принудени да охраняват улиците. Магазинерите ги мразеха, когато събираха данъци. Безделниците хленчеха, когато биваха прогонвани, а престъпниците ги проклинаха. Полубръснати, тъпоноси, прости и груби, но никой не ги виждаше в нощи като тази. Занаятчиите си бяха по леглата, безделниците и крадците се свиваха по леговищата си, но войниците на императрицата стояха на пост. Усещаха студа, бореха се с вятъра, търпяха изтощение, но мълчаливо носеха бремето на службата си. Пристъпвайки напред, Мъртън промърмори тиха молитва към Новрон да им даде сила и да облекчи нощните им смени. Чувстваше се глупаво. *Със сигурност Новрон е наясно с положението им. Не е нужно аз да му го напомням. Каква ли досада съм. Нищо чудно, че ще си загубя носа. Може би трябва да ми вземе и краката.*

— Без крака, повелителю, как ще ти служи? — рече тихо. Гласът му се отрони на облачета, които се носеха около главата му. — Защото в тези дни не ме бива за нищо, освен да нося съобщения.

Спря. Заслуша се. Нямахше отговор.

Сетне кимна.

— Разбирам, разбирам. Ако спра да се правя на глупак и вървя по-бързо, ще си запазя краката. Много мъдро, повелителю.

Продължи. Достигайки върха на хълма, той сви по Царствена и излезе на църковния площад. В средата на тъмната празнота светеха светлините на средния кораб на катедралата, Имперската базилика в Акуеста. След разгрома на Ерванон — опустошен и осквернен от елфическите орди — тук бе седалището на нифронската църква. Тук императори щяха да бъдат коронясвани, бракосъчетавани и полагани да почиват. Тук щяха да бъдат отслужвани празнични служби. Оттук патриархът и епископите му щяха да напътстват децата на Марибор. Макар изобщо да не се доближаваше до онази в Ерванон, тази базилика можеше да се похвали с друго — Наследникът на Новрон, земното им божество. И то появил се в последния момент, според Мъртън, но боговете имаха слабост към драмата. Смяташе се за благословен да живее във време на подобни чудеса. С очите си щеше да види завръщането на Новронската империя, дори можеше да му бъде позволено да допринесе за това, макар и с нещо малко.

Изкачи се до масивните врати и дръпна халката. Заключено. Мъртън винаги се удивляваше защо домът на Новрон трябва да бъде запечатан. Удари по дъба със замръзналия си пестник.

Вятърът виеше, студът немилостиво се просмукваше през тънката вълна. Вдигна глава, разочарован от липсата на звезди. Харесваше ги, особено в студените нощи, когато сякаш можеше да се протегне и откъсне една. Като момче си бе представял, че може да грабне шепа и да ги изсипе в джоба си. Не възнамеряваше да върши нещо с тях. Просто щеше да прокарва пръсти по тях като по зрънца пясък.

Вратата остана затворена.

Потропа отново. Ръката му издаде немощен плътски звук върху тежкото дърво.

— Волята ти е да замръзна на тези стълби? — обърна се той към Новрон. — Със сигурност мисля, че няма да изглежда добре да намерят тялото на слугата ти тук. Хората може да извлекат погрешната идея.

Чу отместването на резе.

— Благодаря ти, повелителю, прости нетърпението ми. Аз съм просто смъртен.

— Монсеньор Мъртън! — възкликна епископ ДеЛунден, надничайки с фенер в ръка. — Какво правите по това време в такава нощ?

— Волята Божия.

— Разбира се, но със сигурност нашият повелител би могъл да дочака до сутринта. Затова полага началото на всеки нов ден.

Сега, когато патриархът бе отседнал тук, ДеЛунден бе по-скоро уредник на църквата, отколкото епископ. Бе като капитан на кораб, пренасящ адмирал.

Епископ ДеЛунден имаше необичайно черна кожа дори и за калианец, което правеше кичурът му бяла коса да се откроява над главата му, на свой ред приличаща на топната в олио черна маслина. Епископът имаше навика да обикаля нощем залите като призрак. Мъртън нямаше представа какво точно прави по време на тези си разходки, но тази нощ бе благодарен за тях.

— И не Новрон ви е пратил в подобна нощ, бил е патриарх Нилнев.

Епископът затвори вратите и зарези.

— Отново се връщате от двореца, нали?

— Настъпили са тежки времена и той трябва да остане информиран. А и кой иначе ще възхвалява красотата на нощите на нашия повелител?

— Онези по на юг, предполагам — отвърна ДеЛунден мрачно. — Сложете ръце на фенера. Стоплете ги, докато не са окапали.

— Такова състрадание — каза Мъртън. — И то за един ерванонец като мен.

— Не всички ерванонци са лоши.

— Само четирима сме.

— Да, от тях за вас мога да кажа, че сте добър, отдаден на вярата и мил човек.

— А останалите?

— За тях изобщо не говоря. Все още намирам за странно, че само той и пазачите му са успели да избягат разрухата в Ерванон, а всички други загинали.

— Аз съм тук.

— Новрон ви обича. Нашият господар ви е посочил в деня на раждането ви и рекъл на баща си да бди над вас.

— Много сте любезен. Новрон обича всички, а водача на своята църква дори повече.

— Но патриархът не е... вече не е глава — епископът погледна към вътрешността. — И не ми харесва как се отнася с вас.

От пристигането на патриарха, ДеЛунден не бе пропускал да говори как той се отнасял с всички, и, по-важно, с *неговата* катедрала. Очевидно ставаше дума за завист, но Мъртън не казваше нищо. Ако Новрон желал епископът да получи урок, със сигурност щеше да избере по-достоеен посредник.

— Също така не ми харесва как се обръща към хората от олтара, сякаш е самият Новрон. Олтарът заслужава повече уважение. Само императрицата трябва да заема това място, само кръвта на Новрон, но той седи там, като че той самият е император.

— Там ли е сега?

— Естествено — той и телохранителите му. За какво са му пазачи? Аз нямам телохранители, а ежедневно се срещам с десетки хора. Той не се среща с никого, но не се отделя от тях — и то какви са странни. Говорят само с него и то винаги шепнешком. Защо? Това ме изнервя. Радвам се, че никога не съм го срещал, докато бях дякон, защото тогава никога нямаше да посветя живота си на Новрон.

— Което би било ужасна загуба за всички ни — увери го Мъртън. — Ако нямате нищо против, трябва да говоря с патриарха.

— Патриарх! Ето още нещо. Човекът си има име — роден е с име като всички ни — обаче никой не го употребява. Обръщаме се по име към своите повелители — Марибор и Новрон, но Нилнев от Ерванон трябва да бъде наричан Патриарх от уважение към длъжността му като глава на църквата, само дето не той вече е главата, както казах. Детето на Новрон се върна при нас, но той продължава да седи. И управлява. Това не ми харесва — никак не ми харесва. Не смятам, че и императрицата одобрява. Ако тя не одобрява, значи и нашият повелител Новрон не е особено доволен.

— Желаете ли да поговоря с него относно това?

ДеЛунден се намръщи.

— О, той знае. Повярвайте ми, знае.

Мъртън остави епископа в нартика и влезе в неф. Спря за миг, оглеждайки дългата мрачна стая с великолепен сводест таван, оформен като кил на кораб — думата *неф*, Мъртън бе научил, произхождаше от

древният термин *навис*, означаващ *кораб*. Редици колони се издигаха нагоре като снопове тръстика, извили се на тавана. От двете му страни се издигаха страничните крила и аркадите — повтарящи се колони и арки. Над тях се пък издигаха високи прозорци с четирилистници, които по принцип заливаха пода със светлина. Днес сияеха мрачно, отразявайки светлината на свещите. Същото се отнасяше и за голямата розетка в далечния край на помещението, приличаща на огромно око. Мъртън често бе виждал в нея окото на Бога, който ги наблюдава, но по подобие на останалите прозорци и това око оставаше затворено в мрак.

На олтара го очакваха две алабастрови статуи на Марибор и Новрон. Новрон бе изобразен като могъщ красавец в разцвета на силите си и коленичеше с меч в ръка. Бог Марибор, изобразен като могъща фигура с дълга брада и надиплена роба, се бе надвесил над Новрон и увенчаваше главата му с корона. Във всяка църква и параклис статуите бяха еднакви, различен бе единствено материалът, от който са изработени — в съответствие със заможността на съответната енория.

— Приблужи се, монсеньор — чу гласа на патриарха, отекнал откъм олтара. Катедралата бе толкова голяма, че от мястото му останалите изглеждаха дребни, смалени от разстоянието и височината на тавана.

Мъртън прекоси дългата пътека, вслушвайки се в звука на стъпките си по пода.

Точно както ДеЛунден бе описал, патриархът седеше на олтара на стол, а златнопурпурните му одежди се стелеха по пода. Носеха се слухове, че бил седял на същия стол и в Ерванон, пренесен тук с големи усилия. Мъртън никога не се бе срещал с Негово Светейшество в Ерванон, така че не можеше да потвърди или опровергае слуховете. Малцина можеха — патриархът почти не приемаше посетители в Короносната кула.

Можеше и да е спал, както правят възрастните — заспивайки навсякъде. От двете му страни стояха телохранителите, изцяло сходни по маниер и облекло. Поне за тях епископът беше прав — бяха забележителна двойка. Стояха като статуи, безизразни, а очите им му напомниха за прозорците.

Коленичи и целуна пръстена на патриарха, сетне се изправи. Старецът кимна. Пазачите не помръднаха — дори не премигнаха.

— Имаш новини — рече Нилнев.

— Да, Ваше Светейшество. Току-що бях на среща с Нейно Високопреосвещенство.

— Кажи ми, какво предприема императрицата, за да ни защити?

— Сторила е много. В града са струпани запаси за две години напред. Напролет турнирните полета ще бъдат отворени за фермерите. Тази и други площи в града ще произвеждат зърно и зеленчуци от складирани семена. Вече се събира тор. Непрекъснато се лови риба. Близо до доковете са издигнати солници. Тези мерки биха могли да предоставят на града храна с години — може би неограничено време, ако риболовните кораби са свободни да кръстосват морето.

— Всички припаси се складират под земята, копаят се убежища в случай на атаки от небето, подобни на тези в Далгрен. В повечето случаи става дума за разширяване на вече съществуващи тъмници. Прокопани са тунели, осигуряващи достъп до прясна вода. Отходните води биват отвеждани през нови канали. Напредъкът е бавен заради замръзналата земя, но се смята, че има достатъчно място за населението — макар че ще бъде неудобно. Допълнителното подземно разширяване може да отнеме два или три месеца. Императрицата всъщност вижда полза в незавършеността, защото това предоставя на хората нещо за вършене.

— Значи планира да преобрази града в къртичина и да се крие в пръстта?

— Да и не, Ваше Светейшество. Също така е усилила и защитата на града. На няколко места край външните стени биват издигани катапулти, а войниците биват обучавани от офицери, посочени от маршал Бректън. Установил е редица процедури за всеки контингент, което позволява издаването на команди чрез рогове, барабани и знамена. Арбалетчиците са струпали стотици стрели, а всеки здрав гражданин, който вече не се занимава с нещо, събира дърва за още. Дори децата. Казани с катран и масло са приготвени край портите.

Подготвени бяха сигнални огньовете, готови да пламнат в мига, в който елфите бъдат забелязани. Една от кладите е лумнала и императрицата нареди всички пътища към града да бъдат унищожени

— с изключение на южната порта. Всички мостове и бентове трябва да бъдат разрушени, за да...

— Разрушени? — прекъсна го патриархът. — Кога е издала тя тази заповед?

— Привечер.

— Привечер? — духовникът изглеждаше притеснен. — Друго има ли?

— Императрицата пожела да знае за вземаните от вас предпазни мерки.

— Не е нейна работа — отвърна патриархът.

Мъртън бе шокиран.

— Простете, Ваше Светейшество, но тя е императрица и глава на църквата. Как така не е нейна работа да знае какви мерки предприемате за защитата на паството?

Старецът го прониза с поглед за миг, сетне изражението му омекна.

— Ти си отдаден член на църквата, Мъртън от Гхент. И тъй като нашият повелител е решил ти да бъдеш моята свръзка с императрицата, смятам, че е време да узнаеш известни тайни.

— Ваше Светейшество?

— Императрица Модина не е глава на църквата — рече патриархът.

— Но тя е Наследникът на Новрон...

— Тъкмо това е проблемът — не е — патриархът облиза несъществуващите си устни и продължи. — Епископ Салдур и архиепископ Галиен престъпиха правомощията си в Далгрен. Оповестиха момичето за наследника. Това бе благородна грешка. Бяха твърде нетърпеливи да изчакаат Новрон, затова решиха да създадат по изкуствен начин нова империя. Наслуки избраха това момиче, използвайки неочакваните инциденти край Нидвалден за доказателство. Но случилото се там не доказва нищо. Бе лъжа, че гиларабринът можело да бъде убит само от кръвта на Новрон. Изградиха нова империя върху невежеството на масите.

— Защо не ги спряхте?

— Какво можех да сторя? Нима смяташ, че съм *избрал* да живея в уединение?

Мъртън объркано изгледа патриарха, сетне му просветна.

— Били сте затворник?

— Защо иначе бих стоял на върха на онази кула с години, без да виждам никого?

— А пазачите?

— Единствените двама души, за които зная, че са ми верни. Опитаха се да ме освободят веднъж. Галиен им отрязва езиците. Една сега, когато Салдур и останалите са мъртви, мога да говоря свободно.

— Трудно ми е да повярвам — каза монсеньорът. — Архиепископът — и Салдур? Но те и двамата изглеждаха тъй любезни.

— Нямах представа за тяхната непоколебимост. И сега, в резултат на действията им, фалшив бог седи на трона на нашия повелител, а на нас ни предстои падение.

— Но вие можете да направите нещо, нали?

— Какво бих могъл да сторя? Чу какво мърмори епископ ДеЛунден. Представи си какво щеше да си помисли светът, ако се опитам да кажа истината. Щях да бъда обявен за завистлив дядка, вкопчил се във властта. Никой не би ми повярвал. Императрицата щеше да ме убие, както отстрани от пътя си Етелред и Салдур. Не, не мога да действам открито — все още не.

— Тогава какво възнамерявате да сторите?

— Нещо по-важно е заложено. Изправени сме не пред разрухата на империята, но пред тази на човечеството. Модина и действията ѝ ще обрекат всички ни.

— Приготовленията ѝ за защитата на града изглеждат...

— Усилията ѝ са безполезни, но не за това говоря.

— Визирате мисията ѝ до Персепликуис?

— Да! С това тя заплашва всички ни.

— Но вие сте присъствали на онази среща. Защо не сте казали нищо?

— Защото мисията е важна. Рогът на всяка цена трябва да бъде намерен. Опасността се крие в това кой ще го намери. Рогът е оръжие с неизразима мощ. Каквото Модина не знае — каквото дори Етелред и Салдур не са знаели — е, че те са били манипулирани в търсенето му. Врагът се нуждае от него, колкото и ние. Който положи ръце върху рога, ще контролира всичко. Нему се подчиняват те. Винаги са били негови пешки. Планирал е това с векове, ръката му насочваща всеки ход, скрита в сенките, манипулираща невидими сили. Смятат, че е

изчезнал, че е мъртъв, но той не е. Той е хитър и коварен, магията му е неизмерима за въображението. И дири мъст. Хилядолетие подготовка се свежда до един момент. Той жадува рога и с него ще накара цялото човечество да трепери. Дори и елфите ще платят за престъпления отпреди хиляда години. На този враг ще дадат рога те, без да подозират за пътуващата с тях опасност.

— Точно сега в недрата на света десетима крачат из миналото и откриват онова, което трябва да остане скрито. Това знание ще докара падението на света. Освен ако...

Мъртън зачака. Когато патриархът не каза нищо, той рече:

— Освен ако?

Старецът с голите вежди и синкава коса изглеждаше като пробуден от ужасен кошмар.

— Сторих, каквото можех. Успях да сключа сделка с член на отряда на императрицата. В нужния момент агентът ми ще ги предаде.

— Кой е той?

— Няма да кажа. Ти си добър служител на Новрон, но няма да рискувам да разкрия идентичността му дори на теб — не и когато толкова много е заложено на карта.

— Поне можете ли да ми кажете кой е онзи злодей? Кой може да живее хиляда години, за да дочака това?

— Помисли, монсеньор — и ще узнаеш, но засега се моли. Моли се на Новрон агентът ми да успее.

— Ще го сторя, Ваше Светейшество, ще го сторя.

— Добре. И не вземай много багаж.

— Ще пътувам ли някъде?

— И двамата ще го сторим.

ГЛАВА 12

КАК СВЪРШВАТ КРАДЦИТЕ

Ройс чу шепот.

Прецени, че оставаше около час до разсъмване. Макар да не бе сигурен, щеше да се изненада, ако догадката му се окаже невярна. Имаше опит с определянето на времето под земята. Бе си изработил изненадващо точен метод по време на затворничеството си в Манзант. В онези дни отброяването на минутите предоставяше на ума му занимание, държейки далеч други, по-неприятни мисли. За пръв път от години позволяваше на паметта си да докосне спомените от онези времена. Бе ги заключил усърдно, натиквайки ги в мрачно ъгълче на съзнанието си, завити с тъмно одеяло — в случай на случайно поглеждане натам. Но сега приветстваше спомените. Сега причинената от тях болка имаше същия ефект като отброяването на минутите в Манзант, подобно ухапването на пръст или тъй силното стискане на юмруци, че ноктите да издълбаят кървави следи в дланта. Разсейваха го от мисълта за далеч по-скорошна загуба — далеч по-болезнена.

Бе минало повече от десетилетие, откакто първият офицер на Черния диамант го предаде — след като беше убил Джейд погрешка и затова най-добрият му приятел го беше изпратил в затвора Манзант. Построен от джуджета, затворът имаше в придатък и солна мина. Още помнеше мрачните руди с бели жилки и фосили. Стените бяха укрепени с дърво. Джуджетата никога не използваша такава — хората го бяха добавили впоследствие, години по-късно, когато бяха дълбали по-дълбоко, извличайки парчетата халит в кошници. По височината на тавана можеха лесно да се определят прокопаните от хората секции. Наказаните биваха пращани да работят в джуджешките тунели — Ройс често се озоваваше там.

Припомни си постоянното ектене на кирките и горещината на огньовете, край които кипеше саламура. Огромни съдове, бълбукащи и съскащи, изпълваха с пара застоялия въздух. Затвореше ли очи, виждаше редиците от хора с кофи и онези, приковани за врата към

масивното колело, задвижващо помпата. Виждаше как работят до изнемога, докато накрая се строполят в горещината.

Вода имаше в изобилие, така че тя не липсваше на каторжниците, но Амброуз Муур, собственикът на мината, считаше за прахосничество да отделя средства и за храна. Получаваха мизерни огризки веднъж дневно, обикновено развалените остатъци, които моряците отказваха да ядат. Това беше само една от многобройните оптимизации, които Амброуз бе въвел за намаляване на производствените разходи. Ройс се унасяше, фантазирайки си как убива Муур — тези му мисли не го напускаха и през деня. За двете години престой в Манзант бе убил Амброуз петстотин тридесет и седем пъти, всеки различен от останалите. В затвора беше убил мнозина, не всички от които във фантазията си. Никога не мислеше за тях като за хора.

Бяха животни, чудовища. Малкото налична у тях човещина отдавна бе изсмукана от солта, болката и отчаянието. Биеха се за прогнила пища, място за сън, чаша вода. Научи се да спи леко и как да изглежда заспал, когато всъщност не беше.

Липсата на дневна светлина и работата до изтощение сред противния въздух бяха убили мнозина, а други лишили от разсъдък. За Ройс Манзант бе само част от неговия зандан, последното му въплъщение. Истинските стени бе градил тухличка по тухличка с години. Бягството от Манзант беше невъзможно, но бе далеч по-лесно от измъкването от самоиззидания затвор.

Ним го тласна в правилната посока, а по-късно Аркадиус и Ейдриън насочваха стъпките му, но Гуен бе тази, която отключи вратата. Беше я разтворила широко, заставайки на прага, приканвайки го да излезе, уверявайки го, че навън е безопасно. Бе усещал чистия въздух и сиянието на слънцето. Почти бе успял, почти бе излязъл почти...

Шепотът долиташе откъм водата.

Мислеше, че всички са заспали. Бяха изминали голямо разстояние през тежък терен. Никой не му беше викнал да спрат, но ги бе видял как залитат — всички без джуджето. Малкият плъх сякаш никога не се уморяваше, продължавайки да щъпурка, а повече от веднъж Ройс зърна тънка усмивка сред мустаците и останките от брадата.

За малко не беше убил Магнус първата нощ в „Гнома“. Мисълта гъделичкаше изкусително ума му. Това беше преди Майрън да се върне от вечеря и да се разбъбри. Ройс не би признал открито, но от джуджето имаше полза — и се държеше удивително добре, което допринасяше. Но най-важното бе, че вече не изпитваше желание. Подобно на всичко останало, злодеянията му бледнееха пред смъртта на Гуен. И любовта, и омразата бяха изчезнали. Бе се превърнал в безстрастна пустиня. Главно беше уморен. Една последна мисия — щеше да я изпълни, но не заради империята, не и заради Ейдриън — правеше това за Гуен.

Безшумно се изправи на крака, движен по-скоро от любопитство, отколкото от тревога. Шепотът определено идваше от отряда — не бе дело на някой външен. Зърна принцесата да лежи на една страна, увита в разритани одеяла. Трепереше и се мятеше, страховитата роба променяше цветовете и силата на блясъка. Нямаше представа дали робата е отговорна за сънищата ѝ или одеждата само реагира. Не го и касаеше, затова се отдалечи.

Първоначално помисли, че може да са Магнус и Гаунт. Често ги хващаше да се движат заедно и да разговарят, когато се намираха на достатъчно голямо разстояние от останалите. С приближаването си откри източника — Елдън. Повдигнато на лакът, голямото му туловище се издигаше изпод одеялото и закриваше събеседника му. Недалеч лежеше Уайът. Той също беше буден.

— Какво става? — прошепна му Ройс. — С кого говори Елдън?

— С монаха.

— Майрън?

Уайът кимна.

— Типично ли е за него да говори така с непознати?

Морякът го погледна:

— За последните три дни е говорил с монаха повече, отколкото с мен за десетилетие. Говориха и миналата нощ, кълна се, че чух Елдън да плаче. Веднъж гледах как корабният лекар допира нажежено желязо до рана на бедрото му — Елдън не издаде нито звук. Но вчера монахът така го бе разплакал, че на сутринта очите му бяха зачервени.

Ройс не каза нищо.

— Но странното е, че се усмихваше. През целия ден Елдън се хилеше до уши. Не е типично за него.

— Най-добре заспивай — каза му Ройс. — След един час ще потегляме.

* * *

Ройс отново спря.

Ейдриън го виждаше над главите на останалите от мястото си в края. Този път Ройс коленичи, поставяйки фенера до себе си, разравяйки земята. Олрик се приближи и мълчаливо застана до него.

И по-голямата част от този ден бе прекарана в крачене в редица по един сред тесни проходи. Над тях капеше вода, наквасявайки глави и рамене. Краката също не останаха на сухо, газейки до глезените.

— Какво има този път? — чу Дигън да мърмори презрително. — Спира на всеки двадесет фута. Това е проблемът с монархиите и цялата феодална система. Олрик е начело единствено заради потеклото си, а е очевидно некомпетентен. Два пъти в рамките на една година губи кралството си, а сега ни командва? Трябва ни водач, който да е заслужил това с качествата си, не автоматично избран по произхода си. Някой, който се отличава с превъзхождащ талант, но не — имаме си Олрик. Който с цялата си възвишена мъдрост е избрал Ройс да ни води. Ако аз бях начело, щях да пратя Магнус напред. Очевидно той е много по-опитен. Постоянно поправя грешките на Ройс. Щяхме да напредваме два пъти по-бързо. Видях, че останалите те уважават.

Ейдриън забеляза, че Гаунт гледа към него. До този момент не знаеше на кого говори Дигън.

— Никой не го казва пряко, няма поклони и прочие, но всички те ценят — дори повече от Олрик, това не подлежи на съмнение. Ако ти ме подкрепиш, бихме могли да убедим другите да приемат водителството ми. Зная, че Магнус би го сторил.

— Защо ти? — попита боецът.

— Моля?

— Защо трябва ти да си начело?

— О, ами... първо, аз съм потомък на Новрон и ще бъда император. И второ, далеч по-умен съм от онзи пън Олрик — много по-умен.

— Нали искаше система, която да отчита качествата, а не потеклото?

— Да, но както казах, аз съм много по-уместен избор от него. Пък и защо иначе съм тук, ако не да ви поведем?

— Олрик е повеждал мъже в битка — и като казвам *повеждал*, имам предвид пълния смисъл на думата. Лично щурмува портите на Медфорд под дъжд от стрели, изпреварвайки дори телохранителите си.

— Именно, той е глупак.

— Може и да не е било най-мъдрото решение, но това показва храброст и нежелание да се крие настрана, докато останалите се излагат на опасност. Това го прави достоен в моите очи. Обаче да, разбирам гледната ти точка. Не може да се каже, че е най-интелигентният водач. Така че, ако искаш някой с ум и качества, принцеса Ариста е очевидният избор.

Дигън се изкикоти, явно вземайки думите му за шега. Виждайки Ейдриън да се мръщи, спря.

— Не говориш сериозно, нали? Тя е жена — отегчителна, манипулативна, деспотична жена. Дори не трябва да е тук. Върти Олрик на пръста си и ще докара смъртта на всички ни. Знаеш ли, че тя се опита да ме измъкне от онази тъмница съвсем сама? Провали се, ставайки причина за смъртта на телохранителя си. Такава е тя. Заради нея умират хора. Тя е заплаха. А отгоре на всичко е и вещ...

Дигън отлетя към стената, удряйки главата си в нея, сетне падна на колене. Ейдриън усети болката в кокалчетата и едва сега осъзна, че го бе ударил.

Гаунт му изпрати изпепеляващ поглед през насълзените си очи, стиснал лице в шепи.

— Откачен глупак! Да не си се побъркал?

— Какво става? — подвикна Ариста.

— Този идиот току-що ме удари по лицето! Носът ми кърви!

— *Ейдриън?* — смаяно рече принцесата.

— Стана... случайно — отвърна Ейдриън, знаейки, че прозвуча слабо. Но не знаеше как другояче да опише действията си. Не искаше да удари Гаунт, просто се случи.

— Праснал си го *случайно*? — попита Уайът, потискайки кикот. — Не съм сигурен, че разбираш напълно задълженията на телохранителя.

— Ейдриън! — повика го Ройс.

— Какво? — викна в отговор той, раздразнен, че дори Ройс ще се присъедини към посрамването.

— Ела. Трябва да видиш нещо.

Дигън все още стоеше на колене сред водата.

— Съжалявам.

— Стой настрана!

Ейдриън пое напред, а Уайът, Елдън и Майрън се притиснаха към стената, за да го пропуснат да мине, като всеки от тях го изгледа любопитно.

— Какво направи той? — прошепна Ариста, когато той стигна до нея.

— Нищо.

Веждите ѝ се повдигнаха.

— Ударил си го без причина?

— Ами... не, но... сложно е. Дори не съм сигурен, че самият аз разбирам. Беше нещо като рефлекс, предполагам.

— Рефлекс...? — рече тя.

— Казах му, че съжалявам.

— Не бързай, цял ден съм на твое разположение — обади се Ройс.

Ариста пристъпи встрани, поглеждайки го подозрително.

— Каква беше тази шумотевица? — попита го Олрик.

— Ударих Гаунт по лицето.

— Добре си сторил — каза му Олрик.

— Крайно време беше — рече Моувин. — Съжалявам само, че си ме преварил.

— Какво мислиш за това? — попита Ройс, все още застанал на колене, сочейки към нещо на земята до фенера.

Ейдриън се приведе. Кожена връв, на която бяха нанизани камъчета, пера и нещо, което приличаше на птичи кости.

— Траянска гривна за глезен — каза им той. — Воините на гоблинското племе Анкор я носят за щастие.

— Краищата не са разцъфнали — каза Ройс. — Но виж как са се извили. Според мен просто се е развързала. Беше отчасти потънала и земята, така че вероятно е тук от известно време. Но очевидно

навлизаме в тяхна територия, така че занаяпред трябва да се движим с по-голямо внимание. Сведете приказките до минимум.

Ейдриън погледна към гривната и хвана за ръката Ройс, който тъкмо понечваше да продължи.

— Вземи — каза той, внимавайки движението му да остане скрито от останалите. Положи Алвърстоун в ръката на Ройс.

— Чудех се къде е.

— Време е котката да си получи отново ноктите — каза Ейдриън. — Но бъди послушен.

— Кой го казва.

Продължиха. Ейдриън не се върна на позицията си в края. Повероятно бе да срещнат гоблините челно, а и не гореше от желание да се върне край Гаунт.

По разширилият се проход можеха да крачат трима. Очевидно обиден от разширяването си, тунелът внезапно свърши. Отвеждаше в малка пещера, където отново се стесняваше до цепнатина. В средата имаше купчина камъни.

Гаунт поклати глава отвратено.

— Казвах ви, че е некомпетентен — рече, сочейки към Олрик. — Беше толкова сигурен, че това е правилният проход, а ето ни в задънена улица след дни преход.

— Казваш, че съм некомпетентен? — попита кралят, сетне погледна към Ейдриън. — Нищо чудно, че си го ударил. Благодаря ти.

— И какво ще правим? — попита Дигън. — За колко дни имаме храна? Колко време загубихме? Тук сме вече... колко, три дни? И два дни път от Акуеста. Стават пет. Още пет връщане, което означава, че дори още в този миг да поемем назад, ще ни е нямало десет дни! С колко смятате, че разполагаме, преди елфите да достигнат Акуеста? Две седмици? Ще прахосаме по-голямата част от това време в пътуване обратно.

— Не те чух да предлагаш алтернатива — рече Ариста. — Олрик стори всичко по силите си, не смятам, че някой от тук присъстващите би направил по-добър избор.

— Каква изненада — *неговата сестра* се застъпва за него.

Моувин пристъпи към Дигън и изтегли меча си. Острието погълна светлината от фенерите и засия, повдигнато към гърлото на Гаунт.

— Предупредих те. Не говори непочтително за краля ми в мое присъствие.

— Моувин, спри! — нареди Ариста.

— Няма да го убия — увери я той. — Просто ще оставя инициалите си върху лицето му.

— Олрик — тя се обърна към брат си, — кажи му да спре.

— Не съм сигурен, че трябва.

— Виждате ли?! Ето за това потисничество говоря! — изкрещя Дигън. — Злото на наследствената власт.

— Някой да му затвори устата — сопна се Ройс.

— Моувин — каза Ейдриън.

— Какво? — въпросният го погледна. — Ти го удари!

— Да, но... това беше друго.

— Свали оръжието, Моувин — каза Олрик, отстъпвайки. — Честта ми може да почака, докато приключим с мисията.

Моувин прибра меч в ножницата и Гаунт се отдели от стената, дишайки тежко.

— Заплахите не променят ситуацията. Все още сме в задънен проход и...

— Не е задънен — оповести Магнус. Удари два пъти с ботуш, коленичи и допря ухо до земята. Сетне вдигна глава и се взря в купчината. Изправи се на крака и започна да разхвърля камъните. Под тях се показаха няколко дъски, прикрили дупка.

— Това е било скрито умишлено — каза Уайът.

— Но все още не означава, че сме поели по правилния проход — изтъкна Гаунт. — Не помня монахът да каза нещо за дупки. Няма как да се каже дали това е правилният проход.

— Е — отвърна Майрън.

Гаунт се извъртя към него.

— О, значи криеш информация от нас, така ли? Или просто си некадърен и си пропуснал да ни кажеш нещо?

— Не — отвърна смирено монахът. — В дневника не се споменава нищо за това.

— Тогава със сигурност си по-благочестив, отколкото те смятах, защото самият Марибор трябва да те снабдява с информация, която укрива от нас.

— Може би — отвърна Майрън. — Зная само, че това е знакът на Едмънд Хол — посочи. — Ето там, издълбан в камъка.

Ройс достигна първи до указаното място. Фенерът му освети издълбаните инициали:

The image shows a close-up of a surface with the handwritten initials 'EX' carved into it. The 'E' is on the left and the 'X' is on the right, both formed by simple, slightly irregular lines.

— Е. Х. — прочете Гаунт. — Как можем да бъдем сигурни, че означават Едмънд Хол?

— Смяташ, че оттук е минало шествие с подобни инициали? — попита Ройс.

— Точно по същия начин изписва инициалите си в дневника — обясни Майрън.

— Ами тези, Майрън? — рече крадецът, разбутвайки още камъни, за да разкрие още драскотини в скалите. Бяха много по-ярки — по-пресни от ЕХ.

Майрън ги погледна за миг:

— За тях не зная нищо.

Ейдриън пристъпи напред, издухвайки мръсотията. Сетне се обърна към Ариста и Олрик:

— Патриархът не спомена ли, че бил изпратил отряди?

— Да — потвърди Олрик. — Три, ако не се лъжа.

— Всички от които се провалили, според императрицата — додаде Ариста.

Ейдриън погледна към партньора си.

— Смятам, че познаваме третия му отряд, но те не са минали оттук. Предполагам това са инициалите на първата или втората група — отново погледна към Ройс. — Ако трябваше да подбереш отряд да слезе тук и нямаше ограничения в избора, кого щеше да сложиш за водач?

— Вероятно Бректън — отвърна крадецът. — Или Грейвин Дент от Делгос.

— Е, знаем, че не са избрали Бректън. Но първите инициали са ГД. Кога за последно някой е виждал Грейвин? Тази година го нямаше на турнира.

— Миналата също — каза Олрик.

— Беше на съревнованието в Далгрин — каза Моувин.

— Да, там присъстваше — потвърди и Ариста. — Помня как Фанън го посочи и каза, че бил голям приключенец, който работел главно за нифронската църква. Нарече го...

— Търсач? — помогна Моувин.

— Да!

— Да помислим — рече Ейдриън. — Ще им трябва учен, историк. Дент беше в Далгрин. А как му беше името на онзи смешния с катапулта?

— Тобис Рентинуал? — попита Моувин. — Той е пълна откачалка.

— Да, но помниш ли как каза, че бил кръстил катапулта си на Новроновата съпруга, защото бил проучвал древноимперска история?

— Да. Спомена нещо, че трябвало да учи някакъв език. Доста се хвалеше.

— Точно така — Ейдриън кимна. — Вторите инициали са ТР.

— Тобис Рентинуал — каза Моувин. — Буквите са типично в негов стил.

— А останалите? — попита Олрик.

Боецът сви рамене.

— Само налучквам първите двама. Нямам представа за останалите.

— Аз имам — обади се Магнус. — Или поне за един от тях. ХМ — това е Херклор Мат.

— Кой? — попита Ейдриън и се огледа, но всички свиха рамене.

— Нормално е никой от вас да не го познава. Той е зидар — джуджешки зидар — и е много добър. Навсякъде бих разпознал инициалите му. Мат са много древна фамилия. Техен предтеча дори е бил сред архитектите на Дръминдор. Родът им е с богата история.

— Защо са се подписали в скалата? — попита Уайът.

— Може би са искали да уведомят евентуални последователи, че са стигнали дотук — отвърна Магнус.

— А защо не са маркирали проклетите три тунела? — запита Моувин.

— Възможно е да са имали намерение — каза Ариста, — но подобно на нас да не са знаели кой е правилният проход. Сигурно са възнамерявали да го отбележат по обратния път — само дето никога не са се върнали.

— Може и ние да си издълбаем инициалите — предложи Моувин. — Така останалите ще знаят, че сме били тук.

— Не — отвърна принцесата. — Провалим ли се, няма да има други, които да ни последват.

Всички се взираха в дупката с опасение.

— Във всеки случай — рече Ройс — изглежда това е мястото. У кого е въжетото?

Съединиха три дължини и Ройс заслиза. Ейдриън му отпускате въже. Две трети потънаха в дупката, преди боецът да усети как въжетото се успокоява и олеква.

Той зачака.

Всички изчакваха. Някои седяха на каквито плоски места успеяха да намерят. Елдън остана прав. Поглеждаше към дупката с неприятно изражение. Въпреки коментара на Ариста, джуджето се бе заело да издълбае инициалите им в камъка.

— Защо не го повикаш? — попита Олрик. — Доста дълго е долу.

— По-добре е да сме търпеливи — отвърна Ейдриън. — Ройс ще извика или ще дръпне въжетото, когато поиска да слезем.

— Ами ако е паднал? — каза Моувин.

— Не е. По-вероятно е да има патрулиращи гоблини, които той изчаква да се махнат. Ако се изнервиш и разкрециш, или ще докараш смъртта му, или ще го раздразниш. И двете алтернативи не са привлекателни.

Моувин и Олрик кимнаха. Ейдриън си бе научил урока по трудния начин на първата им мисия заедно до Ерванон. Да се научиш да се доверяваш на Ройс, когато наоколо е мрачно, останал си сам и е толкова тихо, че чуваш дишането си, не бе нещо, към което се привикваше изведнъж.

Припомни си вятъра, който ги блъскаше, докато се изкачваха по Короносната кула. Това се казваше висока кула. Впоследствие трябва да се бе изкатерил по още поне стотина, но като се изключи онази в Дръминдор, тази беше най-голямата — и първата. Бе се удивлявал на дребния крадец — как се катери по стената като муха само с помощта на ноктите за катерене. Бе дал един чифт и на Ейдриън и подсмивайки се бе го наблюдавал как се опитва да ги използва.

— Безнадеждно — бе казал, прибирайки си оборудването. Поне можеш ли да се катериш по въже?

Ейдриън току-що се бе завърнал от калианските арени, където беше почитан и аплодиран от ревящите тълпи като Мандалинския тигър. Никак не бе доволен този гърчавел да се отнася към него като към селски идиот. Толкова се бе вбесил от самодоволния тон, че щеше да го бие до несвяст, но Аркадиус го беше предупредил да е търпелив. „Той е като куче, бито жестоко от всеки свой стопанин“, бе казал старият магьосник. „Той е истински бисер, но ще те подлага на изпитания — ще го прави непрекъснато. Не се сприятелява лесно, нито е лесно да станеш негов приятел. Не се раздражай. Той това иска. Това очаква. Ще се опита да те отблъсне, но ти ще се справиш. Довери му се. Той не очаква подобно нещо. Няма да е лесно. Ще трябва да си много търпелив. Но ако го сториш, ще се сдобиеш с приятел за цял живот, от типа, който би влязъл невъоръжен в драконова паст, ако го помолиш.“

Ейдриън усети леко подръпване.

— Наред ли е всичко, друже? — подвикна тихо той.

— Открих — отвърна Ройс. — Слизай.

Приличаше на минна шахта, тясна и дълбока. Ейдриън не се бе спуснал особено много, когато очите му доловиха някакъв мътен блясък далече надолу. Бледата синьо-зелена светлина извираше от дъното на шахтата, която сега преценяваше като не повече от сто фута дълбока. С приближаването на дъното долови силен полъх и чу звук — много несъответстващ на това място — плисък на вълни.

Намираше се в толкова огромна пещера, че не можеше да види другия край. В нозете му имаше черупки и черен пясък, а пред него се разгръщаха обширни води, които се пенеха. Зърна морска трева и водорасли, които сияеха яркозелено. Таванът отразяваше това сияние и полученото впечатление далеч не говореше за подземие. Чувстваше се,

сякаш седи на плажа през нощта, под заоблачено, макар и зелено, небе. Ноздрите му се изпълваха с аромата на сол, риба и водорасли. Вдясно се простираха безкрайни води, но право напред на хоризонта се виждаха постройките — очертанията на сгради, колони, кули и стени.

Отвъд морето ги очакваше Персепликуис.

Застанал на брега, Ройс се взираше в тази посока. Обърна се през рамо, когато Ейдриън слезе.

— Не е нещо, което виждаш всеки ден, нали?

В отговор партньорът му възкликна удивено.

Не след дълго всички стояха сред черния пясък, взиращи се към града отвъд. Майрън изглеждаше шокиран. Ейдриън осъзна, че монахът никога не е виждал океан, още по-малко лъчистозелен.

— Едмънд Хол споменава за подземно море — най-накрая рече Майрън. — Но господин Хол не го бива особено в описанията. Това... *това* наистина е удивително. Никога не съм се смятал за особено голям, но сега се чувствам дребен като песъчинка.

— Някой да си е изгубвал океана? Защото току-що открихме един — обяви Моувин.

— Красиво е — рече Ариста.

— Не думай — промърмори Уайът.

— Как ще го прекосим? — попита Гаунт.

Всички погледнаха към Майрън.

— Да, съжалявам. Едмънд Хол си направил сал от отломки на брега. Казва, че имало много такива. Овързал дъски с въжетото си, а от някаква щайга си сътворил кормило. За платно използвал съшити чували.

— Колко му отнело? — поинтересува се Дигън.

— Три седмици.

— Велики Мар! — възкликна той.

Олрик го изгледа свъсено.

— Ние сме десетима, водим със себе си опитен моряк и имаме по-добра екипировка. Да потърсим материали.

Всички се пръснаха като група дирещи раковини и морски звезди в прекрасен летен ден.

По брега наистина имаше много отломки. Стари бутилки и счупени кутии, мачти и мрежи, всички удивително запазени след хилядолетния престой. Ейдриън повдигна стомна, от едната страна на

която имаше надпис. Внимателно я обърна, осъзнавайки, че държи реликва, която е изключително ценна. Не очакваше да може да разчете. Всичко от древните времена на Персепликуис щеше да бъде на старореч. Погледна към надписа и смаяно установи, че го разбира: *спиртоварната на бриг. дагастан, калис.*

Той премигна.

— Къде е Майрън? — не толкова въпросът, колкото гласът откопчи вниманието на Ейдриън от стомната.

Думите принадлежаха на Елдън. Едрият мъж се издигаше като вълнолом, извъртайки глава.

— Не го виждам.

Ейдриън се озърна. Елдън беше прав. Майрън липсваше.

— Ще го потърся — с отегчение каза Ройс и изчезна.

— Елдън? — викна Уайът. — Можеш ли да ми помогнеш? — рече той, опитвайки се да измъкне голяма дъска, почти изцяло заровена в пясъка. — Това може да ни послужи за кил.

Олрик и Моувин влачеха нещо, приличащо на парче щайга.

— Сред ей онези скали има още — кралят уведоми Уайът.

— Чудесно, но бихте ли помогнали да изровим това?

Гаунт неохотно крачеше из плажа и сритваше камъни, като че под тях щеше да намери мачта. Магнус видимо отбягваше водата, придържайки се към високите части на брега, поглеждайки към вълните през рамо, сякаш те бяха разгневени кучета, за които постоянно трябваше да се убеждава, че не са се отскубнали от веригите.

Ариста дотича до четиримата копаещи.

— Открех огромно парче платно — рече тя и затанцува.

Ейдриън забеляза, че краката ѝ бяха боси. Държеше обувките си в ръце, поклащайки ги за токовете. Робата ѝ се вееше. По нищо не се отличаваше от момичетата от таверните или градчетата — въобще не приличаше на принцеса.

— Не ти ли харесва ликуващият ми танц? — попита го тя.

— Това ли трябваше да представлява?

Тя извъртя очи.

— Ела и ми помогни с платнището. От него ще стане чудесно платно.

Изтича обратно и Ейдриън я последва. Тя спря и се наведе, хващайки ръба на обгоряло парче платнище.

— Ще трябва да го изкопаем, но се обзалагам, че е голямо. Мисля...

Тя спря, зървайки Ройс и Майрън да крачат към тях.

— Ето къде си бил — рече Ейдриън порицателно. — Елдън се разтревожи, млади момко.

— Видях рак — каза засрамено Майрън. — Имат огромни щипци и вървят настрани — движат се много бързо — като паяци. Подгоних го по плажа, но той се скри в дупка, преди да успея да го огледам. Някога виждал ли си рак?

— Да, Майрън. Виждал съм раци.

— О, значи знаеш колко са удивителни! Буквално бях пленен — е, не буквално. Не ме беше *пленил*, по-скоро ме *подмами*.

— Ройс, виж какво платно открих! — похвали се Ариста, повтаряйки танца си за него.

— Много хубаво — отвърна крадецът.

— Не изглеждаш подобаващо впечатлен. Това ще бъде платното ни — гордо каза тя. — Може би трябва да направим съревнование — кой ще намери най-добрата част за сала — на лицето ѝ цъфна алчна усмивка.

— Бихме могли — съгласи се Ройс. — Но не смятам, че вие ще спечелите.

— Нима? Да не си открил нещо по-добро?

— Майрън го стори.

— По-добро от рака? — запита Ейдриън.

— Може да се каже — каза крадецът, правейки им знак да го последват.

Трябваше да заобиколят едни вдадени в морето скали, заради което им се наложи за кратко да нагазят до глезените. Около половин миля по-надолу на брега се бе килнала малка едномачтова лодка. Черните ѝ платна немощно се поклащаха от полъха.

— Велики Мар! — изрекоха едновременно Ейдриън и Ариста.

* * *

Разхлабена дъска проскърца под тежестта на Ейдриън и Ройс го изгледа. Дванадесет години работеха заедно, а Ройс все така не можеше да проумее, че партньорът му не можеше да се носи над земята. Проблемът бе, че крадецът очевидно умееше. Правеше го да изглежда толкова лесно. Ейдриън крачеше като карикатура на крадец — изправен на пръсти, протегнал ръце, за да запази равновесие, олюляващ се, като че ходи по въже. Ройс крачеше безгрижно, сякаш вървеше из оживена градска улица. Общуваха както винаги на мисия — с мимики и знаци. Езикът на жестовете представляваше част от гилдийното обучение на Ройс, но той така и не си направи труда да научи партньора си на повече от няколко сигнала. Винаги беше в състояние да изрази желаното с посочване, отброяване на пръсти или очевидни знаци, като размахването на два пръста над дланта, указващо ходене. По-голямата част от мъчливите си реплики изразяваше както сега — с подбелени очи, пронизателни погледи и поклатания на глава. Като се имаше предвид колко често изглеждаше раздразнен, истинска мистерия бе защо търпи Ейдриън. След първата мисия до Короносната кула и двамата бяха убедени, че Аркадиус си е изгубил ума. Ройс мразеше Ейдриън, чувството бе споделено. Единствената причина да продължат тогава бе общата им ненавист. Ройс искаше да види Ейдриън да се предава или да умира, а Ейдриън отказваше да му предостави удоволствието и от двете. Разбира се, случилото се не бе очаквано от никой от двамата — бяха заловени.

Ройс вдигна ръка с дланта нагоре и Ейдриън застина неподвижен, сякаш играеше някаква детска игра. Видя как партньорът му накланя глава като куче, вслушвайки се. Ройс поклати глава и му направи знак да го последва.

Бяха оставили останалите от отряда на брега, на безопасно разстояние някъде около мястото, където Ариста бе намерила платното. Двамата изследваха кораба. Изглеждаше изоставен, но Ройс не искаше да рискува. Откритото на палубата само затвърди впечатлението за изоставеност. Дървото се беше износило, боята се лющеше, наоколо щъкаха раци, очевидно нанесли се тук от известно време. Табелката на носа указваше, че корабът се нарича „Предвестник“. Но имаше още една мистерия, която трябваше да бъде разбулена. Корабчето бе дребно в сравнение с „Изумрудената буря“,

достатъчно голямо единствено за една каюта под палубата. Трябваше да проверят какво има вътре.

Вратата беше затворена и Ройс пристъпи внимателно към нея, сякаш беше усойница, готова да се стрелне. Достигайки кабината, хвърли поглед през рамо към Ейдриън, който изтегли мечовете си. Крадецът внимателно хвана дръжката. Ръждясалият метал заяждаше. Тогава вратата поддаде със скърцане и се удари във вътрешната стена. Ейдриън се хвърли напред — за всеки случай. Очакваше каютата да бъде празна, но за своя изненада вътре видя човек.

Той лежеше на малка койка. Бе мъртъв, лицето му бе изгнило. Очите и устните липсваха, а по-голямата част от плътта бе изядена, вероятно от раците. Ейдриън прецени, че мъжът е умрял неотдавна, със сигурност преди по-малко от година, може би по-малко и от шест месеца. Носеше моряшки дрехи, а около врата си бе увил бяла кърпа.

Ейдриън прошепна:

— Боже, това...

Ройс кимна.

— Бърни е.

Ейдриън си спомняше Бърни като жилавия мачтов от „Изумрудената буря“. Заедно със Стаул — когото Ройс бе убил — доктор Леви и историка Антън Булард бяха работили за страж Траник. Третият и последен отряд, пратен от патриарха за рога. За последно Ейдриън ги видя в тъмниците на Замъка на четирите вихъра.

— Това по леглото и пода прилича на кръв — каза Ройс.

— Ще приема думите ти, макар да виждам само сенки. А какво е това около корема му?

— Чаршафи — също окървавени. Изглежда е умрял от рана в стомаха, но е станало бавно — Ройс изскочи от каютата и започна да оглежда палубата.

— Какво търсиш?

— Кръв — отвърна той. — Навсякъде е оплискано. Има петна по палубата, отпечатъци по въжетата, също и по руля. Мисля, че е отплувал ранен.

— Може да е бил нападнат на борда.

— Възможно е, но се съмнявам. Изглежда е оцелял в боя, в който е получил тази рана, което значи, че другият е бил наранен много по-лошо, само дето няма труп.

— Възможно е да го е хвърлил в морето.

— Да, но тогава пак щеше да има следи от бой и кръв — много кръв. А аз откривам само капки. Не, мисля, че е бил наранен и тогава е отплувал...

Ройс изтича до руля, сетне до кърмата.

— Да, кормилото е вързано. Отплавал е и е вързал руля, сетне, отслабвайки, е слязъл долу, където бавно е умрял.

— И кой го е наръгал?

Ройс сви рамене.

— Гхазел?

Ейдриън поклати глава.

— Минаха... колко вече? Три, четири месеца? Видя онази гривна. Гоблините са били тук. Видели са кораба, но не са го докоснали. Ако те са го убили, са щели да вземат съда. Не, Траник бе сключил сделка с Гхазел, помниш ли? Спомена нещо за гид и безопасно преминаване.

— Значи Мерик или патриархът е сключил сделка с гоблините?

— Така изглежда.

Ейдриън махна на останалите и спусна въжена стълба край борда.

— Доверявам се, че е безопасно?

— За безопасността гарантирам — рече Ейдриън. — Относно доверието се обърнете към нашия експерт по корабоплаването.

Уайът стоеше на средата на палубата и удари с крак по дъските. Сетне грабна въже и се изкатери по мачтата, проверявайки такелажа. Накрая надникна и в каютата, за да обяви:

— Малко позанемарена и захабена, но става за плаване — доколкото ги бива тенкинските догери.

— Тенкински? — попита Моувин.

Уайът кимна.

— А това в каютата е Бърни, нали?

— Бих казал — отвърна Ейдриън.

— Тогава това не е просто някакво си подземно солено езеро.

— Какво искаш да кажеш?

— Този съд е доплувал тук от Замъка на четирите вихъра. Трябва да има някаква връзка с Гоблинското море — някакъв залив, който Ба Ран Гхазел са открили, отвеждащ от Олбърн до тук.

— Така са успявали да пращат съгледвачи край Амбертън — каза боецът.

— Колкото и да е чудесно това — поде Олрик, — как ще я пуснем по вода?

— Няма нужда — каза му Уайът. — Тя сама ще го стори след около шест часа.

— Моля?

— Корабът ще скочи във водата след шест часа? — невярващо попита Моувин.

— Има предвид прилива — обясни Ариста.

— Точно сега е отлив. Предполагам водата се издига до ръба на скалите. Плажът ще изчезне. Разбира се, дъното на кораба може да не се отдели. Ще вдигнем платната и ще се надяваме вятърът да ни избута. Ако не, ще трябва да изтеглим кораба.

— Да изтеглим кораба? — попита Моувин и погледна към Ариста, която този път сви рамене.

— Котвата се изстрелва напред и шпилът се навива, което придърпва кораба към котвата. Не е забавно занимание. Понякога котвата не се заклепва, а друг път се закрепва прекалено здраво. И в двата случая навиването не е приятно. Мога само да благодаря на Марибор, че Елдън е с нас.

— Разбира се, корабите с такава големина не разполагат с механизъм за изстрелване, така че ще трябва да измислим нещо, с което да отнесем котвата. Тъй като имаме шест часа за убиване, можем да се заемем с това. Ще се нуждаем от Ройс, Ейдриън и Елдън, за да постегна кораба. Би ли могъл Негово Величество да подбере неколцина от оставащите хора и да направи сал?

— Считай го за сторено, капитане — отвърна Олрик.

— Страхувам се, че ще трябва да се отървем от стария Бърни — каза Уайът. — Макар да е изкусително просто да го хвърлим в морето, смятам, че трябва да го погребем.

— Мен не ме гледайте — рече Гаунт. — Аз изобщо не го познавам.

— Аз ще го сторя — каза им Майрън. — Някой ще ми помогне ли да го отнеса до брега?

— Добре, значи всички са разпределени — каза Уайът. — Отплаваме след шест часа — да се надяваме.

ГЛАВА 13

ПЪТЕШЕСТВИЕТО С „ПРЕДВЕСТИК“

Приливът дойде и Ариста видя по-голямата част от брега да изчезва. Вълните заливаха скалите с прах. Вода навлезе и в шахтата, по която бяха слезли, плискайки се по стените ѝ със засмукващ звук. Корабът стоеше изправен и палубата се поклащаше при всяка вълна, разклатила кърмата.

Майрън стоеше на палубата, насочил очи към платната, където Ройс прелиташе сред въжетата. От подгизналия до кости монах се образуваше локвичка на дъските. Расото му бе прилепнало към кожата, на рамото му имаше парченце светеццо водорасло, а по бузите и косата — пясък.

— Готово? — попита Ейдриън, привързвайки едно от въжетата, които Ройс му бе спуснал.

Майрън кимна.

— Почти, но си помислих... — отново вдигна очи. — Помислих си, че Ройс може да иска да каже няколко думи, тъй като той го е познавал най-добре.

— Ройс е малко зает — отвърна Ейдриън.

Раменете на Майрън се сведоха.

— А ако дойда аз? И аз го познавах.

— Аз може ли да дойда? — попита принцесата. Ариста навиваше въжета и разчистваше палубата от боклуци. Никой не я бе помолил, никой не очакваше от нея да прави каквото и да е. Жените не бяха нещо обичайно на борда и тя не мислеше, че Уайът знае как да гледа на присъствието ѝ. Бе се заела да помага на Олрик за сала, но това не бе протекло добре. Брат ѝ видимо потръпваше всеки път, когато тя предлагаше нещо на Моувин, Дигън или Магнус. След около час тя се извини и се върна на кораба, оправдавайки се, че не се чувства добре. Надяваше се Уайът да ѝ намери някаква работа, но той само се усмихваше и кимваше учтиво.

— Разбира се — охотно каза Майрън, усмивка разведрила лицето му.

Ариста скочи на крака, чувствайки се странно облекчена. Някак очакваше и Майрън да я отхвърли. Съжали, че бе проявила желание, тъй като слизането от кораба изискваше нагазване във вода до пояс. Тя бе ледена и ѝ секна дъха. Робата се издуваше около нея, докато Ариста се опитваше да закрепил нозе.

Силна вълна я удари в гръб и принцесата политна напред. Ейдриън я улови за лакътя и я задържа.

— Благодаря ти. Вече бях решила, че ще поплувам — каза му тя.

— Много неучтиво от страна на вълната да ви изненада така.

— Никак не бе кавалерско, нали?

— Не — аз бих се оплакал.

Майрън вървеше пред тях, разплисквайки водата, към едно място, където тя бе дълбока само няколко инча.

— Той е тук — или поне беше — каза Майрън, оглеждайки се притеснен.

— Убеден съм, че все още е — рече Ейдриън.

— Най-добре да започнем, преди да се е измъкнал — отбеляза Ариста, чиито крака тъкмо затъваха в пясъка. — Ти започни, Майрън.

— Мили Марибор, отец всевечен наш, събрали сме се тук, за да се сбогуваме със своя брат Бърни. Така е името му, нали? — прошепна монахът.

Ейдриън кимна.

— Молим те да го помниш и да бдиш над пътя му, когато той прекосява реката към земята на зората.

Погледна към Ейдриън, правейки му знак, че е негов ред да заговори.

— Ами — боецът се замисли за миг. — Бърни не беше точно добър човек. Той беше крадец, обирджия, веднъж дори се опита да наръга Ройс...

Виждайки изражението на Майрън, принцесата го сръчка.

— Но... той не се опитваше, да убие някой от нас. Просто си вършеше работата. Предполагам е бил добър — Ейдриън спря, изглеждайки неловко.

— А *вие* бихте ли искали да кажете нещо? — обърна се монахът към Ариста.

— Не го познавах.

— Не мисля, че той ще възрази — обяви Майрън.

— Добре тогава — тя се замисли за секунда, сетне поде. — Макар никой от нас да не го познаваше добре, убедена съм, че господин Бърни е имал и своите добродетели, подобно на всеки от нас. Вероятно е помагал на хората или е показвал храброст в лицето на опасността, когато останалите не са го правели. В противен случай Марибор не би пратил един от най-състрадателните свои слуги да се погрижи за последния му път.

— Ей, това беше много по-добро от моето — прошепна Ейдриън.

— Шт — рече Ариста.

— И така, повелителю — заключи Майрън с наведена глава, — ние се сбогуваме с Бърни. Нека светлината на новата зора освети лицето му.

Сетне монахът запя:

*На Марибор се моля
в ръцете божии те полагам
дари му мир — те моля
дари отмора — апелирам,
нека богът човешки бди над пътя ти.*

— Това ли беше? — попита боецът.

— Да — отвърна Майрън. — Благодаря и на двама ви, че дойдохте и стояхте в студената вода.

— Да се връщаме. Краката ми се вкочаняват — рече Ариста, скачайки сред пяната.

— Ваше Височество? — попита Майрън, догонвайки я. — Не мога да не попитам. Кой е този слуга на Марибор, за когото споменахте?

Тя го погледна, изненадана.

— Ти, разбира се.

— О...

Олрик и останалите привързваха изработения от тях сал към борда на „Предвестник“. Принцесата беше впечатлена. Салът бе с големина осем квадратни фута, стегнат здраво и насмолен.

На борда Уайът и Елдън избутоваха всичко, което можеше да бъде преместено, от носа към кърмата. Задната част на кораба започна да се олюлява.

Щом всички се качиха на борда, Уайът издигна глава, сякаш гледайки към небето и извика:

— Вдигни топсела!

Тя затаи дъх, докато Ройс издърпваше въже, сетне се стрелна по реята, за да издърпа друго. Платното се разтвори и Ройс пролази до върха на мачтата, където се зае да развързва платната.

— Вдигай грота! — изкрещя Уайът и Ройс освободи голямото платно. — По въжетата!

Ейдриън и Елдън, застанали на срещуположните краища на кораба, заопъваха въжетата, свързани с долните краища на платното, изпъвайки го.

— Улови вятъра!

Двамата грабнаха въжетата, свързани с реите, и насочиха платната да улавят вятъра под ъгъл с предната част на платната, така че да ги избута обратно в морето. Гледаха към Уайът, който им махаше, докато уцелят правилния ъгъл, сетне завързаха въжетата.

— Всички на кърмата! — викна Уайът. Подчиниха се на думите му. Вятърът и вълните ги разклащаха, на моменти изглеждаше, че се повдигат, но корабът не помръдна.

— Килът се е заровил — рече Уайът и въздъхна. — Ще трябва да се изтеглим. Елдън и Ейдриън, вдигнете котвата до сала. Олрик — простете, Ваше Величество, но ще трябва да ви използвам като матрос и ще трябва да изоставя формалностите. Надявам се да проявите разбиране. Вземете Моувин и отплувайте със сала, веднага щом котвата се озове отгоре му. И помнете: гребете *директно* зад кораба. Ходът под ъгъл ще ни лиши от тяга. Искаме корабът да върви по права линия. Когато се отдалечите толкова, че веригата е изпъната, пуснете котвата, сетне се върнете на кораба, колкото се може по-бързо.

Олрик кимна. Двамата с Моувин се покатериха отвъд борда. С помощта на скрипците на главната рея Ейдриън и Елдън издърпаха котвата до сала, който се поклащаше над вълните. Олрик и Моувин го възседнаха, привързвайки котвата здраво. Вълните ги заливаха с пяна. Ейдриън им подаде весла. Застанали от двете страни на сала, двамата загребах.

Уайът лично отпускаше котвената верига, застанал на кърмата, наблюдаващ внимателно напредъка им. При опъването ѝ принцът и графът приличаха на плъхове, застанали върху капака на бъчва. Ариста зърна проблясването на Моувиновото острие и котвата потъна във водата, като едва не обърна сала.

— Всички на шпила! — викна Уайът. — Естествено, вие не, Ваше Височество.

Ариста въздъхна, но нямаше нищо против да стои на кърмата и да гледа как Олрик и Моувин се приближават. Движени от вълните, сега идваха по-бързо.

В средата на кораба всички налягаха сили, за да въртят кабестана, наблягайки с тежестта си върху пръчките. Ариста чуваше бързото *трак, трак, трак* на палците, които навиваха веригата. Сетне звукът стана по-тих, а паузите между тракането по-дълги.

Край всяка пръчка бяха застанали по двама — с изключение на Елдън. Лицето на гиганта бе почервенияло от напрежение. Ариста дочу заплашително проскърцване, породено от борбата на кораба с котвата.

— Показвайте ни вълните, Ариста! — викна ѝ Уайът. — Вдигнете ръце и ги спускайте точно преди вълна да удари кораба!

Тя кимна и погледна към морето. Олрик и Моувин почти бяха до съда. Принцесата се вгледа във вълните. Сега бяха спокойни, но в далечината се задаваха три гърбици, носещи се към тях като хлъзгави змийски гърбове.

— Има малко време — викна тя в отговор.

— Всички да починат — каза Уайът. — Когато тя свали ръце, натиснете здраво.

Моувин и Олрик се покатериха на борда, подгизнали и изтощени. Проснаха се на палубата.

— Няма време за почивка! — викна им Уайът. — И за вас има място на кабестана!

Вълните наближиха и принцесата вдигна ръце.

— Пригответе се!

Всички се напрегнаха и поеха дълбоко въздух.

Първата вълна се втурна напред и Ариста спусна ръце, но го стори прекалено късно.

Мъжете напрегнаха сили. Корабът се разтърси, сетне спря. Моряците се отпуснаха изтощени, облягайки се на пръчките.

— Прецених я грешно — изкрещя Ариста. — Прекалено се забавих. Идва друга.

Тя вдигна ръце и останалите отново се подготвиха, Моувин и Олрик присъединявайки се към тях.

Принцесата гледаше как пенестата вълна се приближава. Този път свали ръце по-рано, още докато вълната беше на няколко фута. Когато другите натиснаха, кърмата на кораба вече се повдигаше. Отново разтърсване и стържене, този път усети движение.

— Още една! — викна тя, вдигайки ръце, за да ги спусне почти мигновено след това.

Още веднъж мъжете натиснаха, веригата се опъна, корабът се повдигна. Повей на вятъра блъсна марсела и корабът се стрелна драматично. Дъното простърга и се откъсна. Понесоха се по вълните.

Разнесе се ликуване, всички се бяха ухилили до уши. Уайът изтича на кърмата до Ариста и грабна кормилото.

— Извадихме късмет — рече той, плувнал в пот. — Впрочем, добра работа.

— Благодаря.

— Продължавайте да въртите! Да видим дали ще спасим котвата.

Сега кабестанът се завъртя лесно. Бързо преодоляха разстоянието, на което се бяха отдалечили Моувин и Олрик. Ариста гледаше как веригата се поклаща под тях. Имаше внезапно накланяне, което я сепна, сетне чу бързото тракане на палците, докато котвата се издигаше.

— На въжетата! — изкрещя Уайът. — Готови за обръщане!

Погледна към океана и завъртя силно кормилото. Корабът се обърна.

— Завърти реите, поворот на щирборда!

Всички останали се отдръпнаха, за да могат Ейдриън, Ройс и Елдън да работят с въжетата необезпокоявани. Корабът извъртя нос към морето и вятърът изду платната, накланяйки го настрана.

— Улови вятъра!

Ариста се хвана за парапета, ужасена от внезапната скорост, която корабът бе набрал, както и от наклона на палубата. Притеснена от евентуално потапяне, тя гледаше неспокойно как мачтата се накланя.

— Готово! — възкликна Уайът с широка усмивка. — Лети, „Предвестник“, лети!

Сякаш чул думите му, корабът разсече една вълна и се плъзна над водата, потапяйки се отново сред куп пръски.

— Добро момиче!

* * *

Трудно ѝ беше да държи горещата чаша. Бе я поела с две ръце, но палубата отказваше да се задържи на едно място и я караше да се олюлява. Ариста се приближи към Майрън, който трепереше, опрял гръб на мачтата.

— Заповядай — рече тя, коленичейки, като му подаде димящата чаша.

— За мен? — попита той и принцесата кимна. Той пое чашата и подуши. — Чай? — рече, сякаш напитката представляваше някакво чудо. — Горещ чай.

— Помислих, че нещо топло няма да ти навреди.

Майрън я изгледа с такава благодарност, че за миг тя очакваше сълзи от негова страна.

— Не... не зная какво да кажа.

— Това е просто чай, Майрън. Не е кой знае какъв труд.

— Трябвало е да запалите печката, а това със сигурност е било трудно. Аз не бих се справил с това на борда на кораб.

— Аз... не използвах печката.

— Но е трябвало да кипнете вода... О... — рече той, снижавайки глас.

— Да, използвах малък трик — тя размаха пръсти.

Той погледна към чашата.

— Ако не го искаш, няма проблем. Просто сметнах...

Монахът сръбна шумно.

— Чудесен е. Сварен с магия и приготвен специално за мен от една принцеса. Това е най-хубавият чай, който съм пил. Благодаря ви.

Тя се позасмя и седна, преди нова корабна конвулсия да я е съборила.

— Напоследък се случва да забравя, че съм принцеса. От много време не съм гледала така на себе си.

— И все пак, това е удивително мило.

— Това мога да сторя — каза тя. — В последно време се чувствам безполезна. Поне мога да готвя. Проблемът е, че не зная как точно. Но мога да кипвам вода по-добре от всекиго. Ще направя една чаша и за Ройс. Според Ейдриън в морето го хващала морска болест, но сега Ройс е на такелажа. Обаче като се има предвид с каква скорост пътуваме, скоро отново ще сме на твърда земя.

Майрън наклони чашата към устните си и отпи.

— Великолепен е на вкус. Свършили сте отлична работа.

Тя се подсмихна:

— Щеше да кажеш същото и ако беше отвратителен. Оставам с впечатлението, че бих могла да ти поднеса помия, а ти пак ще се престориш на доволен.

Той кимна.

— Истина, само че няма да е преструвка.

Тя отвори уста да протестира, сетне се отказа.

— Искрен си, нали?

Той кимна и отново отпи.

— Не ти трябва много, нали, Майрън?

— Антън Булард е казал: „Когато не очакваш нищо от света — нито светлината на слънцето, нито милувката на водата, нито въздуха — всичко е чудо, а всеки миг е подарен.“

— И ти не очакваш нищо от света?

Майрън я погледна объркано.

— Аз съм монах.

Принцесата се усмихна и кимна.

— Трябва да научиш и мен. Аз очаквам твърде много. Искам твърде много... неща, които не мога да имам.

— Желанието може да носи болка, но съжалението също.

— Това е едно от нещата, които имам в изобилие.

— Платно! — долетя гласът на Ройс някъде над тях.

— Къде? — обади се Уайът откъм кормилото.

— На щирборда, ще го видите след около минута.

Ариста и Майрън се изправиха и се приближиха към борда. Мрачният нос на „Предвестник“ разцепваше с бяла пяна

лъчистозелените води. Градът бе нараснал, Ариста вече виждаше постройките в детайли — прозорци, прагове, стълбища и куполи.

— Коя страна е щирбордът? — попита тя.

— Дясната — каза ѝ Майрън. — Получил е названието си от кормилото, което винаги се намира от дясната страна на кораба, тъй като повечето хора са десняци. Затова корабите застават до пристана с левия борд, от което е получил названието си порт или бакборд. Поне така пише Хил Макдейвин в *„Хроники на морските търговски практики на Килнарския съюз“*.

— Ейдриън казваше, че си можел да правиш подобни неща — но е трудно да повярваш, докато не го видиш с очите си. Удивително е, че помниш толкова много неща.

— Всеки си има талант. Предполагам е като магията.

— Да — рече тя, кимайки бавно. — Може да се каже.

— Погледнете — рече Майрън, сочейки.

Зърна тъмни платна да се открояват сред мрачната светлина. Бяха много по-големи от техните — огромни плющящи триъгълници черно платнище, върху които имаше бяла емблема. Последната имаше смътно сходство с череп.

— Всички долу! — викна Уайът. — Ройс, кажи ми, ако променят курса си към нас!

Ариста и Майрън се свиха на палубата, но продължиха да надничат към приближаващия съд. Корпусът му изникна като от зелена мъгла. Той също бе черен и блестеше сред пръските като матово стъкло. Отразявайки сиянието на морето, корабът изглеждаше заплашителен, като нещо от друг свят.

От върха на мачтите проблесна светлина.

— Сигнализират ни — викна Ройс.

— По дяволите — изруга Уайът. — Това ще представлява проблем.

— Поемат към нас.

— По възетата! — изкрещя Уайът, завъртайки бясно кормилото. *„Предвестник“* се отклони от приближаващия се кораб. — Следват ни.

Ариста дочу слаб вик и видя движение — малки мрачни фигури се стрелваха по палубата. При вида им я побиха тръпки. Тя също бе чувала историите за Ба Ран Гхазел — морските гоблини. Но те принадлежаха към легендите. Нора, бавачката на Ариста, ѝ разказваше

истории за тях преди лягане. По-често приказките бяха за алчни джуджета, отвличащи глезени принцеси, но понякога говореше и за Гхазел. От тях никой принц не бе измъкнал принцесата, без значение колко е забележителен. Гоблините бяха гнусни създания на мрака, рожби на злонамерено божество. Историите на Нора за тях винаги включваха опожарени села, избити воители и отвлечени деца — не, за да бъдат откупени, а за да послужат като гозба. Гхазел неизменно изяждаха пленниците си.

Когато Ариста бе лежала в кревата си, увита с одеяла и отпуснала глава на удобни възглавници, намираща се в безопасност сред пропукващата камина на спалнята си, историите изглеждаха забавни. Винаги си представяше джуджетата като злонравни дребосъци, а феите като крилати момичета, но гоблините така и не бе успяла да си пресъздаде напълно — дори с обширното въображение на детския си ум. Винаги бяха такива, каквито изглеждаха сега — далечни заплашителни сенки, движещи се с непостижима за човек рязкост. Нора винаги започваше историите си по следния начин: „Не всичко от това е истина, но голяма част е...“ Гледайки към кораба и черните фигури на палубата, Ариста се зачуди, дали Нора е осъзнавала колко истинни са всъщност са приказките ѝ.

„Предвестник“ се изви наляво, направляван от умелата ръка на Уайът. Ариста и Майрън изгубиха от очи гоблинския кораб. Изтичаха до кърмата, където Уайът държеше кормилото с една ръка, обърнал глава назад. Корабът на Гхазел бе повторил маневрата им и ги следваше.

— Всички на подветрения борд!

— А той кой е? — обърна се Ариста към Майрън.

— Противоположен на наветрения... в случая е щирбордът.

— Какво, в името на Марибор, не е наред с изразите ляво и дясно?

В мига, в който достигнаха перилата на десния борд, принцесата разбра защо Уайът ги е пратил там. Вятърът натисна платната и наклони кораба, приближавайки ги опасно близо до потапянето. Десният борд се издигаше все по-високо и по-високо.

Ариста се вкопчи в парапета, за да не падне. Монахът стори същото. Малко по-натам Магнус изглеждаше ужасен, а краката му се хлъзгаха по влажните дъски. Ако корабът бе хвърчал преди, то сега

правеше нещо нечувано. Вече не се издигаха и потъваха периодично, а подобно на сапун, плъзнат по дъска за пране, се носеха над вълните. Корабът беше като камъче, задръжано над повърхността на езеро.

— Ха-ха! — подигра се Уайът. Вятърът отскубна думите от устата му и Ариста едва ги чу. — Опитайте се да ни настигнете сега с тремавото си корито!

Стоеше, стъпил здраво, хванал кормилото с две ръце като любима, развял коса, окъпан от пръски. Бе широко усмихнат. Принцесата не беше сигурна дали трябва да се радва, или да се притеснява. Останалите бяха отчаяни от преследването, докато се носеха над вълните.

Ариста усети болката в лявата ѝ ръка да отслабва, корабът се изправи и забави скорост. Хвърли поглед към Уайът и видя притеснение.

— Крадат вятъра ни — изръмжа той.

— Как са способни на подобно нещо? — попита Олрик.

— Оставят ни на завет, поставяйки кораба си в една линия с нашия. По въжетата! Поворот на щирборда!

Корабът бе почти изправен, което позволи на Ейдриън и Елдън да тичат. Отново задърпаха въжетата и обърнаха реите. Голямото платно заплющя, докато Уайът обръщаше кораба, за да улови вятъра от другата страна. Над главите им Ройс се занимаваше с горното платно.

— Платната по вятъра!

Отново уловиха стихията и корабът пак се понесе.

— Всички на бакборда!

Ариста го бе изпреварила, вече търчейки по палубата, за да се вкопчи отново за перилата. Знаеше какво предстои и този път бе стъпила здраво, преди носът на кораба да се издигне. Отвъд кърмата виждаше другият кораб да повтаря и тази им маневра, череповите платна заплющели. Ясно можеше да види създанията, които лазеха по палубата и се катереха по въжетата. Гледката на движенията им я ужасяваше. Търчаха на четири крака като паяци — цял кораб тарантули — толкова нагъсто разположени, че се катереха едни върху други.

„Предвестник“ отново се понесе над вълните, стрелнал се към града, но нямаше полза. Другият кораб, благодарение на повечето си

платна, все още скъсяваше дистанцията помежду им и отново се насочи да отнеме вятъра им.

— Елдън, Ейдриън! — викна Уайът. — Ще я обърна, след което внезапно ще се върна към стария курс, разбрахте ли? Щом ви дам сигнал, дайте кливера към бакборда.

Ейдриън погледна към Елдън, който кимаше.

— Покажи му, Елдън. Трябва да бъде изпълнено перфектно — или ще сме мъртви. Вземи Моувин и Олрик на въжетата. С повече ръце ще е по-лесно за изпълнение. Щом поемем предишния курс, пусни кливера. Нека видим колко добър е екипажът им. Те имат предимството на повече платна, така че ще го обърнем срещу тях. Целият този такелаж ще изисква време, за да коригират курса си. А ако не се отдръпнат навреме, ще заседнат.

— Ваше Височество — обърна се той към Ариста. — Ще съм обърнат напред, за да разчета правилно времето, така че вие трябва да бъдете очите на гърба ми. Наблюдавайте гоблинския кораб и ми кажете, когато започнат да се обръщат, разбрахте ли?

— Да — отвърна тя и кимна — в случай, че вятърът бе отнесъл гласа ѝ.

— Тогава вървете.

Тя отново кимна и започна да се движи край борда, държейки се за перилата.

— Пригответе се! — викна Уайът.

Тя зачака. Гледаше как корабът на Гхазел се намества, улавяйки техния вятър. Уайът стисна кормилото и пое дълбоко дъх. Дори затвори очи за миг, сигурно молейки се мълчаливо. Сетне се стегна и рязко завъртя кормилото.

Корабът промени курс.

— Нареди платната!

Елдън и Ейдриън отново заработиха, а Моувин и Олрик следваха напътствията им, завъртайки реите. Ариста се съсредоточи върху гоблинския кораб. Усещаше как „Предвестник“ се раздвижва под нозете ѝ, забавяйки скорост, лишен от вятъра.

— Завиват! — изкрещя тя. Паяците лазеха по палубата, обхванати от внезапна ярост. Не само копираха маневрата им, дори се опитваха да я изпреварят.

Уайът не помръдна.

— Обръщат се! — викна принцесата отново.

— Чух ви — каза той. — Трябва да изчакаме да завършат маневрата.

Ариста нервно стисна перилата, усещайки как корабът под нозете ѝ забавя все повече ход.

— Напред! — накрая изкрещя той. — Опъни всички въжета! Вдигни кливера!

Корабът все още улавяше вятър, така че когато Уайът завъртя кормилото, съдът се подчини. Отпред кливерът улови остатъка, извърщайки носа. По палубата се плисна вълна, но корабът устоя. Платната се издуха от вятъра. Елдън настрои кливера и още веднъж „Предвестник“ полетя.

Гхазел осъзнаха грешката си, но вече беше късно. Опитаха се да повторят завоя и тя гледаше как платната им увисват.

Уайът се извърна.

— Изгубени са, заседнали срещу вятъра — ухилено обяви той, дишайки тежко. — Ще са им нужди няколко минути да го уловят отново. По това време ние...

— Платно! — изкрещя Ройс. — На щирборда!

Усмивката на Уайът се стопи. Пред тях се появи кораб, изглеждащ почти идентичен на онзи зад тях. От него проблесна светлина и другият гоблински съд отговори.

Кормчията погледна към двата кораба. Страхът по лицето му бе красноречив. С изключително умение и щипка късмет се бяха измъкнали от един съд. Нямаше да им е лесно с два.

— Платно на бакборда! — изкрещя Ройс. Принцесата видя как Уайът се отпуска върху кормилото, като че ударен отзад.

Той остави щурвала, позволявайки на кораба да забави ход. Нямаше смисъл да ускоряват приближаването. Всички го погледнаха.

— Сега какво? — попита Олрик, приближавайки се към кърмата.

Уайът не отговори. Просто завъртя глава, оглеждайки корабите. Челото му проблясваше. Прехапа устна и Ариста забеляза, че десницата му започна да трепери.

— Нямаме повече варианти, нали? — запита кралят.

— Този кораб дори няма мрежи против абордаж — отвърна Уайът.

— Как ще атакуват? — попита Ейдриън. — Ще се качат на борда?

— По някое време ще го сторят, но първо ще разчистят палубата със стрели.

— Запалителни?

— Не — каза Уайът. — Приклезили са ни. Превъзхождат ни многократно. Ще искат кораба.

— Трябва ли да се предаваме? — запитва Олрик.

— Гоблините не вземат пленници — уведоми го Ейдриън. — В езика си дори нямат дума за *предаване*.

— Тогава какво правим? — рече кралят на Меленгар.

— Наистина нямаме много варианти, Ваше Величество — каза му Уайът. — Всеки от тези кораби побира по шестдесет, може би сто гоблини. А ние дори нямаме с какво да отвърнем на огъня. Стрелците им ще ни принудят да се скрием в каютата, тогава ще се качат на борда необезпокоявани. Ще могат да ни заключат и да поемат към пристанището си.

— Което те ще сторят — додаде Ейдриън. — След което ще ни извлекат и... е, сещате се. Не е нужно да развалям изненадата.

— Мразя кораби! — изръмжа Магнус. — Адски творения. Няма къде да идеш. Къде да се скриеш.

— Ще... умрем? — смаяно запитва Гаунт. — Аз не мога да умра. Ще ставам император!

— Ами то всички си имахме планове — отвърна Ейдриън.

— Не и аз — рече Ройс, смъквайки се от мачтата. Ариста забеляза скромна усмивка на устните му. — Няма да се присъединя към вас в каютата. Нямам нищо против малко отбягване на стрели.

— Всъщност само Ариста и Майрън трябва да слязат там — каза Ейдриън. — Другите ще останем на палубата. Ще ни трябват щитове — всичко дървено с дебелина повече от инч ще свърши работа, а ако е от метал — и още по-тънко. Трилоните нямат голяма пробивна сила. Можем да използваме и мачтата за прикритие.

Ариста погледна към корабите, приближаващи се от различни страни, за да ги приклезят. Ба Ран Гхазел идваха и нямаше да има сияен принц, който да ги спаси — *Гхазел винаги изяждаха пленниците си*.

— Не и този път — каза си тя и като пусна перилата, закричи напред. Загърби Уайът и мина покрай групата мъже в средната част.

— Ариста? — викна Ейдриън. — Трябва да слезете в каютата.

Тя погледна към водата.

— Господин Деминтал — изкрещя тя, — поемете кормилото. Останалите да се хванат здраво.

Поемайки дъх, принцесата се успокои и се протегна в мрака — докосна енергията, която ги заобикаляше. Почувства дълбините на океана, тежестта на водата, дъното, рибата, морските треви, водораслите. Усети вятъра и го сграбчи.

Вятърът, постоянно присъствие откакто се бяха спуснали на плажа, утихна рязко. Платната се отпуснаха, неспирното потракване на скрипците и трептенето на въжетата спря. Светът замря. Корабите спряха сред спокойното като повърхността на вана море. Тишината бе оглушителна.

Тогава водите донесоха до нея гласовете на гоблините. Лаеха и виеха като кучета. Усецаше и тях. Усецаше всичко и го държеше в дланта си.

Вдигна ръка, леко събрала пръсти.

Огън? — помисли си тя. Бе изсвирвала тази нота преди. Знаеше как да го стори. Но колкото и да бе примамлива мисълта за трите клади над водата, светлината можеше да привлече вниманието на брега.

Вятър? Усецаше този акорд. Можеше да потроши корабите. Не. Твърде неудобно, като да вдигнеш монета със зимни ръкавици.

Вода? Да! Тя бе навсякъде. Изви три пръста във въздуха и светът реагира.

Морето се завихри.

Появиха се течения. Трите кораба започнаха да се въртят, сякаш бяха играчки във вана, която бе разбъркала с пръст.

Заформиха се водовъртежи.

Под гоблинските кораби се появиха кръгове — огромни водни фунии. Завъртяха се все по-бързо и по-бързо, потъвайки с повишаването на скоростта. Водовъртежите се разшириха. Дори „Предвестник“ започна да се олюлява забележимо.

Лаят на Гхазел се превърна в писъци и крясъци, а корабите им не спираха да се въртят. Пречупи се мачта с гръмък трясък. Сетне още една и още една — мачти с дебелината на дървесен ствол се трошаха

като сламки. Гоблините виеха, гласовете им се сливаха в една нота, която Ариста също контролираше.

Могъществото на силата ѝ бе неизразимо. Всичко — всяка капчица, всеки дъх, всеки удар на сърцето — бе под нейна власт. Усещаше ги, докосваше ги, играеше си с тях. Бе неустойимо, като погалването на ужасен сърбеж. Остави силата да се лее. Бе толкова могъща. Не само контролираше силата, тя *представляваше* силата и силата бе тя. Извиваше се, пенеше се, искаше да расте, да се върти, да расте. Усещаше нарастваща инерция, подобно на запратена от връх скала. Това я изпълваше с вълнение, обожаваше движението — *свободата!* Тя се отпусна, оставяйки се на усещането, разпростирайки се, докато се превръщаше в част от симфонията, която изпълняваше — толкова величествена — толкова красива. Искаше единствено да се слее с цялото, да стане...

Престани!

Идеята бе дисонанс. Фалшива нота. Скъсана струна.

Престани! Спри!

Далечен глас се провикваше, борейки се да надделее над кресчендото на създадената от нея музика.

Овладей се!

Не искаше да слуша, не ѝ харесваше този звук. Нарушаваше мелодията.

Ти ги убиваш!

Естествено, че ги убивам. Това е идеята.

Гхазел ги няма! Не тях убиваш! Спри!

Не. Не мога.

Можеш!

Няма. Не искам да спирам. Твърде прекрасно е, за да спра, твърде невероятно. Трябва да продължа. Толкова е...

* * *

Ариста се събуди с мъчително главоболие. Толкова бе остро, че чак очите я боляха. Беше в каютата, легнала на койката, където бяха намерили Бърни. Окачен на кука фенер се поклащаше, хвърляйки бягащи сенки ту върху една стена, ту връз друга.

Тя извърна глава и болката зад очите ѝ изригна.

— Ох! — прошепна тя.

Вдигна ръка и усети превръзка около главата си. Нещо притискаше тила ѝ, където превръзката се сплиташе сред косата. Оттегляйки ръка, тя видя кръв по пръстите си.

— Добре ли сте? — попита Майрън. Той стоеше на малка табуретка край нея и пое ръката ѝ в своята.

— Какво стана? — попита принцесата. — Главата ми ще се пръсне.

— Извинете ме за миг — рече монахът, отваряйки вратата към палубата. — Будна е — викна той.

Моментално Ейдриън и Олрик влетяха вътре, привеждайки глави от фенера.

— Добре ли си?

— Защо всички ме питат това? Да, добре съм... в общи линии. Но главата ме боли.

Тя бавно се изправи.

Ейдриън изглеждаше измъчен.

— Съжалявам.

Тя присви очи към него, което само допринесе за главоболието ѝ.

— Ти си ме ударил?

Ейдриън кимна.

— Защо?

— Трябваше да го стори — вметна Олрик с трагично изражение.

— Ти... като че изгуби контрол.

— Какво искаш да кажеш?

Ариста го видя да поглежда към прага.

— Какво има? Какво е станало?

Тя се изправи, олюлявайки се леко, все още усещайки болка и световъртеж, на всичкото отгоре се чувстваше и изцедена. Ейдриън протегна ръка и ѝ помогна. Тя приведе глава, доволна, че не я удари в прага. Пристъпи на палубата.

— Мили Марибор! — ахна тя.

„Предвестник“ бе потрошен. Мачтата я нямаше, бе останала само разцепената основа. Дъските по палубата бяха разкъртени. Една дъска дори се бе разцепила, а на щирборда близо до носа имаше дупка,

разкриваща корпуса. Марселът го нямаше, заедно с реята, а гротът лежеше на палубата окъсан. Перилата на бакборда липсваха.

— Аз съм сторила това? — запита тя, шокирана. — Божичко, някой... — тя се огледа, дирейки лица. — Гаунт, Магнус, Моувин, Олрик, Ейдриън... Къде са Ройс, Уайът и Елдън?

— Добре са. Работят по кораба. Всички са добре — каза ѝ Олрик. — Благодарение на Ейдриън. Опитахме се да ти говорим, разтърсвахме те. Уайът дори те поля с вода. Ти просто стоеше, мърморейки си и шавайки с пръсти, докато корабът се разпадаше.

Моувин ѝ се усмихваше и кимаше. На челото му имаше дълбок белег, а бузата му бе почервеняла.

— И това ли е мое дело?

— Всъщност полетял скрипец го стори. Не бях достатъчно умен да го отбягна.

Той все още ѝ се усмихваше, но зад това се криеше нещо — нещо ужасно — нещо, което тя никога не бе виждала по лицето му — страх... страх от нея.

Тя седна на палубата, усещайки как силата се отцежда от краката ѝ.

— Толкова съжалявам — прошепна тя.

— Всичко е наред — каза ѝ Олрик. В гласа му отново се долавяше опасение. Те я наобиколиха, но никой не се приближи.

— Съжалявам — повтори тя. Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя ги остави да текат по бузите ѝ. — Просто исках...

Гласът я изостави и тя захлипа.

— Няма за какво да съжалявате — каза Ейдриън. Боецът пристъпи напред и коленичи край нея. — Вие ни спасихте. Гоблините ги няма.

— Да — рече Моувин. — Най-страшното нещо, което съм виждал. Беше като... като това, което казваха, че Есрахаддон би направил, само дето той никога не го е правил. Беше...

— Беше точно от каквото се нуждаехме — довърши вместо него Ейдриън. — Ако не беше тя, вече всички щяхме да сме мъртви и, доверете ми се, смъртта щеше да е изключително неприятна. Благодаря ви, Ваше Височество.

Тя погледна към Ейдриън. Заради сълзите не го виждаше ясно. Той се усмихваше. Тя обърса лице и отново се вгледа в него

внимателно. Изучаваше очите му.

— Какво? — попита той.

— Нищо — отвърна принцесата.

Ръката му се протегна и докосна бузата ѝ.

— Какво има? — отново рече Ейдриън.

— Не... не искам... — тя се поколеба и пое дъх. — Просто не искам хората да се страхуват от мен.

— Тази стрела вече е напуснала тетивата — рече Дигън Гаунт.

— Млъкни, Гаунт — изръмжа Олрик.

— Погледнете ме — каза боецът и като постави пръст под брадичката ѝ, леко повдигна главата ѝ. — Изплашен ли изглеждам?

— Не — каза тя. — Но може би... трябва да бъдеш.

— Уморена сте.

— Аз... наистина съм много изморена.

— Известно време ще дрейфуваме, така че защо не полегнете? Убеден съм, че нещата ще изглеждат по-добре, когато се събудите.

Тя кимна, усещайки главата си като канара връз раменете.

— Елате — рече той, помагайки ѝ да се изправи на крака. Тя се олюля и той я прегърна през кръста, помагайки ѝ да слезе в каютата, където Майрън бе приготвил леглото.

— Майрън ще ви наглежда — увери я Ейдриън, подпхвайки завивките ѝ. — Сега поспете.

— Благодаря ти.

Той отстрани мократа коса от очите ѝ.

— Това е най-малкото, което мога да сторя за своята героиня — рече той.

* * *

Тя крачеше бързо по Парадния Мар, широката алея, обгърната с цъфнали дървета. Розовите цветчета се носеха във въздуха, изпълвайки го с уханье, създавайки пролетна виелица.

Бе празник, навсякъде имаше сини и зелени знамена. Вееха се над покривите и в ръцете на минувачите. Улиците бяха задръстени от хора. Пътуващи менестрели пееха и свиреха. Барабани оповестиха нов парад, този представляващ процесия на слонове, следвани от

колесници, наперени коне, танцуващи жени и горди войници. Търговци приканваха тълпата да опитат сладкишите, ядките и ферментиралите напитки — Трепети — извлечени от цветчетата на дърветата. Млади момичета търчаха от врата на врата, раздаващи букетчета цветя в имперски цветове. Благородници в колесниците си носеха ярки туники. Златни огърлици засенчваха следобедното слънце. По балконите стояха по-възрастни жени, размахвайки пъстроцветни шалчета и крещейки думи, невъзможни за разгадаване заради глъчката. Момчета с кошници се промушваха сред тълпата, продавайки дрънкулки. Човек можеше да си купи три медни брошки за три пита или пет за един кенг. Имаше съревнование кой ще събере най-разнообразната колекция до края на деня.

А той беше прекрасен.

Тя бързо подмина пълчищата хора на имперския площад. От дясната ѝ страна се издигаше каменната ротонда на Цензариума, а вляво се издигаше по-простовата колонада на Тешлорската зала. Пред нея, в края на булеварда, се издигаше златният купол на палата — домът на императора на света. Подмина фонтана Улуриум, прекоси Мемориалната градина, достигайки до стълбите на двореца — нямаше нито един пазач. И никой не забелязваше. Всички бяха твърде заети да празнуват. Тази част от плана Венлин бе изготвил добре.

Тя влезе в мраморната зала, тъй прохладна и елегантна, а запалените аромати напомняха за тропически дървета и планински върхове. Палатът беше величествен, красив и толкова монолитен, че бе трудно да повярва в случващото се.

Стигна до дългата галерия, колонадата от украсени с по три лъва колони, всеки царствено гледащ надолу към минавачите.

Йолрик я чакаше.

Старецът се бе облегнал на тояжката си. Дългата му бяла брада беше в безпорядък.

— Значи дойде — поздрави я той. — Но аз знаех, че ще го сториш. Знаех, че някой ще дойде. Бих предположил, че щеше да си ти.

— Това е неправилно. Точно ти би трябвало да виждаш това!

Йолрик поклати глава.

— Правилно, грешно — тези думи нямат значение извън умовете на хората. Това са просто илюзии. Има само съществуващо и отсъстващо, минало и бъдеще.

— Тук съм да определя тази ценност за теб.

— Зная. Трябваше да предположа. Изглежда подозренията ми не са били напразни. Това е вторият път. Отне ми дълго време да открия това, но в света има последователност. Разтърси го — и той се самопоправя, което трябва да е невъзможно, хаосът трябва да поражда хаос. Редът трябва да е само една вероятност, удавена в останалите пермутации. Но ако се самопоправи отново, ако редът възтържествува, тогава би могъл да остане само един отговор. Действа друга сила — невидима ръка — и аз мисля, че зная същността ѝ.

— Не разполагам с време отново да обсъждам теорията ти.

— Нито аз се нуждая от теб. Както казах, най-накрая открих. Легендите са истина.

Тя бе раздразнена. Той препречваше пътя ѝ, но не атакуваше. Само бърбореше за маловажни теории. Нямаше време за метафизични спорове относно екзистенцията, ред срещу хаос или за ценностите на добро и зло. Трябваше да си проправи път край него, но Йолрик бе единственият човек, когото не можеше да се надява да надвие. Нямаше да рискува с битка, когато тя можеше да бъде отбягната.

— Заставах ли на страната на Венлин или не?

— Да се съюзя с епископа? Не.

Тя усети огромно облекчение.

— Ще ми помогнеш ли? Заедно можем да го спрем. Заедно можем да спасим императора. Да спасим империята.

— Не бих се нуждаел от твоята помощ, за да сторя това.

— Значи ще допуснеш да се случи?

— Разбира се.

— Защо?

— Нуждая се от разтърсването. Една проява не е достатъчна за откриването на последователност. Трябва да видя дали ще се коригира — и евентуално как. Трябва да открия следите, които да проследя до източника. Легендите са истина — вече зная това, но все още искам да видя лицето му.

— Нямам представа за какво говориш!

— Няма и как да знаеш.

— Ще се опиташ ли да ме спреш или не?

— Разтърсването, момчето ми. Веднъж започнато, никога не го докосвам. Ти върви, стори нужното. Тук съм само да наблюдавам. За да видя дали мога да зърна лицето зад невидимата ръка.

Тя бе объркана, смаяна от незаинтересованото отношение на Йолрик — но това нямаше значение. Важното беше, че той няма да се намесва. Най-голямото ѝ препятствие бе отстранено. Сега трябваше да се изправи срещу Венлин.

— Тогава сбогом, стари учителю, защото никога не ще те видя отново.

— Не, няма. Бих ти пожелал късмет, но не вярвам в съществуването му. Но все пак подозирам, че ще имаш повече от късмет със себе си — невидимата ръка.

ГЛАВА 14

ЗЛАТОТО

Таванът на имперската тронна зала бе изографисан като лятно небе и Модина все още го намираще красив. Отново облечена в царствената си рокля, тя стоеше на своя трон. Престолът се намираще върху пиедестал, до който отвеждаха дванадесет стъпала. Не можеше да не си припомни дните, в които я бяха карали да се упражнява пред него.

— Помниш ли дъската, която нареди да пришият в роклята ми?
— обърна се тя към Нимбус, който внезапно изглеждаше притеснен.

— Свърши работа — отвърна той.

— Кой е наред?

Нимбус плъзна поглед по пергаментата в ръцете си.

— Бърнард Грийн, свещар от Олбърн.

— Нека влезе. И да сложат още една цепеница в камината, измръзвам.

За разлика от залата за пиршества, тронната зала не се използваше особено често — или поне не досега. Когато императрицата представляваше митично създание, тронната зала бе запечатана. Сега, когато Модина съществуваше от плът и кръв, залата още веднъж бе отворена, ала оставаше неизменно студена, сякаш щеше да е нужно време да бъде прогонен студът, натрупал се от години на забрава.

Нимбус махна на чиновника. Миг по-късно влезе някакъв нисичък човечец. Очите му бяха малки, а носът — тесен и издължен. У Модина моментално се появи асоциация за катерица. Припомни си как бе присъдила на Етелредовата свита подобни прякори, преди да научи имената им.

— Ваше Възвишено Високопреосвещенство — рече той с треперещ глас, покланяйки се тъй ниско, че челото му докосна пода.

Зачакаха. Той не помръдна.

— Стани — каза му тя. Той се изправи като детска играчка, но отказа да я погледне. Всички правеха това. Намираше го за дразнещо, но разбираше, че това е дълголетна традиция. Щеше да е още по-смущаващо да се опитва да я промени. — Говори.

— Ами... Ваше Възвишено Високопреосвещенство... аз... ами... свещар съм от Олбърн.

— Да, зная това, но какъв е проблемът ти?

— Ами, Ваше Възвишено Високопреосвещенство, след указа преместих семейството си тук, но — виждате ли — нямам много закътано настрана, а с други умения освен свещарството не разполагам. Но търговската гилдия отказва да ми даде лиценз. Казват ми, че не съм бил гражданин.

— Разбира се — каза Нимбус. — Гражданството е необходимо условие за кандидатстването в гилдия, само членовете на дадена гилдия имат право да търгуват в града.

— Как се получава гражданство? — попита Модина.

— Обикновено по наследство, макар да може да бъде давано като възнаграждение за някаква услуга. Но човек трябва да бъде член на гилдия, за да получи гражданство.

— Но ако трябва да бъдеш член на гилдия, за да получиш гражданство, а без гражданство не можеш да получиш членство в гилдия, това не прави ли постижението леко трудно?

— Вярвам, че точно това е идеята, Ваше Високопреосвещенство. Градовете се пазят ревниво от външни търговци, които биха могли да нарушат установения ред и намалят приходите на сегашния бизнес.

— Какъв е броят на гражданите?

— Понастоящем десет-петнадесет процента от градското население.

— Това е нелепо.

— Да, Ваше Високопреосвещенство. Не се отразява и добре на хазната, тъй като само от гражданите биват събирани данъци. Също така само гражданите имат право да се допитват до съд при нужда. Те са и единствените, които са задължени да защитават градските стени в случай на нападение.

Модина се взря в него.

— Да свикам ли градския търговски съвет, за да бъдат нанесени промени в гилдийната политика... да кажем, утре?

— Стори го — каза тя, докато се взираше в Бърнард Грийн. — Бъди уверен, че ще се заема с този въпрос мигновено. Благодаря ти, че насочи вниманието ми към него.

— Бъдете благословена, Ваше Възвишено Високопреосвещенство, бъдете благословена — той още веднъж докосна пода с чело.

Модина махна с ръка и стражникът го изпроводи.

— Поклоните не ме притесняват толкова. Но не понасям угодничеството.

— Вие не сте просто императрица — каза ѝ Нимбус. — Вие сте полубожество. Трябва да очаквате това.

— Кой следва?

— Някой на име Тоуп Ентуисъл, разузнавач от север — отвърна той.

— Разузнавач? И го пращаш след свещаря?

— Докладът му е само формален — каза ѝ Нимбус. — А свещарят чака от три дни.

Влезе як мъж с тежка вълнена туника, закачил малка медна брошка под формата на факла на гърдата си. Панталоните му също бяха от вълна, стегнати с парчета кожа. Лицето му беше петнисто, кожата — загрубяла. Върхът на носа му не бе просто червен, беше притеснителен оттенък мораво. Кокалчетата и върховете на пръстите му се отличаваха с подобен цвят. Вървеше с необичайно накуцване — сякаш краката му бяха разранени.

— Ваше Високопреосвещенство — той се поклони и загъгна. — Сър маршал Бректън ви праща сведения. Докладва, че не е имало потвърдени придвижвания на елфически сили след първоначалното прекосяване. В добавка докладва, че всички мостове и пътища са затворени. Що се отнася до вражеската липса на движение, по негово мнение елфите може да са спрели да презимуват. Също така ви изпраща няколко интендантски списъка и подробен доклад, които нося в тази чанта.

— Дай ги на чиновника — каза му Нимбус.

Той смъкна чантата си и кихна, докато я подаваше.

— А как са нещата в Колнора?

— Извинете, Ваше Височество? — той завря пръст в ухото си и го разтърси. — От месец съм настинал и главата ми е толкова

запушена, че едва чувам.

— Как са нещата в Колнора? — повтори тя по-високо.

— Там са добре. Пътят е малко хладен. Естествено, не мога да се оплача. Бил съм на пост в пустошта, а там е най-студено. Не се позволява дори и огън, за да не издаваме позицията си на елфите.

— Нуждаеш ли се от нещо?

— Аз ли? А, не ми трябва много. Вече хапнах нещо топло и стоя край камина. Това ми стига. Естествено, някое меко, топло местенце, където да поспя, преди да тръгна, не би ми навредило.

Модина погледна към Нимбус.

— Ще уведомя камерхера — рече ѝ той.

— Благодаря ви, Ваше Високопреосвещенство — рече съгледвачът и отново се поклони, преди да излезе.

— Не се бях замисляла как се оправят в студа — каза Модина.

— Следва Абнър Галсуорт, градският администратор — рече Нимбус. Влезе висок и слабоват мъж. Той бе най-добре облечен от всички досегашни посетители, издокаран в тежка роба в зелено и златно, която почти се влачеше по пода. На главата си имаше шапка с ушанки, отпуснали се от двете страни на главата му като кучешки уши. Лицето му бе издължено и тясно, които му характеристики се подчертаваха от увисването на кожата.

— Ваше Високопреосвещенство — поклони се той, но по-плитко от останалите, нямаше и следа от угодничество. — Макар със задоволство да докладвам, че заповяданото от вас събиране на провизии бе изпълнено, както и че градът функционира с максимална ефективност, изпитвам съжаление, че трябва да ви съобщя за възникнал проблем. Претъпкани сме. Продължават да пристигат бежанци от околните села и градове — дори в повишен брой, откакто новини за затварянето на пътищата изтекоха в провинцията.

— Вече имаме няколкостотин души, които живеят на улиците. Ежедневно получавам отчети за замръзнали трупове. За момента извличаме телата в незасято поле край градските стени, за да бъдат погребани през пролетта. Но това разрешение привлече диви животни. Забелязани са глутници вълци, а живеещите извън градските стени се оплакват. Бих искал да получа разрешение за хвърлянето на труповете в морето. За което ще ми е нужна баржа. До момента всичките ми искания да получа кораб бяха отхвърляни. Затова съм тук пред вас.

— Разбирам — каза Модина. — А какви мерки си предприел, за да се избегнат последващи измръзвания?

— Мерки? — попита той.

— Да, какво си направил, за да предотвратиш нови замръзнали бежанци?

— Нищо. Селяните умират, защото нямат подслон. Нямат такъв, защото не могат да си позволят или защото няма наличен. Нито мога да сека пари, нито мога да строя. Следователно не разбирам питането ви.

— Нито можеш да командваш кораби, които да изхвърлят телата, а точно с това искане стоиш пред мен.

— Истина е, но баржата е постижима цел. Предотвратяването на бъдещи измръзвания не е. Градът е претъпкан от седмици, дори тази сутрин пристигна голяма група от Олбърн, вероятно петдесет семейства. Ако желаете изпълнимо разрешение, препоръчвам недопускането на повече бежанци в града. Запечатайте го, та да се свърши работата. Нека онези, които идват тук за милостиня, узнаят, че трябва сами да се грижат за себе си. Допускането им тук само ще повиши смъртността.

— Подозирам, че си прав — каза Модина. — Също така подозирам, че щеше да разсъждаваш по съвсем различен начин, ако ти и твоето семейство се намирахте от другата страна на заключената порта. Аз съм императрица на всички хора. Мое задължение е да се грижа за безопасността им, а не обратното.

— Тогава бъдете така добра да ме осведомите какво възнамерявате да правите, защото аз не виждам разрешение. Просто няма място за толкова много хора.

Модина огледа изографисания таван и обширната камина, в която вече гореше новата цепеница.

— Канцлер?

— Да, Ваше Високопреосвещенство?

— Колко души бихме могли да поберем в тази зала?

Той изненадано вдигна вежди, сетне сви устни.

— Вероятно стотина, ако не възразяват да им е тясно.

— Смятам, че ако алтернативата е смърт от измръзване, няма да възразят.

— Ще ги настаните в тронната зала? — смаяно запитва Галсуорт.
— Как ще ръководите работата на империята?

— Това е работата на империята. И не, няма да ги настаня в тронната зала. Ще отворя целия дворец за хората — погледна към Нимбус. — Искам портите да бъдат отворени незабавно. Отпуснете залите, коридорите, дори параклиса. Искам всеки квадратен инч да бъде оползотворен. Няма да има мъж, жена или дете, които да останат на студа, докато има свободно място. Разбрано?

— Да, Ваше Високопреосвещенство.

— Освен това — рече тя, обръщайки се към Галсуорт — искам градът да бъде проучен за евентуални места, които биха могли да бъдат използвани за убежище. Не ме интересува колко са свещени или привилегирани. Ситуацията е критична и не трябва да остане неоползотворена площ.

— Говорите сериозно? — той бе удивен.

— Няма да позволя хората ми да умират на прага! — обяви тя с повишен глас, който не оставяше възможност за съмнение.

Пазачите повдигнаха глави, притеснени от необичайното ѝ избухване. Слугите изглеждаха нервни, неколцина видимо потръпнаха. Не и градският администратор. Той остана изпънат, впил очи в нейните. За миг не каза нищо, сетне устните му се задвижиха, сякаш засмукват нещо, накрая той закима.

— Много добре — рече Абнър. — Ще се заема, но още отсега мога да ви кажа къде има голямо неизползвано пространство. Имперската базилика на Акуеста притежава капацитет да побере близо хиляда, а в момента се обитава от не повече от осем индивида.

— Ако си знаел това, защо не каза нищо по-рано?

— Никога не бих си помислил да напълня дома Божи с бедни, мръсни селяци.

— Тогава за какво, в името на Марибор, служи той?

— Патриархът няма да остане доволен.

— Патриархът да върви по дяволите! — излая Модина. — Нимбус...

— Веднага, Ваше Високопреосвещенство.

* * *

— Вие двете защо не спите? — попита Модина, влизайки в спалнята си и заварвайки Мърси и Али ококорени.

Модина бе настояла Али да остане в стаята ѝ като част от инициативата за освобождаване на колкото се може повече място. Когато Али бе помолила Мърси също да дойде, Модина не можеше да откаже. И двете момичета бяха облечени в нощници и увити в одеяла, обърнати към заскрежения прозорец. При въпроса ѝ те я погледнаха и бързо обърсаха бузи.

— Твърде е студено — неубедително отвърна Мърси и подсмъркна.

— Голям мраз — съгласи се Али. — Днес дори не можахме да играем навън.

— Дори мистър Рингс не си показва носа — Мърси хвърли поглед към миещата мечка, свита край огъня.

— Много е студено, нали? — рече Модина, поглеждайки към звездното небе. Ледовитите нощи бяха винаги ясни.

— Чак влагата в очите ти замръзва!

— Ушите ме заболяха.

Модина докосна стъклото — същият прозорец, пред който бе прекарала толкова часове. На допир беше като лед.

— Да, студът е суров, но може да се окаже точно нужното ни чудо?

— Искаме да е студено? — попита Али.

— Е, щом мистър Рингс не иска да излиза, не бих предположила, че и друг ще го стори.

— Имате предвид елфите? — попита Мърси.

— Да — отвърна тя. Не виждаше смисъл да лъже.

— Те защо искат да ни убият? Али е елф, но тя не иска да ни убие, нали?

Али поклати глава.

— Не зная защо — каза Модина. — Не съм сигурна, че някой знае. Вероятно причината е много стара, твърде отдавнашна, за да може някой да си спомня.

— Те... те ще ни убият ли, когато стане по-топло? — попита Али.

— Няма да им позволя. Баща ти също. Затова ли плачеше? Той ти липсва, нали?

Момичето кимна.

— Ами ти? — императрицата се обърна към Мърси.

— Липсват ми Аркадиус и Миранда. Преди тя ме слагаше да спя, а той ми разказваше истории, когато не можех да се унеса.

— Е, за това мога да помогна. И аз зная история — история, която скъп приятел ми разказа веднъж, когато се чувствах много зле. Толкова зле, че дори не се хранех. Какво ще кажете да сложим още дърва в огъня, да се свием в голямото ми легло и аз да ви я разкажа?

Двете зашляпаха с боси крачета, носейки още цепеници.

Императрицата се усмихна.

Всички говореха колко милостиво било от нейна страна да сподели спалнята си. Макар да имаше и такива, които виждаха в това политически ход — целящ да елиминира евентуалните оправдания на никой благородник, който откажеше да последва примера ѝ. Причината не беше тази, макар това да представляваше допълнителен бонус. Модина го стори, защото беше обещала на Уайът, че ще се грижи за Али. Възнамеряваше да си удържи на думата. И тъй като двете момичета бяха неразделни, Модина се сдоби с близначки. Тогава тя осъзна, че дори ако Уайът се върнеше, а зимата се сменеше с лято и всички проблеми на кралството ѝ бъдат елиминирани с вълшебство, все още щеше да иска децата да живеят с нея. Безгрижният смях бе нещо, което не беше чувала от много време. Бе се взирала в синьото небе, за да избяга сивия свят на намусени люде. Сега късче от това небе се намираще в спалнята ѝ. Напомняха ѝ за Мария и Джеси Касуел, приятели от детинство, умрели преждевременно.

Тя зави хубаво момичетата и легна до Али, галейки косата ѝ.

— Историята се нарича *Кайл и бялото перо*. Бащата на боговете, Еребус, имал трима сина: Феррол, Дром и Марибор — боговете на елфите, джуджетата и хората. Имал и дъщеря, Муриел, която била най-прекрасното същество, създавано някога. Тя имала власт над растенията и животните. Една нощ Еребус се опил и... наранил дъщеря си. Разгневени, братята ѝ нападнали баща си и се опитали да го убият, но боговете са безсмъртни.

Изпълнен с вина и мъка, Еребус се върнал при Муриел и я помолил за прошка. Тя била разчувствана от разкаянието му, но още не можела да го погледне. Той продължил да умолява, карайки я да му избере наказание. Щял да стори всичко, за да получи прошка. Тя се

нуждаела от време да се излекува, затова му казала: „Иди живеј на Елан. Не като бог, а като човек, за да се научиш на смирение.“ Еребус го сторил и приел името Кайл. Оттогава той броди из света на людетe и върши чудеса. За всяко дело, понавило се на дъщеря му, той получава бяло перо, което тя откъсва от великолепната си роба. Муриел била отредила, че в деня, в който всички пера от одеждата ѝ бъдат откъснати, ще призове баща си у дома и ще му прости. Предречено е, че когато всички богове бъдат обединени, светът ще се превърне в рай.

— Императрице? — попита Мърси.

— Да?

— Когато умреш, срещаш ли и останалите умрели?

— Не зная. Кого искаш да срещнеш?

— Липсва ми мама.

— О, това е различно — каза ѝ тя. — Убедена съм, че дъщерите и майките *винаги* биват събрани.

— Наистина?

— Разбира се.

— Тя беше много красива. За мен също казваше, че съм красива.

— Така е.

— Каза ми, че когато порасна, съм щяла да бъда принцеса, но вече не мисля така. Не мисля, че изобщо ще порасна.

— Не говори така. Ако майка ти е казала, че ще си принцеса, трябва да ѝ се довериш — майките разбират тези неща — тя прегърна момичето и я целуна по бузата. Мърси бе тъй малка и деликатна. — Сега е късно и е време да спиш.

Издигаше се ярка луна.

Модина се замисли за петдесет и осемте мъже навън, оставени на пост на заснежен хълм, търпящи студа по нейна заповед. Някои щяха да изгубят пръсти заради измръзване, други носове или уши, някой дори можеше да умре от студ — както баща ѝ едва не бе умрял в онази буря. Може би се бяха сврели в някоя изкопана в снега дупка, напразно дирейки защита с тънкото вълнено одеяло от жестокия мраз. Сигурно трепереха неудържимо, вкочанявайки се, докато по брадите и веждите им се образуваше скреж.

Мислеше за тях и изпитваше вина. Умираха по нейна заповед, но тя се нуждаеше от тях. Колкото и да ѝ се искаше да бъдат по-добре,

колкото и да ѝ се щеше времето да се стопли, тя погледна към сияещите звезди, прошепвайки:

— Моля те, Марибор, зная, че не съм твоя дъщеря, аз съм обикновено селско девойче, което дори не трябва да е тук, но моля те, моля те, нека остане студено.

Тя заспа и се събуди няколко часа по-късно. Стаята бе мрачна, новите дърва вече бяха догорели. Извън завивките царуваше студ.

Мърси я бе събудила. Тя риташе и се мятеше под одеялата, все още затворила очи. От устата ѝ се сипеха изплашени стонове, подобно на ужасените звуци на някой със запушена уста.

— Какво ѝ е? — попита сънено Али. Косата ѝ бе разчорлена.

— Вероятно сънува кошмар — Модина нежно докосна рамото на Мърси и леко го стисна. — Мърси? — рече тя. — Мърси, събуди се.

Момиченцето ритна още веднъж, сетне утихна. Очите ѝ се отвориха и нервно се завъртяха наляво и надясно.

— Всичко е наред. Беше просто кошмар.

Мърси се бе вкопчила в императрицата и трепереше.

— Няма нищо, всичко е наред.

— Не — заекна момиченцето. — Не е. Видях ги. Видях елфите да влизат в града. Нищо не ги спря.

Модина я потупа по главата.

— Било е просто сън, кошмар, предизвикан от това, за което говорихме преди да заспиш. Казах ти, че няма да им позволя да ни наранят.

— Но вие не успяхте да ги спрете — никой не успя. Стените се срутиха и летящи чудовища опожариха къщите. Чух хората да крещят в дима. Имаше светкавица, земята се разтърси и стените паднаха. Те нахлуха на бели коне, облечени в синьо и златно.

— Синьо и златно? — попита Модина.

Мърси кимна.

Сърцето на Модина прескочи един удар.

— Видя ли елфите, когато бягахте от университета?

— Не, само летящите чудовища. Бяха много страшни.

— Откъде знаеш, че се обличат в синьо и златно?

— Видях ги в съня си.

— Какво друго видя? Откъде дойдоха?

— Не зная.

— Каза, че са били на коне. С тях ли бяха дошли тук или с кораби?

— Не зная. Просто ги видях да влизат в града на коне.

— Помниш ли от коя порта?

Тя поклати глава, изглеждайки още по-изплашена. Императрицата се опита да се успокои, опита се да се усмихне, но и двете не й се удадоха. Вместо това се изправи. Подът бе студен, но тя не обърна внимание. Закрачи, потънала в мисли.

Не е възможно едно дете да вижда бъдещето в сън — нали? Но това бе изрекъл патриархът: „долетяха на ослепителни коне, в сияйно златно и лъскаво синьо“. Обаче древното описание може да не се отнася до сегашните елфи.

— Помниш ли къде се намираше, когато ги видя да влизат през портата?

Мърси се замисли за миг.

— Бяхме на стената пред двора, където с Али си играем с мистър Рингс.

— Ден ли беше или нощ?

— Утрин.

— Можеше ли да видиш слънцето?

Тя поклати глава и Модина въздъхна. Ако само...

— Беше облачно — каза Мърси.

— Помниш ли от коя страна се намираше морето?

— Май тази — рече тя, изваждайки дясната си ръка от завивките.

— Убедена ли си?

Момичето кимна.

— Гледала си южната порта — рече Модина. — Вие двете заспивайте — рече им тя и изхвърча от стаята, нахлузвайки роба. Пазачът пред вратата се извъртя, стреснат.

— Събуди канцлера и му кажи, че веднага искам да видя онзи Ентуисъл. Ще съм в кабинета на канцлера. Върви.

Тя затвори вратата и затича надолу по стълбите към четвъртия етаж, без да си прави труда да се облича.

— Ти там! — някакъв стражник се прозяваше. Веднага застана мирно. — Запали кабинета на канцлера.

По времето, когато Нимбус и съгледвачът се появиха, тя вече бе извадила карта на Уоррик и я бе разстлала върху бюрото.

— Какво става? — попита канцлерът.

— Ти си от юга, нали, Нимбус?

— Родом от Вернес съм, Ваше Високопреосвещенство.

— Това е край устието на Бернум?

— Да.

— Южно от Колнора има ли някакъв брод?

— Не, Ваше Високопреосвещенство.

Тя отново се загледа в картата. Двамата мъже изчакваха търпеливо.

— Значи елфите не могат да минат от запад, освен ако нямат кораби, а от север не могат да минат заради планините?

Модина вдигна глава, този път гледайки към съгледвача.

— Да, Ваше Високопреосвещенство, на глъстънския път предизвикахме лавина — непроходимо е чак до късна пролет. Колнорските мостове също бяха разрушени.

— Не могат да дойдат и от изток или юг заради Бернум. Ами долината Рилан? Могат ли да минат оттам?

— Не, снегът е прекалено дълбок. Елф би могъл да мине отгоре му с подходящи обувки, но не и кон. А дори и да успееш, все още трябваше да прекосят Фарендел Дурат, а тези проходи са запушени.

Императрицата продължи да изучава картата.

— Ако армията им искаше да ни нападне откъм южната порта, по кой път биха тръгнали?

— Не могат — каза съгледвачът. — Бернум можеше да бъде прекосена само в Колнора, а тамошните мостове бяха сринати.

— А ако заобиколяха Колнора? Ако прекосяха реката по на юг?

— Южно от Колнора Бернум е широка и дълбока. Няма брод или мост — само онези в Колнора, но тях вече ги няма.

Модина забарабани с пръсти по бюрото, взирайки се в пергамента.

— Какво има, Ваше Високопреосвещенство? — попита Нимбус.

— Не зная — отвърна тя. — Но определено пропускаме нещо. Не студът забавя напредването им. Може би те искат да си мислим това, но аз съм убедена, че ни заобикалят. Смятам, че ще нападнат от югоизток.

— Но това не е възможно — рече съгледвачът.

— Това са елфи. Знаем ли наистина какви са възможностите им? Ако успееш да преминат, какво ще правим?

— Зависи къде са прекосили. Биха могли да ни разделят от Бректъновите сили на изток — или да се появят необезпокоявани от юг.

— Ваше Високопреосвещенство, познавам всеки инч от Бернум. Като момчета с братята ми целогодишно пренасяхме стоки по реката от Колнора до Вернес. Няма брод. Широка и дълбока е колкото езеро, а течението е убийствено. Дори и лете е невъзможно да се прекоси без лодка. А зимата би било самоубийство.

Решението бе прекалено важно, за да бъде взето заради един детски кошмар, макар сърцето ѝ да ѝ казваше, че Мърси е права. Погледът ѝ попадна на медната брошка във формата на факла, която Ентуисъл носеше на гърдите си.

— Каква е тази брошка? — попита тя.

Той погледна надолу и се усмихна засрамено.

— Сър Бректън ме възнагради за подпалването на огъня, сигнализирайки прекосяването на Галевир от елфите.

— Значи си видял армията им?

— Да, Ваше Високопреосвещенство.

— Какъв цвят са униформите им?

Въпросът ѝ го изненада.

— Синьо и златно.

— Благодаря ти. Свободен си. Иди да си доспиш. Почини си.

Съгледвачът кимна, поклони се и излезе.

— Какво мислите, Ваше Високопреосвещенство?

— Искам Бректън и войниците му да бъдат отзовани от Колнора — рече тя. — Няма да оцелеем, Нимбус. Дори и след всичко, което сторихме. Те ще пробият защитата ни, ще срутят стените и ще проникнат в двореца.

Нимбус не каза нищо. Остана спокоен.

— Ти вече знаеш това, нали?

— Не тая илюзии, Ваше Високопреосвещенство.

— Няма да позволя семейството ми да бъде отново унищожено.

— Все още има надежда — рече ѝ той. — Вие сте се погрижили за това. Остава ни само да чакаме.

— И да се молим.

— Ако чувствате, че от това би имало полза.

— Ти не вярваш ли в боговете, Нимбус?

Той се усмихна кисело.

— Със сигурност вярвам, Ваше Високопреосвещенство. Просто не мисля, че те вярват в мен.

ГЛАВА 15

ПЕРСЕПЛИКУИС

„Предвестник“ достигна брега без особено достойнство. Уайът успя да спретне платно от останките, което прикрепил на един прът, гордо издигнал се на мястото на старата мачта. Вече не хвърчаха над вълните, а вместо това плуваха едва-едва, но и така достигнаха брега. Някъде по-нататък Ройс бе видял пристан, който отбягнаха, вместо това пускайки котва в един закътан залив. Тук брегът представляваше малко парченце земя, обградено от големи натрошени блокове, издигащи се до пояс. Бяха пръснати като играчките на някое вбесено великанче. Блестяха от морската влага, а най-близките до водата бяха обраснали с гъст мъх.

— Притеснява ме липсата на чайки — рече Уайът, привързвайки въжето за една скала, която се издигаше в пясъка като гигантски пръст. — Само изоставените плажове са без чайки.

— Наистина ли? — попита Ейдриън. — Чайки? Бих си помислил, че светецата зелена вода ще те притесни повече.

— И това го има.

Магнус стъпи първи на брега. Стовари се сред пясъка и затича нагоре към каменните блокове, докосвайки ги с ръце, сякаш да се увери в съществуването им. Ройс беше втори. Лицето му бе започнало да придобива собствена зеленина. Елфическата му кръв го правеше податлив на морска болест и Ейдриън си припомни мизерните дни, които партньорът му бе прекарал в началото на престоя им на „Изумрудената буря“. Олрик и Моувин слязоха с широко разтворени очи, оглеждайки камъните с възхита. Ариста бе последна, придружавана от Майрън, който държеше ръката ѝ. Бе спала повече от два часа, а все още имаше дълбоки сенки под очите си. Достигайки плажа, тя се обърна назад да погледне кораба. По лицето ѝ пробяга разкаяние.

— Не е в много добра форма за обратното пътуване — рече Уайът, поглеждайки към принцесата. — Мислех си, че двамата с

Елдън бихме могли да останем тук, за да поработим върху нея, докато вие търсите рога. Бих могъл да спретна няколко скрипеца в онези скали, с помощта на Елдън ще мога да сложа нова мачта, ако намерим нещо подходящо. В най-лошия случай бих могъл да постегна сегашната мачта и да оправя кливера. Също мисля, че кормилото се нуждае от малко работа. Трябва да запуша и пробойните, иначе ще потъне. Имам нужната смола. Трябва само да запаля огън и да изтегля кораба от водата, за което ще помогне отливът.

— А ако Гхазел те видят? — попита Ариста.

— Ще сторя всичко по силите си, за да избегна това, но ако наминат, предполагам, че ще се скрием сред скалите. Надявам се, че след днешния ден за известно време няма да ги виждаме. Вероятно разполагаме с няколко дни преди пристигането на нов кораб.

— Въпросът е, че съм тук заради моряшките си умения, нали? Не мога да въртя меч като Пикъринг или Ейдриън, а и не затова присъствам. Както и Елдън. Пък и може да оставите излишния багаж тук, за да пътувате по-бързо.

Ариста кимна. Не се чувстваше достатъчно силна, за да спори.

— Наистина не исках да ви удриям силно — каза ѝ Ейдриън, докато принцесата присядаше в пясъка.

— Какво? — запита бавно тя. — А, не, не е главата. Просто се чувствам изтощена, дори и след съня. Сякаш съм бродила мили наред и не съм спала седмици. Ти знаеш по-добре от мен — това нормално ли е след удар по главата?

— Не — отвърна боецът. — Обикновено просто пулсира болезнено известно време.

— Чувствам се като при настинка — слаба, изморена. Умът ми не може да се фокусира. А и сънищата при всяко заспиване със сигурност не помагат.

— Какви сънища?

— Ще ме помислиш за побъркана — посрамено рече тя.

— Помислих си го още при запознанството ни.

Тя се подсмихна.

— В сънищата си не съм аз — мисля, че съм Есрахаддон, само че много години назад, още преди градът да е разрушен, преди убийството на императора.

— Така става, като носите тази роба.

Тя сведе поглед.

— Прекрасна е — много е топла, а някога да си носил одежда, която свети?

— Малко е страховита.

— Може би.

Постояха мълчаливо. Елдън и Уайът обикаляха около кораба, оглеждайки корпуса. Олрик и Моувин се катереха по скалите като деца. Майрън стоеше на няколко фута встрани и ги наблюдаваше.

Ейдриън се взираше във вълните, разплискващи се досами краката им. Скоро щяха отново да поемат на път, но сега просто се наслаждаваха на солидната земя. След малко щеше да смушка Ройс, но искаше да му даде няколко минути. Очакваше предстоящите опасности да бъдат по-големи и предпочиташе Ройс да бъде във върхова форма.

— Трябва да ти благодаря — рече Ариста с наведени очи и тих глас, като че се изповядваше.

Той я погледна любопитно.

— За какво?

— За удара по главата — отвърна тя, повдигайки глава да разтрие удареното. Свали превръзката. — Олрик беше прав. Изгубих контрол.

Косата ѝ падаше пред лицето — кестенява завеса, разкриваща само връхчето на носа ѝ.

— Трудно е да се обясни усещането — силата — сякаш мога да правя всичко. Представяш ли си да знаеш, че можеш да сториш всичко? Вълнуващо е, примамливо — притегля те и го желаш. Усещаш как ставаш част от нещо по-голямо, сливаш се с него, манипулираш го. Усещаш всяка капка вода, всяко стръкче трева — и ставаш тях — част от всичко, въздуха и звездите. Искаш да видиш докъде ще стигнеш, къде са ограниченията, но частица от теб знае — ограничения няма.

— Никога преди не бях правила нещо толкова мащабно. Разстлах се прекалено. Слях се твърде много. Мисля, че зачезвах. Чувството бе толкова удивително, да усещам света да ми се подчинява, сякаш ми принадлежи — или аз му принадлежах... вече не мислех. Просто чувствах. Не зная какво щеше да стане, ако ти не беше...

— Ако не ви бях тропнал?

— Да.

— Радвам се, че не се сърдите — рече той и бе искрен. — Повечето ударени от мен хора се свестяват с по-различно отношение.

— Предполагам — тя отметна косата си и наклони глава към него. Усмиваше се срамежливо. — Има и нещо друго, за което бих искала да ти благодаря.

Той отново я погледна — объркан и леко разтревожен.

— Искам да ти благодаря, че не се страхуваш от мен.

Косата ѝ бе сплетена, лицето изпито и изморено. Очите ѝ бяха унили, устните бледнееха. На връхчето на носа ѝ имаше малко пясък. Челото ѝ бе прерязано от бръчици — породени от притеснение.

Има ли друга като нея?

Той се бореше с внезапния порив да изчисти пясъка от носа ѝ.

— Кой казва, че не се страхувам от вас? — попита я той.

Видя я да обмисля думите му и почувства, че е по-добре да прекрати разговора, преди да е казал нещо глупаво. Стана, отръска пясъка и тръгна да си търси торбата. Точно бе достигнал кораба, когато двамата разузнавачи се завърнаха.

— Там има път — ухилено обяви Моувин.

Спуснаха се до кораба, където си взеха раниците. Утолиха жаждата си с меховете вода.

— Удивително е — рече Олрик, обърсвайки брада. — Има огромни лъвски статуи — лапите им са по-високи от мен! Това наистина е Персепликуис. Нямам търпение да вляза в града. Трябва да вървим.

— Уайът и Елдън възнамеряват да останат тук — каза му Ейдриън.

— Защо? — запита кралят, притеснен и може би леко раздразнен.

— Планират да поправят кораба докато ни няма, за да е готов, когато се върнем.

— А, добре, това звучи смислено — наистина смислено. Сега да си вземем нещата и да потегляме. Цял живот чакам да видя това.

Олрик и Моувин отидоха на борда, за да потърсят останалия си багаж.

— Крале — рече Ейдриън на Уайът, свивайки рамене.

— Бъди внимателен — каза му кормчията. — И дръж Гаунт под око.

— Гаунт?

— Прекалено си доверчив — рече Уайът. Кимна към мястото, където Дигън седеше близо до джуджето на един голям камък. — Прекарва много време с Магнус и беше необичайно любезен с мен и Елдън. Очевидно се сближава с неволните членове на отряда, опитвайки се да оформи своя група. Помниш ли какво ти казах на борда на „Изумрудената буря“? Във всеки екипаж винаги има един, който замисля бунт.

— А той е единствената ни надежда — отвърна Ейдриън с оттенък ирония в гласа си. — Ти също се пази. Както знаеш, с гоблините шега не бива. Стой нащрек. Не спи на кораба. Не пали огньовете.

— Повярвай, спомням си арената на Замъка на четирите вихъра. Нямам желание отново да кръстосвам мечове с тях.

— Това е добре, защото тук не е арена и няма правила. Биха се нахвърлили отгоре ти като армия мравки.

— Късмет.

— На теб също. Погрижи се корабът да е готов за връщането ни. Бил съм на достатъчно мисии с Ройс, за да знаая, че когато пътуването дотам е бавно, обратният път обикновено е бясна надпревара.

Руините на града започваха край водата, макар това да не бе очевидно, докато не напуснаха плажа и не навлязоха по-навътре в сушата, където перспективата бе по-широка. Големите каменни парчета бяха част от строшените мраморни стълбове, някога издигали се на височина сто фута. Узнаха това, когато намериха три още непокътнати колони, макар запазването им да представляваше истинско чудо.

Откриха пътя, за който Олрик и Моувин споменаха. Водеше началото си от нозете на два каменни лъва. Всеки от тях се издигаше на двеста фута, макар величието на единия да бе намалено от падналата му глава. Озъбената муцуна и развятата грива на другия компенсираха и другаря му.

— Имперските лъвове — промърмори Майрън, когато поеха в сянката им. Ройс поспря, за да запали фенера си.

— Виждала съм ги преди — прошепна принцесата, отметнала назад глава. — В сънищата си.

— Какво знаеш за това място, Майрън? — попита Ройс, вдигайки фенер, за да се взре в лабиринта натрошени камъни и руини.

— Кой автор би желал да чуеш? Антън Булард има превъзходна монография върху древните текстове, както и...

— Съкратено, ако обичаш.

— Добре. Ами, според легендите, това някога е било дребно селце, дом на фермерска дъщеря на име Персефона. Живеели в страх от елфите, които опожарявали околните села, избивайки до крак цялото им население — мъже, жени и деца. Селото на Персефона било на ред, но тогава се появил мъж на име Новрон. Той се влюбил в нея и се заклел да я спаси. Помолил я да напусне селото, но тя отказала, затова той решил да остане и да я защити.

— Той събрал мъжете и отблъснал елфическата атака, спасявайки селото. Разкрил се като Новрон, синът на Марибор, изпратен да защити децата му от алчността на чедата на Феррол.

— След много битки Новрон разгромил елфите в битката при Авемпарта и се възцарил мир. Искал да построи столица за империята си и дом за своята съпруга. Макар че владеел обширни земи, Персефона отказала да напусне селото си. Именно там Новрон построил града си, наричайки го Персепликуис — *градът на Персефона*.

— През годините той се разраснал до най-големия град в света. Записано е, че се простирал на пет мили, приютил прословут университет и библиотека. От всички краища на империята идвали учени. Там се намирал и имперският дворец — храмове, градини и паркове. В града имало фонтани с чиста вода и бани, където гражданите можели да се къпят в затоплени басейни.

— Персепликуис приютявал и имперската администрация — обширна система длъжности, администриращи империята, управляващи икономиката, социалните и политическите институции. Имало и такива, отговорни за отстраняването на потенциални дисиденти, престъпници и корумпирани чиновници. Естествено, тя била седалището и на Тешлорската гилдия и Цензарския съвет — имперските рицари и магьосниците, които съветвали и защитавали императора.

— Благодарение на бюрокрацията си императорът контролирал всички — от гори до мини, хамбари, корабостроителници и фабрики за платове. Корупцията била държана под контрол с назначаването на повече от един управител и честата им смяна. Никога не назначавали

местни хора, които биха могли да имат връзки с администрираните. Дори проституцията била регулирана от империята.

— В Персепликуис били съсредоточени несметни богатства. Център на имперската търговия, обгръщаща цял Апеладорн, достигаща чак до екзотичните западни земи и на север до Естрендор, градът гъмжал от богато облечени търговци, а пътищата му били легендарни. Били широки, с настилка от добре положени камъни, идеално равни, простиращи се във всички посоки. От двете им страни били засадени дървета, за да пазят сянка. Били добре поддържани и надлежно маркирани. На равни интервали имало кладенци и заслони — за облекчение на пътуващите.

— Няма глад, престъпления, болести. Няма отбелязани засушавания, нито наводнения, нито дори слани. Храната винаги била в изобилие, нямало бедни.

— Разбирам към какво се стремят империалистите — отбеляза Олрик.

— Което просто идва да покаже колко глупави могат да бъдат хората — рече Гаунт. — Без глад, без засуха, без болести, без бедни? Шансът това да се случи е толкова голям, колкото...

— Колкото ти да станеш император? — попита Ройс.

Гаунт се навъси.

— И какво трябва да търсим? — запита крадецът.

Майрън поклати глава.

— Не зная — отвърна той и погледна към Ариста.

— Гробът на Новрон — каза им принцесата.

— О — Майрън засия. — Трябва да се намира под двореца в центъра на града.

— Има ли как да го различим?

— Представлява огромна бяла сграда с купол от чисто злато — отвърна вместо него Ариста, спечелвайки си няколко изненадани погледа. — Предполагам.

Майрън кимна.

— Правилно предположение.

Движеха се както преди: Ройс отпред, както винаги избързал, изследващ сенки и цепнатини, а светлината му се поклащаше. На известно разстояние го следваха Моувин и Олрик по начин, напомнил на Ейдриън за лов на лисици. Ариста и Майрън крачеха заедно,

оглеждайки се с голям интерес. След тях вървяха Магнус и Дигън, често шептейки. Процесията отново завършваше с Ейдриън, който редовно се озърташе назад. Вече му липсваха Уайът и Елдън.

Следваха пътя, който се виеше край срутени скали, докато накрая достигнаха великолепно павирана улица. Всеки камък от настилката бе оформен като шестоъгълник и лежеше на мястото си със смайваща точност. Тук най-сетне могилите от каменни отломки свършваха, което им позволяваше да гледат ширналия се пред тях древен град.

Огромни сгради от розов и бял камък, понесли белезите на времето, не бяха изгубили от красотата си. Това, което моментално привлече вниманието на Ейдриън, бе височината им. Колони и арки се извисяваха на стотици футове в небето, поддържайки великолепно украсени антаблемани и фронтони. Гигантски куполи от лъскав бронз и сгради с диаметър над сто фута безпрекословно спечелиха мястото на най-големите съзирани от него постройки. Колонади, понесли редици сводове, се простираха на стотици ярдове като прости декорации, застанали пред стените. Статуи на неизвестни люде бяха издялани с такава прецизност, сякаш всеки миг щяха да се раздвижат. Те украсяваха замлъкналите фонтани, пиедестали и фасади.

Величието на града спираше дъха. Смайващо бе и състоянието му. Всяка сграда, всяка колона, всеки камък изглеждаха сякаш паднали от много високо. Каменни блокове се бяха разместили — някои невъобразимо, извивайки се така, че привидно кацането на едно врабче щеше да предизвика срутване. Разрухата не бе равномерна, нито следваше определена схема. Някои сгради се бяха лишили от цели стени, а други бяха раздвижили само няколко камъка. Един пазар беше непокътнат — метли стояха изложени за продан. Грънчарска сергия предлагаше няколко непокътнати глинени урни, чийто керамичен червено-жълт блясък бе помрачен само от слой прах. От лявата страна на улицата, пред разтрошена четириетажна сграда, лежаха три скелета, все още облечени, но одеждите им изгнили.

— Какво е станало? — попита Гаунт.

— Никой не знае със сигурност — отвърна Майрън. — Макар да има много теории. Теодор Бриндъл твърди, че това бил гневът на Марибор заради убийството на неговата кръв. Деко Амос Упорития открил доказателства, че е дело на цензарите, по-конкретно на магьосника Есрахаддон. Професор Едмънд Хол, по чиито дири вървим

сега, смята, че е било природно бедствие. След като прекосил соленото море и видял състоянието на града, в дневника си отбелязва, че древният град се намирал над голяма солна кухня, която се срутила при разтапянето ѝ от внезапно нахлуване на вода, което причинило срутването на града. Има и други, по-съмнителни теории, като например демони, дори и един слух за джуджетата, които го направили от злоба.

— Ба! — присмя се Магнус. — Човеците винаги обвиняват джуджетата. Изчезва бебе — джуджето е откраднало. Принцеса избягва с втория син на някой крал — джудже я примамило в дълбока тъмница. А когато я сварят с принца, той я бил спасил!

— Крал е наръган в гръб в собствения си параклис, кулата на принцеса е превърната в смъртоносен капан — обади се отпред Ройс.

— Приятели биват предадени и заключени в затвор — да, разбирам изненадата ти. Откъде изобщо им идват подобни абсурдни мисли?

— Проклети елфически уши — каза Магнус.

— Какво? — шокирано запита Гаунт. — Ройс е елф?

— Не, не е — рече Олрик. Погледна през рамо. — Или?

— Защо не го попиташ? — отвърна Ариста.

— Ройс?

Поклащащата се светлина спря.

— Не смятам, че сега е времето и мястото за обсъждане на произхода ми.

— Гаунт поде. Аз само питах. Не приличаш на елф.

— Защото съм *мир*. Само отчасти съм елф, а тъй като никога не съм срещал родителите си, повече не мога да кажа.

— Отчасти си елф? — каза Майрън. — Това е чудесно. Не мисля, че съм срещал елф някога. Макар че съм срещал теб, така че може да съм срещал и други, без да го зная. Но все пак е вълнуващо, нали?

— Това проблем ли ще бъде? — обърна се Ройс към краля. — Възнамерявате да се усъмните във верността ми?

— Не, не, нямаше — отвърна Олрик. — Ти винаги си бил верен слуга...

Ейдриън се придвижи напред, чудейки се дали връщането на кинжала е било добра идея.

— Слуга? Верен? — попита Ройс с тих и мек глас.

Това никога не е добър знак, помисли си Ейдриън:

— Ройс, трябва да продължим.

— Абсолютно — отвърна той, взирайки се право в Олрик.

— Какво толкова казах? — попита кралят, след като Ройс отново продължи напред. — Аз само...

— Замълчете — каза му Ейдриън. — Простете, Ваше Височество, но просто спрете. Той все още може да ви чуе, само ще влошите нещата.

Олрик сякаш щеше да заговори отново, но се намръщи и замълча. Ариста му хвърли съчувствен поглед.

Продължиха мълчаливо, следвайки светлината. Понякога Ройс им прошепваше да спрат и те тихо изчакваха, напрегнати и разтревожени. Тогава крадецът се връщаше и отново поемаха напред.

Излязоха на много по-широк булевард. Сградите станаха по изтънчени, по-високи, често с фасади от колони. По алеята се издигаха стълбове — издължени монолити, покрити с изгравирани изображения на мъже, жени и животински фигури. Една много голяма сграда се бе срутила изцяло, принуждавайки ги да се катерят по планина отломки. Изчакването бе напрегнато, тъй като тежестта им бе достатъчна да размести разхлабените каменни блокове с големината на къща. След промъкването и пълзенето през мрачни дупки почивката след преминаването бе приветствана от всички.

Седнаха на огромно мраморно стълбище, което сега не отвеждаше наникъде. Оглеждаха главния градски път. Всяка постройка беше висока, издигната от изящно изсечен камък, обикновено бял мрамор или розов гранит. По улицата имаше фонтани. Взирайки се, Ейдриън можеше да си представи време, в което деца са тичали по улицата, блискали са се във фонтаните и са се люлеели на копието, което една статуя бе протегнала. Почти можеше да види пъстрите навеси, пазарите, тълпите. Музика и ароматът на екзотични храни сигурно са изпълвали въздуха, подобно на Дагастан, само дето тук улиците бяха чисти, а въздухът — прохладен. Какво прекрасно място ще да е било, какво чудесно време да си живял.

— Библиотека — прошепна Майрън, вперил очи във висока кръгла сграда и малък купол, крепен от колонада.

— Откъде знаеш? — попита Ариста.

— Пише — отвърна монахът. — Там отгоре: „Имперско хранилище на знание и тонове“. Поне грубо преведено. Предполагам не бих могъл...

Той замлъкна, а очите му бяха изпълнени с надежда.

— Отидеш ли там, няма да успеем да те откъснем — рече Ейдриън.

— Трябва да лагеруваме и все още не знаем нищо за рога — отбеляза Ариста. — Ако Майрън може да открие нещо...

— Аз ще поогледам — каза Ройс. — Ела, Ейдриън. Останалите чакайте тук.

Точно както при мисия, Ройс обиколи библиотеката два пъти, внимателно изучавайки входовете и изходите, преди да пристъпи към двете масивни бронзови врати, всяка от които изобразяваше част от сцена — мъж подаваше свитък и лавров венец на младеж наскоро разгорещена битка. В горния десен ъгъл Ейдриън зърна река и позната кула до водопад. Вратите бяха разкривени и извити, носейки белези от голям чук.

Ейдриън бавно и тихо изтегли един меч. Ройс покри фенера, сетне отвори и се промъкна вътре. Едно от множеството правила, които Ейдриън бе научил още от самото начало, бе никога да не следва Ройс в стая.

Точно така се бяха объркали нещата в Ерванон.

Ройс се бе промъкнал в Короносната кула деликатно като молец. Но за разлика от миналата нощ, сега стаята не беше празна. Свещеникът не бе усетил Ройс, но тогава Ейдриън нахълта. Мъжът изкрещя. Двата бяха затичали — Ройс на едната страна, Ейдриън на другата. Ейдриън извади късмет. Стражниците дотичаха откъм страната на Ройс. Докато го преследваха и поваляха на земята, Ейдриън стигна до въжето. Беше в безопасност. Трябваше само да се спусне, да вземе коня си от гъсталаците и да се отдалечи. Ройс точно това го очакваше да стори, така би постъпил на негово място, но тогава не го познаваше.

Ейдриън чу трите потропвания от вътрешността на библиотеката и като грабна фенера, се промъкна вътре. Бе тъмно, посрещна го ужасна смесица миризми. Доминираше вонята на изгоряло дърво, но по-острата миризма на разложение успяваше да се пребори за ноздрите. Някъде в мрака чу Ройс да казва:

— Чисто е, пали.

Ейдриън отвори фенера, за да разкрие обгоряла стена. Овъглена и изпълнена с купчини пепел, залата пак съумяваше да бъде по-красива от всичко, което Ейдриън бе виждал. Високи четири етажа, обгръщащите го стени представляваха възхитително изработени редици мраморни аркади. Колони поддържаха касетъчния купол и огромните арки, които свързваха аркадите една с друга. По ръба колонадата от бял мрамор бе осеяна с бронзовите статуи на дузина мъже, всяка от които трябва да беше поне двадесет фута. От пода изглеждаха с естествена големина. Огромни златни полилеи висяха наоколо. Почернелите останки от маси оформяха кръгова поредица бюра, подредени около централното такова. Долната част на купола представляваше фреска, изобразяваща великолепно сцени, а останалото, изработено от стъкло, сега лежеше на късове върху мозаечния под.

В центъра на стаята, близо до служебното бюро, имаше само един обитател. Заобиколен от няколко обгорени книги, пергаменти, пера, три фенера и масленица, старецът лежеше по гръб, отпуснал глава върху раница, а краката му бяха увити в одеяло. Подобно на Бърни, мъжът бе мъртъв. И пак по подобие на Бърни Ейдриън го разпозна.

— Антън Булард — рече той, коленичейки край тялото на възрастния човек, с когото се бе сприятелил в Калис. Смъртта не го бе обезобразила колкото Бърни — тук нямаше раци. Булард, приживе блед, сега бе сивкавосин, с въсъхен цвят на лицето. Бялата му коса бе сплъстена, а очилата все още стояха на крайчеца на носа му.

— Бърни беше прав — каза му Ейдриън. — Ти не оцеля, но той също не го стори.

Боецът уви стареца с одеялото и двамата с Ройс го изнесоха навън под една купчина камъни. Вонята остана, но не бе толкова силна.

Когато останалите се появиха, по лицата им се четеше разочарование, най-вече по това на Майрън. Умората надви и всички свалиха раници, докато Ройс отново заключваше.

Монахът вдигна глава, оглеждайки редиците и множеството пътеки, край които някога са стояли книги, а сега имаше само купчини пепел. Ейдриън забеляза, че ръцете на Майрън потрепват.

— Ще останем тук за няколко часа — каза Ройс.

— Тук? — попита Гаунт. — Вонята е ужасна, въглени и нещо друго... Каква е тази отвратителна...

— Намерихме тяло — уведоми ги Ейдриън. — Друг член на последния отряд на патриарха, от същата група като Бърни, от „Предвестник“... и приятел. Изнесохме останките му навън.

— Беше ли обгорен? — изплашено попита Майрън.

— Не — Ейдриън постави ръка на рамото му. — Не мисля, че тук е имало хора, когато е избухнал огънят.

— Но е била опожарена наскоро — рече монахът. — Нямаше да мирише така след хиляда години.

— Може би нашата чародейка може да направи нещо по въпроса с вонята? — запита Гаунт.

Това му спечели сурови погледи от Ейдриън, Олрик и Моувин.

— Какво? — продължи Дигън. — Още ли ще го отбягваме? Тя е магьосник, заклинател, чародей, вещица — вие си изберете. Ако щете ме пребийте до несвяст, но след преживяното на кораба не можете да отречете този факт.

Олрик закрачи към Гаунт със заплашително изражение и положена върху меча ръка.

— Не — спря го Ариста. — Той е прав. Няма смисъл да се преструваме. Предполагам че съм... *чародейка* ли каза? Не звучи зле — при тези думи робата ѝ засия още веднъж и мистична бяла светлина изпълни залата с красив блясък, сякаш луната бе изгряла сред тях.

— Така е най-добре — всичко да се знае и да се казва открито от всеки. Ройс е елф, Ейдриън е тешлор, Моувин е граф и тек'чински фехтовчик, Олрик е крал, Майрън е монах с непогрешима памет, Магнус е джуджешки майстор на капани, Дигън е Наследникът на Новрон, а аз съм чародейка. Но наречеш ли ме вещица още веднъж, обещавам ти, че ще прекараш остатъка от пътуването под формата на жаба в джоба ми. Ясно?

Гаунт кимна.

— Добре. Сега на въпроса. Изтощена съм, така че ще трябва да се примириш с миризмата.

И Ариста се отпусна на земята, увита в одеяла, затваряйки очи. Блясъкът на одеждата ѝ започна да угасва, докато не изчезна напълно. Останалите последваха примера ѝ. Някои хапнаха малко или отпиха

глътка вода, преди да отпочинат, но никой не заговори. Ейдриън разкъса нова дажба, изненадан колко малко са му останали. Щеше да е добре да намерят рога по-скоро, иначе щяха да свършат като Булард.

Какво ли му се е случило?

С този въпрос се унесе.

* * *

Ейдриън усети сръчкване и отвори очи, за да види рошовата коса на Моувин надвиснала над себе си.

— Ройс ми каза да те събудя. Твой ред е да дежуриш.

Боецът се изправи замаяно.

— Колко дълго и кого да събудя?

— Ти си последен.

— Последен? Но аз току-що заспах.

— Хъркаш от часове. Дай ми възможност и аз да дремна.

Ейдриън обърса очи, чудейки се как най-добре да прецени отминаването на един час. Потръпна. Винаги му беше студено след събуждане, преди кръвта да се раздвижи. Хладният подземен въздух с нищо не допринасяше. Уви одеялото около раменете си и се изправи.

Всички лежаха като увити в одеяла трупове — тъмни вързопи на пода. Бяха смели натрошеното стъкло настрана и то сияеше в кръг около тях. Фенерът все още светеше. Недалеч от мястото, където бяха намерили Булард, стоеше свит Майрън, вдигнал качулката на расото си.

— Не ми казвай, че си будувал, за да четеш — прошепна Ейдриън, настанявайки се до него сред купчините хартия и пергаменти, които Майрън бе подредил спретнато.

— О, не — отвърна монахът. — Бях до Моувин, когато Олрик го събуди. Просто не можах да заспя отново, не и тук. Тези пергаменти — той взе няколко — са били написани от Антън Булард, знаменит историк. Открих ги пръснати наоколо. Бил е тук. Смятам, че той е този, който е умрял.

— Казваше, че забравял всичко, освен ако не си го запише.

— Антън Булард? — Майрън изглеждаше смаян. — Срещал си го!

— Пътувах за кратко заедно с него в Калис. Приятен старец, в много отношения приличащ на теб.

— Той е авторът на „История на Апеладорн“, забележително произведение. Това бе книгата, която записвах, когато дойдохте онази нощ в абатството — Майрън повдигна пергаментите, подавайки ги на Ейдриън. — Краката му били счупени. Оставили са го тук с малко храна и вода и фенер. Бележките му са немарливи, редовете се преплитат. Мисля, че ги е писал в тъмното, за да спести масло за четене, но повечето от тях разчетох. Бил е с трима други: доктор Леви, Бърни — когото погребяхме — и страж Траник, който предполагам е бил техният водач. Антън не бе особено доволен от него. Имало е и мъж на име Стаул, но той умрял преди да отпътуват.

— Да, и не го познавахме. Какво се е случило?

— Очевидно са получили „Предвестник“ от някакъв военачалник на име Ер Ан Дабон. Той им уредил и гоблински гид, който да ги отведе до града. Всичко било добре, макар и леко напрегнато, докато не стигнали в тази библиотека. Тук те открили доказателства, че на това място е загинал предишният отряд. Споменава имената на сър Грейвин Дент, Рентинуал, Мат и Боулс.

— Значи *все пак* са били те.

— Очевидно са се барикадирали вътре, но вратите били разбити. Групата на Булард открила екипировката им, кървави петна и множество гоблинови стрели — но не и тела.

— Нямало е и как.

— Антън предложил да го оставят да чете, докато останалите търсят рога.

— Значи библиотеката...

— Е била непокътната, перфектна, ако трябва да използвам думите на Антън Булард, пълна с хиляди и хиляди книги. Казва: „Вероятно има сто тома за птиците — само за птиците — а над тях други сто за имперските мореплавателни отрасли. Последвах една пътека до виещото се месингово стълбище, което отвеждаше до друг етаж, като таван, изпълнен с архиви за града — раждане, смърт, титли, промяна на собственост — удивително!“

— Какво се е случило?

— Траник я подпалил — каза Майрън. — Трябвало да държат Антън през това време. Сетне той отказал да продължи. Траник счупил

краката му, за да не му позволи да избяга и го оставил тук, ако им потрябва за някакъв въпрос.

— Спасил е тези от пепелта — посочи към малката купчинка от пет книги. — Живял е тук почти пет месеца. Накрая, когато маслото свършило, се опитвал да напипа буквите с върховете на пръстите.

— Не пише за останалите?

— Не, но изглежда е осъзнал нещо от изключителна важност. Започнал е да пише за това, но трябва да е било след като маслото му е свършило, а подозирам, че гладът също си е казвал своето. Почеркът му е отвратителен. Написал е нещо за предателство, за убийство и нещо, което нарича Голямата лъжа, но единственото, което е написал ясно, е фразата „*Моуиндули от Миралийт*“, подчертана три пъти. Останалото е нечетливо, макар да продължава още десет страници и да има много удивителни знаци. Само последният ред е ясен. „Такъв глупак съм бил, такива глупаци сме всички.“

— Някаква представа кой е този Марули от Мирулит?

— Мо-у-и-нду-ли, Ми-ра-лийт — поправи го монахът. — Миралийт е — или по-скоро е било — едно от седемте елфически племена.

— Седем племена?

— Да, Булард е писал за тях в първата си книга. Имало е седем племена, получили названията си от предците, които ги основали. Асендуайр, прословути ловци; Гуидри, земеделци; Миралийт, магьосници; Инстария, воители; Ейлиуин, зидари; Нилиндд, занаятчии и Умалин — жреците на Феррол. Всеки знае, че Феррол първо създал елфите. Хиляди години само те и създанията на Муриел живеели на лицето на Елан. Булард открил, че още от самото начало е имало противоречия. Някога елфи са воювали срещу елфи, клан срещу клан. Съществувал е спор между Инстария и Миралийт и...

Ариста потръпна в съня си и извика задавено.

— Така е цяла нощ — каза му Майрън.

Ейдриън кимна.

— Каза ми, че сънувала кошмари, но аз мисля, че това не са обикновени сънища.

Боецът я наблюдаваше и усети ръка да докосва неговата. Повдигайки глава, видя монахът да се усмихва тъжно.

Ейдриън отдръпна ръка.

— Най-добре да разбудя останалите.

Майрън кимна, сякаш бе разбрал повече, отколкото Ейдриън бе искал да каже.

ГЛАВА 16

БЯЛАТА РЕКА

Майнс бе убеден, че по-голямата част от десетте му години — скоро щяха да станат единадесет — бяха прекарани с вкочанени крака. Дори подарените от императрицата дебели вълнени наметала, шапки, ръкавици, ботуши и шалове не бяха в състояние да устоят на немилостивите вихри. Пръстите му все така бяха безчувствени, трябваше да свива юмруци, за да запази движението на кръвта.

Това трябва да е най-студената зима от сътворението на света. Ако влагата в очите ми замръзне, дали ще мога да премигвам?

Стоеше с кофа в ръка и удряше по реката със замръзналите си крака — стегната като камък. Не чу пропукване, нито бълбукането на течност, процеждаща се под повърхността. Отново нямаше да има вода, което означаваше поредният мизерен ден с топене на сняг под туниките. Ейдриън им бе наредил да не палят огън и Ренуик бе неотстъпчив. Задачата беше неприятна, но трябваше да я свършат. Майнс не бе сигурен колко дълго могат да изкарат конете без вода.

Липсата на тази течност не беше единственият конски проблем. Макар момчетата да ги бяха прибрали плътно един до друг в заслона от гъсталаци и борови клонки, студът все още измъчваше животните. По гърбовете им се образуваше лед, висулки стърчаха от ноздрите им, а тази сутрин Майнс бе видял два от конете да лежат на земята. Единият издишваше малки облачета на ужасяващо дълги пресекулки. Другият изобщо не изглеждаше да диша. Лежащите бяха онези от външната страна — които бяха изложени на най-много вятър.

Голямото замръзване, както го бе нарекъл Кайн, бе настъпило преди три дни и се бе случило през нощта. Предния ден бяха търчали наоколо сред топлите слънчеви лъчи, играейки на гоненица без шапки или шалове. Тогава небето бе посивяло и задуха ледовит повей. На сутринта Елбрайт се бе върнал от реката с новините, че само тясно поточе течало в средата на коритото. А на следващия ден тя бе

замръзнала изцяло — заменена от гладка белота. Следобяд бе започнал да вали и сняг, снежинките не по-едри от зрънца пясък.

Петте момчета се бяха подслонили под една зеленика. Когато настъпи заледяването, те допълнително разкопаха убежището си и построиха заслон, като покриха отвора с борови клони.

След Голямото замръзване времето минаваше бавно. Заради студа излизаха навън само да се облекчат. Бяха се забавлявали единствено когато Бранд беше открил *номера*. Бе измръзнал и проклинайки, се бе изплюл. Беше толкова студено, че хрчката му замръзна с пропукване във въздуха. Бяха прекарвали следващите няколко часа в опити да видят кой ще съумее да изпука най-силно. Кайн бе най-добър, но него винаги го биваше в плюенето. Колкото и забавно да бе това им занимание, то прогони скуката само временно. Докато леденият вятър не спираше, а температурите продължаваха да падат, Майнс се зачуди колко още ще трябва да останат.

Трябваше да се върне в Бърлогата — както наричаха снежната си пещера — но вместо това проследи с поглед бялата пътека, която се простираше на север и на юг като бляскав кристален път. Опитваше се да види дали някоя част бе незаледена. Вероятно имаше място, на което течението не бе допуснало леда. Диреше промяна в цвета, но навсякъде белотата се простираше непрекъсната. Но все пак нещо привлече вниманието му. Далеч на север зърна движение.

Дълга сива линия прекосяваше реката. Бяха хора, високи и стройни, облечени в еднакви плащове. Гледката го удиви и той се зачуди дали не вижда призраци, защото спокойният зимен въздух не бе нарушен от никакъв звук. Майнс стоеше и се взираше, но едва при проблясъка на броня осъзна какво вижда. Догадката го осени моментално, сякаш той беше политнала във въздуха плюнка.

Елфи!

Участниците в призрачната кавалкада крачеха по трима, прекосявайки реката като фантоми. Яздеха на коне, които Майнс дори и от това разстояние можеше да види, че превъзхождаха човешките. С широка гръд, дълги уши, гордо извити вратове и копита, които по-скоро танцуваха, отколкото стъпваха, животните изглеждаха неземни. Юздите и покривалата им бяха украсени в злато и коприна, сякаш животните бяха по-възвишени и от най-благородния човешки крал.

Ездачите им носеха златни шлемове и носеха копия със сребърен банер, леещ се из въздуха.

До ушите му достигна музика — дива, непостоянна, но красива евфония, която заплени духа му и го накара неволно да пристъпи крачка напред. Към нея се присъединяваше великолепен хор гласове. Напомняха на Майнс за флейти и арфи. Пееха на неразбираем за момчето език, но не му и трябваше да го разбира. Мелодията и жаловитата красота на звука го заплениха. Не след дълго музиката затихна, изчезвайки заедно с елфите.

— Майнс! — чу Елбрайт и усети ръце да го разтърсват. — Тук е! Малкият идиот е заспал на леда. Събуди се, глупако!

— Какво прави чак тук? Открих кофата половин миля по-нагоре — гласът на Кайн бе по-далечен и задъхан.

— Почти се мръква. Трябва да го приберем. Аз ще го нося. Ти изтичай и кажи на Ренуик да накладе огън.

— Знаеш какво ще каже той.

— Не ми пука. Не го ли сгреем, ще умре.

Разнесоха се звуците на стъпки в снега, звуци на неотложност и страх, но Майнс не се интересуваше. Намираше се в безопасност, беше му топло и все още чуваше музиката да се носи в главата му, зовейки.

* * *

В лагера Кайн завари само Бранд — Бранд Храбривия, както обичаше да се нарича той. Силни думи за момче на тринадесет, но никой не го подлагаше на съмнение. Бранд бе оцелял в бой с ножове, а това беше нещо, за което никой от тях не можеше да претендира.

— Трябва да запалим огън — рече Кайн, връщайки се в Бърлогата. — Открихме Майнс и той е почти умрял от студ.

— Ще взема подпалки — отвърна Бранд и изтича навън.

Кайн взе огнивото от запасите, които не бяха докоснали, и разчисти място пред убежището. След минути Бранд се върна с парче брезова кора, стиска кафява трева, сухи клонки и дори малко заешка козина. Исипа съкровищата и отново се отдалечи. Кайн зърна Елбрайт, понесъл Майнс на гърба си. Главата на дребосъка се

поклащаше с всяка стъпка. Напомняше му на елените, които ловците донасяха.

Елбрайт рече:

— Направи легло, сложи много клонки — натручай ги — трябва да го сгреем.

Кайн кимна и изтича навън край конете — още два лежаха на земята. Навлезе в горичка от смърчове, където накъса клони. Ръкавиците му станаха лепкави от смолата. След четири тура Майнс вече разполагаше с дебело легло.

Елбрайт бе запалил малко пламъче в парчето кора. Ръкавиците му бяха на снега до него. Голите му пръсти бяха червени, често дъхваше върху им или се удряше по бедрото.

— Пръстите се вкочаняват за секунди.

— Какво правите? — рече Ренуик, изкачвайки се по склона от юг.

След като Майнс не се бе завърнал с вода, всички се бяха отправили да го търсят в различни посоки. Ренуик бе взел южния бряг на реката и се завърне едва сега, когато небето помрачняваше, а температурите падаха рязко.

Макар също да бе сирак, Ренуик не бе част от бандата им. Живееше в двореца, където баща му някога прислугваше. Обикновен паж, той бе служил като оръженосец на Ейдриън по време на турнира. Всички момчета бяха впечатлени от Ейдриъновото представяне на фестивала и тази възхита се пренасяше и върху Ренуик. Той бе и по-голям — вероятно една или две години по-възрастен. За разлика от тези на останалите, неговите дрехи му бяха по мярка, дори бяха в тон.

— Ще запалим огън — каза му Елбрайт, докато подхранваше пламъчето с клечки. — Открихме Майнс на леда. Измръзнал е до смърт.

— Не можем да накладем огън. Ейдриън...

— Искаш да умре ли?

Ренуик погледна към разрастващите се пламъци и издигащите се снопове бял дим, сетне към Майнс, легнал върху клонките. Кайн виждаше борбата, разразяваща се в оръженосеца.

— Той е най-добрият ми приятел — рече Кайн. — Моля те.

Ренуик кимна.

— Става тъмно. Пушекът няма да се вижда, но трябва да прикрием светлината. Да струпаме снежните стени по-високо. Да му се не види, наистина е студено.

Бранд се върна с още дърва, по-големи клонки и дори парчета от пън. Бузите и носът му бяха червени, около носа и устата се бяха образували кристалчета.

— Дръжте го буден — рече им Елбрайт, докато се грижеше за огъня като за живо същество. — Ако заспи, ще умре.

Кайн разтърси Майнс и дори го зашлеви през лицето, но момчето изглежда не забеляза. Междувременно Ренуик и Бранд издигнаха по-високо стените, което не само обгърна светлината, но и връщаше топлината. Елбрайт подклаждаше огъня, говорейки му като на новородено.

— Хайде, бебче, изяж тази клонка. Папай, точно така. Браво. Вкусно е, нали? Изяж цялата. Ще те засили.

Бебокът на Елбрайт порасна в голям огън и скоро сковаващият студ отстъпи. За пръв път в течение на дни се сгряваха истински. Краката и пръстите на Кайн започнаха да го болят, а бузите и върхът на носа му горяха.

Вън от снежната им пещера се спускаше мрак, станал по-черен и контраст със светлината на огъня. Ренуик взе котле, напълни го със сняг и го сложи край огъня да се топи. Елбрайт не му позволи да го постави отгоре. Седяха мълчаливо, заслушани в дружелюбното прашене на огъня.

Скоро подслонът се сгря толкова, че Елбрайт махна шапката си и дори плаща. Останалите последваха примера му, като Кайн покри Майнс със своята наметка.

— Сега можем ли да ядем? — попита Бранд.

Ренуик бе въвел строг ред — разпределяха храната си и се хранеха заедно, за да са сигурни, че всеки е изял полагащото му се. Подобно на чашите с вода, държаха храната си под туниките, тъй като това бе единственият начин да я спасят от замръзване.

— Предполагам — отвърна пасивно Ренуик, но изглеждаше не по-малко гладен от останалите.

Бранд извади парчето си осолено свинско и го постави близо до огъня.

— Тази вечер ще ям гореща храна.

Останалите го последваха и скоро мирисът на печено месо изпълни пещерата. Всички изчакаха да видят колко дълго ще удържи Бранд, а то не беше дълго. Скоро всички впиваха зъби в месото, примлясквайки доволно.

Насред пиршеството Майнс се събуди.

— Вечеря?

— Ти си жив! — възкликна Кайн.

— Не изяждате моя дял, нали?

— А трябва! — викна му Елбrait. — Дребен идиот. Какво те прихвана да дремеш на леда?

— Заспал съм? — изненадано рече Майнс.

— Не помниш ли? — запита Кайн. — Открихме те да хъркаш свит на реката.

— Трябва да благодариш на Марибор — додаде Елбrait. — И какво правеше толкова на север?

— Гледах елфите.

— Елфи? — попита Ренуик. — Какви елфи?

— Видях ги да прекосяват реката, цяла редица.

— Нямаше елфи — обяви Елбrait. — Сънувал си.

— Не, видях ги да яздят. Свиреха прекрасна музика. Заслушах се и...

— И?

— Не зная.

— Ами беше заспал — каза му Елбrait. — И ако не те бях чул да хъркаш, вече да си мъртъв.

— Да, нали? — промърмори Ренуик, загледан в мрака. — Елфите — каза, че били на коне? Нямаше пеши? А коли?

— Не, нямаше коли, само елфи на коне, красиви коне.

— Какво има? — попита Елбrait.

— Не е видял армията на елфите.

— Зная това — отвърна Елбrait с кикотене. — Било е просто сън.

— Не — не е било — поправи го Ренуик. — Видял е елфи, но не армията. Това е било само разузнавателен патрул. Чух рицарите да говорят — елфическата армия пътува нощем, но никой не ги е виждал и никой не знае защо, но аз мисля, че вече знам.

Всички погледнаха към Майнс.

— Той щеше да е мъртъв — каза Елбрайт, кимвайки. — Но това означава, че армията... сега е нощ!

Погледнаха към огъня, който бе стопил половин фут от снега, така че гореше в своя собствена дупка. Елбрайт го угаси. Огънят изсъска и снегът погълна пламъците. Всички се заеха да зариват въглените, докато не се натрупа малка могила, от която стърчаха клечки и трева.

Никой не каза дума, докато пипнешком търсеха ръкавиците и наметалата си. Тишината висеше във въздуха. Тъй като бе зима, не очакваха да чуят птици или жаби, но сега дори и вятърът не помръдваше. Липсваше постоянното шумолене на оголели клони, както и пропукванията.

Надникнаха навън, внимателно подавайки глави над прикритието. Не видяха нищо.

— Те са там — прошепна Ренуик. — Прекосяват замръзналата река и се промъкват към Акуеста от юг. Трябва да ги предупредим.

— Искаш да отидем *там*? — невярващо попита Елбрайт. — Където са те?

— Трябва да опитаме.

— Мислех, че трябва да останем тук и да пазим конете.

— Да, но също трябва и да предупредим града. Аз ще ида. Вие останете тук. Елбрайт, ти командваш. Обясни на Ейдриън защо съм напуснал — докато говореше, юношата се зае да си приготвя багажа. — Не палете огън. Стойте вътре и...

Той поспря за миг, сетне каза:

— Ако чуете музика, запушете си ушите.

Никой не каза дума, когато той се измъкна навън. Всички гледаха как той нервно се приближава към конете. Избра онзи най-близо до средата и го оседла. Когато се отдалечи, наоколо остана само дълбоката тишина на студената зимна нощ.

ГЛАВА 17

ПАРАДНИЯТ МАР

Отрядът бе спрял отново. След напускането на библиотеката напредваха мъчително бавно, тъй като Ройс постоянно се спираше. Понякога ги принуждаваше да изчакват с часове, както им се струваше, докато той разузнава напред, оставяйки ги да седят сред отломките. Този път ги бе оставил напред нещо, което представляваше алея, обгърната от високи сгради. Ариста въздъхна и се облегна на една стена. Някой пред нея бе стъпил върху парче плат и отпечатъкът се очертаваше върху синьо-зелен фон. Тя се наведе, издърпвайки флаг изпод мръсотията. Бе малък, от онези, които хората размахват на празненства. Поглеждайки нагоре, принцесата зърна прозорец, от който висеше стар и избледнял банер: „Весело основание!“

— Какво пише там? — обърна се тя към Майрън, макар да беше убедена, че вече знае.

— Честито основаване — отвърна монахът.

Близо до мястото, където бе намерила флага, зърна малък предмет. Навеждайки се отново, тя вдигна медна брошка във формата на буквата П. Сега повече от всякога ѝ се искаше да си припомни последния сън, но колкото повече се опитваше да напегне памет, толкова по-смътен ставаше споменът.

Ройс се върна, давайки им знак да продължат, сетне ги поведе в кръг отново на булеварда. Тук започнаха да виждат скелети. Бяха на групи по двама и трима, строполени на земята, сякаш бяха умрели на място. Единственият начин да се определи бройката бе с преброяване на черепите в купчините. Докато напредваха, броят на костите нарасна. Скоро крачеха сред купчини с по десет черепа.

Излязоха на малък площад, част от който бе наводнена — където земята се бе пропукала и наклонила под ъгъл. Същата зеленикава светлина, осветяваща морето, огряваше и площадчето, разкривайки платформа със статуя. Тя принадлежеше на млад мъж с красива снага. В десницата си държеше меч, а в другата ръка носеше жезъл. Ариста

бе виждала подобни статуи няколко пъти из града. Винаги главата им липсваше, отчупена от врата и натрошена.

Ройс отново спря.

— Някаква идея дали се приближаваме към двореца? — попита той, гледайки към Майрън.

— Зная само, че е близо до центъра — отвърна монахът.

— Замъкът се намира на края на Парадния Мар — каза им Ариста. — Така са наричали булеварда, по който вървим сега. Значи трябва да е пред нас.

— Парадният Мар? — рече Майрън, по-скоро на себе си. Кимна. — Маршрутът.

— Какво си мърмориш там? — запита Олрик.

— Имало е величествена алея в Персепликуис, наречена Парадният имперски маршрут заради парадите, които често се провеждали по нея. Древните описания ѝ приписват характеристиките на достатъчна широчина, за да могат рамо до рамо да крачат дванадесет войника. Състояла се от две платна, разделени с редица дървета. Имперските войници марширували от дясната страна към двореца, където императорът правел преглед на войските си от балкона, след това поемали обратно по другата страна.

— Били са овощни дръвчета — рече принцесата. — Дърветата, които били засадени по средата на алеята — плодови дървета, които разцъфнали през пролетта. От цветовете им са правели ферментирала напитка, чието прозвище е било... Трепет.

— Откъде знаете това? — попита Майрън.

Тя го погледна и се престори на изненадана.

— Аз съм чародейка.

Спряха за малко да похапнат на стълбите на някаква забележителна сграда. Обграждаха я каменни лъвове, подобни на онези, които охраняваха входа към града. В средата на една пресечка се издигаше фонтан. В него вече не подскачаше вода, коритото му бе пълно с черна течност.

— Какви са тези книги? — попита Олрик, гледайки как Майрън рови из раницата си и измъква една от петте, които Булард бе спасил.

— Заглавието ѝ е „Забравеният вид“ от Дубрион Аш. Разказва предимно за историята на джуджетата.

— И какво? — попита Магнус, надвесвайки се, за да погледне по-отблизо страниците.

— Според нея човечеството води произхода си от Калис — не е ли интересно това? А джуджетата са родом от земите, които сега познаваме като Делгос. Елфите са от Ериван, но те бързо окупирали Аврин.

— А Гхазел? — запита Ейдриън.

— Интересно съвпадение — рече монахът, отгръщайки няколко страници назад. — Точно четях за това. Хората се появили в Калис по време на *Уринтанитун Дорин* и...

— Какво? — попита Моувин.

— Означава *Великото сражение с Децата на Дром*. Джуджетата воювали с елфите векове наред, близо шестстотин години, до падането на Дръминдор през 1705 г. — предимперско летоброене, разбира се — около две хиляди години преди Новрон да построи този град. След това джуджетата се преместили под земята. Оказва се, че ранните човешки племена щели да изчезнат, ако не е бил контактът с прогонените джуджета, които търгували с тях.

— Аха! — рече Магнус. — А как ни се отплащат сега? Гета, отказ на гражданство, забрана на джуджешките гилдии, специални данъци и гонения — жалка награда.

— Тихо! — внезапно им каза Ройс и се изправи. Погледна наляво и надясно. — Пригответе се — рече той и като остави фенера, слезе надолу по стълбите, поемайки обратно по пътя, по който бяха дошли.

— Чухте го — каза Ейдриън.

— Но ние току-що седнахме — оплака се Олрик.

— Ако Ройс казва, че трябва да вървим и има това изражение на лицето си, правиш каквото ти казва, ако искаш да живееш.

Набутаха нещата обратно по раниците. Ариста откъсна последна хапка осолено свинско и отпи глътка, преди да прибере припасите в торбата. Тъкмо я нарамваше, когато Ройс отново се появи.

— Следят ни — прошепна им той.

— Колко са? — запита Ейдриън.

— Петима.

— Ловен отряд — Ейдриън изтегли мечовете си. — Бие вървете. Ройс и аз ще ви настигнем.

— Но те са само петима — протестира Ариста. — Не можем ли просто да ги избегнем.

— Не за петимата се притеснявам — каза ѝ Ейдриън. — Сега вървете. Просто продължете по алеята.

Двамата с Ройс затичаха назад. Тя ги проследи с поглед, докато стомахът ѝ се свиваше. Олрик бежешком ги поведе напред по Парадния Мар.

Тази част от града ѝ бе позната. Пътят, сградите — беше ги виждала и преди. Бяха изчезнали брилянтните бели алабастрови стени и ярките врати. Сега бяха потъмнели и кафяви, напукани, разчупени, олющени — и по подобие на всичко останало, потънали в мръсотия. И тук, както в останалата част на града, основите на колоните се бяха разместили.

Олрик ги поведе покрай огромна паднала статуя, чиято глава се бе отчупила от раменете и лежеше настрана със строшени черти. Тогава прескочиха повалена колона. Щом я преодоля, Ариста се спря. Познаваше този стълб, това бе Колоната на Дестоун. Обърна се наляво и видя тесния път Ибонидейл. Оттук бе минал Есрахаддон, за да се срещне с Джериш и Неврик. Погледна напред по булеварда. Очакваше да види купола, но той не беше там. Напред имаше само отломки.

— Ариста! — чу брат ѝ да я вика. Тя затича отново.

* * *

Ройс и Ейдриън поспряха до безглавата статуя, където водораслите във водата хвърляха тайнствено зелено сияние. С два раздалечени пръста Ройс указа, че двама идват от едната страна на улицата и още толкова — от другата. Двете двойки бяха само сенки за Ейдриън, но петият се виждаше ясно, докато бягаше в средата на булеварда като приведена маймуна, движеща се на три крайника. Масивните му нокти нарочно тракаха по камъка. На всеки няколко фута той се спираше, издигаше глава и подушваше въздуха с извития си, продупчен с обица нос. Носеше украшение за глава, направено от почерняла перка на тигрова акула — символ, който трябваше да е отвоювал лично от морето само с помощта на ноктите си. Той бе водачът на ловния отряд — най-едрият и най-силният — и останалите

го следваха. И петимата носеха традиционните сачели — извити ятагани, тесни при дръжката и разширяващи се към двуострия извит връх. Бяха въоръжени и с трилони, закачени на гърбовете им до колчаните.

Ройс изтегли Алвърстоун и кимна на Ейдриън, докато потъваше в мрака. Боецът му даде минута, сетне, поемайки си дъх, също тръгна напред. Приблужи, поддържайки статуята между себе си и гоблините. За своя изненада успя да достигне чак до платформата, преди водачът да го забележи и нададе очаквания вой. Моментално изсвистяха стрели, отскочили от камъка.

Гоблинът се втурна към него, размахал острие. Сражаването с Гхазел бе различно от това с хора, но в мига, в който двата меча се срещнаха, Ейдриън вече не трябваше да мисли. Тялото му се движеше само — стъпка, намушване. Украшеният с перка воин реагира точно както Ейдриън искаше. Последният парира следващия удар на гоблина с късия си меч и зърна шока в очите му, когато дългият меч отсече ръката му до лакътя. Късо завъртане и главата му също бе отделена с все перката.

Пронизителен писък оповести атаката на още двама гоблини. Ейдриън винаги оценяваше това им предвестяване. Вече можеше да отстъпи от прикритието си — дъждът от стрели бе спрял.

Двамата оголиха изострените си зъби, показвайки и черните си венци, съскайки.

Ейдриън заби късия си меч в стомаха на по-близкия. Без да изчаква да види реакцията на оставащия гоблин, размаха другото си острие зад себе си и го усети да се влива в месо.

Чу бързи стъпки и вдигна очи. Ройс тичаше към него през площада, понесъл гоблински лък и колчан стрели. Крадецът не правеше опит да се прикрие, наметалото му издигнало се почти хоризонтално зад него.

— Какво става? Оправи ли останалите?

— Да — отвърна той. В движение подметна лъка и колчана на партньора си, добавяйки: — Тези може да ти потрябват.

Боецът затича след него по Парадния Мар.

— Защо сме се разбързали толкова?

— Не бяха сами.

Ейдриън се озърна през рамо, но не видя нищо.

- Колко?
- Много.
- Колко точно са много?
- Твърде много, за да оставаш да ги броиш.

* * *

Отрядът достигна края на булеварда, който изобщо не приличаше на съня на Ариста. Фонтанът Улуриум — с четирите коня, изскачащи от пенестите води — бе изчезнал, натрошен под огромни камъни. Вдясно ротондата на Цензариума още стоеше, но като избледняла, натрошена версия. Куполът го нямаше, стените бяха почернели. Фасадата с колоните на Тешлорската зала отляво се бе запазила. Макар да бе понесла годините по-добре, постройката не правеше изключение относно мръсотията. Най-важното беше, че огромният златен купол на двореца — всъщност целият дворец — липсваше. Пред нея се издигаше само отчайваща планина от отломки. Навсякъде бе отрупано с мъртвешки кости.

Достигнал края на пътя, Олрик се извъртя, вдигайки фенера високо над главата си.

— Ариста? Накъде?

Тя поклати глава и сви рамене.

— Дворецът — трябва да е точно пред нас. Мисля... мисля, че е бил разрушен.

— Чудесно! — изрева Гаунт. — И какво ще правим сега?

— Млъкни! — сопна му се Моувин.

— Дотук ли е стигнал Хол? — обърна се кралят към Майрън.

— Не — отвърна монахът. — Пише, че е влязъл в двореца.

— Как?

— Открил процеп.

— Процеп? Къде?

— Пише: „Изплашен от барабаните в мрака, страхувайки се да спя на открито, подирях убежище в куп камъни. Открих процеп, достатъчно голям да се промуша. Очаквайки не повече от вдлъбнатина, в която да преспя, бях въодушевен да открия затрупан коридор. На

излизане го маркирах, така че да мога да го открия отново, ако някога дойда пак.“

Започнаха да търсят, лазейки сред натрошените камъни. Срутването на сградата бе покрило цялата ширина на алеята с купища камъни и стотици процепи, всеки от които можеше да отвежда към двореца. Едва бяха подели диренето, когато Ройс и Ейдриън се завърнаха — все още неприбрали оръжия, по които течеше гъста черна кръв.

— Това не е добре — Ариста чу Ейдриън да казва в мига, в който видя грамадата.

— Някъде има цепнатина, която отвежда към двореца.

— Зад нас има орда Гхазел — каза й Ройс.

— Всички в онази сграда отляво — изкрещя Ейдриън.

Притичаха през площада, препъвайки се в камънаците и костите, пръснати по стълбите на Тешлорската зала. Зад тях изригнаха писъци и скимтене. Поглеждайки назад, Ариста зърна гоблини да притичват над камъните, впивайки нокти като кучета на лов. Очите им проблясваха със своя светлина — отвратително жълтеникаво сияние иззад овалните зеници. Мускули се издуваха над извитите им гърбове и по дебелия колкото човешко бедро ръце. Устите им бяха пълни с редици иглени зъби, щръкнали в различни посоки, сякаш нямаше достатъчно място.

— Не зяпайте, бягайте! — изкрещя Ейдриън, сграбчвайки я за ръката, завлачвайки я сред кокаляците.

Олрик и Моувин се втурнаха по стълбите, блъскайки едновременно тежките врати.

Ейдриън хвърли Ариста на земята, където тя падна, удряйки си коляното и одирайки буза.

— Ка... — протестът ѝ бе удавен в бурята стрели, изсипала се отгоре им, изтръгнали искри от камъните. Той отново я изправи на крака и я блъсна напред.

— Вървете! — нареди Ейдриън.

Тя затича с всички сили нагоре по стълбите. Майрън и Магнус, които току-що се бяха шумугнали през огромните врати, ѝ махнаха да побърза. Тя се озърна. Гаунт тъкмо достигаше основата на стълбите.

Отново полетяха стрели.

Ариста чу свистенето и Ейдриън я дръпна зад колоните, но Гаунт не разполагаше с подобна защита. Стрела се заби в левия му крак и той се строполи.

Обърна се по гръб и извика, когато първият гоблин го достигна.

— Дигън! — изпищя Ариста.

Проблесна бял кинжал, прерязал гърлото на гоблина. Принцесата зърна Ройс да извлича поваления Гаунт. Още трима гоблини се втурнаха напред. Двама паднаха почти моментално, тъй като Ейдриън се бе присъединил към партньора си, размахал два меча. Третият Гхазел се обърна да посрещне новата заплаха точно когато Ройс пристъпваше зад него и гоблинът падна.

— Изправи се, глупако! — изкрещя Ройс, грабвайки наметалото на Дигън, за да го вдигне на крака. — Сега тичай!

— Стрела в крака! — можа само да процеди Гаунт през стиснати зъби.

— Внимавайте! — викна Ариста. Още почти дузина гоблини атакуваха.

Мечовете на Ейдриън проблеснаха. Ройс изчезна, за да се появи отново сред враговете, бялото му острие проблясвайки като звезда в мрака.

— Обратно по дупките си, зверове! — изкрещя Олрик, изтичвайки напред с фенер в едната ръка и меч в другата. Моувин следваше своя крал, докато Олрик безстрашно се хвърли в боя, разсичайки най-близкия гоблин. Отсече му ръката и го повали. Сърцето на Ариста застина, защото брат ѝ не видя острието на друг враг, насочено към главата му. Моувин обаче го зърна. Светкавичен проблясък на меча му блокира атаката, разряза острието и продължи пътя си, убивайки гоблина.

Гаунт се беше изправил и куцукаше напред. Ариста повдигна робата си и затича по стълбите към него.

— Облегни се на мен! — изкрещя тя, заставайки откъм наранения му крак.

Дигън се отпусна върху нея. Площадът се изпълваше с още гоблини. Двадесет — може и тридесет да бяха — търчаха напред с писъци и джавкане, от тях се носеше жужене като рояк скакалци.

— Време е да вървим! — обяви Ейдриън. Достигайки до Олрик, той отскубна фенера от ръката на краля и го разби на камъните пред

атакуващите гоблини. Избухнаха пламъци, станали причина за още хленчене и писъци.

— Държа го! — каза й Ейдриън. — Бягайте!

Втурнаха се към вратите, които Майрън и Магнус държаха отворени. Щом всички влязоха, монахът и джуджето блъснаха портите. Ройс зарези.

— Дотърете онази каменна пейка пред вратата! — изкрещя крадецът.

— Каква пейка? — попита Моувин. — Тъмно е като в рог!

Ариста едва си бе помислила бегло и робата ѝ засия с хладна синя светлина, която освети помещението. Плесенясало и застояло, то имаше голямо сходство с библиотеката, покрито с паяжини и прах. Подът на черни и бели квадрати бе разпукан и неравен. Полилей си бе намерил ново място в центъра на залата. По земята лежах мангали, каменните декорации бяха пръснати на парчета. От двете страни все още висяха огромни гоблени — избледнели и изцапани, но непокътнати, подобно на дългите драперии, които също обгръщаха стените. От двете страни на входа се издигаха стълби, над които имаше два тесни прозореца, гледащи към площада. Тогава Ариста осъзна, че седалището на Тешлорската гилдия представлява малка крепост.

Бум! Бум! Гоблините удряха по вратата, при което от стените се посипваше прах.

Полагайки Гаунт близо до средата на залата, Ейдриън откачи трилона от гърба си и изтича нагоре по стълбите. Възползва се от бойниците, за да стреля по струпаните отвън гоблини. При всяко извънпяване на тетивата му Ариста чуваше болезнен вик да се разнася отвън. Скоро ударите спряха.

— Оттеглиха се — каза Ейдриън, облягайки се уморено на стената. — Поне извън обсега на лъка, но след като знаят, че имат гости, няма да ни оставят.

Ройс се огледа, проучвайки стълбите, тавана и стените.

— Въпросът е... има ли друг начин да се влезе? И може би по-важно, има ли и друг изход?

Извади останалите фенери от раницата на Майрън и започна да ги запалва.

Ариста се приближи до Гаунт. Върхът на късата противна стрела стърчеше от пресеца му.

— Виждам защо имаше проблеми с тичането — каза му тя, докато изваждаше кинжала си и разрязваше крачола.

— Поне някой да ме оцени — изръмжа той.

— Късметлия си, Гаунт — рече Ейдриън, слизайки по стълбите. Грабна един фенер и коленичи до него. — Ако върхът бе останал в крака ти, следващата част щеше да боли много повече.

— Следваща част?

Ейдриън се приведе. Преди Ариста или Гаунт да разберат какво се случва, той отчупи върха на стрелата. Дигън зави от болка.

— Пригответе превръзки — каза на Ариста. Майрън вече й подаваше две ролки. — Вече това ще боли.

— *Това* ще боли? — невярващо попита Гаунт. — Та онова, което направи пре...

Ейдриън издърпа стрелата от крака му. Дигън изпищя.

От двете страни на раната шурна кръв. Ейдриън бързо се зае да омотава превръзки.

— Сложете ръце от другата страна и стиснете силно — много силно — каза той на Ариста. Кръв се просмукваше през белия лен, боядисвайки го в червено.

— Стискайте по-силно! — рече й той, докато развиваше втора ролка бинт.

Тя го стори и Гаунт отново изпищя, отмятайки глава. За момент очите му се разтвориха широко, сетне се стиснаха.

— Съжалявам — каза му тя.

Дигън изръмжа през стиснати зъби.

През пръстите й се процеждаше кръв. Беше топла — и полъзгава от очакваното, почти мазна. Не за пръв път по ръцете й имаше кръв. Тогава на площада в Ратибор, когато Емъри лежеше в ръцете й, кръвта беше много повече, но принцесата не беше обърнала внимание.

— Добре, пуснете — каза й Ейдриън, превързвайки отново раната. Още веднъж я накара да стисне, веднага щом той стане готов. Появи се още кръв, но този път само направи петна, без да се пропива в цялата превръзка.

Боецът направи една последна намотка и я завърза.

— Готово — рече той, обървайки ръце. — Сега трябва само да се надяваш, че не е имало нещо гадно на върха.

Ройс му подаде фенер.

— Трябва да огледаме за други входове.

— Моувин, Олрик? Наблюдавайте от прозорците, да не би да се върнат.

— Искам вода — каза Гаунт, лицето му плувнало в пот. Ариста подложи раница под главата му и взе меха си. Изглежда по-голямата част от водата се стече по брадичката му, вместо да попадне по предназначение.

— Почини си — рече тя, махвайки кичур коса от челото му.

Той я изгледа подозрително.

— Не се притеснявай, няма да те омагьосам — каза му тя.

* * *

Робата ѝ окъпа залата с лазурна светлина. Голяма каменна маса стоеше в центъра на помещението, придърпала около себе си дузина столове с високи облегалки. Няколко бяха паднали настрана, за да не останат по-назад от половин дузина метални бокали върху масата. Залата се издигаше на четири етажа. Обширни прозорци красяха галерията, таванът също бе обсипан с отвори за светлина. Някога залата ще да е била обливана с ярки слънчеви лъчи. По тавана и горната част на стените бяха изографисани поразителни бойни сцени. Рицари язدهа, развели дълги банери към копията си, стотици войници изпълваха обширни долини, а защитавана от арбалетчици крепост бе атакувана с обсадни машини. Една сцена изобразяваше трима мъже върху хълм, сражаващи се с три гиларабрина. Същите трима се виждаха и в други изображения, в едно от които бяха изписани в тронна зала, където единият седеше на престола, заобиколен от останалите двама. Под изображенията по стените бяха подредени множество оръжия — мечове, копия, щитове, лъкове, пики и боздугани. Приличаха си по едно — сияеха дори и след хиляда години.

По стените бяха издълбани и думи, обгръщащи залата. Такива можеха да бъдат видени и върху гравирани табелки, но Ариста владееше старата реч само говоримо. В невъзможност да разчете значението, тя все пак разпозна думите *Тешилор* и *Цензилор*.

Величествено стълбище отвеждаше към галерията отгоре и тя се изкачи. На върха я очакваха редица врати. Някои бяха отворени и разкриваха малки стаи — съдържащи легла, шкафове и лавици. От една надничаше сиянието на фенер.

Откри Ейдриън застанал близо до леглото, взрял се в срещуположната стена като в транс. Гледаше към броня, щит и комплект оръжия. Бронята изобщо не приличаше на традиционните тежки нагръдници, нараменници, подлакътници и набедреници. Бе цяла, изработена като дълга вървна дреха от листове златист метал. Над окачената броня стоеше великолепен шлем с перо, застанал отгоре ѝ като орлова глава.

— Възнамеряваш да се нанесеш? — попита тя. — Притесних се, когато не се върна.

— Съжалявам — рече той, засрамен. — Не чух викове. Всичко наред ли е?

— Гаунт спи, Майрън чете, Магнус спори с Олрик, Ройс още не се е върнал, а Моувин се запиля някъде. А ти какво правиш?

Тя седна на леглото, което поддаде под тежестта ѝ с облак прах.

— Добре ли сте? — той ѝ помогна да се изправи.

— Да — рече тя, кашляйки и размахвайки ръка пред лицето си. — Предполагам дървото е прогнило през годините.

— Това е тя — рече той.

— Какво? — тя отърсваше прахта от робата.

— Това е стаята на Джериш, Джериш Грелад, тешлорският рицар, който се скрил заедно с наследника.

— Откъде знаеш?

— Щитът — рече той и посочи към триъгълния щит на стената. Той носеше емблема с лаври, обгърнали звезда над полумесец. Ейдриън изтегли дългия меч от гърба си. Задържа го така, че тя да види същата емблема в средата на дръжката. Сетне той прекоси стаята. Тогава принцесата забеляза, че бронята нямаше меч, а само ножница от злато и сребро. Ейдриън плъзна върха в цепнатината и позволи на оръжието да се мушне.

— Били сте разделени дълго време.

— Вече не съвпадат напълно — отбеляза Ариста, гледайки как мечът засяда.

— Употребяван е хиляда години — оправда оръжието си Ейдриън. Отново погледна към бронята. — Взел е само меча. Предполагам не е могъл да се скрие с лъскава златна броня — пръстите му се плъзнаха по лъскавия метал.

— Ще ти стане — рече тя.

Той се подсмихна.

— За какво ми е?

Ариста сви рамене:

— И все пак изглежда, че трябва да я вземеш. Така или иначе върви с меча.

— Да, нали?

Той повдигна бронята.

— Толкова е лека — смаяно рече боецът.

Принцесата погледна към леглото и тогава забеляза малкия предмет — фигурка, изработена от опушен кварц. Тя я взе и я изчисти. Изобразяваше трима — момче, заобиколено от двама мъже — един в бронята и един в роба. Приликата с Есрахаддон бе невероятна, само дето тук имаше ръце. Артистът бе притежавал рядък талант.

— Интересува ли те как е изглеждал? — рече тя, подавайки фигурката.

— Бил е млад — рече Ейдриън, вземайки статуетката. — Хубаво лице.

Тогава очите му се преместиха и той се усмихна — тя разбра, че гледа Есрахаддон.

— А това трябва да е Неврик, наследникът. Не прилича много на Гаунт, нали?

— Колко поколения има в едно хилядолетие? — попита тя. — Странно, че е оставил това. Толкова е красиво, човек би си помислил, че би го взел със себе си... или поне...

Тя огледа стаята. С изключение на очакваната след хиляда години развала, тя бе спретната и подредена, леглото бе оправено, шкафовете и чекмеджетата затворени, чифт ботуши стояха до крака на леглото.

— Ти... оправя ли нещо в стаята? — запита принцесата.

Той я изгледа любопитно, изглеждаше сякаш ще се засмее.

— Не — рече й Ейдриън.

— Просто е толкова подредено.

— Да не си мислите, че щом е бил рицар, той... Е, има и такива като Елгар, но те са по-скоро изключение. Никой не е толкова разхвърлян, но...

— Нямах това предвид. Просто след като Джериш е изчезнал — след като е взел Неврик и е избягал — би трябвало да са претърсили стаята, да са обърнали всичко в търсене на доказателства, но нищо не изглежда разбъркано. А и тази фигурка — не мислиш ли, че биха я взели? Защо не са преровили стаята? Минали са хиляда години. Човек би си помислил, че за това време все би трябвало да са се досетили да го сторят, освен ако... може би не са имали шанса.

— Какво...

Ревът на рог някъде отвън ги сепна, последван от далечното трополене на барабани.

— Какво става? — попита Ейдриън, връщайки се заедно с принцесата в залата, където Олрик още веднъж бе край прозорците. Носеше бронята и щита във вързоп на гърба си.

Кралят сви рамене.

— Не зная. Нищо не се вижда. Открихте ли изход?

— Не, обаче всичко е заринато с боклуци. От една страна сме в безопасност, а от друга в капан.

— Мисля, че пристигат още — отбеляза Олрик.

— Махнете си главата от прозореца, преди да сте отнесли някоя стрела — каза му Ройс, появявайки се от страничен коридор, който Ариста не бе изследвала.

Тя коленичи край Гаунт и прегледа раната. Кървенето най-сетне бе спряло, но лицето му все още беше влажно — въпреки хладния въздух.

— Има ли нещо? — попита Ейдриън.

Ройс поклати глава, сетне се огледа, притеснен.

— Къде са Моувин и Майрън?

— Това е седалището на тешлорската гилдия — рече Олрик. — Моувин искаше да посети това място откакто бе на десет.

— А Майрън?

Олрик погледна към Гаунт, който болезнено надигна глава, премигвайки. Тогавя всички погледи се насочиха към Магнус.

— Какво ме гледате така. Не зная къде отиде. Запиля се някъде.

— Аз ще го потърся — каза Ройс.

— Почакай — спря го Олрик. — Как ще се измъкнем?

— Не зная — отвърна крадецът.

Кралят се отпусна край стената с отчаяно изражение.

— Сериозен е, нали?

— Ти си кралят — каза Гаунт. — Ти ни кажи. Ти искаше да си начело. Какво казват потеклото и синята ти кръв? С какво проникновение те осениха, недостъпно за нас, простосмъртните?

— Млъкни, Гаунт — нареди Моувин, спускайки се тичешком по стълбите.

— Ето къде си — каза Ройс.

— Просто казвам, че той е кралят — продължи Дигън. — Той е начело. До този момент успя да ме разкървави до смърт и да ни забута тук, откъдето няма измъкване. Това е идеалната възможност за него да покаже стойността си. Всички предишни отряди не са имали в редиците си благороден крал, който да ги води. Със сигурност той няма да ни докара до същата орис като тях. Не е ли така, Ваше Величество?

— Казах да млъкнеш — повтори Моувин с по-заплашителен тон. — Или си забравил, че той си рискува живота, за да те спаси?

Олрик ги огледа, застанали в премигващата светлина на четири фенера, които придаваха на фигурите им по идентичен брой сенки.

— Не зная — каза той. Отново надникна през прозореца. — Чухте рога и барабаните. Навън трябва да има десетки гоблини.

— Съмнявам се — рече Ейдриън и кралят го погледна с надежда. — Бих казал, че вече са стотици. Гхазел предпочитат нечестния бой, колкото по-неравностоен, толкова по-добре — стига, разбира се, съотношението да е в тяхна полза. Тези рогове и барабани призовават всички близки гоблини. Бих казал, че са се събрали поне няколко стотици.

Олрик се взираше шокиран в него.

— Но... тогава как ще излезем?

Никой не отговори.

Дори Гаунт спря да се подиграва и се отпусна.

— А аз щях да ставам император.

— Имперският лов е бил забележителен — чуха думите на Майрън да отекват, докато Ройс го водеше насам. — Личи по

гоблените. Участвали са стотици — трябва да са падали хиляди животни, а видя ли колесниците?

— Оглеждаше произведенията на изкуството — обясни им Ройс.

— Били са майстори в обработката на бронза — продължи монахът. — А тази постройка е седалището на рицарите. Споменава се в стотици книги, често смятана за мит — Залата на Тешилор — не е ли удивително?! Не става дума за рицари.

— През всички онези години на четене за Старата империя не открих нищо за това, но очевидно е истина. Тешилор не е бойна дисциплина, нито Цензилор е сбор магически изкуства. Това са имена. Имена! Тешилор и Цензилор са били имената на хора, които са се сражавали до Новрон във Великите Елфически войни. Тешлорските рицари са били воители, обучени от Тешилор.

— Сега не му е времето за история! — излая Олрик. — Трябва да открием път за навън — преди те да открият начин да влязат вътре!

— Виждам светлина — оповести Моувин. — Огън или факла, или... Опа.

— Какво? — попита Гаунт.

— Две неща — поде младият граф. — Ейдриън беше прав. Виждам само силуети, но... о, да, сега са много повече.

— Второ? — попита Ейдриън.

— Второ, изглежда приготвят запалителни стрели.

— Каква полза? — каза Олрик. — Сградата е каменна. Няма какво да се запали.

— Дим — отвърна Ейдриън. — Искат да ни задушат.

— Това не звучи добре — рече Дигън.

— Поредната заключена стая — обърна се Ейдриън към Ройс. — Колко станаха вече? Изгубих им бройката.

— Прекалено много.

— Идеи?

— Само една — рече крадецът, взирайки се в Ариста.

Тя видя как Ейдриън кимва.

— Не — моментално каза принцесата. Изправи се и отстъпи. — Не мога.

— Трябва — каза й Ройс.

Тя разклащаше глава тъй рязко, че косата й се въртеше. Дъхът й излизаше на пресекулки, стомахът й се бе свил на топка.

— Не мога — настоя тя.

Ейдриън бавно се доближи до нея, сякаш се приближаваше към подплашен кон.

Ръцете ѝ бяха започнали да треперят.

— Видяхте... видяхте какво се случи миналия път. Не мога да го контролирам.

— Може би — каза ѝ Ейдриън. — Но зад тази врата има няколкостотин Ба Ран Гхазел. Всички истории и приказки са истина. Зная от собствен опит. Всъщност историите не разкриват дори половината истина, защото никой не би се осмелил да ги разказва на деца.

— Служих като наемник няколко години в Калис. Сражавах се за пълководците в Гур Ем Дал — джунглите в източния край на полуострова, който гоблините завзеха. Никога не съм говорил за случилото се там, сега също няма да го сторя — честно, полагам огромни усилия да не мисля за него. Онези дни сред джунглата бяха същински кошмар.

— Гхазел са по-силни от хората, по-бързи, могат да виждат в тъмното. Имат остри зъби. Удаде ли им се възможност, повалят те и разкъсват гърлото или стомаха. Ценят високо човешкото месо. За тях сме не само деликатес, но и важен елемент от религиозните им церемонии. За тях убийството ни ще е ритуал — ще ни заловят живи, ако могат — за да ни изядат, докато още дишаме. Ще изпразват черните си чаши гурлин бог и ще горят листа от тулан, докато ние крещим.

— Тази врата е единственият изход. Не можем да се промъкнем, не можем да им отвлечем вниманието с надеждата да избягаме, не можем да се надяваме на спасение. Или вие правите нещо, или всички умираме. Всичко се свежда до това.

— Нямаш представа какво искаш да сторя. Не знаеш какво е. Не мога да го контролирам. Не... не зная какво ще се случи. Мощта е... е... не мога да я опиша, но бих могла да избия всички. Просто се изплъзва от контрол, измъква се.

— Можете да я овладеете.

— Не мога. Не мога.

— Можете. Преди ви свари неподготвена. Сега знаете какво да очаквате.

— Ейдриън, ако се увлека прекалено...

Тя се опита да си представи и осъзна, че не искаше. Имаше вълнение при мисълта за силата, тръпка като стоенето на ръба на бездна или играта с остър нож. Оживлението се пораждаше от риска, страхът, че може да иде прекалено далеч. Примамваше я като застиналата красота на спокойно езеро. Дори и докато говореше, тя си припомни усещането на желанието, жаждата. Зовеше я.

— Ако се разгъна прекалено — ако ида прекалено далеч — може да не се върна.

Тя погледна към Ейдриън.

— Страхувам се какво би могло да се случи. Не мисля, че бих останала човек. Бих била загубена завинаги.

Той взе ръцете ѝ. Едва когато я докосна, тя осъзна, че трепери. Дланите му бяха силни, топли.

— Можете да го направите — уверено ѝ каза той. Взря се в очите ѝ и тя не можа да не отвърне на погледа му. Видя спокойствие, разбиране, което сега ѝ бе познато — успокояващо, изпълващо я с увереност.

Как го прави той?

Ръцете ѝ спряха да треперят.

Стрела изсъска през прозореца, пропускайки Моувин на косъм. Влачеше след себе си дълга димна опашка, която вонеше на сярка. Отскочи от отсрещната стена и падна, където продължи да припламна и дими. Още две се промушиха през тесните бойници, докато навън се носеше звук като от дъжд. Пушек започна да се промъква и през цепнатините на вратата.

— Трябва да опитате — каза ѝ Ейдриън.

Тя кимна.

— Но искам да си до мен. Не ме оставяй... каквото и да стане.

— Кълна се, че няма да ви оставя — гласът и погледът му бяха тъй прями, тъй решителни.

Дигън се закашля, Олрик и Моувин слязоха от стълбите.

— Всички да се съберат — каза им тя с тих глас, опитвайки се да задържа очите си върху Ейдриън. — Не зная какво точно ще се случи. Просто се опитайте да стоите колкото се може по-близо. А ти недей да ме пускаш, Ейдриън.

ГЛАВА 18

ПРАХ И КАМЪК

Димът се сгъстяваше и дишането ставаше затруднено, а Ариста все така стоеше неподвижно, мърморейки със затворени очи и потрепващи ръце.

— Ще направи ли тя нещо? — запита Гаунт, последвал въпроса си с кашлица.

— Дай й време — каза му Ейдриън.

Сякаш в отговор на това, в стаята се появи лек полъх. Ейдриън не можеше да определи откъде идва, но той се вихреше из стаята, прогонвайки надалеч дима. Вятърът се усили и скоро подръпваше краищата на наметките им, дърпаше качулките и вдигаше прахта в малки вихри. Пламъците на фенерите угаснаха, вятърът спря. За един удар на сърцето всичко застина.

Сетне предната стена на залата експлодира.

Робата на Ариста засия ослепително. Откъм липсващата стена Ейдриън дочу виковете на гоблините — наподобяващи милион цвърчащи отчаяно плъхове. Площадът, потопен в мрак в продължение на хилядолетие, засия, сякаш слънцето отново огряваше Парадния Мар. Най-накрая можаха да видят истинската някогашна красота на Новронския град, Персепликуис, градът на светлината.

— Съберете си нещата — изкрещя Ариста, отваряйки очи, но Ейдриън виждаше, че тя не е изцяло на себе си. Дишаше бавно и дълбоко, а очите й не се фокусираха върху нищо, сякаш бе сляпа за заобикалящата я среда. Вече не съзираше с очи.

Моувин и Олрик прикрепяха Гаунт. Той изръмжа, но не каза нищо, докато подскачаше на здравия си крак.

— Елате — каза им тя, поемайки към купчината отломки, някога представлявали имперския дворец.

— Справяте се отлично — каза й Ейдриън. Тя не показа да го е чула.

Гоблините бяха отстъпили. Не беше ясно дали го бяха сторили заради експлозията, ярката светлина или някаква невидима магия на Ариста, но Ейдриън забелязваше, че те не се приближават.

Отрядът се бе скупчил около принцесата.

— Това е лудост — каза Гаунт с треперещ глас. — Те ще ни убият.

— Не се отделяйте — рече Ейдриън.

— Пригответь стрели — предупреди Моувин.

— Стойте вкупом.

Мъчейки се да заслонят очи, докато опъват тетивата си, Гхазел изстреляха бараж стрели. Всички от отряда се свиха — без Ариста. Стотиците стрели избухнаха в пламъци и изчезнаха сред дим. Още вой се разнесе от редиците на гоблините, но те не изстреляха втори залп. Демонстрираха още по-голяма неохота да се приближат.

— Открийте процепа! — изкрещя тя. Звучеше задъхано, тонът ѝ бе нетърпелив, като някой, пренасящ тежки мебели.

— Магнус, намери прохода — излая Ейдриън.

— Там вляво, нагоре, има цепнатина. Не, не там, по-далеч — да!

Ройс се стрелна в указаната посока, разхвърляйки камъни.

— Прав е — тук има проход.

— Естествено, че съм прав! — изкрещя Магнус.

— Нещо... — занесено каза Ариста.

— Какво, Ариста? — попита Ейдриън. Тя замърмори и боецът не разбра последните ѝ думи. Държеше ръцете си върху раменете ѝ, стискайки леко, макар да не бе сигурен дали вдъхва увереност на нея или на себе си.

— Нещо... усещам нещо... да се бори с мен.

Ейдриън повдигна глава и се взря към гоблините — гърчеща се маса от сгърчени тела, с лигави зъби и нокти, сграбчили копия и мечове. Зърна търсеното зад тях — движеше се в кръг около фонтана Улуриум. Слабата фигурка на обердаза с пола и пера по главата, размахваща туланова тояга, танцуваше методично. Зърна още двама да се присъединяват към него.

— Трябва да влезем веднага! — изкрещя боецът.

Ройс бутна Майрън и фенер в дупката, блъсна и Магнус, сетне самият той влезе. Гаунт, Моувин и Олрик бяха следващите.

— Трябва да вървим — рече Ейдриън на Ариста.

Чуваше долитащите отвъд площада напеви, когато другите двама шамани също се присъединиха към танца.

— Нещо — замърмори отново принцесата. — Нещо се оформя, нещо расте.

— Затова трябва да се махнем.

В центъра на площада се появи светлина. Не повече от пламък на свещ, тя трепна, увисвайки във въздуха, сетне започна да се уголемява. Светлината се извиваше, проблясваше, пулсираше, за да нарасне до големината на ябълка. Гхазелската армия се присъедини към напевите на тримата обердази, а огненото кълбо продължаваше да расте и да се оформя. Ейдриън видя крайници и глава да се издигат от гърчещия се огън.

— Добре, вече *наистина* трябва да вървим — каза Ейдриън, сграбчвайки принцесата. Щом го стори, тя се олюля, изглеждайки шокирана и изплашена. Сиянието на робата ѝ угасна.

— Какво става? — попита Ариста.

Той не отговори, вместо това просто я сграбчи за китката и я повлече към тунела, където я бутна в отвора с главата напред. Зад себе си чу изсвирването на стотици стрели, затова се гмурна в дупката след принцесата.

— Вървете! Пълзете! — изкрещя той, докато трескаво затрупваше входа с камъни. Тя се подчини. Някъде напред в мрака я чу да пищи.

— Ариста! — той се обърна и се втурна напред, само за да падне.

Прелитайки десет фута, той се стовари до нея. Дватама се намираха в коридор, осветен от фенера в ръката на Майрън.

— Добре ли сте? — попита ги Ройс. — Падането си е изненадващо.

— Съжалявам — каза принцесата, разтривайки гърба си. — Не можах да ги удържа. Нещо се бореше с мен, нещо, което не бях усещала преди. Друга сила.

— Всичко е наред — каза ѝ Ейдриън. — Справихте се добре. Вътре сме.

— Така ли? — попита Ариста, оглеждайки се изненадана.

— А как ще излезем? — попита Гаунт.

— Точно сега бих бил по-притеснен дали гоблините ще ни последват — каза му Ейдриън. — Тесният проход ще ги забави, но те

ще дойдат.

— Говори вървешком — рече Ройс. — Или тичешком, стига да можеш. Дай фенера, Майрън. Не искам да попадам на още дупки.

— Бихме могли да ги причакаме и да ги избием — предложи Моувин на Ейдриън.

— Силите ни ще свършат, преди на тях да свършат бойците — отвърна Ейдриън. — Има и друго — онова нещо, което обердазите направиха.

— Нещо? — попита принцесата.

Втурнаха се по коридора, водени от Ройс, който държеше фенера високо. От двете страни се издигаха стени от бял мрамор, а подът беше украсен с красива мозайка.

— Не предполагам, че си видял карта и на този дворец — каза крадецът на Майрън.

— Всъщност съм, но беше много стара, липсваха части.

— По-добре е от нищо. Някаква представа къде сме?

— Още не.

Първоначално Ейдриън смяташе, че са попаднали в стая — огромна зала, ако се съдеше по размера ѝ, но скоро стана ясно, че се намират в коридор, много по-огромен от всеки, който Ейдриън бе виждал досега. От двете страни се издигаха брони, подобни на онази, която откри в стаята на Джериш. По стените бяха изобразени релефни изображения на хора, батални сцени, сцени на възпоминания. И отрядът притичваше край застиналите частици минало.

Ейдриън видя дълга поредица от коронясвания на фона на града, всяка следваща сцена бе по-малко пищна от предната. Две неща му направиха впечатление. Първо — във всяка картина главата на владетеля бе умишлено изчегъртана от стената. А второто бе, че във всяко изображение, макар тълпата винаги да изглеждаше различна, неизменно присъстваше една и съща фигура — висок, слаб мъж, застанал на преден фон във всяка сцена. И макар в бледата светлина на фенера да беше трудно да се определи, Ейдриън бе сигурен, че е виждал мъжа преди.

Стигнаха до кръстато разклонение. Вляво се издигаше огромна пететажна врата, изработена от чисто злато и гравирана с такива геометрични украшения, че от всички пътешественици се отрониха звуци на възхита.

— Имперската тронна зала — каза Майрън. — Тук някога е седял владетелят на света.

— Тогава знаеш къде сме? — попита крадецът.

Монахът кимна, оглеждайки стените.

— Да, така мисля.

— Накъде са криптите?

Майрън се поколеба, затваряйки очи за миг.

— Насам — той посочи напред. — След две врати слизаме наляво по стълбището.

Бързо достигнаха въпросното и Ройс ги поведе надолу. Гаунт ръмжеше, подскачайки на един крак, обгърнал монаха с една ръка, а другата вкопчил във въжето около кръста му.

— Обердази? — обърна се Ариста към Ейдриън, докато двамата вървяха накрая. — Споменавал си ги и преди, когато бяхме в Хинтиндар, ако не се лъжа. Каза, че те били шамани, които използват гоблинска магия.

— Малки отрепчици.

— Какво беше онова *нещо*, което те правеха?

— Нямам представа, но беше от огън и растеше.

— Усещах нещо, нещо да нарушава ритъма ми, разкъсвайки моята последователност, връзката ми. Никога не се беше случвало преди. Не знаех какво да правя.

— Смятам, че се справихте отлично — каза ѝ той. — И го контролирахте много добре, този път изобщо не ви изгубихме.

В слабата светлина успя да разчете малка усмивка по лицето ѝ.

— Да, овладях го по-добре, нали? Ти помогна. Усещах те близо до себе си, топло сияние, към което можех да се придържам, котва, която да ме крепи.

— Вероятно просто сте се страхували, че ще ви ударя отново.

По коридора зад тях отекна гръмовен бумтеж. Земята под краката им се разтърси и от стените се посипа прах.

— Лошо — рече Ейдриън.

— Продължаваме все надолу, нали? Онази гробница е на дъното? — чу да пита Ройс.

— Да — отговори Майрън. — Имперската крипта е на най-долното ниво. Всъщност дворецът е построен над гроба на Новрон

като светилище, което да пази паметта му. Много по-късно е бил използван като палат.

Достигнаха ново стълбище и се спуснаха и по него. Магнус ръмжеше с всеки подскок. Тук коридорите вече бяха по-малки и потесни, таваните бяха по-ниски. Трябваше да се движат по един, от което Гаунт не беше особено доволен. Изправиха се пред разклон с три възможни пътя. Пред тях се издигаха три статуи на брадати мъже с щитовете.

— Накъде? — обърна се Ройс към монаха.

— Тук картата бе откъсната — извини се Майрън. — Следваше само празно поле.

— Чудесно — каза крадецът.

— Но трябва да сме близо. Нямахме много място, така че трябва да... Вижте! — той посочи към стената на десния коридор, където бяха издраскани инициалите ЕХ.

— Да се надяваме, че Гхазел не могат да четат — рече Ройс, поемайки напред.

— Не им трябва... могат да надушват — обясни Ейдриън.

Търчаха с всички сили, следвайки поклащания се фенер. Зад тях звуците на преследване ставаха по-силни, тъй като гоблините скъсяваха преднината. Подминаваха врати от двете страни на коридора, които Ройс игнорираше, продължавайки да бяга право напред. Някои бяха открити. Ейдриън се опитваше да надникне вътре, но беше твърде мрачно, за да се види нещо.

Загърмяха барабани, зовът на рог се носеше по каменните коридори. Гаунт отново бе започнал да кърви. Ейдриън виждаше тъмни капчици по пода. Ако Гхазел имаха затруднения преди, вече щяха да ги следват без проблеми.

Отново спряха, този път пред двойно разклонение. В центъра му стоеше голяма каменна врата край маса от същия материал. В арката ѝ бяха издълбани букви.

— Майрън, преведи — заповяда Ройс.

— Това е — развълнувано рече той. — *„Стъпвайте леко, със страх и почит, всички вие, що прекрачвате този праг, че тук почиват императорите на Елан, покорители на света.“*

Ройс се замъчи да отвори. Ейдриън и Моувин му помогнаха. Заедно успяха да издърпат тежкия камък, стържене съпроводи

усилията им.

Острото тракане на стотици триинчови нокти се усили, а зад тях изгря червеникаво сияние. Приключенците преминаха през вратата и с дружни усилия я затвориха след себе си. Ейдриън надникна през цепнатината и зърна гигантската огнена фигура да крачи по коридора към тях.

— Няма как да заключим! — изкрещя Олрик.

— Направете ми място! — джуджето коленичи и като извади чук, го стовари върху пантите. — Това ще ги забави.

Очакваше ги друго, много тясно стълбище, което отвеждаше надолу. Тук камъкът бе различен. Излъчваше синкаво сияние и бе извит в плавни линии.

Бум!

Гоблините достигнаха вратата и я удариха силно.

— Бягайте! — провикна се Ейдриън. Ройс прекоси стълбището за секунди, спирайки да изчака останалите.

Бум!

Ейдриън се озърна през рамо, виждайки Майрън да помага на Гаунт. По външната страна на вратата се носеше противно скърцане. Представи си всички онези нокти, драскащи по стената. Магнус още стоеше на колене, грабвайки парчета камък и вбивайки ги в процепите, за да застопори вратата.

Бум!

Червено сияние се просмукваше през пукнатините. Пламъци се извиваха като дълги пръсти, търсеци да напипат нещо.

— Вратата няма да ги спре — каза Ариста. Тя също бе останала на площадката и Ейдриън можеше да разчете напрежение по лицето ѝ. — Нито ние можем да бягаме безкрай. Рано или късно ще ни настигнат. Трябва да ги спра. Бие вървете.

— Вече опитахте — сурово ѝ каза Ейдриън.

— Тогава не разбирах. Сега ще се справя по-добре.

Дребното ѝ тяло дишаше ускорено, докато тя се взираше без да премигва във вратата, стискаща и отпускаща юмруци.

— Те са трима, а вие сте сама. А и огненото нещо. Вие...

— Вървете! — изкрещя тя. — Това е единственият начин.

Бум!

Вратата се напука. Парченца камък се отрониха и се посипаха по главата на джуджето.

— Вървете, всички! — тя затвори очи и започна да мърмори. Майрън и Гаунт най-сетне бяха стигнали долу. Магнус бързо ги последва, скачайки надолу по стълбите. Моувин и Олрик се поколебаха някъде по пътя, но Ейдриън остана — не искаше да я остави.

Бум!

Вратата се раздроби, огнените ръце я огъваха, стиснали здраво, трошейки камъка.

Робата на Ариста засия с ослепителна бяла светлина, осветила стълбите с такава яркост, че всички закриха очи.

Бум!

Вратата поддаде.

— Няма да стане! — изкрещя принцесата над грохота на камъка.

Бяло сияние полетя към прага, обгръщайки го и изблъсквайки червения огън назад, изпълвайки цепнатините. Огнените пръсти трепнаха и се опънаха. От сблъсъка на двете светлини се сипеха искри. Всички чуха долетелия неземеен вой на болка, разтърсил недрата на камъка. По стените плъзна гръмка пукнатина. И като духната от нея свещ, червената светлина угасна внезапно.

Ариста остана на площадката с плувнало в пот лице, вдигнала ръце, движейки пръсти във въздуха, сякаш свирещи на невидима арфа. Камъкът на прага сияеше със синя светлина, засиявайки и спадайки като светъл пулс. Движенията ѝ се ускориха, ръцете ѝ затрепериха. Тя простена и извика тревожно.

— Не! — изкрещя тя.

Вятър изпълни пространството около нея. Косата на Ариста се мяташе, робата ѝ сияеше с променлива сила, блестейки като повърхността на лунно езеро.

— Ариста? — викна ѝ той.

— Те... те...

Тя очевидно се бореше с нещо. Пулсиращата светлина на вратата се усили, засиявайки все по-бързо и по-бързо. Тя изпищя и този път главата ѝ отскочи настрана. Отстъпи назад и с изръмжаване насочи тежестта си напред.

— Те се бият с мен!

Тя отново проплака и Ейдриън усети могъщ повей да нахлува през прага. Блъсна и двама им. Боецът се опря с ръка на стената, за да не падне.

— Повече от трима! — рече тя. — Мили Марибор! Не мога...

Лицето ѝ бе напрегнато, беше стиснала зъби. Очите ѝ се наливаха със сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

— Не мога да ги удържа. Бягай! *Бягай!*

Вратата експлодира. Парчета камък полетяха към стените. Вдигна се облак прах. Ариста отхвърча назад, светлината ѝ почти угасна. Робата излъчваше само потрепващо мораво сияние.

— Не! — изкрещя Ейдриън. Той я сграбчи и я повдигна точно когато гоблиновите орди нахлуваха през вратата.

Гмурнаха се в облака с лъснали зъби и проблясващи очи. Атакуваха с високо издигнати сачели, а от зъбатите им усти се лееха слюнки на очакване и проклетия.

Олрик изтегли меч на Толин Есендън.

— В името на Новрон и Марибор! — яростно изкрещя той, докато се втурваше нагоре по стълбите, следван от Моувин. Лъскавото острие на граф Пикъринг изсъска от ножницата.

— Назад! — изрева кралят. — Обратно при Уберлин, проклети изчадия!

Ейдриън затича надолу по стълбите, притискайки принцесата към гърдите си. Зад себе си чуваше Олрик да проклена гоблините, звънът на остриетата и гоблиновите писъци.

Когато боецът стигна до подножието, Ариста се бе раздвижила, очите ѝ се разваряха. Той я повери на Майрън.

— Пази я!

Извърна се, изтегли мечове и затича обратно нагоре, съпътстван от Ройс. Над тях Олрик и Моувин се сражаваха сред реки черна кръв, оплискала стените и стичаща се по стъпалата. На площадката вече се бе струпала купчина тела. Оставаха му три крачки, когато Олрик извика и падна.

— *Олрик!* — изкрещя Моувин. Извърна се към падналия си крал точно когато острие на сачел замахваше към него.

Графът нададе болезнен вик, но успя да отсече главата на гоблина.

— Отстъпи, Моувин! — изкрещя Ейдриън, прекрачвайки Олрик.

Застанали рамо до рамо, двамата изпълваха коридора и се сражаваха като един четирирък боец. Вихрушката на остриетата им всяваше страх и след три опита гоблините се поколебаха. Спряха и застанаха отвъд разтрошената врата, вирайки се през купчина Гхазелски тела.

— Моувин, вземи Олрик и върви! — нареди Ейдриън, дишайки тежко.

— Не можеш да ги удържиш сам — отвърна Моувин.

— Кървиш. Ще ги задържа достатъчно дълго. Отведи краля си.

Моувин се взря към отсрещните оголени зъби.

Ейдриън виждаше поне двама от обердазите да лежат по лице върху каменната маса и си помисли: *тя даде всичко от себе си*.

— Отведи го, Моувин. Дългът ти е към него. Олрик може да оцелее. Отведи го при Ариста.

Моувин прибра меча си и като се наведе, повдигна Олрик и го понесе надолу по стълбите. Гоблините пристъпиха напред, но се поколебаха отново, когато Ройс изникна до партньора си.

— Грозни дребни боклуци — оцени последният лицата отвъд прага.

Гоблините неохотно пристъпваха напред, тласкани от натиск в тила.

— Колко остава, преди да се сетят, че имат лъкове? — прошепна Ройс.

— Не са от най-умните, особено когато са изплашени — обясни Ейдриън. — В много отношения са като стадо. Ако едно животно се паникьоса, останалите го следват, но все ще се досетят някога. Предполагам разполагаме с минута или две. Изглежда в крайна сметка трябваше да се заемем с винарство, а?

— О, сега се сецаш за това — укори го Ройс.

— Сега щяхме да сме край топлия огън. Ти щеше да опитваш продукцията и да се оплакваш, че не е достатъчно добра. Аз щях да правя списък за пролетта.

— Не — отговори Ройс. — Пет сутринта е. Все още щях да съм в леглото с Гуен. Тя щеше да се е свила на кълбо, а аз да наблюдавам съня ѝ и да се удивлявам на начина, по който косата ѝ лежи върху бузата ѝ, сякаш самият Марибор я е нагласил за мен. А в коша сина ми, Елиас, и дъщеря ми, Мерседес, точно щяха да се разбудят.

Ейдриън го видя да се усмихва за пръв път след смъртта на Гуен.

— Защо не слезеш при останалите и не ме оставиш тук? — предложи Ройс. — Ще успеете да се отдалечите малко — по-близо до гробницата. Може би има друга врата — с ключалка. Вече изгуби достатъчно време с мен.

— Няма да те оставя тук — каза му Ейдриън.

— Защо не?

— Има и по-добри начини да се умре.

— Може би това е съдбата ми, наградата за живота, който съм водил. Ще ми се тези копелета да се бяха намирали на моста онази нощ — или поне Мерик да се беше бил по-добре. Сега съжалявам. Убийството му имам предвид. Той казваше истината. Не той уби Гуен. Предполагам ще трябва да прибавя и това към списъка съжаления. Върви. Остави ме.

— Ройс! Ейдриън! — викна ги Майрън от подножието. — Бягайте!

— Не можем — поде Ейдриън, когато забеляза бяла светлина да се издига под тях и усети засилването на вятъра. — Кучи...

Стълбите затрепериха и камъните се напукаха. Във всички посоки полетяха отломки, удряйки ги като жила на пчели. Ейдриън грабна Ройс и скочи надолу. Над главите им се понесе гръмък екот и гоблините запищяха, докато таванът се срутваше отгоре им.

* * *

— Ейдриън! — провикна се Ариста. Робата ѝ просия и Майрън вдигна фенера високо, но тя не можеше да види нищо през облака прах. Олюля се, замаяна. Краката не я държаха, умът ѝ бе размътен. Размахвайки ръце, за да запази равновесие, тя се взря във вихъра прах, а сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Боже, дано не са мъртви!

— Доста близко беше, не мислите ли? — чу гласа на Ейдриън да долита от мрака.

Боецът и крадецът излазиха от мъглата, покрити в нещо, приличащо на ситно смлян тебешир. Размахваха ръце пред лицата си и

кашляха неспирно, докато се изкачваха по камарата боклуци, за да се присъединят към останалите. Пътят зад тях бе запечатан.

Ройс погледна назад.

— Е, и това е начин да им отрежем пътя. Не е най-добрият, но пак става.

— Не знаех какво друго да сторя. Не знаех какво друго да сторя! — каза тя, докато ръцете ѝ се отваряха и затваряха неспокойно. Чувстваше се на ръба да изгуби контрол. Беше изтощена и ужасена.

— Справихте се отлично — каза ѝ Ейдриън, хващайки я за ръцете и стискайки ги леко. Сетне, поглеждайки край нея, попита Моувин: — Как е той?

— Не е добре — с треперещ глас отвърна графът. — Но още е жив.

Новият граф Пикъринг бе коленичил, придържайки Олрик и махайки косата от лицето му. Кралят беше в безсъзнание. Край него се бе образувала голяма тъмна локва.

— Глупакът — каза Моувин. — Издигна ръка, за да отрази удара, сякаш държи щит — понеже винаги се упражняваше с щит. Острието го поряза от рамото до лакътя. Когато се опита да се обърне, те му разпориха стомаха — Моувин обърса сълзи от очите си. — Но той се би добре — наистина добре. По-добре, отколкото някога съм го виждал — по-добре, отколкото смятах, че е способен. Беше почти... сякаш отново се биех рамо до рамо с Фанън.

Сълзите продължаваха да се стичат по лицето му, по-бързо, отколкото можеше да ги избърше.

Гърдите на Олрик се повдигаха мъчително. Отвратително гълголене се изтръгваше от гърлото му при всеки накъсан дъх.

— Дай ми фенера — Ейдриън бързо се приведе над краля. Разкъса ризата му, разкривайки раната. Застина при вида ѝ.

— Мили Новрон — рече той.

— Направи нещо — каза му Ариста.

— Нищо не мога да направя — каза ѝ той. — Острието... го е прерязало. Виждал съм това и преди... просто няма нищо... Кървенето няма да спре, не и по начина, по който е... не мога... По дяволите, много съжалявам.

Устните му се притиснаха, очите му се затвориха.

— Не! — каза Ариста, поклащайки глава. — Не! — тя падна и пролази до брат си. Поставяйки ръка на челото му, усети, че той е трескав и подгизнал от пот. — *Не!* — потрети тя. — Няма да го позволя.

— Ариста? — чу гласа на Ейдриън, но тя вече бе затворила очи и започна да напява. Усети потискащите форми на старите стени, мръсотията и камъка, въздуха между тях, телата им и изтичането на Олриковата кръв, попиваща в земята. В ума си я виждаше като сияеща сребърна река, чийто блясък отслабваше.

— Ариста? — гласът на Ейдриън бе слаб, сякаш долиташе от разстояние.

Виждаше цепнатина мрак, която приличаше на разкъсване в тъканта на света. Протегна се и докосна краищата, раздалечавайки ги, докато не успя да се промуши.

Вътре бе мрачно — по-черно от нощ, по-тъмно от стая след духната свещ — чернотата на нищото. Тя надникна в небитието, търсейки. Олрик бе там, пред нея, отдалечавайки се като повлечен от течението на черна река. Тя се втурна след него.

— Олрик! — повика го тя.

— Ариста? — чу го да казва. — Ариста, помогни ми.

Напред виждаше светлина, малка точка, която блестеше в бяло.

— Опитвам се. Спри и ме изчакай.

— Не мога.

— Тогава аз ще те настигна — каза тя и пое напред.

— Не искам да умра — каза ѝ Олрик.

— Няма да те оставя. Мога да те спася.

Тя продължи напред, но беше трудно. Понеслата Олрик река я избутваше назад и объркваше краката ѝ. Тя се бореше срещу течението, а брат ѝ се плъзгаше по повърхността.

Въпреки всичко се приближаваше към него. Олрик погледна към нея с ужасено изражение.

— Прости ми — каза той. — Съжалявам, че не бях по-добър брат, по-добър крал. Ариста, ти трябваше да управляваш вместо мен. Винаги си била по-умна, по-силна, по-храбра. Аз завиждах. Съжалявам. Моля те, прости ми.

Тя се протегна и почти го сграбчи, пръстите им се докоснаха за миг. Сетне той се отдалечи. Гледаше как Олрик набира скорост.

Течението се усили, издърпвайки го напред, отдалечавайки го от нея.

Светлината бе по-близка, по-ярка. Стори ѝ се, че вижда фигури да се движат в нея.

— Олрик, опитай се да забавиш ход, движиш се прекалено бързо. Не мога да... не мога да те стигна. Олрик, забързваш! Олрик, дай ми ръка! Олрик! Олрик!

Тя се хвърли напред, но брат ѝ се отдалечи, хвърчейки към светлината със скорост, която тя не можеше да достигне. Гледаше как той става все по-малък и по-малък, докато накрая не изчезна в яркостта.

— Не! Не! — проплака тя, взирайки се напред, ослепена от белотата.

— *Ариста* — чу някакъв глас да я вика. Не принадлежеше на Олрик, но бе познат. — *Ариста. Брат ти сега е с нас. Всичко е наред.*

— Татенце?

— *Да, мила. Аз съм. Съжалявам, че не разполагам с четка за коса, която да ти дам, но има толкова много други неща, които те очакват тук. Ела при нас.*

— Не... не бива — каза му тя, макар да не беше сигурна защо.

Светлината не нараняваше очите ѝ, но правеше невъзможно да види нещо повече от смътни силуети, всички безформени, сякаш движещи се от другата страна на заледено стъкло.

— *Всичко е наред, мила* — каза ѝ баща ѝ. — *И не сме само ние. Тук имаш и други приятели, други, които те обичат.*

— *Белезите ми ги няма* — каза ѝ Хилфред. — *Ела и виж.*

Видя контурите им пред себе си, вече бяха по-определени и по-ясни. Течението вече не я изблъскваше назад и тя бе започнала да набира скорост. Трябваше да спре, трябваше да се върне, имаше нещо, което...

— *Любима моя Ариста* — глас, който не бе чувала от много, много отдавна. Сърцето ѝ подскочи при звука му.

— Майко?

— *Ела, мила, ела си у дома. Чакам те.*

Носеше се музика, тиха и нежна. Светлината вече я обгръщаше и мракът на нищото отстъпваше назад. Тя се отпусна, оставяйки се течението да я носи все по-бързо и по-бързо.

— Ариста — обади се друг глас. Този бе слаб и далечен, долетял някъде иззад нея.

Почти можеше да различи лицата в сиянието. Бяха толкова много — усмихнати с протегнати ръце.

— Ариста, върни се — гласът не беше в светлината, зовеше я откъм черното. — Ариста, не си отивай!

Това бе вик, отчаяна молба. Познаваше този глас.

— Ариста, моля те, моля те, не си отивай. Моля те, върни се. Остави го и се върни!

Ейдриън.

— *Ариста* — повика я майка ѝ. — *Ела си вкъщи.*

— Вкъщи — каза Ариста и спря, докато изричаше тази дума. — Вкъщи — повторя тя, усещайки как стомахът ѝ се свива, докато светлината угасва.

— *Винаги ще те чакам* — чу да затихва майчиният глас.

— *На добър час* — викна Олрик, почти нечут.

Усети как лети назад, сетне...

Очите ѝ рязко се отвориха.

Лежеше на камъка, мъчейки се да си поеме дъх. Вдиша бавно и продължително, но пак изпълнилият дробовете ѝ въздух не бе достатъчен. Светът се въртеше около нея, изцяло мрачен, с изключение на леко пурпурно сияние. В мъглата зърна Ейдриън приклепнал над нея да стиска ръцете ѝ. Неговите се тресяха. Внезапно измъченият му лик бе заменен с радостно изражение.

— Тя е добре! Видя ли? Оглежда се! — изкрещя Моувин.

— Чувате ли ме? — попита Ейдриън.

Тя опита, но не можа да заговори. Успя само да кимне леко. Тогава погледът ѝ попадна върху Олрик.

— Мъртъв е — тъжно ѝ каза Ейдриън.

Тя отново съумя да кимне.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — попита боецът.

— Много... уморена — прошепна тя. Очите ѝ се затвориха и принцесата заспа.

* * *

Докато Ариста и Гаунт спяха, Ейдриън се зае с Моувин. Страната на графа бе подгизнала от кръв. Острие бе пронизало месото над лакътя му. Пикъринг бе притискал раната с ръце без да се оплаква и вниманието на Ейдриън бе привлечено едва когато Моувин се олюля.

Ейдриън и Магнус зашиха раната, докато Майрън държеше фенера. Боецът бе принуден да натиска мускула, докато шие, но Моувин не издаде нито звук и скоро припадна. Когато приключиха, Ейдриън превърза ръката му. Справиха се добре, кръвенето спря. Моувин щеше да се оправи, макар че лявата му ръка вече нямаше да бъде силна колкото преди. Боецът провери крака на Гаунт и смени и неговите превръзки. Сетне, сред гробната тишина, на слабата светлина на фенера, всички заспаха.

Събуждайки се, Ейдриън усещаше всяко ожулване, прорез, драскотина и разтегнат мускул. Край него гореше фенер и на светлината му той намери меха си. Лежаха сред тесния коридор, проснати сред мръсотията и кръвта като купчина трупове след битка. Отпи малка глътка да си изжабури устата и установи, че Ройс го няма.

Повдигна фенера и погледна към грамадата отломки, издигнала се на мястото на стълбите. Пътят бе запрещен от няколко тона камъни.

— Е, предполагам не си поел насам — прошепна на себе си.

Обръщайки се, забеляза, че коридорът рязко свива наляво. По стените различни бледи изображения, изсечени в полирания камък. Те разказваха история. В началото на коридора имаше странна сцена: група мъже пътуваха към събрание в гора, където владетел седеше на трон, приличащ на част от дърво, но никой от мъжете нямаше глава — бяха изчегъртани. В следващата сцена кралят на дървесния трон се сражаваше с един от мъжете — отново нямаше глави.

Ейдриън вдигна фенера и избърса прахта, вглеждайки се поотблизо в изображенията на сражаващите се. Връхчетата на пръстите му проследиха оръжията в ръцете им — странни извити пръти с няколко остриета. Никога не бе срещал подобни оръжия, но ги разпознаваше. Можеше да си представи тежестта им, в какъв захват щяха да ги обгърнат ръцете му, как да замахне с долното острие, така че горните две да разсекат въздуха. Баща му го бе научил да използва и това оръжие с дръжка, чието название не знаеше.

В следващата сцена кралят беше победител. Покланяха му се всички, без един. Той стоеше настрана заедно с онези, които бяха

пътували заедно с него, държейки тялото на поваления боец. Пак нямаше глави — всяка бе внимателно изчегъртана. По земята лежах парченца отчупен камък и прах.

Ейдриън откри Ройс в края на коридора, застанал пред затворена и заплашителна на вид каменна врата.

— Залючено? — попита Ейдриън.

Ройс кимна, докато ръцете му си играеха по повърхността на вратата.

— Колко време си тук?

Крадецът сви рамене:

— Няколко часа.

— Няма ключалка?

— Залючена е отвътре.

— Отвътре? Страшно. Откога мъртъвците се залючват, след като умрат?

— Вътре има нещо живо — каза Ройс. — Чувам го.

По гърба на Ейдриън полазиха тръпки, докато боецът прехвърляше през ума си възможните варианти. Кой знае какво бяха оставили древните, за да пазят кралете си: призраци, привидения, немъртви, каменни големи?

— И не можеш да отвориш вратата?

— Още не съм открил как.

— Пробва ли да почукаш?

Ройс невярващо го изгледа през рамо.

— С какво щеше да навреди?

Изражението на крадеца се успокои. Той се замисли за миг, сетне сви рамене. Отстъпи назад и махна към вратата.

— Заповядай.

Боецът изтегли късия си меч и три пъти почука по вратата с дръжката. Зачакаха. Нищо. Почука още три пъти.

— Струваше си да...

Със стържене се отмести резе. Тишина. Изщракване, сетне отместване на още едно резе. Каменната плоча се разтърси.

Двамата се спогледаха нервно. Ейдриън подаде фенера на Ройс и изтегли дългия си меч. Ройс бутна вратата и тя се отвори навътре.

Беше тъмно и Ейдриън издигна фенера с лявата си ръка, като протегна меча си напред. Светлината разкри малка квадратна стая със

сводест таван. В центъра се издигаше безглава статуя. Стените бяха изпълнени с дупки, запълнени със свитъци, някои от които бяха скъсани на парченца. В другия край имаше още една каменна врата, здраво залостена с големи резета. По пода имаше глинени гърнета, дрехи, одеяла и стопените останки от свещи. Недалеч от вратата единственият обитател на стаята тъкмо сядаше обратно на одеялото си. Когато той се обърна, Ейдриън го разпозна моментално.

— Траник? — смаяно рече той.

Страж Доувин Траник се движеше бавно, болезнено. Беше много слаб. По принцип бледното му лице сега бе изпосталяло и призрочно бледо. Тъмната му коса, винаги тъй изрядно сресана назад, сега висеше в безпорядък над лицето му. Някога тънкият мустак и оформената брадица бяха прераснали в безформена брада. Все още носеше червена и черна коприна, която обаче бе само бледа сянка на някогашната си слава — раздърпана и разкъсана.

Стражът успя да се усмихне слабо, когато ги разпозна през присвитите си очи.

— Колко отвратително точно *вие* да ме намерите — погледът му се спря върху Ройс. — Дойде да си отмъстиш най-сетне, елфе?

Ройс пристъпи напред. Погледна към Траник, сетне хвърли бърз поглед из стаята.

— Как бих могъл да надмина това? Погребан жив в каменна гробница. Съжалявам само, че не е мое дело.

— Какво се случи? — попита Ейдриън.

Траник се закашля. Звукът бе неприятен, сякаш нещо раздираше гърдите му отвътре. Той се приведе, опитвайки се да си поеме дъх.

— Булард спря да говори — старецът беше пречка и го оставихме в библиотеката. Леви... Леви бе убит. Бърни избяга... дезертира.

Траник се премести неловко. Тогава Ейдриън зърна окървавена превръзка на лявото му бедро.

— Колко време си тук?

— Месеци — отвърна той. Погледна към купчинката кости и сгърчи лице. — Правих каквото се налагаше, за да оцелея.

— До нараняването — добави Ейдриън.

Стражът кимна.

— Вече не можех да ги издебвам.

Ройс продължаваше да се взира.

— Давай — каза му Траник. — Убий ме. Вече няма значение. Всичко свърши, но и вие няма да свършите по-добре. Никой не може да вземе рога. Затова сте тук, нали? За рога на Новрон? Рога на Гиляндора? Лежи ей там — той посочи към другата врата. — Зад нея има огромна зала, Подземието на дните, която отвежда до гробницата на Новрон, но няма да я достигнете. Никой не е успял... и вие няма да успеете. Погледнете.

Той посочи към стената срещу него, където имаше издраскани думи.

— Виждате ли изписаното ЕХ? Дотук е стигнал Едмънд Хол. Поел е назад и е избягал от тази дупка, защото е бил умен. Аз останах, мислейки си, че ще мога да разреша загадката, че някак ще прекося Подземието на дните, но това не може да бъде сторено. Опитахме. Леви беше най-бавен — от него дори и труп не остана. Сетне Бърни не искаше да продължи.

— И си го наръгал — обяви Ройс.

— Отказваше да се подчинява. Отказа да опита отново. Намерили сте го?

— Мъртъв.

Траник не показва признаци на удовлетворение или разкаяние, само кимна.

— Какво толкова има в това Подземие на дните? — попита Ейдриън. — Защо да не може да бъде прекосено?

— Виж сам.

Ейдриън понечи да прекоси стаята и Траник го спря.

— Нека елфът го стори. Какво би могъл да видиш с човешките си очи?

Ройс се взря в стража.

— Що за номер е това?

— Не ми харесва — рече Ейдриън.

Крадецът пристъпи до врата и я изследва.

— Изглежда ми наред.

— Така е. Но не и онова, което се крие от другата страна.

Ройс докосна вратата и внимателно прегледа страните й.

— Толкова недоверчив — рече Траник. — Няма да те ухапе, ако отвориш вратата, само ако влезеш в стаята.

Крадецът бавно издърпа двете резета.

— Внимателно, Ройс — каза партньорът му.

Много бавно Ройс избута вратата навътре, надничайки през цепнатината. Погледна наляво и надясно, сетне отново я затвори и пак сложи резетата.

— Какво има? — попита Ейдриън.

— Той е прав — отговори мрачно Ройс. — Никой няма да премине.

Траник се усмихна и закима, докато не бе погълнат от пореден пристъп кашлица, превил го болезнено.

— Какво има? — повтори боецът.

— Няма да повярваш.

— Кое?

— Там има... нещо.

— Какво нещо.

— Знаеш, нещо си.

Ейдриън го погледна, объркан.

— Гиларабрин — каза Траник.

ГЛАВА 19

ЗАТВАРЯНЕ НА ПОРТАТА

Ренуик се намираше на четвъртия етаж на имперския палат. Пред него архиварят шумолеше с пергаменти, мърморейки си нещо, като от време на време почесваше врат с дългите си мастилени пръсти. Дребосък със заешко лице, с прецизни очи и широка цепка между предните си зъби, той се бе настанил зад огромното си бюро и нещо драскаше. Звукът на перото му напомняше на оръженосеца за мишка, гризяща дърво.

Наоколо притичваха царедворци, циркулирайки през многобройните врати. Няколко лица се обърнаха към него, но само за кратко. Поне административното крило бе свободно от бежанци. Всяко друго кътче от двореца бе изпълнено с тях. Хора задръстваха коридорите, седнали с присвити колене, за да направят път на преминаващите. Други спяха, използвайки вързопите си за възглавници, притиснали ръце към телата си. Ренуик предполагаше, че въпросните вързопи съдържат нищожния остатък от живота им. Мръсни, изплашени лица гледаха стреснато край стените. Предимно семейства — фермери с децата си — дошли от провинцията, където домовете им лежах изоставени.

Събра стъпалата си, забелязвайки, че сковаността най-сетне ги напуска. Звукът накара архиваря да погледне раздражено. Ренуик се усмихна, но чиновникът се намръщи и продължи работата си. Лицето на оръженосеца все още пламтеше, обрулено от студения вятър. Бе препускал безспир от Амбертън до Акуеста, където съобщи новините на капитан Евъртън, командир на южната порта. Сетне, прегладнял и измръзнал, беше отишъл в кухнята. Ибис прояви добрината да му подгрее малко супа. В спалното помещение бе заварил тричленно семейство от Фелън Майър да спи в леглото му — майка с две момчета, чиито баща се бе удавил година по-рано в опит да прекоси Уисънд брод по време на пролетното пълноводие.

Ренуик тъкмо се бе свил в едно незаето ъгълче на коридора, когато Бенингтън, един от главните стражници, го сграбчи. Каза само, че трябвало моментално да се яви в кабинета на канцлера и го смъмри, че половината замък го търсел с часове. Бенингтън го остави с впечатлението, че е загазил. Когато Ренуик осъзна, че бе напуснал Амбертън без заповед, сърцето му се сви. Естествено, че императрицата и имперският персонал вече знаеха за придвижването на елфите. Армия съгледвачи наблюдаваше всеки път и проход. Той щеше да си плати за арогантното късогледство.

Щяха да го накажат. Със сигурност вече нямаше да е паж, отново щеше да рине тор в конюшните и да цепи дърва. Мечтите да стане истински оръженосец се стопиха. На седемнадесет вече бе стигнал върха си — една седмица в служба на Ейдриън — фалшивия оръженосец на фалшивия рицар. С жалкия му животец бе свършено. Не можеше да се надява на по-добро бъдеще.

Несъмнено щеше да получи и бой, но други репресии нямаше да има. Ако Салдур и Етелред все още бяха начело, наказанието щеше да е много по-жестоко. Канцлер Нимбус и имперската секретарка бяха добри, любезни хора, което само утежняваше провала му. Дланите му започнаха да се потят, когато си представи...

Вратата на кабинета на канцлера се отвори и лорд Нимбус подаде глава.

— Още никой ли не е намерил... — очите му попаднаха на Ренуик. — Дявол да те вземе, човече! Защо не ни каза, че той бил тук?

Писарят премигна невинно.

— Аз... аз...

— Няма значение. Заповядай, Ренуик.

Ренуик бе шокиран да види в кабинета самата императрица Модина. Тя седеше на перваза, свила колене, тялото ѝ бе приведено, така че роклята ѝ се бе разстлала. Косата ѝ се спускаше по раменете. Тя изглеждаше странно простосмъртна — като момиче. Капитан Евъртън също бе там, изпънат като бряст, прибрал шлема си под мишница. По бронята му все още проблясваха капки разтопен сняг. В другия ъгъл имаше мъж с по-грубовати одежди. Беше висок, строен и рошав. Дрехите му бяха от кожа и вълна, имаше гъста брада.

Лорд Нимбус се настани до бюрото и направи знак на Ренуик.

— Труден си за намиране — рече той. — Би ли ни разказал какво точно се случи.

— Ами, както казах на капитан Евъртън — Майнс — това е едно от момчетата с мен — видял група елфи да прекосяват Бернум.

— Да, капитан Евъртън ни каза това, но...

— Кажи ни всичко — каза императрицата. Гласът ѝ беше красив и Ренуик бе смаян, че тя се обръща към него. Чувстваше се объркан, езикът му се заплете. Не можеше да мисли, още по-малко да говори. Отвори уста.

— Аз... ами... Всеки...

— Започни отначало, от момента, когато поехте на път — рече тя. — Разкажи за цялото пътуване.

— Трябва да знаем прогреса на мисията — разясни Нимбус.

— О... добре... ами... поехме на юг към Ратибор — поде той, опитвайки се да си спомни колкото се може повече детайли, но бе трудно да го стори под погледа ѝ. Някак успя да преразкаже пътуването до хълма, спускането на отряда в дупката, прекараните в снега дни. Разказа им за Майнс и за дългото си, трудно пътуване на север, препускайки да изпревари елфически авангард.

— Съжалявам, че не останах на поста си. Нямам оправдания за изоставянето му и съм готов да понеса определеното ми от вас наказание.

— Наказание? — рече императрицата с нотка на веселие в гласа, докато слизаше от перваза. — Ще бъдеш възнаграден. Донесените от хабрата ти поява новини са надеждата, от която се нуждаех.

— Наистина, момчето ми — добави Нимбус, — тези новини за прогреса на мисията са много обнадеждаващи.

— *Много* обнадеждаващи — повтори императрицата и въздъхна облекчено, сякаш отново можеше да диша спокойно. — Поне знаем, че са стигнали невредими.

Тя прекоси стаята до него. Той стоеше застинал, всеки негов мускул бе вцепенен, докато тя се протягаше. Взе лицето му и го целуна, първо по едната буза, сетне по другата.

— Благодаря ти — прошепна тя и на него му се стори, че вижда очите ѝ да блестят.

Не можеше да диша или да откъсне поглед, струваше му се, че ще умре. Самата идея, че щеше да се строполи мъртъв в краката ѝ, не

го притесняваше.

— Момчето ще падне — каза Евъртън.

— Аз... аз просто... не бях...

— Не е имал шанс да почине — притече му се на помощ Нимбус. Ренуик затвори уста и кимна.

— Тогава се погрижете за него — рече тя. — Защото днес той е моят герой.

* * *

Напускайки кабинета, Модина не се бе чувствала толкова добре от дни. *Открили са начин да влязат!* Нимбус беше прав — все още имаше надежда. Бе само дребно късче, капчица, но такава бе същината ѝ. Толкова дълго беше живяла без надежда, че не бе свикнала с чувството, което я зашеметяваше. За пръв път от сякаш цял век можеше да поглежда напред към бъдещето без отврата. Да, не бяха спрели да зимуват. Да, щяха да нападнат града до седмица — но отрядът бе в безопасност, а тя щеше да е подготвена за предстоящата вражеска атака. Надежда имаше.

Достигна стълбището и въздъхна. Стъпалата бяха отрупани с хора. По краищата се притискаха семейства, струпвайки се като довлечени от река листа, докато не запушеха стълбището.

— Сержант — викна тя към един стражник на долния етаж, който водеше разгорещен спор с някакъв мъж с коза. Очевидно селянинът настояваше да я запази в двореца.

— Ваше Високопреосвещенство? — отвърна пазачът, вдигайки глава.

Чувайки това, хората утихнаха и към нея се завъртяха глави. Чуха се ахвания, шепот, към нея бяха насочени пръсти. След указа да бъде предоставен замъкът за бежанци, тя се бе върнала към старата си привичка да отшелничества. Живееше в спалнята си, посещавайки кабинетите на четвъртия етаж и тронната зала веднъж дневно, дори и тогава през задното стълбище. Появата ѝ сред залите бе рядко събитие.

— Разчисти стълбите — каза му тя, гласът ѝ отекнал в коридора. — Не искам някой да падне. Намери на тези добри хора някакво друго място. Със сигурност има по-подходящи места от това.

— Да, Ваше Високопреосвещенство. Опитвам се, но те... страхуват се да не се изгубят, затова се събират близо до портите.

— И какво прави тук тази коза? Всички животни трябва да бъдат предадени на интенданта и отбелязани от министъра на градската отбрана. Не можем да си позволим семействата да отглеждат прасета и крави в градината на двореца.

— Да, Ваше Високопреосвещенство, но този тук казва, че козата била част от семейството му.

Мъжът ужасен гледаше към нея, стиснал краката на козата, която бе преметнал през врата си.

— Тя мий цялото семейство, Ваше Величие. Мола ви, ни я вземвайте.

— Не, разбира се... но семейството ти ще трябва да отседне в конюшните. Намери му място там.

— Веднага, Ваше Високопреосвещенство.

— И разчисти стълбите.

— Тракия?

Думата долетя от морето лица. Слабият глас почти бе погълнат от врявата.

— Кой каза това? — остро попита тя.

Коридорът утихна.

Някой се изкашля, друг кихна, нечий крака се провлачиха, козата тракна с копитца, но никой не заговори в продължение на минута. Тогава тя видя ръка да се издига над тълпата и леко да се размахва.

— Кой си ти? Излез напред — заповяда тя.

Из телата пристъпи жена, прекосявайки долната площадка. Гледайки я отгоре, Модина не я разпознаваше. Жената бе следвана от неколцина други, пристъпващи сред одеяла и вързопи.

— Изкачи се тук — нареди императрицата.

Когато жената достигна стълбите, разположилите се по тях се изправиха и се притиснаха към стената, за да ѝ направят път. Тя беше слаба, със светлокестенява коса, отрязана на паница на нивото на ушите ѝ, което ѝ придаваше момчешки вид. За рокля ѝ служеше дрипав парцал от сурова вълна. Висеше безформено на раменете ѝ, като мръсният плат бе пристегнат около кръста ѝ с парче връв.

Изглеждаше позната.

Тази походка, начинът, по който си държеше главата, приведените рамене, влачените крака. Познаваше я.

— Лина? — промърмори Модина.

Жената спря и издигна глава при звука. Не бе настъпила промяна в острия луничав нос и кафявите очи без видими вежди. Гледаше към императрицата със смесица от надежда и страх.

— Лина Ботуик? — извика императрицата.

Лина кимна и пристъпи крачка назад, когато Модина се втурна към нея.

— Лина! — Модина я обгърна и я притисна силно. Лина се тресеше, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Какво има?

— Нищо — каза Лина. — Просто... Не знаех, че ни помниш.

Следваха я Ръсел и Тад.

— Къде са близначките?

Жената се навъси:

— Умряха миналата зима.

— Много съжалявам.

Тя кимна и двете отново се прегърнаха.

Ръсел стоеше край съпругата си. Подобно на Лина, той също бе измършавял, облечен в оръфана и тънка риза, увиснала до коленете му, а парче въже се изживяваше за колан. Лицето му бе по-старо, набраздено с още бръчки, а косата му беше по-сива от запомненото. Тад беше наедрял и по-широк в раменете. Вече не беше момче, а мъж, но бе сух и изпит като останалите.

— Императрице! — рече Ръсел. — Истинска бащичка си. Упорита като муле и силна като вол. Елфите са глупаци изобщо да си мислят, че могат да се изправят срещу някой от Далгренските гори.

— Добре дошли в дома *ми* — рече тя и го прегърна.

* * *

— Дилън Макдърн дойде с нас за Зимния фестивал само преди няколко месеца. Гледахме Ейдриън на турнира — каза ѝ Ръсел.

Тя ги бе довела в спалнята си, където седеше на леглото с Лина, докато Ръсел, който никога не можеше да седи, докато разказва

история, стоеше пред нея. Тад беше на прозореца, възхищавайки се на гледката.

— Беше страхотен ден — продължи той, но в гласа му се долавяше съжаление. — Опитяхме се да те видим, обаче ни върнаха на портата, естествено. Кой ще ти пусне таквиз като нас да видят императрицата? Така че се върнахме в Олбърн.

— След Далгрин Винс ни уреди парцели в земята на лорд Кимбъл. Тогава бяхме благодарни, но с времето се оказа, че не е било толкова добра идея. Кимбъл вземаше по-голямата част от реколтата и ни удържаше за семена и сечива. Взех синовете на Дилън в армията си — и двамата бяха убити. Когато наближи време да вземе и Тад... реших, че няма причина да оставаме и за това.

— Двамата с Дилън пиехме една нощ и той ми дума: „Ръс, ако трябваше да го понеса отново, щях да избягам.“ Знаех накъде бие, затова се сбогувахме като за последно. Събрахме си багажа и се измъкнахме. Ама бягахме само заради Тад. На Стоктънския мост чухме, че елфите били нападнали Олбърн. Казваха, че изпепелили мястото. Дилън, Винс, дори лорд Кимбъл вече са мъртви сигурно. Дойдохме тук, защото не знаехме къде другаде да идем. Надявахме се, но не очаквахме да те видим.

Вратата на стаята бе блъсната и вътре нахлуха момичетата и мистър Рингс — и тримата спирайки рязко при вида на Ботуикови, застивайки мълчаливо. Модина протегна подканяща ръка и момичетата смутено пристъпиха напред. Миещата мечка се покатери върху рамото на Мърси — за безопасност.

— Това са Мърси и Али — представи ги Модина.

Лина им се усмихна любопитно, сетне се взря в остриите уши на Али.

— Тя...

Модина я прекъсна:

— Те са ми като дъщери. Бащата на Али е на много важна мисия и му обещах да се грижа за нея до завръщането му. Мърси е... — тя се поколеба, никога не го бе изричала в присъствието на момичето преди. — Тя е сираче от север, една от първите, видели елфите да атакуват.

— И като стана дума за елфи... — Ръсел продължи подетото от съпругата му.

— Да, Али е от елфическо потекло. Баща ѝ я спасил от робовладелски кораб за Калис.

— И това не те притеснява? — попита Ръсел.

— Че защо? Али е сладко малко момиче. Двете се привързахме една към друга. Нали? — Модина прибра един немирн кичур зад заостреното ухо.

Момичето кимна и се усмихна.

— С баща ѝ може да се скараме за нея, когато той се върне — императрицата се усмихна и на двете. — Къде сте били, пакостнички такива?

— В кухнята, играехме си с Ред.

Модина повдигна вежда.

— С мистър Рингс?

— Те се спогаждат — каза Мърси. — Макар че...

— Какво?

Мърси се поколеба, така че Али пристъпи напред.

— Мърси се опитва да накара Ред да носи мистър Рингс на гърба си. Не се разви добре. Господин Тинли ни изгони, след като Ред събори едни тенджери.

Модина подбели очи.

— Вие сте двойка чудовища.

Лина заплака и прегърна Ръсел, който я погали.

— Какво има? — попита императрицата, отивайки до жената.

— О, нищо — отговори вместо нея съпругът ѝ. — Момичетата... Липсват ѝ близначките. Едва не изгубихме и Тад, нали така, момче?

Тад, който все още стоеше на прозореца, се обърна и кимна. Не бе казал и дума. Тадеус Ботуик, когото Модина помнеше, никога не бе от мълчаливите.

— Оцеляхме всички онези кошмарни нощи в Далгрин — каза Лина, хленчейки. — Но животът в Олбърн уби двете ми момичета и сега... сега...

— Всичко ще бъде наред — каза ѝ Модина. — Ще се погрижа за това.

Ръсел я погледна, кимайки оценяващо.

— Одрала си кожата на баща си. Терън щеше да се гордее с теб, Тракия. Много щеше да се гордее.

* * *

Ренуик си нямаше представа какво да прави. Трети пореден ден бе объркан. Искаше да се върне в Амбертън, но императрицата му забрани. Елфическата армия вече щеше да се намира между тях. Опита се да възобнови задълженията си на паж, за да открие, че вече не заема тази длъжност, отново по заповед на императрицата. Очевидно нямаше възложени му задължения.

Носеше нова туника, много по-хубава от всички, които бе имал досега. Хранеше се с великолепни гозби и спеше точно под сър Елгар, срещу сър Гилбърт от Лайл, в двуетажно легло в рицарските помещения.

— Скоро ще имаш предостатъчно работа, хлапе — каза му Елгар. Двамата със сър Гилбърт играеха шах и последният печелеше партията с лекота. — Когато елфите пристигнат, ще си заработиш надницата.

— Носейки кофи с вода до портата за войниците — каза мрачно Ренуик.

— Вода? — попита Елгар. — Това е работа за пажовете.

— Аз съм паж.

— Ха! В легло на паж ли спиш? А тази туника на паж ли е? Храната на паж ли ядеш? Ринеш конюшните? *Бил* си паж, но сега императрицата ти е хвърлила око.

— Какво означава това?

— Означава, че тя е благосклонна към теб и че няма да мъкнеш вода.

— Но какво...

— Можеш ли да въртиш острие, момче? — попита Гилбърт, докато преместваше пешка напред, карайки Елгар да се разшава неспокойно на стола.

— Така мисля.

— *Мислиш?*

— Сър Молнес не ми позволяваше...

— Молнес? Молнес беше идиот — изръмжа Елгар.

— Вероятно и затова си строши врата — рече Гилбърт.

— Беше пил — изтъкна Ренуик.

— Беше идиот — повтори Елгар.

— Няма значение — каза Гилбърт. — Почне ли битката, ще се нуждаем от всеки годен мъж. Вчера може да си бил и паж, но утре ще бъдеш войник. И с благоразположението на императрицата — бий се добре и можеш да станеш рицар.

— Не му пълни главата с глупости — рече Елгар. — Той дори не е оръженосец.

— Бях оръженосец на сър Ейдриън.

— Ейдриън не е рицар.

Прозвуча рог и тримата изхвърчаха от помещенията, втурвайки се през тълпите към преддверието. Изскочиха на двора, поглеждайки към стражите на кулите.

— Какво става? — викна Елгар на Бентън.

Стражникът чу гласа му и се обърна.

— Сър Бректън и армията се завърнаха. Императрицата отиде да ги приветства.

— Бректън — мрачно каза Гилбърт. — Ела, Елгар, имаме да си довършваме партия.

Двамата се върнаха обратно, но Ренуик се отправи тичешком към южната порта на града. Подвижната решетка вече бе вдигната и войниците със синьо-златното карирано знаме на Бректън тъкмо влизаха.

Звучаха барабани, отеквайки в такт с крачките на маршируващите. Маршалът яздеше начело и слънцето сияеше по бронята му. Край него яздеше лейди Амилия, увита в тежко вълнено наметало, поръбено с кожа, покрило отчасти задницата и хълбоците на коня ѝ. Ренуик разпозна и други лица: крал Арманд, кралица Адълайн, принц Рудолф и по-младият му брат Хектор; Леополд, херцогът на Рочел и жена му Женвиев, с които олбърнските благородници се изчерпваха. Пристигането им официално оповестяваше падането на източните провинции. Сър Муртас, сър Brent, сър Андиърс и неколцина други, които познаваше от турнирите, крачеха сред кавалерийските редици. Зад тях маршируваха пехотинци. Следваха ги коли с провизии и още бежанци.

Модина изтича да прегърне Амилия в мига, когато последната слезе от коня.

— Ето те! — рече тя, прегръщайки я. — А семейството ти?

— В колите са — каза ѝ Амилия.

— Доведи ги в голямата зала. Гладна ли си?

Тя кимна, усмихвайки се.

— Тогава ще се срещна с тях и ще ядем. Аз също имам хора, с които бих искала да се запознаеш. Нимбус!

— Ваше Високопреосвещенство — канцлерът притича до нея и Амилия прегърна върлинестия царедворец.

Ренуик не може да види нищо повече, тъй като войниците изпълниха улицата. Отиде до стената и се изкачи над портата, където капитан Евъртън отново беше на пост, наблюдавайки завръщането на армията.

— Впечатляващ е, нали? — каза му Евъртън, докато двамата гледаха колоната от бойниците. — Лично аз ще спя по-спокойно, знаейки, че сър Бректън е тук. И тъкмо навреме, подозирам.

— Какво искате да кажете?

— Не ми харесва небето.

Ренуик повдигна очи. Мрачни мъгли се сблъскваха в странна смесица от кафяво и жълто, отвратителен бульон от гъсти облаци, блъвнал като в котела на някоя вещица.

— Това не ми изглежда естествено.

— И е по-топло — каза Ренуик, едва сега осъзнал, че е навън без наметало, а не трепери. Издиша и не видя дъха си. Притича до ръба на бойницата и погледна на юг. В далечината облаци бяха още потъмни, зърна странен зеленикав оттенък в небето.

— Идват.

— Надуйте рога — заповяда Евъртън, когато и последните редици бяха влезли в града. — Затворете портата.

ГЛАВА 20

ПОДЗЕМИЕТО НА ДНИТЕ

Бягайки по коридорите, тя дочу екот на стомана и викове. Бе изпълнила дълга си, нямаше повече задължения. Слизайки в гробниците, тя влезе в Подземието на дните. Императорът лежеше на пода, а последните от лоялните му рицари загиваха от мечовете на Венлиновите поддръжници. В нея бушуваше ярост, докато изричаше думите. Стаята се разтърси и евентуалните убийци на императора ѝ — десетима тешлорски рицари — закрепяха, докато телата им се разкъсваха на части.

Падна на колене.

— Императоре! — викна тя. — Тук съм!

Нареион плачеше. Стискаше мъртвите тела на Амитис и Фанкила — съпругата и дъщерята.

— Трябва да вървим — настоя тя.

Императорът поклати глава.

— Рогът?

— Поставих го в гробницата.

— Синът ми?

— С Джериш е. Напуснаха града.

— Тогава ще приключим тук — Нареион изтегли меч си. — Омагьосай го с вплетените слова.

Тя знаеше какво той възнамерява да стори. Искаше да го убеди, че има и друг начин, но макар да поклащаше глава, тя положи ръка върху оръжието и изрече думите, карайки острието да засияе, докато върху него се появяват букви. Движеха се и се променяха, сякаш несигурни къде трябва да застанат.

— Сега иди при него. Аз ще се погрижа той никога да не влезе в гробницата — императорът погледна към мъртвото си семейство и към сияещия меч. — Ще се погрижа никой да не го стори.

Тя кимна и се изправи. Поглеждайки още веднъж към плачещия над близките си император, напусна Подземието на дните. Вече не

бързаше. Времето вече не беше от значение. Императорът беше мъртъв, но Венлин не беше убил него. Бе пропуснал шанса си. Венлин щеше да спечели битката, но да изгуби войната.

— Значи той е мъртъв — чу гласа, тъй познат. — А ти си тук да ме убиеш?

— Да — отвърна тя.

Намираше се в коридора пред тронната зала. Той беше вътре, гласът му се просмукваше навън.

— И си мислиш, че можеш да го сториш? Дори старият Йолрик не е толкова глупав, че да ми се противопостави. А ти — ти си най-младият от съвета, хлапенец — осмеляваш се да изправиш срещу мен беглото си познание на Изкуството? Аз съм Изкуството — родът ми го създаде. Брат ми обучи Цензилор. Целият съвет води началото си от знанието и уменията на Миралийт. Ти развали много. Не те подозирах. Джериш бе очевиден, но ти! Искаше власт, винаги си искал власт — като всички вас. Мразеше тешлорите повече от всички. Мислех, че мога да разчитам на теб.

— Това беше преди Авемпарта, преди да разкрия кой си, убиецо. Не ще успееш.

— Вече го сторих. Императорът е мъртъв, зная това. Остава ми да завържам един последен възел. Къде е Неврик?

— Ще умра, преди да ти кажа.

— Има и неща, по-лоши от смъртта.

— Зная — каза му тя. — Затова я избрах. Смърт за мен, смърт за теб...

Тя погледна към залялата коридора слънчева светлина. Чуваше как парадът марширува край ликуващите тълпи.

— Смърт всекиму. Време е да бъде сложен край и Неврик да се върне на трона си. Време е да погребем мъртвите.

Погледна към слънцето за последен път и си помисли за Елиня.

— Нека Марибор вземе и двама ни — рече тя. Затвори очи и започна заплитането.

* * *

— Той успя.

Ариста се събуди изпотена, сърцето ѝ биеше бясно.

Лежеше в малка тъмна стаичка, осветена от самотен фенер. От пода я делеше тънко одеяло, друго беше я покрило, а под главата ѝ бе положена раница. Помещението не беше по-голямо от старата ѝ спалня в кулата. Квадратно със сводест таван, арките се сливаха във формата на звезда. Имаше две врати, едната от които бе залостена. Ниши с решетки с месингови дръжки покриваха стените, изпълнени със свитъци — спретнато подредени навити пергаменти. Много от решетките бяха отворени. По пода лежаха няколко свитъка, част от които под формата на късчета. В средата на стаята имаше статуя. Бе виждала подобни на нея в църкви и параклиси. Изобразяваше Новрон, но му липсваше главата. Прахта около статуята указваше, че и тя е била раздробена на парчета.

Ейдриъновото лице бе първото съзряно от нея, тъй като той седеше наблизко.

— Будна сте най-сетне — рече той. — Вече започвах да се тревожа.

Майрън се намираше отляво. Бе застанал най-близо до светлината, седнал сред купчина пергаменти. Монахът повдигна очи, усмихна се и махна.

— Добре ли сте? — попита боецът с притеснен глас.

— Просто съм изтощена — тя потърка очи и въздъхна. — Колко съм спала?

— Пет часа — каза Ройс. Чу само гласа му, тъй като той се намираше някъде извън светлината.

— Пет? Наистина? Чувствам се, сякаш бих могла да спя още десет — рече принцесата с прозявка.

В ъгъла зърна неприятен на вид човек — бледен и слаб — приличащ на болен проскубан гарван. Седеше прегърбен и ги наблюдаваше с тъмните си топчести очи.

— Кой е това?

— Страж Траник — каза ѝ Ейдриън. — Последният оцелял член от предния отряд. Бих ви запознал, но ние с него не се обичаме особено, като се има предвид, че той простреля с арбалет Ройс миналата есен — едва не го уби.

— И е още жив? — попита Ариста.

— Не гледайте мен. Не съм го спрял — каза ѝ Ейдриън. — Гладна ли сте?

— Предвид обстоятелствата ми е неприятно да го кажа, но умирам от глад.

— Помислихме те за мъртва — каза ѝ Моувин. — За дълго време спря да се движиш и дори да дишаш. Ейдриън те шамароса няколко пъти, но ти не реагира.

— Ударил си ме отново? — тя потри буза, усещайки остатъчната болка.

Той изглеждаше виновен.

— Бях изплашен. А и последният път проработи.

Тя зърна превръзката на ръката на Моувин.

— Ранен си?

— По-скоро съм посрамен. Но това е неизбежно, когато си Пикъринг, сражаващ се до Ейдриън. Не боли много, наистина.

— Хм, да видим — чу Ейдриън да тършува из багажа. — Ще желаете ли осолено свинско... или може би... да видим... какво ще кажете за осолено свинско? — запита той с усмивка, подавайки ѝ дажба.

Тя я разкъса с треперещи ръце.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — запита боецът, изненадвайки се от прозвучалото в гласа му притеснение.

— Просто съм отпаднала, нали знаеш как е?

Ейдриън не показа дали знае, но продължи да я гледа така, сякаш тя щеше да се строполи мъртва всеки миг.

— Добре съм — увери го принцесата.

Тя отхапа къс месо. Осоленото и сухо свинско бе истинска наслада, погълна го почти без да дъвче.

— Олрик? — попита тя.

— Отвън в коридора е — каза Ейдриън.

— Още не сте го погребали, нали?

— Не, не още.

— Хубаво. Бих искала да го отнеса обратно в Меленгар, където да бъде положен в гроба на предците си.

Останалите се извърнаха, видимо утихнали. Тя зърна притесняваща усмивка да изгрыва на лицето на Траник. Старецът

изглеждаше като мъртвец в сиянието на фенера. От злонамереността му я побиха тръпки.

— Какво има? — попита принцесата.

— Не изглежда, че ще се връщаме в Меленгар — каза ѝ Ейдриън.

— Рогът не е тук?

— Очевидно се намира отвъд онази врата, но не...

— Отвъд онази врата чака смърт — каза ѝ Траник. Заговори за пръв път, гласът му бе съскаво хриптене. — Смърт за всички деца на Марибор. Пазителят на последния император охранява Подземието на дните и няма да допусне никой да премине.

— Пазител? — попита тя.

— Гиларабрин — каза ѝ Ейдриън. — Голям.

— Естествено, че ще е голям, нали е гиларабрин.

Ейдриън се усмихна.

— Не разбирате. Този е *наистина* голям.

— Има ли меч? Трябва да има и меч да го убием, нали?

Боецът въздъхна.

— Ройс казва, че имало и друга врата на другия край. Може би е там. Не знаем. Пък и осъзнавате, че няма причина мечът също да е тук.

— Трябва да погледнем. Трябва да...

Мечът.

— Какво има? — попита Ейдриън.

— Гиларабринът по-голям ли е от онзи в Авемпарта?

— Много по-голям.

— Би трябвало — рече тя, припомняйки си съня си. — А мечът е там, зад другата врата.

— Откъде знаете?

— Видях го... или по-скоро Есрахаддон го е видял. Император Нарейон е създал гиларабрина. Есрахаддон омагьоса оръжието на краля и Нарейон призова звяра. Само че го стори със собствената си кръв. Пожертва се, вливайки сила в гиларабрина, заръчвайки му да охранява гробниците, където Есрахаддон е скрил рога.

Стражът я наблюдаваше любопитно:

— Патриархът не бе наясно със съществуването му, ние също не осъзнахме, че е там — докато не отворихме вратата. Никаква магия, никакво промъкване, никаква армия, никакви илюзии не ще позволят

някому да достигне другата врата. Приключението за рога свършва тук.

— И *някой* затрупа обратния път — напомни Гаунт. Бе се облегал на раницата си. Поръбената му с кожа мантия, вдигната до брадичката му, бе прокъсана и мръсна. Шаперонът му висеше безредно над ушите му. Лирипипът липсваше и едва сега принцесата осъзна, че ръката на Моувин бе превързана със същия черен плат. — Което означава, че сме затворени тук, докато не умрем от глад или жажда. Този мизерник е оцелял, като се храни с гоблини. А ние какво, един друг ли ще се ядем?

— Не бъди толкова оптимистичен — каза му Моувин. — Може да се развълнуваме прекалено и впоследствие да останем разочаровани.

— Трябва да опитаме нещо — рече тя.

— Ще го сторим — увери я Ейдриън. — Двамата с Ройс не се отказваме толкова лесно — знаете това — но вие трябва да си починете още. Може да се нуждаем от вас. Впрочем какво искахте да кажете с „той успя“?

— Какво?

— Когато се събудихте, промърморихте това. Звучеше важно. Поредният сън?

— О, това, да — рече тя, объркана за миг, опитвайки се да си припомни. Споменът вече се стопяваше. — Беше Есрахаддон, той е направил това.

— Кое?

— Всичко това — рече тя, завъртайки ръка. — Разрушил е града — точно както казват. Помниш ли какво направих на стълбите? Е, той е бил малко по-могъщ. Погребал е целия град.

— Значи не се е шегувал, когато казваше, че с ръце го бивало повече — отбеляза Ройс.

— А хората? — попита Моувин.

— Чествали са годишнина от основаването. Градът е бил изпълнен с хора — сановници, рицари, цензари... убил е всички.

— Естествено! — изкрещя с все сили Траник. — Нима мислиш, че църквата лъже? Есрахаддон разруши империята.

— Не — рече тя. — Опитвал се е да я спаси. Патриарх Венлин е предал императора. Той е бил зад всичко. Някак е убедил цензарите и

тешлорите да се присъединят към него. Искал е да свали императора, да го убие и унищожи цялото му семейство. Смятам, че е възнамерявал да се възкачи на престола. Но Есрахаддон го е спрял. Спасил е Неврик, сина на императора, сетне е разрушил града. Смятам, че се е опитвал да убие всички заговорници, буквално смачквайки враговете на Неврик с един удар. Очаквал е да умре заедно с тях.

— Но Есрахаддон е оцелял — каза Ейдриън.

— Както и Венлин — додаде тя. — Не зная как. Може би Йолрик... или не, Венлин може да е сторил нещо — някакво заклинание.

— Патриархът е бил магьосник? — поинтересува се Ейдриън.

Тя кимна.

— И то много могъщ. По-могъщ от Есрахаддон.

— Това е светотатство! — рече обвинително Траник, задавяйки се от дълъг пристъп на кашлица, който го остави без сили.

— Бил е толкова могъщ, че Есрахаддон не е искал да се сражава с него. Знаел е, че ще загуби, а Есра е бил в състояние да разруши целия град и почти всички в него.

Ариста спря и обърна глава в посоката, от която бяха дошли.

— Всички са били навън, по улиците. Имало е някакъв парад. Пеели, ликували, яли лакомства, танцували, пиели Трепети, наслаждавали се на пролетта — сетне всичко свършило.

— Все още усещам струните, които Есрахаддон е използвал. Дълбоки струни, като онези, които докоснах на кораба, преди да ме удариш. Едва се допрях до тях, но Есрахаддон е свирил силно. Сърцето му се е късало, докато го е вършел. В града е живеела жена, която е обичал, за която е планирал да се ожени. Не е имал време да я изведе.

Става дума за нещо по-голямо от загубата ти! По-голямо от загубата на стотици крале и хиляди бащи. Нима мислиш, че ми е било приятно? Забравяш, че аз също изгубих живота си. Имах родители, приятели и...

Сега Ариста знаеше какво бе останало неизречено в онази последна тяхна среща в Ратибор. Ръката ѝ докосна робата, докато принцесата си припомняше как се бе отнесла с него. Нямаше си и представа.

В качеството си на магьосник трябва да забравиш за личните облаги и мъстта. Задължени сме да не търсим признание, богатство или слава. Магьосникът трябва да работи за общото благо — и саможертвите са винаги необходими.

Тя се взираше в пода, припомняйки си съня и спомените от миналото, чувствайки тъга и празнота. Край нея Ейдриън затананика и тихо запя думите на старата песен:

*Балът спрян е, градски крах,
пролетта умря сред прах.
Мрак очи им гъделичка,
смърт видя ги, пад стеничка.*

*Древен камък на баира,
стари спомени съзира.
Нявга център, нявга всичко,
веч изгубен, пад стеничка.*

— Смятах, че това са просто небивалици, детски измислици. Хващахме се за ръце, оформяхме редици и пеехме това, докато някой се опитваше да събори останалите или да разкъса редицата. Сетне беше ред на откъснатите. Нямахме си представа какво означава.

— Лъжи! Всичко това са лъжи! — изкрещя Траник, изправяйки се с мъка на колене. Трепереше, но Ариста не можеше да определи дали от слабост или от бяс — може би и от двете.

— Не мисля така — обади се изпод купчината свитъци Майрън.

— Ти дори не трябва да ги четеш! — сопна се стражът. — Църквата е запретила цялата литература тук. Забранена е!

— Виждам защо — каза Майрън.

— Предизвикваш нифронската църква дори с докосването си до тях!

— За щастие не принадлежа към нифронската църква. Монасите на Марибор нямат подобен канон.

— Ти си този, който е скъсал онези свитъци — обвинително каза Ейдриън.

— Бяха зли.

— Какво имаше на тях? Какво беше толкова ужасно? Ти си опожарил библиотеката. Какво се опитваш да скриеш? — Ейдриън се замисли, сетне посочи към статуята. — Ами главите? И това е твое дело. Не само тази статуя, но и из целия град. Защо?

Тъй като Траник не отговори, боецът се обърна към Майрън.

— Какво откри?

— Много неща. Най-значимото от които е, че елфите никога не са били поробвани от империята.

— Какво? — попита Ройс.

— Според всичко прочетено тук, елфите никога не са били поробвани. Има купища доказателства, че са били равнопоставени граждани — дори почитани.

— Настоявам да спреш! — изрева Траник. — Ще докараш гнева на Новрон върху всички ни!

— Внимавай, Майрън — рече Моувин. — Не бихме искали да свършим зле.

— Богохулници! Жалки глупци! Ето защо е грешно да се позволява на онези извън църквата да учат старореч. Затова патриархът заключи Едмънд Хол и запечата изхода, защото знаеше какво ще се случи. Затова и наследникът трябваше да умре, защото един ден щяхте да дойдете тук. Не успях да достигна рога, но все още мога да послужа на вярата си.

Траник скочи с неочаквана за телосложението му бързина и грабна фенера. Преди дори Ройс да успее да реагира, стражът го хвърли към Майрън. Стъклото се пръсна и маслото заля свитъците около монаха. Блъвнаха пламъци, затанцували по мазната локва. Огънят плъзна по пергаментите и нагоре по краката на Майрън.

Сетне изчезнаха.

С пукот стаята потъна в мрак.

— Това не беше особено мило — рече в тъмното Ариста. Робата ѝ започна да сияе, потапяйки помещението в студено синьо сияние. Тя се вираше в Траник. Пулсиращата светлина ѝ придаваше заплашително изражение. — Добре ли си, Майрън?

Монахът кимна, обърсвайки маслото от лицето си.

— Само се постоплих — отвърна той. — И май веждите ми ги няма.

— Копеле! — изкрещя Моувин, скачайки на крака и посягайки към меча си. — Можеше да го убиеш! Можеше да убиеш всички ни!

Дори Гаунт бе скочил прав, но Траник не реагира. Стражът не помръдваше. Бе се привел напред, облегнат на стената под неестествен ъгъл. Очите му се взираха в тавана, но не дишаше.

— Какво му е? — попита Гаунт.

Моувин го докосна.

— Той е... мъртъв.

Главите се извърнаха.

— Само угасих пламъците — каза им Ариста.

Главите се обърнаха отново.

Ройс седеше на различно място от позицията си преди огъня. Принцесата погледна отново към тялото на Траник. От една тънка червена ивица на врата му капеше кръв.

Моувин пусна меча си и седна.

— Сигурен ли си, че си добре, Майрън?

— Да, нищо ми няма — монахът се изправи. Отиде до стража и коленичи. Склопи очите му, взе ръката му, наведе глава и тихо запя:

*На Марибор се моля
в ръцете божии те полагам
дари му мир — те моля
дари отмора — апелирам,
нека богът човешки бди над пътя ти.*

— Как можеш да правиш това? — запита Дигън Гаунт. — Та той се опита да те убие. Искаше да те изгори жив. Толкова ли си невеж, та не разбираш?

Майрън не му обърна внимание и остана до стража, все така свел глава и затворил очи. Възцари се мълчание, сетне Майрън кръстоса ръцете на Траник на гърдите му и се изправи. Спря пред Гаунт.

— „По-скъпа от злато, по-драгоценна от живот е милостта, дарена на онзи, несъзнал нежната ѝ целувка“ — Гирард Хайли, „Поговорки на душата“.

Монахът извади друг фенер от раницата на Моувин.

— Скоро ще ни свършат — каза той, пресягайки се да вземе огнивото.

— По-добре дай на мен — рече Ейдриън. — Някоя искра може да те подпали.

Монахът му подаде фенера и огледа останалите.

— Някой ще ми помогне ли да го погребя?

Дигън издаде подобен на смях звук и откуцука.

— Аз — обади се Магнус от другия ъгъл на стаята. — Можем да използваме камъните от срутването.

Ейдриън мълчаливо пое тялото на Траник, което се огъна в средата като дебел килим. Ръцете му увиснаха, бели и безжизнени. Ариста гледеше как трупът оставя редица тъмни капчици по прашния камък. Погледна към боклука в ъгъла, в който бе седял Траник. Гърнета, купи, парчета раздран плат, подгизнали одеяла — напомняше ѝ на мише свърталище. *Колко ли дълго е бил тук? Колко дълго е лежал в тази стая, чакайки смъртта? Колко дълго ще я чакаме ние?*

Принцесата се изправи. Загърбвайки купчината боклук, тя се приближи до залостената врата. Докосна камъка и металните резета. Вратата бе студена. Опря длани на повърхността и доближи ухо. Не чу нищо. Припомни си, че онова там не беше живо същество и не ставаше неспокойно. Можеше да почувства излъчването на силата, отблъскваща я като противоположен полюс на магнит. Срещата с обердазите бе развила усета ѝ за магия. Новата миризма, която я объркваше преди двореца, вече не представляваше мистерия. Отвъд тази врата се криеше магия, но не беглият, променлив тип на обердазите. Гхазелските шамани се появяваха в ума ѝ като виещи се сенки, пулсиращи неравномерно, но това... това беше нещо по-велико. Силата отвъд прага бе ясна, съсредоточена и удивителна. В него долавяше елементи на плетивото. Усещаше с чувствата си — имаше нещо повече от магия, което оформяше модела. Невъобразима тъга и силата на саможертвата бяха овързани с нишка надежда. Ужасяваше я и в същото време го намираще за красиво.

От коридора долетя стърженето на намествани камъни. Ейдриън се върна, бършейки ръце от дрехите си, сякаш да изтрие някаква зараза. Седна край Ройс в сенките, далеч от останалите.

Ариста прекоси стаята, коленичи пред тях и седна на пети. Робата се изду около нея.

— Някакви идеи? — рече тя, указвайки с глава към залостената врата.

Ройс и Ейдриън се спогледаха.

— Няколко — рече Ройс.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас — тя просия. — Винаги сте на линия, чудотворците на Олрик.

Ейдриън скриви лице.

— Не се обнадеждавайте прекалено.

— Откраднали сте съкровището от Короносната кула и сте го върнали на следващата нощ. Проникнахте в Авемпарта, Гутария и в Дръминдор — *два пъти*. Колко по-трудно може да е това?

— Вие знаете само за успехите — каза Ройс.

— Имало е и провали?

Двамата се спогледаха, усмихвайки се болезнено. Сетне кимнаха.

— Но сте още живи. Бих си помислила, че провалът...

— Не всички провали свършват със смърт. Вземете например мисията ни за ДеУитт в замъка Есендън. Това трудно може да се нарече успех.

— Но тогава меч нямаше, беше капан. И накрая всичко се подреди. Трудно може да се нарече и провал.

— Олбърн обаче беше — каза Ройс, а партньорът му кимна.

— Олбърн?

— Повече от година престояхме в тъмницата на крал Арманд — каза ѝ боецът. — Кога беше това, преди шест години? Седем? Беше точно след онази гадна зима. Сигурно помните, истински мраз. Чак Галевир беше замръзнала.

— Помня. Баща ми искаше да организира празненство за двадесетия ми рожден ден, само дето никой не дойде.

— Бяхме прекарали цялата зима в Медфорд — каза Ройс. — Уютно и удобно — приятно си беше всъщност, но изгубихме форма. Бяхме се отпуснали.

— И още щяхме да киснем в онази тъмница, ако не бяха Джени и Лио — рече Ейдриън.

— Джени и Лио? — попита Ариста. — Нямате предвид херцога и херцогинята на Рочел?

— Мда.

— Те са ваши приятели?

— Вече да — каза Ройс.

— Получихме работата чрез Албърт, който получил задачата от друг посредник. Типичната работа с двойно подсигуряване, където клиентът не ни познава, както и ние не знаем кой е той. Оказа се, че са били херцогът и херцогинята. Албърт наруши правилата, казвайки им кои сме, така че те убедиха Арманд да ни пусне. Още не съм напълно сигурен как.

— Страхувах се, че ще се раздрънкаме — додаде Ройс.

Ейдриън му се смръщи, сетне извъртя очи.

— За какво? Ние не знаехме кой ни е наел тогава.

Ройс сви рамене и Ейдриън отново погледна към Ариста.

— Както и да е, просто извадихме късмет. Арманд не си направи труда да ни ексукутира. Но да, не печелим всеки път. Дори онази мисия с Короносната кула бе същински хаос.

— Ти беше идиот да се върнеш — каза му Ройс.

— Какво се случи? — попита Ариста.

— Двама от телохранителите на патриарха хванаха Ройс, когато се опитвахме да върнем съкровището.

— Като онези двамата на срещата.

— Точно — може да са били и същите.

— Той можеше да избяга — обясни Ройс. — Пътят му беше свободен, а вместо това идиотът се върна за мен. Това бе първият път, когато го видях да се бие. Трябва да кажа, че беше впечатляващо — и че и двамата бяха добри.

— Много добри — тъжно добави Ейдриън. — Едва не ни убиха. Ройс отнесе як побой и го наръгаха в рамото, а аз бях намушкан в бедрото и посечен през гърдите — още нося белега.

— Наистина? — смаяно попита Ариста. Не можеше да си представи някой да надвие Ейдриън.

— Едва се измъкнахме, но вече бяха вдигнали тревога. Успяхме да се скрием в калайджийска кола, отпавила се на север. Цялата околност ни търсеше, а и кървахме много зле. Озовахме се в Медфорд. Никой от нас не беше ходил там преди.

— Беше посред нощ и валеше като из ведро, когато пропъзяхме навън. Просто се олюлявахме из улиците на Долния квартал, дирейки помощ — място да се скрием. В града достигнаха новини за Короносната кула, войниците откриха колата. Знаеха, че сме там. Баща

ви вдигна градските стражници да ни търсят. Навсякъде гъмжеше от хора. Бяхме толкова отчаяни, че удряхме по вратите наслуки с надеждата, че някой ще ни пусне — в онази нощ срещнахме Гуен ДеЛанси.

— И все още не разбирам защо се върна — каза Ройс. — Тогава дори не бяхме приятели. На практика бяхме врагове. Знаеше, че те мразех.

— По същата причина, по която поех работата на ДеУитт — отговори боецът. — Същата причина, по която тръгнах да търся Гаунт — погледна към Дигън и поклати глава. — Винаги съм мечтаел да върша правилното, да спася кралството, да спечеля момичето и да стана герой. Тогава щях да се върна в Хинтиндар, където баща ми щеше да се гордее с мен, а лорд Балдуин щеше да ме покани да вечерям с него, но...

— Но? — попита Ариста.

— Това са само момчешки мечти — тъжно рече той. — В Калис станах шампион. Биех се на арени, където стотици хора се стичаха да ме подкрепят. Скандираха името ми — или поне онова, което те ми дадоха — но никога не се почувствах като герой. Чувствах се мръсен, зъл. Предполагам оттогава просто искам да изчистя всичката тази кръв от себе си, да се отърся от мръсотията, пък и бях уморен да бягам. Това доведе до онзи ден в кулата. Избягах от баща си, от Аврин, дори от Калис. Уморих се да бягам — и все още съм.

Помълчаха за минута, сетне принцесата запита.

— Е, какъв е планът?

— Пращаме Гаунт — отговори Ройс.

— Какво? — тя погледна към Дигън, който се бе свил на кълбо сред одеялата си.

— Самата вие казахте, че той трябвало да бъде тук, но защо? — попита Ейдриън. — Само ни създава неприятности. Всички от отряда имат някаква цел, само не и той. Казахте че бил жизненоважен за успеха на мисията. Защо?

— Защото той е наследникът.

— Именно, но с какво ни помага това?

— Вероятно защото трябва да използва рога.

— Това е очевидно, но не обяснява за какво ни е тук. Можехме просто да му занесем рога. Защо трябва да идва с нас?

— Смятаме, че той като наследник ще може да прекоси стаята — каза й Ейдриън.

— А ако грешите? — попита тя. — Нуждаем се от него и да надуе рога. Ако умре...

— Не може да го надуе, ако не го притежава — вмъкна Ройс.

— И тук се вписвате вие — рече Ейдриън. — Трябва да го предпазите, за всеки случай. Можете ли?

— Може би — отвърна тя без намек от увереност. — С мен всичко е „виж и опитай“. Какви са другите ви идеи?

— Само още една — каза Ройс. — Някой му отвлича вниманието, докато останалите се втурват към другия край с надеждата, че поне един от нас ще успее. Да се надяваме, че надуването на рога някак би спряло звяра.

— Сериозно?

Те кимнаха.

Тя погледна през рамо.

— В такъв случай ще му кажа лошите новини.

* * *

— В никакъв случай! — заяви Дигън Гаунт, изправяйки се на крака. Шапката му бе смачкана и наклонена на една страна от лежането.

Когато Майрън и Магнус се върнаха, Ариста бе събрала отряда в кръг около фенера. Докато пестеливо похапваха от провизиите, тя обясни плана.

— Трябва — каза му принцесата.

— Дори и ако го направя, дори и ако успея, каква полза? Все още сме в капан!

— Не знаем това. Никой не е прекосявал стаята. В другия край може да има начин да излезем — друг изход. А може силата на рога да е такава, че да ни измъкне. Не знаем, но неизвестното е по-добро от сигурната смърт.

— Глупаво е! Точно това представлява — глупост.

— Гледай на нещата по следния начин — каза му Ейдриън. — Ако се провалиш и онова нещо те схруска, всичко ще свърши ей така

— щракна с пръсти. — Не го ли направиш, оставаш тук и гаснеш от глад с дни.

— Или се задушаваш — додаде Ройс. Всички го погледнаха. Той подбели очи. — Въздухът става застоял. Разполагаме с ограничено количество.

— Ако така и така ще умираш, защо не умреш, вършейки нещо благородно? — каза му Ейдриън.

Гаунт просто поклати глава.

— Точно това е — отвратено каза Моувин. Държеше раната си, а на лицето му имаше изписана болка. — Нацели съвсем точно, Ейдриън. Гаунт не е благороден. Той дори си няма представа какво означава това. Искаш ли да знаеш истинската разлика между теб и Олрик? Ти държеше подигравателни и гръмки речи против благородството, за синята кръв и за некомпетентността, но макар да носиш в себе си кръвта на императора, тя трябва да се е разредила до такава степен, че от нея не е останала и следа. Потеклото ти отдавна е забравило величието си — низката ти страна е поела контрол. Необузданата ти алчност не е овладяна от цел или чест.

— Олрик може и да не е бил най-добрият крал, но беше храбър и достоен. Идеята да прекосиш тази врата, да се изправиш срещу смъртта, трябва да те ужасява. Колко ужасно трябва да е да захвърлиш живота си, преди да си имал шанса да го изживееш. Колко измамен трябва да се чувстваш, като изхарчил монета още преди да си я спечелил. От какво можеш да изпитваш гордост? От нищо! Олрик би прекосил прага — не защото е крал, не защото е аристократ, а заради това, което представлява. Не беше съвършен. Правеше грешки, но никога нарочно, без намерение да причинява вреда. Живя живота си по начина, който смяташе за най-добър. Винаги правеше онова, което смяташе за правилно. Ти можеш ли да претендираш за подобно нещо?

Гаунт мълчеше.

— Не можем да те принудим — каза му Ариста. — Но ако не го сториш, Ейдриън е прав — всички ще умрем, защото няма връщане назад, а без теб не бихме могли да продължим.

— Поне мога ли да си доям, преди да отговоря?

— Разбира се — каза му тя.

Прокара ръка през косата си и въздъхна дълбоко. Все още бе толкова изморена, толкова изтощена — и всичко ставаше толкова

трудно. Знаеше, че няма да е лесно да убеди Гаунт, но което бе по-лошо, нямаше си и представа какво да прави, ако той се провали.

Дигън повдигна месото към устата си, сетне спря и се намръщи.
— Изгубих апетит.

Погледна към тавана. Очите му бяха унили, устната му трепереше, въздухът шумно напускаше ноздрите му.

— Знаех си, че нещо такова ще се случи — ръката му разсеяно се вдигна към врата, сякаш търсеше нещо. — Откакто го загубих, откакто ми го взеха, вече нищо не е същото.

— Какво са ти взели? — попита тя.

— Щастливия амулет, който майка ми ми даде като малък, красив сребърен медальон. Пазеше ме от злина и ми носеше късмет. Докато го носех, можех да се отърва от всичко. Сестра ми винаги казваше, че съм водел омагьосан живот. Така беше, но той го взе.

— Кой, Гай ли? — попита принцесата.

— Не, друг. Наричаше се лорд Мариус. Знаех, че вече нищо няма да е като преди. Преди не трябваше да се тревожа — сега всичко се разпада — той погледна към вратата на Подземието на дните. — Вляза ли там, ще умра. Зная го.

Ейдриън бръкна под ризата и издърпа сребърна верижка през врата си. Очите на Гаунт се разшириха, когато боецът му показа амулета.

— Есрахаддон е изработил медальона ти, както и този тук. Даде ми го баща ми, както ти си получил своя от майка си. Убеден съм, че са еднакви. Ако се согласиш да опиташ да прекосиш стаята — ще ти го дам.

— Дай да го разгледам!

Ейдриън му подаде амулета. Гаунт коленичи близо до фенера и го огледа.

— Да, същият е.

— Е? — запита боецът.

— Добре — отвърна Дигън. — С това ще го сторя... но после си остава за мен, нали? Иначе няма да го направя.

— При едно условие. Модина да си запази короната.

Гаунт го изпепели с поглед.

— Скъсай договора с нея. Ако се согласиш тя да остане императрица, може да го задържиш.

Дигън опипа медальона, замислено местейки очи. Погледна към вратата на гробницата и въздъхна.

— Добре — каза той и усмихнато нахлузи медальона.

— Договорът?

Гаунт се намръщи, сетне извади пергамента от дрехите си и го подаде на Ейдриън, който го скъса, добавяйки още към парченцата по пода.

— Как сте? — обърна се боецът към Ариста.

— Все още съм изморена, но сега няма да заспя.

Ейдриън се изправи и отиде до вратата.

— Майрън, може да започнеш да се молиш.

Монахът кимна.

— Дигън? — обади се Ариста. — Дигън?

С отегчено изражение Гаунт вдигна очи от новия си амулет.

— Когато прекосиш — каза му Ариста, — потърси рога в гробницата. Не зная къде ще е. Дори нямам представа как изглежда, но е там.

— Ако не можеш да го намериш — каза Ейдриън — потърси меч с гравирано острие. С него можеш да убиеш гиларабрина. Трябва да го промушиш. Няма значение къде. Просто забий изгравираната дума в тялото му.

— Ако нещо се обърка, изтичай назад и аз ще се опитам да те защитя — рече Ариста.

Ейдриън му подаде фенера.

— Успех.

Гаунт стискаше новия си медальон и фенера. Мантията му се влачеше по пода, шапката бе в безпорядък, лицето му бе с нездравно изражение. Ройс и Ейдриън изтеглиха резетата. Металът изскърца неприятно и вратата бе отключена. Ейдриън вдигна крак и я изрита. Тя се отвори със стенание. Кухият звук намекваше за големината на помещението отвъд.

Дигън пристъпи крачка напред, повдигна фенера и надникна.

— Нищо не виждам.

— Там е — прошепна му Ройс. Крадецът стоеше зад Гаунт. — Точно в средата на стаята. Прилича на заспало.

— Хайде, Дигън — каза Ариста. — Може да успееш да се промъкнеш.

— Да, да се промъкна — рече той и пристъпи напред, оставяйки Ариста и Ройс край прага, а Ейдриън надничаше зад раменете им.

— Спри да дишаш толкова тежко — сопна се Ройс. — Поне вдишвай през уста.

— Добре — отвърна Гаунт и направи още една крачка. — Мърдали?

— Не — каза крадецът.

Дигън направи още три стъпки. Фенерът в ръката му започна да се разклаща, тъй като държащата го ръка трепереше.

— Защо просто не изкрещи „Ела да ме изядеш“?! — ядно просъска Ройс.

Ариста гледеше как сиянието се поклаща. Светлината не разкриваше нищо от стените или тавана, осветявайки само едната страна на Гаунт, който крачеше сред празнота.

— Колко голяма е стаята? — попита тя.

— Огромна — отвърна крадецът.

Опита се да си припомни съня. Бегло помнеше императора на пода на огромна зала с изографисани стени и редица статуи — статуи на бивши императори — мемориал.

— Справя се доста добре — отбеляза Ейдриън.

— Прекосил е половината до него — каза Ройс. — Върви много бавно.

— Май го виждам — каза Ариста. Нещо пред Гаунт най-сетне бе осветено. Беше огромно. — Това ли е? Това... Божичко, това е само кракът му?

— Казах, че е голям — рече ѝ крадецът.

С приближаването светлината на Гаунт разкри гигантско създание. Ноктест крак лежеше на не повече от десет фута, а опашката се простираше твърде далеч в мрака, за да бъде видяна цялата. Две огромни ципести криле бяха прибрани от двете му страни, подобно на огромни навеси, опънати върху заострени пилони. Огромната му глава с дълга муцуна и остри зъби лежеше между предните лапи, карайки го да изглежда невинно като спящо куче — само дето не спеше.

Щом чудовището повдигна глава, Дигън застина. Дори от разстояние чува забързания му дъх.

— Не бягай — провикна се Ариста, пристъпвайки в стаята. — Кажи му кой си. Кажи му, че си наследникът. Заповядай му да те пусне.

Гиларабринът се изправи на крака. Масивните му криле се разпериха. Прозвучаха като далечен гръм и принцесата усети полъх на вятъра.

— Гаунт, кажи му!

— Аз... аз... аз съм... аз съм Дигън Га-гаунт, Наследникът на Новрон, и...

— По дяволите! — Ройс се втурна напред.

Ариста също видя — звярът повдигна глава и разтвори пасть. Затваряйки очи, тя напрегна сетива. Чудовището беше там. В ума си виждаше масивната му големина и изумителна сила — бе създадено от чиста магия. Чуваше музиката му, усещаше вибрацията му. И всичко усетено й казваше, че то се кани да убие Дигън.

— Бягай! — извика Ейдриън.

В същия миг я скова паника. Създанието не бе сила, на която тя можеше да въздейства, то беше като дим. Не можеше да го сграбчи, блъсне, изгори или нарани. То беше магия и опитът да му бъде въздействано с магия щеше да има същия ефект като духане срещу вятъра или плюене в езеро.

Тя отвори очи.

— Не мога да го спра!

Звярът изви гръб, готвейки се да нападне.

В невероятен изблик робата на Ариста засия с яркостта на звезда. Светлина изпълни стаята, заливайки всяко ъгълче на огромната зала. Отразиха я злато и сребро, предизвикали смайващи ефекти, които ослепяваха и омайваха. Дори принцесата не можеше да вижда, но чу как чудовището простенва и усети отдръпването му. Светлината изчезна така ярко, както и се беше появила, но тя все още не можеше да вижда.

Чу някой да тича към нея. Стъпките се стрелнаха и тя бе дръпната назад през прага. Все още премигвайки, успя да различи Ейдриън да слага обратно резетата. От другата страна на вратата долетя разтърсил стените рев, сетне настана тишина.

Ройс и Гаунт лежаха на пода задъхани. Ейдриън се строполи с гръб към вратата, а Ариста се плъзна край стената на колене. Сълзи изпълниха очите й.

Всичко свърши. Траник беше прав. Никой нямаше да прекоси онази зала... никога.

ГЛАВА 21

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

Ейдриън повдигна фенера и огледа срутването. Раздробена скала и натрошен камък запушваха коридора в солидна стена, погълнала стълбището. Погледна към Магнус.

— Е?

Джуджето намръщено поклати глава.

— Ако имах месец, може би два, бих могъл да го прокопая.

— Разполагаме с храна за шест, може би седем дни, а водата ще ни стигне за три — каза му Ейдриън. — И кой знае колко въздух имаме? Също така предполагам, че Уайът и Елдън няма да чакат повече от пет дни, преди да поемат към дома.

— Не забравяй и гоблините — напомни му Магнус. — Колко мислиш, че са се събрали вече? Петстотин? Хиляда? Две хиляди? Още колко обердази ще доведат, за да се справят с принцесата? Подозирам, че доста дълго ще наблюдават изхода на тунела.

Ейдриън въздъхна.

— Нещата не изглеждат добре.

— Не — тъжно отвърна джуджето. — Съжалявам.

Когато се върнаха в стаята, Ариста все още седеше сама в ъгъла. След опита за прекосяването на залата тя спеше много. Той се чудеше дали тя не търси отговорите в сънищата си. Моувин лежеше на пода, без да си прави труда да постеле одеяло върху камъка. Взираше се в тавана. Гаунт се бе свил в ъгъла срещу принцесата, стиснал амулета с две ръце. Очите му бяха затворени.

Ройс и Майрън пък седяха до последния им фенер и разговаряха. Изглеждаха нереални. Майрън говореше развълнувано, седнал с кръстосани крака на пода, ровейки из пергаментите, които бе струпал около себе си. Всеки свитък беше внимателно почистен от масло. Ройс се бе облегал удобно на стената, повдигнал крака върху раницата на Гаунт. Бе си свалил ботушите и мърдаше с пръсти. Можеха да се

намират в Тъмната стаичка в „Розата и бодилът“ или в която и да е уютна таверна.

— Гхазел завладели Калис — казваше Майрън. — Появили се от изток с кораби. Нито хората, нито джуджетата ги били виждали преди. Хората ги наричали изчадия на Уберлин, но джуджетата били тези, които им дали названието Ба Ран Гхазел — морските гоблини. Те завзели Калис и изтласкали човешките родове на запад в Аврин, а джуджетата останали под земята. Елфите предупредили хората да не прекосяват Бернум и когато човеците го сторили, елфите им обявили война.

Майрън замлъкна при приближаването на Ейдриън и Магнус. Двамата с Ройс с очакване погледнаха нагоре.

— Лош късмет? — запита Ройс, разчитайки лицето на партньора си — нещо, което според Ейдриън не представляваше трудно постижение.

— Не — отвърна с въздишка той. Беше наясно, че раменете му са приведени, главата клюмнала. Чувстваше се надвит, победен от камъка, прахта и мръсотията. Изтощен, той легна на пода. Подобно на Моувин се вторачи в тавана. — Няма измъкване.

Магнус кимна.

— Използвали са солиден камък, а и принцесата свърши отлична работа. Срутването е с дълбочина стотици футове. Мисля, че е повалила цялото стълбище и голяма част от принадлежащия коридор. Може би с две дузини джуджета и един месец на разположение бих могъл да разчистя отломките, да издигна подпори и да направя ново стълбище, но сега ще сме умрели още преди да съм изкопал проход с диаметър един фут.

Джуджетото седна сред пергаментите и се взря в един, който взе наслуки.

— Можеш ли да четеш старореч? — попита Майрън.

— Надали — отвърна Магнус. — Джуджетата не са особено учени и в собствения си език. Ще довършиш ли онази история? Където джуджетата спасили човечеството?

— А, ами да.

— Продължи тогава. Хареса ми.

— Точно казвах, че когато гоблините се появили, те изтласкали хората на запад. Повечето прекосили Бернум били жени и деца,

бежанци от гоблините. Според прочетеното елфите знаели това и някои искали да позволят на човеците да останат, но всичко не се свеждало само до това.

— Очевидно елфите и преди били сключвали споразумения с хората и въпросните договорки се оказали катастрофални. Проблемът бил, че човеците живеели само по няколко десетилетия. Споразумението с някой вожд било забравено само след няколко века. Сетне идвала и скоростта на размножаване. Елфите имали само по едно дете през живота си, който обхващал стотици, понякога и хиляди години. Но хората се множали като зайци. Тогавашният крал, вожд от Миралийт, сметнал, че хората ще задушат света с бройката си, по-многобройни от мравки. Било решено човечеството да бъде изтребено до крак, преди човеците да са станали прекалено много. По това време Гхазел нападали източното крайбрежие на Аврин и южния бряг на Ериван, поемайки контрол над онова, което днес наричаме Гоблиново море.

— Откъде четеш всичко това? — попита Ейдриън.

Майрън извади книга, подвързана с червена кожа.

— Заглавието ѝ е „Миграция на народите“ от принцеса Феърлейн, дъщеря на император Нириан, властвал от 1912 г. до 1989 г. по имперско летоброене. Има прекрасни схеми и карти, които показват как различните човешки кланове се преместили от Калис към Аврин. В началото е имало три основни клана. Булард смятал, че тези три отделни групи, отличаващи се по традиции и на лингвистична основа, временно събрани от империята — били в основата на различните етноси и съответно трите кралства след разпада на империята.

— Значи за рога не пише нищо?

Майрън поклати глава.

— Обаче още чета.

— И като стана дума за лингвистика — поде Ройс. — Имената в Тешлорската зала, Тешилор и... как беше...?

— Цензилор?

— Да. Някога познавах един човек — много умен — който ми каза, че тези думи и други такива, като Аврин и Галевир, били от елфически произход.

— О, абсолютно — отвърна Майрън. — *Тешилор* означава ловка ръка на елфически, а *Цензилор* — ловък ум.

— Възможно ли е Тешилор и Цензилор да са били елфи? — попита Ройс.

— Хм — монахът се замисли. — Не зная. Преди да дойдем тук, дори не знаех, че са хора — погледна към Магнус. — Наистина ли няма начин да прокопаем изход? Така бих искал да се върна в онази библиотека. Ако господин Булард е открил тези, значи може да има и други книги, които да са оцелели.

— Затова ли искаш да излезеш?! — възкликна Гаунт, изправяйки се и отмятайки одеялото си. — Ние умираме! Знаеш това, нали? Книгоедското ти мозъче не може да е тъй мътно, че да не осъзнава! Скоро ще бъдем трупове, лежащи върху каменния под, а ти мислиш за книги? Ти си побъркан!

— Това ще прозвучи наистина странно — поде Моувин — но тук съм съгласен с Негово Наследничество. Как може да седиш и да дрънкаш за древна история в такъв момент?

— Какъв? — попита Майрън.

Дори Ариста бе смаяна.

— Майрън, ние ще умрем — разбираш това, нали?

Монахът се замисли за момент, сетне сви рамене.

— Възможно е.

— И това не те притеснява?

Майрън се огледа.

— Защо? Трябва ли?

— Защо?! — Дигън се изсмя. — Той е куку!

— Просто искам да кажа... с какво този ден се отличава от всички останали? — всички го изгледаха невярващо. Майрън въздъхна. — Утрото преди империалистите да опожарят абатството беше прекрасно. Небето беше синьо, а времето изненадващо топло. От друга страна, беше ужасно студена и мокра нощ, когато срещнах краля на Меленгар, Ройс и Ейдриън, които отвориха очите ми за неизказани чудеса. Когато пътувах на юг през снега с ужасните новини за госпожица ДеЛанси, си нямах представа, че спасявам живота си от елфическата инвазия. Както виждате, невъзможно е да се предвиди какво ни е отредил Марибор. Прекрасният ден може да крие бедствие, а денят, започнал в древна гробница, може да се окаже най-прекрасният в живота ви. Ако не изоставяте надеждата в приятните дни, защо го правите в онези, които започват зле?

— Вероятността да умрем е малко по-висока от обичайната, Майрън — изтъкна Магнус.

Монахът кимна.

— Наистина може да умрем тук, така е. Но всички така или иначе ще умрем, някой ще оспори ли това? Когато се замислиш за всички възможни начини това да стане, това място с нищо не е по-лошо от останалите. Да приключиш живота си сред приятели, в удобна суха стая с много за четене... не звучи толкова зле, не е ли тъй?

— Какво е предимството от страха, ползата от съжалението или облагата от допускането на отчаянието, дори ако смъртта те очаква? Старият ми абат обичаше да казва: „Животът е ценен, само ако искаш да бъде.“ Гледам на това като на последната хапка от великолепна гозба — наслаждавате ли й се или ще позволите на знанието, че е последна, да развали удоволствието?

Монахът се огледа, но никой не му отговори.

— Ако Марибор иска да умра, кой съм аз да споря? В крайна сметка именно той е този, който ме е дарил с живот. Докато той не реши, че дните ми са приключили, всеки нов ден е подарък, който би бил неоценен, ако бъде прахосан. Освен това съм узнал, че последната хапка е винаги най-сладка.

— Много красиво — каза Ариста. — Никога не съм била религиозна, но ако имах теб за учител вместо Салдур...

— Не трябваше да идвам — оплака се Гаунт. — Как изобщо се забърках в това? Не мога да повярвам, че се случва. Някой друг затруднява ли се да диша?

Той се отпусна назад, зави се през глава и простена.

В настъпилата тишина Майрън се изправи и потърси непрочетени свитъци из дупките.

— Кой беше той? — обърна се Магнус към Ройс. — Онзи, който те е научил на елфически?

— Какво?

— Преди малко спомена човек, който ти казвал за елфически думи. Кой беше той?

— О — рече Ройс, отново шавайки с пръсти на краката. — Срегнах го в затвора. Той беше може би първият истински приятел, когото някога съм имал.

Това привлече вниманието на Ейдриън. Ройс никога преди не бе говорил за времето, прекарано в Манзант. И тъй като не познаваше човек, когото Ройс да е наричал свой приятел, той изрече догадка:

— Той ти е дал Алвърстоун.

— Да — рече Ройс.

— Кой беше той? — попита джуджето. — Как се срещнахте? Той пазач ли беше?

— Не, затворник като мен.

— Как е успял да вмъкне вътре кинжал?

— И аз го попитах същото — каза крадецът. — Каза, че не го бил сторил.

— Какво? Намерил го е? Копаетки в солената мина? Изровил е това съкровище там?

— Може би, но не това ми рече, а той не беше от онези, които лъжат. Каза, че го бил направил сам — направил го за мен. Щял да ми трябва — Ройс се огледа замислено. — В затвора се заклек да не се доверявам на никого. Тогава го срещнах. Щях да умра още в първия месец, ако не беше той. Той ме поддържаше жив. Нямаше причина — никаква причина — но го стори. Научи ме разни неща: как да оцелявам в мината, къде да копая и къде не, кога да спя и кога да се преструвам, че спя. Преподаде ми математика, четене, история, дори малко елфически. Никога не поиска нищо в замяна.

— Един ден бях извлечен при Амброуз Муур, за да се срещна със старец на име Аркадиус, който се определяше като магьосник. Той предложи да ми откупи свободата, ако изпълня специална мисия за него — обира на Короносната кула, както се оказа впоследствие — Ройс погледна към Ейдриън. — Казах, че ще го направя, ако плати и за освобождаването на моя приятел. Аркадиус отказа. Тогава се престорих, че приемам условията му, за да се измъкна. Казах на приятеля си, че когато се отърва от затвора, ще прережа гърлото на старчока, ще му открадна парите и ще се върна, за да му откупя свободата.

— Какво те накара да си промениш мнението? — попита Ейдриън.

— Той. Накара ме да обещаю да не убивам Аркадиус или Амброуз Муур — единственото нещо, което той някога поиска от мен. Тогава ми даде Алвърстоун и се сбогува.

— И ти никога не се върна?

— Напротив. Година по-късно имах доста пари и планирах да го освободя, но Амброуз ми каза, че бил умрял. Хвърлили тялото му в морето — Ройс изпъна ръце. — Така и не можах да му благодаря.

* * *

Часовете минаваха. Ейдриън лежеше на пода, унасяйки се на пресекулки. Сънуваше, че се сражава редом до баща си срещу сенчести създания, които искаха да убият императора — който бегло приличаше на Олрик. В друг сън стоеше сред изпепелените останки на „Розата и бодилът“ заедно с Гуен и Албърт и чакаха Ройс, но той се бавеше. Гуен се страхуваше, че нещо ужасно се е случило, а той я уверяваше, че Ройс умее да се грижи за себе си.

— Нищо — каза ѝ той, — нищо не може да те отдели от Ройс, дори смъртта.

Събуди се изцеден, сякаш изобщо не беше спал. Студеният под измъчваше мускулите му, оставил го схванат. Въздухът се разреждаше — или поне Ейдриън си внушаваше така. Не беше трудно да се диша, но създаваше усещането за спане с глава под одеялото.

Колко е истина и колко е въображение? Пламъкът на фенера наистина ли премигва?

Всички спяха: Гаунт в ъгъла си, Магнус опрян на стената, дори Майрън бе клюмнал сред свитъците си. Принцесата се бе свила близо до средата на стаята. Тя също спеше, положила глава върху лицето си, окъпано от светлината на фенера. Вече не бе тъй младолика, както някога. Не приличаше на момиче. Лицето се бе издължило, бузите бяха по-малко закръглени, а около устата и очите се бяха образували малки бръчици. Тук-таме по него имаше мръсотия. Устните ѝ бяха напукани, около очите ѝ се бяха образували тъмни кръгове. *Тя бе красива*, помисли си той, не въпреки тези неща, а именно заради тях. Тя вярваше в него — бе разчитала на него — а той я беше разочаровал. Бе провалил и Тракия и баща ѝ. Бе обещал на Терън, че ще се грижи за дъщеря му и ще я пази. Бе разочаровал дори собствения си баща, който му остави този последен шанс да придаде смисъл на живота си.

Въздъхна и тогава забеляза, че Ройс не е сред спящите. Крадецът дори не беше в стаята. Ставайки, Ейдриън пристъпи в коридора и го откри да седи в тъмното на няколко фута от купчината камъни, струпана върху тялото на Траник. Едва виждаше приятеля си, тъй като малко от светлината на фенера се процеждаше в коридора.

Ейдриън опря гръб в стената на коридора и се отпусна до Ройс.

— Най-накрая открих — рече крадецът.

— Какво, перфектната кариера за нас? Надявам се не е пещернячество?

Ройс го погледна и се подсмихна. Боецът виждаше само ивицата светлина, полегнала по лявата буза на приятеля му.

— Не. Осъзнах, че *ти* си ключът. Ти не можеш да умреш.

— Дотук ми харесва — нямам представа за какво говориш, но започва добре.

— Ами помисли. Това не може да е краят, защото ти не можеш да умреш. Това е всичко.

— Скоро възнамеряваш ли да заговориш смислено?

— Гуен, помниш ли? Тя каза, че трябвало да спася живота ти, нали? Беше непреклонна за това. Само дето аз не съм. Откакто ни прати да търсим Мерик, нито веднъж не съм те спасил. Така че или тя е сбъркала нещо, или ние пропускаме нещо. А както знаем, Гуен никога не греши. Значи пропускаме нещо. И аз зная какво е то. Това е. Тук ти спасявам живота.

— Това е чудесно, но би ли ми казал как ще сториш това?

— Вторият ни план — аз ще бъда диверсията.

— Какво? — каза Ейдриън, чувствайки се сякаш Ройс го е зашлевил.

— Аз ще привлека вниманието на чудовището, точно както Мили стори в Далгрен, а ти ще изтичаш, ще грабнеш меча и ще го убиеш. Не зная защо не съм се сетил по-рано. Всичко се подрежда.

— Помниш какво се случи на Мили, нали?

— Да — рече семпло той. Едничката отронила се дума в мрака звучеше като присъда. — Но не разбираш ли? Това се очаква да сторя. Дори обмислях дали това не е причината, заради която тя умря. Може би Гуен е знаела всичко. Знаела е, че не можем да заживеем заедно, защото трябва да съм тук, за да се принесе в жертва. Може би затова е била на моста онази нощ — може би е умряла заради мен — или по-

скоро заради теб и всички останали, но така поне аз бих имал силата да умра за теб.

— Много относително звучи, Ройс.

— Може би.

Пауза.

— Но трябва да е така — продължи крадецът. — Знаем, че тя умееше да вижда напред. Знаем, че познаваше бъдещето. Знаем, че се е подготвяла и че каза, че съм щял да ти спася живота. Знаела е, че без мен ще умреш, а от смъртта ти биха произтекли ужасни неща. Така че ако те спася сега, ще имаме шанс да вземем рога.

— Ами ако бъдещето се е променило? Ако преждевременно сме направили нещо, което е променило хода на времето?

— Не мисля, че нещата стават така. Не мисля, че можеш да промениш бъдещето. Ако можеше, тя щеше да види това.

— Не зная — отвърна Ейдриън, изпитвайки затруднение да обсъжда рационално ползите от самоубийството на Ройс.

— Добре, да го кажем така — каза крадецът. — Можеш ли да измислиш някакъв начин да избягаме?

Ейдриън бе започнал да се чувства леко лошо, въздухът се дишаше по-трудно от преди.

— Значи планът ти е да му отвлечеш вниманието и да го заглавичкваш, докато търча да взема меча.

— Да, вземаш меча и го убиваш. Мисля, че мога да ти спечеля поне две минути, най-много пет. Повече от това просто би било нереално. След пет минути отскачане ще се изморя, а то ще се раздразни достатъчно, за да използва огън. Това не мога да избегна. Но дори и две минути са предостатъчно време да прекосиш залата и да намериш меча.

— А ако е заключено?

— Не е. Видях, когато издърпвах Гаунт. Отворено е. Ейдриън, знаеш, че съм прав. Пък и не мисля само за теб. Още петима други ще умрат, освен ако не направя това. Естествено, те не означават толкова за мен, но зная, че за теб това има значение.

— И си сигурен, че искаш да го направиш?

— Искам да го направя за Гуен. Ейдриън, какво друго ми е останало да живея? Мога само да изпълня последната ѝ молба. Това е всичко. След като го сторя...

Ейдриън затвори очи и отпусна глава върху стената с глух удар. Зад очите главата му пулсираше.

— Знаеш, че съм прав — каза крадецът.

— Какво искаш? Искаш да река: „Ура, благодаря ти, друже, че ни спаси“?

— Нищо не искам, само ти да оцелееш — ти и останалите — дори Магнус и Гаунт. Това бих могъл да ти дам и е единственото нещо, което бих могъл да дам на нея. Ако успея да те спася и ти вземеш глупавия рог, който ще спаси всички, това ще придаде на смъртта ѝ някакъв смисъл — на моята също. Това е повече, отколкото и двамата бихме могли да се надяваме — проститутка и крадец да спасят света — не е лоша епитафия. Разбираш правотата ми, нали?

Ейдриън отпусна глава ѝ се взря в мрака.

— Не се ли уморяваш вечно да си прав?

— Добър екип бяхме, нали? — отвърна крадецът. — Аркадиус не се оказа чак такъв глупак да ни събере.

— Говори за себе си.

— Внимавай. Готвя се да умра за теб, така че бъди мил.

— Благодаря за което, впрочем.

— Е, ти ще се радваш да се отървеш от мен. Ще се върнеш в ковачницата в Хинтиндар и ще заживееш тих и спокоен живот. Направи ми услуга — ожени се за някое красиво фермерско девойче и обучи сина си да сритва задниците на имперските рицари.

— Разбира се — рече Ейдриън. — С малко късмет той ще се сприятели с циничен взломаджия, който само ще го тормози.

— С малко късмет.

— Да — каза боецът. — С малко късмет.

Двамата помълчаха. От стаята долиташе хъркането на Гаунт.

— По-добре да се заемем по-скоро с това — рече му Ройс. — В случай, че въздухът свършва, а и за да имате повече храна и вода да избягате.

— Предполагам.

— Знаеш ли, след като умра и го убиете, не би било зле да ме погребете в гробницата на Новрон — ако е останало нещо от мен, разбира се. По-добри условия не бих и могъл да искам. Кажи на Майрън да изрече нещо хубаво, нещо поетично за нас с Гуен.

* * *

— Какво? Не! — изкрещя Ариста.

Бе се облегла на стената, увила одеяло около раменете си, пръстите ѝ го бяха стиснали до побеляване. Главата ѝ се поклащаше постоянно, като движението на часовник с махало.

От двете ѝ страни стояха Магнус и Моувин. Никой от тях не продума, докато Ройс обясняваше плана. В очите им Ейдриън видя притеснение, но също и примирение. Гаунт изглеждаше изпълнен с надежда, очите му засияли за пръв път, откакто бяха влезли в стаята.

— Това е единственият начин — увери я Ройс, докато присядаше на раницата си, където беше оставил ботушите. — И ще проработи. Зная, че ще проработи.

— Ще умреш! — изкрещя тя. — Ще умреш и аз няма да мога да те спася.

Крадецът нахлузи ботуши.

— Естествено — и не искам да го правите.

Той поспря за момент, преди да добави:

— Всичко ще свърши — най-накрая.

— Не, ще умрете и двамата — Ариста погледна към Ейдриън със същото ужасено изражение. — Не правете това. Моля ви.

Ейдриън се извърна и откопча мечовете си. Без тях щеше да тича по-бързо.

— Накъде ще тръгнеш, Ройс?

— Смятам надясно — рече той, хвърляйки наметалото си. — Така ще съм от лявата му страна, може би чудовището е десничар. Ще се опитам да го занимая колкото се може по-дълго, но ще видим колко е бързо. Ще се опитам да се промъкна по десния ъгъл и да напредна колкото се може повече, преди да привлека вниманието му, така че ме изчакай да извикам. Ако имаме късмет, ще разполагаш със свободно пространство да пробягаш.

— Ще го правите сега? — главата на принцесата се клатеше дори още по-бързо.

Ейдриън се облегна на стената и разтегна крака, сетне затича на място за няколко секунди.

— Няма смисъл да отлагаме.

— Моля ви — прошепна едва чуто Ариста. Пристъпвайки към Ейдриън, тя протегна ръка, сетне спря.

Ройс се приближи към Магнус, който отстъпи крачка назад. Крадецът извади Алвърстоун, все още в ножницата. Подаде го на джуджето.

— Чудех се... дали не може да го наглеждаш.

— Сериозно ли? — попита джуджето.

Ройс кимна.

Бавно, напрегнато, Магнус предпазливо пое оръжието с две ръце, държейки го като новородено.

— Наистина ще го направиш? — попита джуджето, кимвайки към Подземието на дните.

— Само това ми остава да опитам.

— Аз... бих могъл аз да ида — рече Магнус, все още гледайки кинжала. — Бих могъл да взема фенер...

— С твоите крачета? — Ройс се изсмя. — Просто ще докараш смъртта на Ейдриън.

Магнус погледна нагоре. Веждите му се бяха сключили, устните му мърдаха, сякаш яде нещо.

— Аз трябва да съм последният... — джуджето спря.

— Да кажем, че последните събития ме накараха да осъзная, че съм вършил редица неща, които не е трябвало да правя. Лоши неща. Предполагам по-лоши от онези, които си вършил ти. Точно сега да те мразя изглежда... глупаво — Ройс се усмихна.

Джуджето кимна.

— Ще... ще ти го пазя, ще се грижа добре за него, но само докато ти потрябва отново.

Ройс кимна и отиде до вратата. Отдръпна резетата.

— Ще вървим ли, партньоре?

— Сбогом, друже.

Ейдриън прегърна крадеца и за своя изненада почувства, че Ройс му върна прегръдката. С една последна усмивка Ройс пристъпи в залата.

Боецът изчакваше на прага. Не виждаше и не чуваше нищо, но и не бе очаквал.

— Искаш ли фенера? — прошепна Майрън.

— Не — отговори Ейдриън. — Без него ще бягам по-бързо, но може би принцесата би могла да застане тук и да накара робата си да засияе, когато затичам.

Каза това без да се обръща, без да я поглежда.

— Разбира се — чу я да казва с напрегнат глас, едва отронил се от гърлото ѝ.

Всички зачакаха, взирайки се в тъмната стая, вслушвайки се напрегнато. Ейдриън напрягаше очи, опитвайки се да отгатне къде се намира партньорът му или чудовището.

— Ейдриън, аз... — започна Ариста шепнешком и той усети ръка да го докосва по гърба.

— Насам, чудовище! — изкрещя Ройс и гласът му отекна из чернотата, препратен от далечните стени. — Ела ме хвани, преди да съм намерил меч с името ти и да съм го забил в жалкото ти подобие на сърце!

* * *

Ройс гледаше как робата на Ариста засиява, изпълвайки стаята с бяла светлина при звука на гласа му. Изобщо не бе толкова ярка, колкото преди, но сиянието бе достатъчно да отвори срещнатата стена, отворената врата и огромния звяр в средата на помещението.

Гиларабринът гледаше право в него. Ройс се приготви, опитвайки се да отгатне дали чудовището ще атакува с паст, или с лапа.

Колко ли е бързо? За колко време може да стопи разстоянието помежду ни? Ройс се бе отдалечил достатъчно, така че на звяра щяха да са необходими поне десет крачки, за да го достигне. Чудеше се дали големината се отразява на бързината му. Припомни си, че това не бе реално създание. Беше магия, вероятно не се подчиняваше на същите последователности. Бе възможно да тича като малък гущер или да се стрелва като змия. Стоеше напрегнат, премествайки тежестта си в очакване на атаката.

— Хайде де — изкрещя той. — Влязъл съм в калпавата ти стая. Знаеш, че ме искаш.

Чудовището направи една бавна крачка към него, после още една.

— Върви! — изкрещя Ройс.

Ейдриън се втурна. Бе направил пет крачки, когато звярът се извъртя към него. Боецът моментално спря и се хвърли на земята, когато голямата глава се стрелна отгоре му с удивителна скорост.

— Върни се! — изпищя Ариста.

Ройс притича напред.

— Тук съм! Глупава буца — викна той, размахвайки ръце над главата си.

Гиларабринът не му обърна внимание и подгони Ейдриън, който отстъпваше към светлината на Ариста, чиято роба още веднъж засия по-силно.

— Гиларабрин! — повика Ройс. Звярът спря. — Насам, магическа сланино. Какво, не ме ли харесваш? Прекалено кльоцав ли съм за теб?

Чудовището погледна към крадеца, но не се махна от вратата.

— Мили Мар! — възкликна объркано Ройс.

— *Минит Дар* — отвърна Гиларабринът. Гласът му отекна в помещението като гръм.

— То говори — смаяно рече крадецът.

— Да. Те говорят на старореч — долетя гласът на Ариста.

— Какво каза?

— Не съм сигурна, не владея добре езика. Май каза „*Липсва разбиране*“, но не съм сигурна — изкрещя тя.

— Аз съм — гласът на Майрън долиташе от мрака. — Каза: „*Не разбирам.*“

— Какво не разбира?

— Ройс не може да чуе свиването на рамене, Майрън — рече Ейдриън.

— Не зная — отвърна монахът.

— Попитай го — предложи Ариста.

Настъпи пауза, сетне Майрън заговори отново:

— *Бинит мон ерие, минит дар?*

Създанието не му обърна внимание и продължи да се взира в Ройс.

— Може би не те чу.

Майрън изкрещя по-силно. Звярът пак го игнорира, продължавайки да фиксира Ройс с очи.

— Мили Мар — отново каза Ройс.

— *Минит Дар* — отвърна гиларабринът.

— Това е! — изкрещя Майрън. — *Милимар! Милимар* означава гладен на старореч.

— Да, точно така — потвърди Ариста. — Но то изглежда чува само Ройс. Може би... Разбира се! — викна принцесата. — Точно като в Авемпарта! Кажи му нещо на старореч, задай му въпрос. Кажи: „*Ере ен кир абенитий?*“

— *Ере ен кир абенитий?* — повтори Ройс.

— *Мон бир истанирт пор бон де хавен ер мейн* — отговори гиларабринът.

— Какво казах аз — и какво каза той?

— Ти го попита за името му, а то ти отговори... — Ариста се запъна.

— Каза — продължи Майрън — „Името ми е написано върху създалия ме меч.“

— Можеш да говориш с него, Ройс! — каза Ариста.

— Отлично, но защо не ме яде?

— Добър въпрос — отвърна принцесата. — Но нека не го питаме това. Няма смисъл да му даваме идеи.

Ройс пристъпи напред. Гиларабринът не помръдна. Крадецът направи още една стъпка, и още една, стъпвайки напрегнато. Знаеше, че звярът е умен и че това бе точно типа номер, който можеше да използва, за да приспи бдителността му. Нова стъпка, сетне още една. Вече бе в обсег, но гиларабринът не помръдна.

— Внимателно, Ройс — каза му Ейдриън.

Още една стъпка, после друга — опашката на гиларабрина се намираще на инчове от него.

— Чудя се дали харесва да му дърпат опашката — Ройс се протегна и я докосна. Гиларабринът не помръдна. — Какво му има? Майрън, как да кажа *махни* се?

— *Ванит донел.*

Ройс се изправи пред гигантското създание и с властен глас нареди:

— *Ванит донел!*

Гиларабринът отстъпи.

— Интересно — рече Ройс. Приблѝжи се отново. — *Ванит донел!*

Гиларабринът отново отстъпи.

— Пробвай да влезеш — каза крадецът.

Щом Ейдриън прекрачи прага, чудовището отново тръгна напред. Ейдриън отстъпи.

— Как да кажа *спри*?

— *Ибит!*

Ройс произнесе въпросната команда и звярът застина.

— Майрън, как да кажа *не наранявай никого*?

Монахът му каза и Ройс повтори фразата.

— А как да кажа *позволи им да преминат през стаята*?

— *Мелентанариа, ен венау бренид дар венсинти.*

— Наистина ли? — каза Ройс, изненадан.

— Да, защо?

— Това го знам.

Есрахаддон го бе научил на *Мелентанариа, ен венау* в Авемпарта. Ройс отново повтори думите. За трети път Ейдриън пристъпи в Подземието на дните. Този път гиларабринът не помръдна.

— *Ванит донел!* — изкрещя крадецът и гиларабринът отстъпи назад, позволявайки им да минат.

— Удивително — рече Ариста, влизайки заедно с Ейдриън. — Подчинява ти се.

— Ще ми се да бях знаел тогава в Авемпарта — каза Ройс. — Щеше да е от голяма полза.

Ройс изтласка гиларабрина до отсрещната стена. Огромният звяр отстъпваше към дребната фигурка на крадеца, навел глава към него, но без да показва признаци на заплаха.

— *Алминуле* означава *стой* — каза Майрън.

— *Алминуле* — рече Ройс и отстъпи. Гиларабринът остана на място. — Всички да минават. За всеки случай не се скупчвайте.

Притичаха един по един. Ариста изчакваше до Ройс, за да предоставя светлина, докато и Гаунт — последният претичал — не прекоси залата.

ГЛАВА 22

НОВРОН ВЕЛИКИ

Каменната врата в другия край на Подземието на дните бе отчасти открената. Вземайки фенера от Майрън, Ейдриън бе първият влязъл. Вътре се издигаха високи колони. Въздухът бе застоял, миришеше на мухъл. Големи боядисани гърнета, сандъци и купи бяха подредени покрай стените, заедно със статуи в естествен размер, мангали и фигури на различни животни — някои лесно разпознаваеми, други виждаше за пръв път. Колонада обграждаше двете страни, арките ѝ приютили ниши със саркофази. Над тях бяха издълбани думи, имаше и изрисувани хора.

Ейдриън чу Ариста да ахва зад него, когато светлината на фенера попадна върху пода в центъра на помещението и лежащите отгоре му три скелета — два възрастни и един детски. Край тях имаше две корони и меч.

— Нарейон — прошепна тя — и жена му и дъщеря му. Трябва да ги е издърпал тук, след като Есрахаддон е отишъл да се изправи срещу Венлин.

Ейдриън обърса острието с палец, разкривайки инкрустация. — Това е мечът, нали?

Принцесата кимна.

— Кой е ковчегът на Новрон? — попита Моувин.

— Най-големият — предположи Дигън. — И би трябвало да бъде в края, нали?

Ариста сви рамене.

Майрън бе отметнал глава, четейки надписите над арките. Устните му мърдаха беззвучно.

— Можеш ли да определиш кой е? — попита Гаунт.

Майрън поклати глава.

— Там — посочи към текста на тавана — пише, че това е гробницата на всички императори.

— Знаем, но кой саркофаг принадлежи на Новрон?

— Гробницата на всички императори, но... — Майрън огледа ковчезите, отброявайки с показалец. — Тук има само дванадесет саркофага. Империята е просъществувала в течение на две хиляди сто двадесет и четири години. Трябва да са стотици.

Ейдриън обикаляше стаята и разглеждаше ковчезите. Бяха изработени от варовик и красиво изсечени, нямаше два еднакви. Някои бяха украсени с ловни и батални сцени, но имаше един, изобразяващ само красиво езеро, заобиколено от дървета и планини. Друг показваше град, който биваше строен. Няколко ниши бяха празни.

— Възможно ли е да са ги преместили? — обърна се боецът към Майрън.

— Вероятно. И все пак нишите са само двадесет. Защо толкова малко?

— Останалите може би се намират зад тази врата — предположи Магнус. Той стоеше в другия край на гробницата, изглеждащ дори по-малък от обичайното сред огромните колони и статуи. — Има нещо написано.

Останалите се приближиха към него. Стената там беше гола, а над вратата имаше един ред слова.

— Какво пише, Майрън? — запита Ройс.

— „Тук лежи Нифрон Велики, първият император на Елан, спасител на людете.“

— Ето — рече Магнус. — Първият император е вътре.

Ройс пристъпи напред. Вратата бе изсечена от камък. Редица каменни зъбци я придържаха затворена. До нея на стената имаше лост. Крадецът го дръпна и зъбците с гръмко стържене освободиха вратата.

С внимателно бутване Ройс отвори гробницата на Новрон.

Ейдриън издигна високо фенера. Ройс влезе първи. Партньорът му го последва, придружаван от Ариста, чиято роба спомагаше за осветяването на помещението. Първото забелязано от Ейдриън нещо бяха двете слонски бивни от двете страни на вратата, поставени така, че да оформят арка. Колони от черен мрамор поддържаха четирите ъгъла на гробницата, а пространството между тях бе изпълнено със съкровища.

Имаше златни столове и маси, огромни сандъци и кутии. От едната страна стоеше колесница от чисто злато, а в другата — изящно изсечена лодка. Редица копия обгръщаха едната стена, ред щитове

отсрещната. Статуи на хора и животни от злато и сребро, инкрустирани със скъпоценни камъни, стояха на мълчалив пост. В центъра на стаята, издигнат на висок пиедестал, лежеше огромен алабастров саркофаг. По него бяха изписани сцени, подобни на тези по стените — съвет, битка и война. Никъде не присъстваше сцената на коронасването от Марибор, което на Ейдриън се видя странно, тъй като тя бе неотменна във всяка църква.

— Това е — промърмори Моувин възхитено. — Открихме я, гробницата на самия Новрон — графът докосна колесницата, ухилен широко. — Мислите ли, че е била негова? С нея ли е препускарал в бой?

— Съмнявам се — отговори Ейдриън. — Златото е малко тежичко за конете.

Ариста пристъпи напред, очите ѝ диреха.

— Как точно изглежда рогът? — запита Ройс.

— Не зная точно — отговори тя. — Но мисля, че е в ковчег. Всъщност зная, че е там. Есрахаддон го е оставил там за Неврик. Трябва да го отворим.

Магнус подпъкна длетото си под каменния капак, а Ейдриън, Гаунт и Моувин заеха позиции наоколо. Майрън държеше фенера високо. Джуджето удари с чука си. Мъжете повдигнаха капака.

Вътре лежеше ковчег. Излян от чисто злато, беше оформен като снага. Капакът му изобразяваше лице, ръце и одежди. Взираха се в изображението на малък строен мъж с наклонени очи и издадени скули, който носеше сложно украсен шлем.

— Не разбирам — каза Гаунт. — Какво... какво е това?

— Просто ковчег — рече Моувин. — Украшение. Трябва да отворим и него.

Ловките джуджешки пръсти откриха ключалки и ги освободиха. Мъжете вдигнаха и този капак. Сетне всички надникнаха. Пред тях лежах останките на Новрон Велики.

Ейдриън очакваше купчина крехки гнили кости, може би дори прах, а вместо това откриха тяло с кожа, коса и дрехи. Тъканта беше сива и толкова прогнила, че дъхът им я караше да се разпада. Кожата още бе непокътната, но беше суха и тъмна като опушено говеждо. Очите ги нямаше, бяха останали само кухини, но трупът бе изключително запазен.

— Как е възможно? — попита Гаунт.

- Удивително — рече Майрън.
- Наистина — вмъкна Магнус.
- Не може да бъде — обяви Моувин.

Ейдриън възхитено гледаше лицето. Подобно на изобразеното на капака, то бе с деликатни черти, със специфични очи и изострени уши, които не можеха да бъдат сбъркани. Ръцете бяха елегантни, с дълги тънки пръсти, все още украсени с три пръстена — един златен, един сребърен и един от черен камък. Бяха склучени над метална кутия, върху която бяха издълбани думите:

За Неврик
от Есрахаддон

- Внимателно — каза Ройс, оглеждайки ръцете.
- Там има нещо — каза му Ариста. — Усещам магия.
- Би трябвало, ако там е рогът, нали? — попита Ейдриън.
- Не рогът. Нещо по кутията — някакво заклинание.
- Вероятно ще убие всеки друг, освен наследника — предположи Магнус.

Всички погледнаха към Гаунт.

— Не мога ли просто да я побутна с пръчка или нещо от сорта? — запита той.

— Есрахаддон не би оставил нищо, което да те нарани — каза му принцесата. — Хайде, вземи я. Би могло да се каже, че я е оставил за теб.

Гаунт хвана медальона си и го потърка, сетне се пресегна и сграбчи кутията, измъквайки я от ръцете на Новрон.

Стенни свещници засияха със син пламък. Леден бриз повя из гробницата и Гаунт изпусна кутията.

— Добре дошъл, Неврик, стари приятелю — рече глас. Всички сепнато се обърнаха към изображението на Есрахаддон. Носеше същата роба, в която Ариста бе облечена, само дето беше снежнобяла. Изглеждаше по същия начин, както когато Ейдриън го бе видял за последно в Ратибор. — Щом твоите уши чуват тези думи, значи сянката на злото е избягала и ти си император. Ще ми се да знаех дали Джериш стои край теб. Ако сънищата пребивават в смъртните сфери,

отдавам му онова, което отдръпнах през живота си — благодарност, възхищение, обич.

— Опетнила ръцете ми, кръвта на невинните дамгосва душата ми с такова престъпление, че портите на прощението са вовеки затворени. Грехът ми разтърси камък и разкъса плът. Аз бях този, що разруши обичния ни дом. Макар сега да се говори за това да е глупаво, искрата вече бе подпалена. Вече няма връщане. Че нито едничък дъх няма да се отрони от цензарски или тешлорски устни утре. Злината им със себе си ще взема, срушавайки заплахата, поглъщайки нощта, че ти да можеш да крачиш под слънцето на един по-добър ден.

— Убеден стоя, тук сред тези светени стени на бащината ти разплата и мрачния отдих на дедите ти, убеден, че Моуиндули е още жив. Шепотът им на стон се превръща, дорде очите ми се спират на убийство, останало неотмъстено за две хилядолетия. Гнусен е духът, тормозещ тези стени, че отвъд представа се простира бездната на покварата му. И половината не сме съзнавали! Отритнат и от рог, и от бог, врагът смята със замисъл закона да избегне. Процеп е открил той и започнал да се просмуква, че нищо не ще запречва пътя му, оцелее ли трижди по хиляда години. Сега се отправям да се погрижа да не стане туй. Майстор много над моето изкуство е той, но то ще го довърши. Враг за да убия, враг трябва да стана. Убиец на хиляди ще бъда дамгосан, но приемам това като цената, нужна да се плати за удушаването на пламъка, който е жаден да погълне всичко.

— Рогът е твой. Пази го добре. Предай го на децата си с благословия и предупреждение за деня на предизвикателство край Авемпарта. Нека Джериш бъде твой покровител — тайните на Инстария остават нишката, на която виси цялата надежда.

— На добър час, сине имперски, императоре мой, ученико мой, приятелю. Знай, че се изправям срещу Моуиндули горд да умра, та ти да живееш. Нека се гордея с теб — бъди достоен водител.

Образът на Есрахаддон изчезна толкова бързо, както се беше и появил. Пламъците в свещниците угаснаха, оставяйки единствено светлината на фенера да разпъжда тъмнината.

— Всички ли го чуха? Ще ми се да имах нещо да го запиша — каза Ейдриън. Сетне, забелязвайки Майрън, той се усмихна. — Всъщност разполагаме с нещо по-добро.

Ройс коленичи и изследва внимателно кутията. Нямаше ключалка и той внимателно повдигна капака. Вътре имаше рог на овен. Беше неукрасен, нямаше злато, сребро, скъпоценни камъни или кадифе. Но бе покрит с множество маркировки, обгърнали повърхността — буквите на език, който не можеше да чете, но разпознаваше.

— Не е кой знае какво — отбеляза Магнус.

Крадецът постави рога обратно в кутията.

— Какво означава всичко това? — попита Моувин. Изглеждайки натъжен, той се настани на един златен стол наред купчините съкровища. Очите му обхождаха гробницата, дирейки.

— Новрон е бил елф — каза Ройс. — Чистокръвен елф.

— Първият истински император, спасителят на човечеството, дори не е бил човек? — промърмори Магнус.

— Как е възможно това? — запита Моувин. — Воювал е срещу елфите. Новрон *победил* елфите!

— Легендите разказват за влюбването му в Персефона. Може би го е направил от любов — предположи Майрън, докато обхождаше помещението, оглеждайки предметите.

— Тогава Тешилор и Цензилор също са били елфи? — рече Ейдриън. — Дори може да са били братята на Новрон.

— Това обяснява малкия брой саркофази — изтъкна Майрън. — Поколенията са се сменяли по-рядко. О! И старореч не е никакъв стар език — това е елфически. Майчиният език на първия император. Представете си. Езикът на църквата не е близък до елфически... а е елфически.

— Затова Траник е разрушавал главите на статуите — каза Ройс. — Изобразявали са императора, може би и Цензилор и Тешилор.

— Но как се е случило? — запита Моувин. — Как може един елф да е император? Трябва да е някаква грешка! Новрон е синът на Марибор, изпратен да ни спаси от елфите — елфите са...

— Да? — запита Ройс.

— Е, не зная — каза графът, поклащайки глава. — Но нещата не би трябвало да стоят така.

— Църквата не е искала да се знае — каза Ройс. — Затова са заключили Едмънд Хол. Знаели са. Салдур е знаел, Етелред е знаел, Брага е знаел...

— Брага! — възкликна Ариста. — Това е имал предвид. Преди да умре, спомена нещо за мен и Олрик — че не сме били хора, нещо за допускането на мръсотията да управлява. Мислел е, че сме елфи! Или че поне имаме известна елфическа кръв. Ако Есендънови бяха потомци на Новрон, наистина щеше да е така. Това е тайната — затова са преследвали наследника. Църквата се е опитвала да унищожи рода на Новрон, така че елфите вече да не управляват човечеството. Това се е опитвал да стори Венлин. Така е успял да спечели на своя страна тешлорските рицари и цензарите — за благо на човечеството — да ги отърве от *елфическото* владетелство.

— Инстария — промърмори Майрън откъм ъгъла, където гледаше към очукан щит, окачен на видно място.

— Какво? — попита Ейдриън.

— Гравировката на този щит — рече монахът. — Принадлежат на елфическия род Инстария, воините. Новрон е принадлежал към него.

Ариста попита:

— Защо Новрон се е сражавал със собствения си народ?

— Нищо от това няма значение — каза им Гаунт. — Все още сме в капан. Освен ако някой от вас не е зърнал врата, която на мен е убягнала. Тази пълна със съкровища гробница е задънена улица, освен ако надуването му не стори нещо.

Гаунт сведе очи към рога.

— Не, почакай! — изкрещя Ариста, но вече бе твърде късно.

Всички потръпнаха, докато Гаунт издигаше рога към устните си и го надуваше.

* * *

Нищо не се случи.

Рогът дори не издаде звук. Само лицето на Дигън почервения, бузите му се издуха безшумно, сякаш изпълняваше пантомима на тромпетист. Погледна надолу, объркан. Примижа срещу мундщука и го огледа. Бръкна с малкия си пръст и го завъртя насам-натам, сетне опита да го надуе отново. Нищо. Надуваше отново и отново, докато накрая не го захвърли отвратен на пода. Без да продума отиде до

колесницата и седна край нея, опирайки се на колелото със златни спици.

Ариста вдигна инструмента и го повъртя из ръцете си. Беше обикновен рог, дълъг малко над фут, с приятна извивка. Беше тъмен, почти черен в близост до върха, но чернотата бързо преливаше в по-светли тонове, за да стигне до почти бяло в широкия край. Няколко пръстена издълбани маркировки го обгръщаха. Нищо специално. Просто изглеждаше стар.

— Майрън? — повика го тя и монахът вдигна очи. — Можеш ли да разчетеш нещо от това?

Майрън доближи рога до фенера и се взря.

— Старореч е — или по-скоро елфически.

Присви очи, носът и устата му потрепваха, докато пръстите му въртяха рога.

— Аха!

— Какво?

— Пише: *„Надуй ме, сине на Феррол, за спор с вражески водител, с гласа ми ще го предизвикаш, а не на меча със страните.“*

— И какво означава това? — запита Моувин.

Майрън сви рамене.

— Това ли е всичко? — поинтересува се Ариста.

— Не, има и още. Чуйте:

*Дар съм аз, на Феррол от ръката,
с ред да бъде хаосът заменен.
Крал не ще умре, тиран не би посечен
без призвука, изпят от мен.*

*Проклетата да е тихата ръка, издигната
противо братята си векоков.
На светлина и мрак обричане
е данът строг, коварен и суров.*

*Дъхът на устните ми да оповести
та вси предизвиканието да чуват:
стремежът ти към царственик-престол,*

да се сберат, но без да се страхуват.

*Но веднъж на хиляди по три,
ако при смърт не зарева,
без спор към гибел ще върви
род, ставен на смъртта.*

*При звук светликът ще се скрие
и с изгрева на новий ден
борба ще почне, ще се бият —
дорде единият бъде победен.*

*Имат двамата закрила
откъм божията ръка;
сплашва ги сал чужда сила:
кост и мечът на врага.*

*Някой — друг щом предизвика,
дланта Феррол разпростира,
щитва претендент, бранител,
ала взаимна смърт не спира.*

*Битката е край за някой,
о друг ще бъде всекиго запял,
че с края на борбата
другият ще стане крал.*

— Това не е никакво оръжие — рече Ейдриън. — Просто рог. Използва се за предизвикване на единоборство, като хвърлянето на ръкавица или удрянето на шамар. Майрън, помниш ли как ни разказваше, че в миналото елфите се сражавали помежду си. Това трябва да е било разрешението, така елфите са определяли кой да ги ръководи. Казва, че имат право да предизвикат само веднъж на... как беше? Хиляда и три години?

— Всъщност мисля, че означава на всеки три хиляди години.

— Добре. Новрон трябва да го е използвал, за да предизвика краля на елфите на единоборство. Спечелил е, с което е станал владетел на хора и елфи.

— Не виждам с какво ни помага това — каза Гаунт. — Защо си губихме времето да идваме дотук? Как ще спре това елфическата армия?

— Надувайки го, Гаунт оповести предизвикателството си за правото си да ги ръководи — рече Ариста. — „Да се сберат, но без да се страхуват.“ Предполагам, че сега са спрели атаката си и изчакват резултата от двубоя на Гаунт с техния крал.

— Какво? — Дигън изглеждаше притеснен.

— Само дето Гаунт не го наду — рече Ейдриън. — Запушен е.

— Значи рогът не ни измъква? — попита Дигън Гаунт.

— Не — тъжно каза Ариста. — Не.

— Да видим тогава какво може да направи джуджето — каза Магнус и като си взе чука, започна да изследва стените, почуквайки периодично, долепвайки ухо, дори облизвайки камъка. Обиколи гробницата на Новрон, сетне се премести в по-голямото подземие на кралете. Останалите обикаляха наоколо, разглеждайки съдържанието на гробницата, докато Ейдриън преглеждаше припасите им.

— Тук трябва да има хиляди фунтове злато — рече Гаунт, вдигайки една ваза и оглеждайки я мрачно, сякаш тя му се подиграваше със самото си съществуване. — И каква полза?

— Бих го разменил цялото за една чиния от ябълковия пай на Елла — рече Моувин. — Дори не бих имал нищо против яхнията й — а аз мразех яхнията й.

— Не съм я опитвал, но помня пая й — рече Майрън. Той бе приклепнал до стената, все още разглеждайки рога. — Беше много хубав.

Известно време всички се вслушваха мълчаливо в почукването на чука от другото помещение. Слабото *дън!* опъваше нервите на Ариста.

— Аз се представях като Елла в двореца — каза Ариста. — Но само миех подове. Не готвех. Тя наистина правеше чудесен ябълков пай. Дали...

Моувин поклати глава.

— Бе убита по време на бягството.

— О... — принцесата кимна.

— Какво смятате е това? — запита Гаунт, който държеше статуетка на нещо смесено между бик и гарван.

Ариста сви рамене.

— Красиво е.

— Колко ни остава? — попита Моувин, когато Ейдриън приседна до колесницата.

— Три дни — отвърна боецът, — ако пестим.

Потропването спря и джуджето се върна. Лицето му изразяваше всичко. То приседна на купчина златни монети, които издрънчаха весело:

— Предполагам има и по-лоши места да бъдеш погребан.

— Олрик — внезапно каза Ариста. — Предполагам трябва да го погребем.

— Ще бъде погребан достойно — каза й Майрън. — И то в императорска гробница.

Тя кимна, опитвайки се да изглежда утешена.

— Дватамата с Ройс ще го донесем — каза Ейдриън.

— Предполагам аз също трябва да бъда от онези, които да придружават тялото му — рече Моувин, тръгвайки след тях.

Върнаха се с трупа и внимателно го положиха на една златна маса. Ариста го покри с одеяло и всички се събраха в кръг около него.

— Мили Марибор, наш всевечен отче — поде Майрън, — събрали сме се тук, за да се сбогуваме с нашия събрат Олрик Есендън. Молим те да не го забравяш и да бдиш над пътуването му по реката към земята на зората — погледна към Ариста, чиито очи вече се наливаха със сълзи.

— Олрик ми беше брат... — сълзите отнеха гласа й. Ейдриън я прегърна през раменете.

— Олрик беше най-добрият ми приятел — продължи Моувин. — Третият ми брат, както винаги съм казвал. Беше мой съперник за жените, мой съдружник в плановите ни за приключения, мой принц и мой крал. Получи короната преждевременно, ала не знаехме колко малко време му е останало. Управляваше във времена на ужаси и се справяше добре. Показа храброст и доблест, достойни за един крал... — спря, погледна към покритата снага и отпусна ръка върху гърдите на Олрик. — Короната е свалена, Олрик. Най-сетне си свободен от нея.

Моувин обърса сълзите от лицето си.

— Някой друг иска... — заговори Майрън, когато Гаунт пристъпи напред. Всички очи се насочиха към него.

— Просто исках да кажа... — той поспря за миг — не бях прав.

Поколеба се за няколко секунди, сякаш щеше да каже още нещо, сетне погледна неловко към останалите, преди да отстъпи назад.

— Това е всичко.

Майрън погледна към Ариста.

— Той е щастлив — рече просто тя, докато кимаше. — Поне зная това.

— И тъй, повелителю наш — продължи Майрън с наведена глава — ние се сбогуваме със своя крал, брат и добър приятел. Нека светлината на новото утро изгрее връз душата му.

Тогава монахът запя последната благословия, към която се присъединиха всички, дори Магнус.

*На Марибор се моля
в ръцете божии те полагам
дари му мир — те моля
дари отмора — апелирам,
нека богът човешки бди над пътя ти.*

Моувин отиде в другото помещение и се върна оттам с прашна корона, която положи на гърдите на Олрик.

— Понякога цената на мечтите е тяхното осъществяване.

Ариста не можеше да стои повече. Усещаше, че се задушаваше, затова излезе от гробницата на Новрон. Влизайки в една ниша, тя се скри зад саркофага. Опря гръб в ъгъла, вдигна колена. Остави се на сълзите. Тресеше се толкова силно, че гръбът ѝ се удряше в стената. Остави ги да се стичат по лицето ѝ, капейки върху робата, която постепенно угасна.

Искаше ѝ се да повярва, че Гаунт е спрял елфите с надуването на рога, че може би те са чули и идваха да ги изкопаят, но това изглеждаше като самозаблуда. Заблуждаваше се, защото нямаше за какво друго да се надява, нищо, което да очаква — освен отчаяние.

Сред тъмнината тя отпусна глава върху ръцете си и плака, докато не заспа от изтощение.

ГЛАВА 23

НЕБЕСНИ ВИХРИ

Кънтежът продължи да отеква из стените и пода под нозете им, докато ковачът зачукваше и последния нит в шлема. Лицето на възрастния мъж бе отчасти скрито под сива четина, която не бе имал време да обръсне.

— Готов си, хлапе. По-хубав шлем няма да намериш. Ще се погрижи добре за теб. Ще ти пази канчето. Задава се война, момчето ми, но не се притеснявай — това са само гръмотевици.

— *Техните* гръмотевици — отвърна Ренуик.

Ковачът го изгледа любопитно за миг, сетне оръженосецът видя по лицето му да се появява страх.

— Ти си момчето, нали? Онова, дето ни предупреди? Дето яздило пред армията им? Видя ли ги?

Ренуик поклати глава.

— Аз не, но моят приятел ги е видял.

— Каза ли на какво приличали дяволите? Казват, че всеки, който види елф, се превръща в скала.

— Не, обаче не бих се заслушвал в музиката им.

— Сега си оръженосец на Бректън, а? Адютант на маршала?

Ренуик потръпна.

— Дори не знам какво значи адютант.

Старият ковач се изкикоти, обърсвайки потта от лицето си с мръсна кърпа. Над тях се разнесе особено силен гръм. Ренуик чак усети вибрациите.

— Адютантът — каза му ковачът — е нещо като иконом, вестоносец и оръженосец в едно, само дето си по-скоро помощник, отколкото слуга, което значи, че ще получиш известно уважение.

— Но какво се очаква да правя?

— Какво ти каже, момче — каквото ти каже.

Ренуик си сложи шлема. Притисна челото му, беше мек и удобен. Удари се по главата с юмрук. Шлемът пое удара. Почти нищо не усети.

— Добър е.

— Готов си. Отивай сега при Бректън. Имам още работа, а подозирам, че и ти си така.

Улиците бяха влажни, по-топлият въздух бе стопил част от снега. Висулките капеха като дъжд, а небето се завихряше, отекна гръм.

Прескочи голяма локва, но не съобрази допълнителната тежест на бронята. Никога преди не бе носил такава. Беше само нагръдник и шлем, но с добавката на меч и щита тежестта бе достатъчна, за да наруши равновесието му. Приземи се в средата на локвата, наквасявайки си краката с ледена вода. Чувстваше се глупаво да държи щита в ръка, сякаш всеки миг очакваше да бъде нападнат. Останалите войници носеха щитовете на гърба си. Ренуик спря на улицата, оглеждайки ремъците и преценявайки как да стори това, когато проблесна ослепителна светкавица, последвана от ужасяващ ехтеж. Минувачите се изпокриха по праговете, насочили очи към небето. Ренуик затича напред. Остатъка от разстоянието до имперския площад прекоси бежешком.

Откритото пространство бе пълно с мъже. Войници и рицари седяха на сухите места в калдъръма или стояха прави сред локви. Той си проправи път, внимавайки да не хласне някого с щита или меч. Чувстваше се прекалено биещ на очи. Мъже с липсващи зъби и белязани лица се взираха в него, докато той си проправяше път през тълпата. Усещаше кожата му да се нагорещява, лицето му се наля с червенина, когато осъзна колко нелепо изглежда. Ренуик знаеше, че мястото му не е тук — те също.

— Ренуик! Насам, хлапе! — дочу познат глас и видя сър Елгар да маха от средата на площада. Никога преди не се бе радвал толкова при вида му.

— Направете място — изръмжа Елгар, сритвайки сър Гилбърт и сър Муртас, докато те не се отместиха. Ренуик бързо седна, опитвайки се да стане невидим.

— Ето така, момче — Елгар му взе щита. — Носи го така.

Рязко мушна ръка и праметна ремъка през рамо.

— Тъй ще ти е много по-лесно.

— Благодаря — каза той, убеждавайки се, че мечът лежи на земята зад него и не пречи на никого. Внезапно се разтърси, когато

Елгар заби в гърдите му подобния си на чук пестник. Ренуик се олюля и смаяно вдигна поглед.

— Хубава броня! — рицарят му се ухили и кимна.

Миг по-късно Муртас изтегли кинжала си и го удари силно с дружката. Ударът отекна, Ренуик отново се олюля — стреснат, но невредим.

— Отлично.

— Престанете! — викна Ренуик, поглеждайки ги изплашено.

Двамата се изсмяха.

— Това е традиция, хлапе — каза му Елгар. — Носи късмет новата броня да бъде опитана първо от приятели преди от враговете. Просто се благодари на Новрон, че сме седнали.

— Да — рече сър Гилбърт. — Когато получих първия си шлем, сър Бифърд така ме бухна, че припаднах. Но се свестих в ръцете на лейди Бетани, така че мога да потвърдя за късмета, който носи новата броня!

Рицарите отново се изсмяха.

— Кой е този фъстък? — попита мъжът, седящ срещу Ренуик. Русата му коса стигаше почти до раменете, сините му очи бяха ярки като сапфири. Носеше украсена броня със златни инкрустации на рози и бръшлян. Имаше пурпурно кадифено наметало, закопчано с брошка от чисто злато.

— Това е Ренуик, Ваше Височество — отговори Муртас. — Не зная дали има и друго име. Доскоро беше паж в двореца. Сега е адютант на сър Бректън.

— Аха! — рече мъжът. — Безстрашният ездач!

— Да, Ваше Височество — същият.

— Беше ни от голяма помощ, Ренуик. Ще се радвам да се сражавам с теб.

— Благодаря ви...

— Нямаш представа кой съм, нали? — изкикоти се той. Останалите се присъединиха към кикота.

— Това е принц Рудолф Олбърнски, синът на крал Арманд — каза му Муртас.

— О! — каза Ренуик. — За мен е чест, Ваше Височество.

— Така и трябва да бъде — обяви Муртас. — Много малко принцове са готови да се сражават редом с рицарите си в днешно

време, още по-малко да седят с нас преди битката.

— Ха! — Рудолф се изсмя. — Не ме ласкай, Муртас. Тук съм само, за да избягам от задушавачото дрънкотене на жените и децата. Напоследък замъкът е претъпкан. Препълнила е коридорите с тях. Не можеш да се изпикаеш, без да мине някоя жена или хлапе. И не могат да оценят качествено пиетие!

Принцът измъкна кристална гарафа с кехлибарена течност, която весело разклати. Отпи първата глътка, примлясна шумно. Сетне я подаде на сър Елгар, който стоеше от дясната му страна.

— От личните запаси на императрицата — рече им той с умишлено усилен шепот. — Обаче чувам, че тя не пиела. Убеден съм, че не би й досвидяло да почерпи рицарите си в *този ден*.

Елгар отпи и подаде бутилката на Ренуик, който я взе, но не отпи.

— Ха-ха! — рече Елгар. — Хлапето се страхува да не се напие преди първия си бой. Гълтай, момче, гарантирам ти, че няма да е проблем. Би могъл да излочиш две такива бутилки и огънят в стомаха ти ще е угаснал много преди да те прасне в главата.

Ренуик наклони бутилката. Отпи и усети как алкохолът прогаря гърлото му.

— Добро момче! — окуражи го Елгар. — Днес ще те направим мъж, то се е видяло.

Адютантът подаде бутилката на Муртас, а над главите им се трупаха черни облаци. Небето се смрачи дотолкова, сякаш се бе здрачило посред бял ден. Оставащата светлина хвърляше особен зеленикав отблясък. Светкавици продължаваха да раздират небосвода, гръмотевици разтърсваха земята. Но седейки рамо до рамо с мъжете, усещайки потта им, чувайки техния безгрижен смях и звуците на оригвания, ругатни и мръсни шеги, Ренуик се чувстваше в безопасност. Постави ръка на дръжката на новия си меч и стисна. Помисли си, че могат да спечелят битката. Чувстваше, че *щяха* да победят — и че той щеше да стои сред победителите.

— Крийте бутилката! — викна принцът и сър Гилбърт виновно я скъта под щита си, придавайки на лицето си забавно изражение, докато сър Бректън се приближаваше, пристъпвайки в центъра на кръга.

— Ето къде си! — рече той, зървайки Ренуик. — Взел си си бронята и меча. Добре.

Вдигна ръце, за да усмири тълпата.

— Мъже! Призовах ви тук в името на нашата императрица. Всички да коленичат!

Разнесе се шумно разместване на крака и мечове. Ренуик видя малката, нежна фигура на императрица Модина, облечена изцяло в бяло, да навлиза сред редиците мъже като снежинка сред кална локва. Тя пристъпи върху сандък, поставен в средата, и се огледа усмихната. Неколцина от мъжете сведоха глави, но Ренуик не можеше. Невъзможно беше да откъсне очи от нея. Тя бе най-красивото създание, което бе съзирал, още усещаше целувките ѝ. Преди това я бе виждал само веднъж, когато държа реч от балкона. Тогава стоеше възхитен сред тълпите, удивлявайки се от нея — толкова впечатляваща, тъй удивителна. Сега, сходно с кабинета на четвъртия етаж, пред себе си виждаше жена. Въплъщението на невинността, обвито в девствено бяла рокля, която я обгръщаше като светлина. Изглеждаше толкова млада, не по-възрастна от него, ала очите ѝ показваха теглото на години мъка и трудно събрана мъдрост.

— Елфите идват — заговори тя, гласът ѝ тих и слаб на фона на вятъра. — Докладите сочат приближаването на вражески сили от юг.

Тя погледна към небето и пое дъх.

— Ние сме последната опора на човечеството. Вие сте последната армия, последните войници, последните защитници на вида ни. Ако завземат града...

Тя се поколеба и някои наведени глави се повдигнаха.

Императрицата сякаш улавяше всички погледи.

— Никой от вас не ме познава — рече тя. Гласът ѝ се промени, изгубвайки официалното си звучене. — Някои са ме виждали на балкона или по коридорите. Някои са чували истории за мен, че съм богиня и дъщеря на Новрон — вашият спасител. Но не ме познавате.

Тя издигна ръце и бавно се завъртя.

— Аз съм Тракия Ууд от село Далгрин, дъщеря на Терън и Ади. Родена съм в бедно фермерско семейство. Брат ми Тадеус — Тад — щеше да бъде бъчвар — докато една нощ не оставих вратата на дома си отворена, отивайки да търся баща си. Светлината...

Тя се поколеба и паузата скова сърцето на Ренуик.

— Светлината на отворената врата привлече елфическо чудовище. То разруши дома ми и уби семейството ми. Уби момчето, за което един ден се надявах да се омъжа. Уби най-добрите ми приятели, родителите им, дори добитъка. Накрая уби и баща ми — единствената причина, която ми бе останала да живея. Но мен не уби. Аз оцелях. Не исках. Семейството ми — животът ми — вече липсваше.

Тя ги изгледа и той видя как брадичката ѝ се стяга, когато Модина стисна зъби.

— Но тогава открих ново семейство — нов живот.

Тя протегна ръце към тях, в очите ѝ проблеснаха сълзи. Гласът ѝ укрепна, стана по-висок.

— Сега вие сте моето семейство, моите бащи, моите братя, моите синове. Никога вече няма да оставя вратата отворена. *Няма* да пусна звяра. Никога няма да му позволя да спечели отново! Той отне твърде много от мен, от вас, от всички ни. Разруши Дънмор, Гхент, Меленгар, Трент и Олбърн. Мнозина от вас са загубили домовете, земята, семействата си, а сега той идва и тук, но няма да напредне нито стъпка! Тук ще го спрем! Тук ще се сражаваме! Ще посрещнем врага си, без да трепнем, без да се огънем. Тук ще удържим позициите си и ще го убием!

Рицарите заликуваха. Войниците скочиха на крака и удариха с мечове по щитовете си.

— Врагът приближава, сър Бректън! — изкрещя тя сред глъчката. — Обявете тревога.

Бректън махна с ръка. Стоящите по покривите на магазините се изправиха и надуха дълги медни тромпети. Фанфарите бяха повторени из града, когато други тромпети повториха звука. Скоро Ренуик чу църковните камбани да бият. Хората по улиците бързо се отзоваха на сигнала и се отправиха към укритията.

— По стените, мъже! — нареди Бректън. Всички се изправиха.

Отново проблесна светкавица. Този път Ренуик видя тризъбецът от светлина да се забива в силос на Косуол авеню. Проблеснаха пламъци и покривът се подпали.

* * *

— Всички в тъмницата! — изкрещя Амилия, изправена върху една кола в средата на градината, когато наоколо проблеснаха светкавици и покривите на кулите експлодираха.

Само преди минути светкавица бе паднала някъде недалеч в града. Тя почувства странно гъделичкане по кожата, а косата ѝ се изправи, сякаш повдигната от десетки невидими пръсти. В устата си усещаше металически вкус. Тогава ослепителна светлина бе последвана от оглушителен гръм. Нещо избухна и едва не я събори от колата. Треперейки, подобно на птица, кацнала наред бушуваща река, тя остана отгоре, крещейки към потока хора, който се изливаше от двореца. Насочваше ги към северната кула и входа на старата тъмница. Всички имаха еднакво изражение — ужас, примесен с удивление. Богати и бедни, селяни и аристократи, те се блъскаха с вдигнати към небето глави, присвивайки се при всяко проблясване, крещейки при всеки гръм.

— Всички в кулата! Вървете наляво! Не се блъскайте!

Тя размахваше отчаяно ръце в указаната посока, сякаш жестовете ѝ можеха по някакъв начин да преместят тълпата.

Атаката дойде прекалено внезапно. Очакваха рогове, барабани. Очакваха да видят задаваща се по пътя войска. Очакваха да имат достатъчно време да евакуират градското население под земята — но не очакваха това.

Поне семейството на Амилия вече се намиреше в тъмницата. Бяха се мотали в градината, току-що изпратили Модина да говори на войниците си, когато бурята започна и зазвуча тревога. Но сега се притесняваше за императрицата и Бректън. Модина щеше да отсъства само за кратко, ала Бректън щеше да участва в сражението. Болезнено усещаше липсата му в мига, в който се разделяха, непрестанно се притесняваше за него. Дори докато бяха заедно, дори когато той стоеше пред баща ѝ, искайки ръката ѝ, бе надвиснала някаква сянка, страх. Тя се въртеше наоколо и ѝ нашепваше за опасностите, които го очакваха — опасности, които тя не можеше да сподели с него. Съдбата имаше начин да превръща хората като него в герои, а героите не умираха от старост в леглата си, държейки ръката на съпругата след дълъг и щастлив живот.

Тряс!

Тя потръпна от ослепилата я мълния. Сребърният медальон — годежен подарък от сър Бректън — жужеше около врата ѝ като жив. Тогава покривът на южната кула избухна. Парченца плочи се посипаха по двора, а кулата се превърна във факла. Заобикаляше я море от писъци — хората търчаха в паника или падаха на колене с ридания, вдигнали ръце към небето. Амилия видя как тълпата стъпка младо момче. Ударена от отхвъркнала плоча жена се строполи окървавена.

Навсякъде из града удряха светкавици, сякаш самите богове воюваха с тях. Издигна се дим, пламъците ужасяваха бягащите към укритията хора.

— Амилия! Беда! — викна ѝ Нимбус, докато заедно с двама войници си проправяше път през човешкото наводнение, вървящ откъм кулата към нея. — Тъмницата е пълна!

— Как е възможно? Сигурен ли си?

— Да. Не бяхме предвидили всички тези бежанци. Килиите и коридорите са пълни до пръсване. Трябва да пратим останалите обратно.

— Мили Новрон! — рече тя, започвайки да маха с ръце над главата си. — Чуйте ме! Чуйте ме! Спрете и ме изслушайте. Трябва да се върнете обратно в двореца!

Никой не реагира. Може би не я чува, а може би нямаше значение, тъй като напливът на тълпата ги бе понесъл. Нов силен гръм ги накара да се блъскат още по-панически. Жени и старци биваха премазвани.

— Спрете! Спрете! — изкрещя тя, ала сганта беше глуха. Ръгаха се и блъскаха напред като стадо безмозъчни овце. Един се опита да се покатери по застаналата пред него жена, за да преодолее масата от хора. Бе повален и повече не се появи.

Телата се притискаха край колата и я разклащаха. Амилия се олюля и изплашено се вкопчи за ритлата. Ръка стисна китката ѝ.

— Помогнете ми! — изквича към нея бабичка с окървавено лице.

Прозвуча тропет и затътна барабан. Амилия се изви да погледне към портата. Там видя бял кон, възседнат от Модина, облечена в също тъй бялата си рокля. Косата и одеждата се носеха зад нея. От тълпата се издигнаха сочещи ръце и викове:

— Императрицата! Императрицата!

— Вече няма място в затвора — изкрещя ѝ Амилия. Модина кимна спокойно, пришпорвайки коня си напред, който разцепи тълпата.

Тя вдигна ръка.

— Онези от вас, които чуват гласа ми — не се страхувайте и не се отчайвайте — изкрещя Модина. — Върнете се в замъка. Идете в голямата зала и ме изчакайте там.

Амилия удивено гледаше магическия ефект на думите ѝ върху тълпата. Усещаше всеобща въздишка на облекчение да изпълва градината. Стадото промени посоката си, оттегляйки се обратно в двореца, вече придвижвайки се по-бавно, като някои се спираха, за да помогнат.

— Ти също трябва да се прибереш — обърна се Модина към Амилия, докато войници им помагаша да слязат съответно от коня и колата.

— Бректън? Той...?

— Върши си работата — рече тя, подавайки юздите на конярчето. — А ние трябва да вършим нашата.

— Която е?

— За момента да вкараме всички вътре и да ги държим колкото се може по-спокойни. После ще видим.

— Как го правиш? — Амилия объркано притисна длани към лицето си. — Как?

— Кое? — попита Модина.

— Как успяваш да си толкова спокойна и безстрастна, когато идва краят на света?

Модина се подсмихна.

— Вече станах свидетел на един край. Повторението никога не е толкова впечатляващо.

— Наистина ли смятате, че идва краят на света? — попита Нимбус, докато тримата се отправяха — прекалено бавно за вкуса на Амилия — към портите на двореца, измежду които изчезваха и последните от тълпата.

— За нас, вероятно — отвърна Амилия. — Погледни само небето! Някога виждал ли си облаците да се завихрят така? Ако могат да контролират времето, да призовават светкавици и да замразяват реки, как можем да се надяваме да оцелеем?

— Винаги можем да се надяваме — рече й Нимбус. — Никога не губя надежда, виждал съм да стават чудеса.

* * *

Бушувалата над града буря спря. Дори вятърът утихна, като че сдържаше дъх. Ренуик стоеше на бойниците над южната порта между капитан Евъртън и сър Бректън в средата на мъжете с брони, проблясващи в лъчите светлина. Стояха храбро със сурови лица, стиснали щитовете и мечове, изчаквайки.

— Погледни ги, момче — каза му сър Бректън, кимвайки към протежението на стената. — Всички те са тук заради теб. Всеки мъж на тази стена е готов, благодарение на твоята вест — ръката му се отпусна върху рамото на Ренуик. — Няма значение какво ще направиш днес, помни това — помни, че си герой, който ни е дал шанс да се бием.

Ренуик погледна към хълмовете и полята. В лявата си ръка държеше парче восък, което бе взел от свещта на закуска — сякаш преди векове. Все още усещаше ликъора върху езика си, все още го надушваше, но топлината си бе отишла.

Извън града светът се топеше. Пътят беше тъмнокафяв, макар хълмовете още да се белееха. В тишината чуваше капенето на водата. Потоци влага се стичаха по камъка и потъваха в земята. Из ниските места шуртеше вода, клокачейки игриво и дружелюбно. По клоните на дърветата разцъфваха пъпки. Идваше пролет — топли дни, трева, цветя, дъжд. Няколко седмици по-късно в града щяха да бъдат отворени шарени сергии, а фермерите щяха да разорават нивите. Щеше да се разнесе мирис на тор. Момичетата щяха да захвърлят тежките наметки и отново да тръгнат по улиците в пъстроцветни рокли. Хората щяха да говорят за приближаващите панаири, новите моди и нуждата от допълнителна работна ръка за почистването на зимните боклуци. На Ренуик му се струваше странно, че едва осъзнаваше колко много обича пролетта.

Не искаше да умре днес, не и когато го очакваше толкова обещаващ живот. Отново огледа редиците мъже.

Дали всички си мислим същото?

Бройката им го караше да се чувства спокоен. Утеха, че не е сам. Ако се проваляха, фермери нямаше да орат нивите, момичета нямаше да пеят по улиците, нямаше да има повече панаири. Пролет щеше да настъпи, но само за цветята и дърветата. Всичко останало, всичко обично от него, щеше да е изчезнало.

Помисли си за Елбрайт, Бранд, Майнс и Кайн в Бърлогата.

Дали се чудят какво е станало с мен? Какво ще правят, ако Акуеста я няма? Когато и аз изчезна с нея? Дали ще ме помнят?

Движение на юг прекъсна мислите му и Ренуик погледна по протежение на пътя. Колона ездачи приближаваше бавно, като на парад — не, погребална процесия. Зърна само откъслеци от тях сред тъмните дървета и камъни, синьо и златно на бели коне. Придружаваше ги музика.

— Запушете си ушите! — изкреця Бректън.

Командата бе пренесена по редиците и всички, включително и Ренуик, набутаха меката субстанция в уши. Бректън се обърна към него, кимна и се усмихна, споделяйки тайната им.

Ренуик се усмихна в отговор.

Елфическата армия се разгърна на полето пред южната стена. Майнс беше прав. Наистина бяха поразяващи. Всеки конник носеше шлем във формата на вълча глава и държеше златно копие. Най-предните ездачи държаха сребърни банери. Носеха странна броня — изработена от метални листове, изглеждаща лека и гъвкава. Както и наколенници от нещо, прилично на мек сатен. Всичко това сияеше ярко под колоната слънчева светлина, която ги следваше.

Седяха върху животни, които Ренуик наричаше коне, защото не разполагаше с друга дума, но те не приличаха ни нищо, което бе виждал досега. Тези благородни създания по-скоро танцуваха, отколкото пристъпваха. Движеха се в синхрон с такава грация, че омагьосваха.

Строиха се и зачакаха, само знамената им се развяваха. Ренуик се зачуди дали не са призовали вятър само с тази цел.

Преброй сто, не повече. Стотина в лека броня можеха да бъдат победени.

Може би са спечелили всичките си досегашни битки, приспивайки враговете си.

Сърцето на Ренуик подскочи при тази вероятност, но докато гледаше, опитвайки се да надникне в очите им, зърна още движение по пътя. Задаваше се нова колона, пеши войници с по-тежка броня от плочки, големи извити щитове, сияещи като огледала, и копия със странни на вид остриета. Шлемовете им бяха оформени като мечи лица. Движеха се в съвършен синхрон, като пасаж риби или ято птици. Ренуик никога не бе съзирал толкова грациозни движения. Строиха се в редици, а веднъж заели места, никой от тях не помръдна — дори за да намести шлем или да се изкашля. Три редици стояха по продължение на стената, а продължаваха да пристигат и още. Новите войници, облечени в лека броня като кавалерията, носеха лъкове, чиито върхове се извиваха като бръшляненни филизи, а тетивата им засияваше в синьо, когато слънчевата светлина ги докосваше. Шлемовете им бяха оформени като ястреби.

Маршируваха още и още, дори със запушени уши, Ренуик усещаше стъпките им да отекват в гърдите му. Приближиха се гигантски зверове, каквито виждаше за пръв път. Огромни животни, двойно по-големи и от най-едрия бик, с мощни рога на главите. Влачеха големи машини, издигащи се на два и три етажа, изградени от стълбове и лостове от бяло, златно и зелено. Десет такива машини изплуваха от кафявата завеса на безлистните дървета, заемайки позиция в тила.

Когато и последният войник зае позиция, пред стените имаше поне две хиляди елфи. Тогава се появиха още ездачи. Те бяха не повече от двадесетима, ала на Ренуик се сториха най-страшни от всички видени досега. Яздеха черни коне, не носеха брони, облечени само в лъскави роби, които нямаха постоянен цвят. Носеха паякови маски. Подире им яздеха още двадесетима ездачи. Те пък имаха златни нагръдници и дълги наметала от наситен пурпур. Шлемовете им бяха изковани във формата на лъвски глави.

Онези на черните коне издигнаха едновременно ръце и ги задвижиха в сложни движения, прилични на танц с крайници. Танцът приключи рязко, когато и двадесетимата плеснаха с ръце. Дори през воська Ренуик чу гърмежа.

Земята потръпна, стените се разтърсиха. Почувства ги как се разклащат, хората край него се олюляха. Появиха се пукнатини, зейнаха процеци, парчета камък се отрониха. Отвъд стената дърветата

потръпнаха като живи. Земята се разтвори. Хълмовете се раздалечиха, един издигайки се, друг потъвайки надолу. Появиха се дълбоки бездни, заформиха се проломи — назъбени ями, които пълзяха към тях.

Стената се разтърси отново. Ренуик усети как камъкът се разпуква, трясъкът разклати нозете му, карайки зъбите му да изтракат. Още пукнатини, още трусове, тогава стената между четвъртата и петата кула се срути. Мъжете закрепяха, падайки с все хилядафунтови блокове в облак прах. Кулата отляво на портата се наклони, олюля се и падна, посипвайки дузина войници с камъни. Трусят, прекосил стената, продължи да се носи през града като вълна. Срутвах се сгради. Улици се разкъсваха, падаха дървета. Имперският площад се раздели на две — платформата, на която скоро бе стояла императрицата, бе погълната от ширналата се пропаст. В далечината кулата на имперската катедрала се пропука и падна.

Трусовете спряха, но елфите не помръднаха. Не напреднаха.

— Трябват ни подкрепления на разрушената стена! — изкрещя сър Бректън, посягайки към рога си. Гласът му бе приглушен, сякаш достигаше до Ренуик под водата. — Развейте червения флаг!

Ренуик се обърна и видя капитан Евъртън да лежи мъртъв, премазан от каменен блок. Не се замисли. Вдигна хвърленото знаме и го развя над главата си. Край него Бректън наду рога си, докато не им отговори друг флаг.

Прашната мъгла едва бе започнала да се уталожва, когато Ренуик чу писък, какъвто никакво количество восък не бе в състояние да заглуши. Долиташе от небето и той усети силен полъх, докато някаква сянка се стрелваше по земята. Поглеждайки нагоре, той съзря гледка на отврата, изпълнила го със страх. Огромен змиеподобен звяр с дълга опашка и ципести криле летеше над него. Прелитайки над стената, създанието се гмурна, раздирайки покриви и стени с ноктите си. Сетне, подобно на лястовица, то хвъркна нагоре, увисвайки на място за момент, за да избълва огнена струя, погълнала моментално къщите и магазините. Създанието си имаше и компания. Ренуик зърна и други — десетки хвъркати змии изникнаха от завихрените облаци и се спуснаха над града. Като ято прилепи се извиваха, стрелваха се и се гмурваха — премазвайки, раздирайки и изгаряйки. За минути целият град гореше.

Ренуик усети сълзи да се стичат по бузите му. Дим изпълваше ноздрите му, а дори и през въска можеше да чуе виковете. Ръката на Бректън го сграбчи грубо и го блъсна назад. Той извика, но беше късно. Изгуби равновесие и падна надолу, пробивайки сламения покрив на стражевата конюшня. Ударът с меката ториста земя му изкара въздуха. Не можеше да помръдне или да диша. Въсъкът бе паднал и звуците нахлуха в главата му. Екотът на копитата и звуците на конете бяха най-силни. По-надалеч — крещене, пукот, разцепено дърво, пращящи пламъци... и пронизителните писъци на летящите зверове.

Ренуик съумя да изпълни дробовете си с накъсани вдишвания. Крайниците му отново заработиха, той внимателно се изтъркаля на една страна. Болеше. Ръката му пулсираше, усещаше болезнено врата си, а гърбът му бе разранен. Точно когато се изправяше на колене, покривът на конюшната бе откъснат и три коня бяха отмъкнати във въздуха от огромни нокти.

Той затича на несигурните си крака. Навсякъде имаше пламъци. Погледна към портата, дирейки сър Бректън и поста си, но всичко бе изчезнало — цялата южна порта липсваше. Бяха останали само парчета камъни и разцепено дърво. Под купчината видя крака и ръце.

Масивната каменна стена, обгръщала града, я нямаше. Ренуик стоеше на улицата, гледайки към елфическите сили, чувствайки се гол. Тогава предната редица ястребошлемни опънаха тетиви и небето се затъмни от стрели.

Сякаш някой друг контролираше тялото му, докато ръцете му се протягаха и сваляха щита от рамото. Промуши една ръка през каишите и го вдигна над главата си. Разнесе се звук като от градушка, когато стрелите обсипаха калдъръма около него, впивайки се в дървените части на сградите. Три попаднаха в щита му, спрени, но друга проби ръката му. Видя я преди да усети болката. Взираше се в разцъфналото в дланта му острие, сякаш ръката принадлежеше другиму.

— Жив си! — изкрещя сър Елгар, мечешката му фигура засенчила адютанта. — Добро момче. По-добре си вдигай задника. Сега не е време за почивка.

— Ръката ми! — изкрещя Ренуик.

Сър Елгар погледна под щита и се ухили. Безмълвно отчупи острието и издърпа стрелата. Болката подкоси краката на Ренуик и

спря дъха му. Падна на колене.

— Ставай, хлапе! — изкрещя му Елгар. — Само драскотина.

Колкото и абсурдно да изглеждаше, Ренуик кимна, знаейки, че Елгар е прав. Чудеше се колко малко боли. Облягайки се на щита си, все още украсен с четирите белопери стрели, той се изправи на крака.

Щитът на Елгар можеше да се похвали с две подобни украшения. Друга стрела се бе забила в рамото на рицаря. Ренуик сгърчи лице, когато я видя.

— Ха-ха! Оса ме ужилила — рицарят се изсмя. Дясната му скула кървеше от дълбока рана. — Муртас, Рудолф, Гилбърт — всички са мъртви. Стената я няма. Нищо не остана. Трябва да се връщаме в двореца. Остава ни само една задача, последен дълг да защитаваме.

— Бректън?

— Жив е.

— Къде е? Трябва да...

— Заповедите му са да защитаваме императрицата — Елгар се ухили и извади оръжие. — Ще отчупиш ли тая пръчка от мен?

* * *

Всички в голямата зала бяха вдигнали глави, гледайки разрастването на цепнатината, която се бе раззинала върху тавана на помещението. Започваше от източния край и бързо се простираше на запад. Първоначално се отронваха парченца мазилка, сетне падаха цели буци и хората се отдръпваха от раздробяващи се по мраморния под късове, пръскащи бял прах във всички посоки. Синьо-зеленикавото небе падаше.

Модина не обръщаше внимание на тавана. Движеше се бавно през тълпата, обръщайки внимание на всички, на всяко лице, улавяйки погледа и усмихвайки се окуражително. Бяха събрани предимно жени и деца. Няколко фермерски семейства, като Ботуикови, седяха на пода на групички. Поклащаха се и се молеха, шепнеха и плачеха. Всички онези, които не бяха намерили място в тъмницата, се бяха събрали в залата, където само няколко месеца по-рано бяха пирували рицари и дами по време на Зимния фестивал. Маси, някога сервирали еленско и патешко на крале, сега предоставяха защита на обушари, акушерки и

чистачки. Дори мъжът с козата се бе свил под една от дъбовите трапези. Стражниците, прислугата и кухненският персонал също дойдоха, когато започнаха трусовете.

В залата влизаха окъсани и окървавени рицари и войници, почернели от огъня, които донасяха новини за разруха и бягства. Херцог Лио от Рочел бе пренесен на носилка от виконт Албърт Уинслоу и мъж на име Брайс Баркър. Положиха го пред херцогинята, която взе ръката на съпруга си и го целуна по плешивото чело, казвайки:

— Позабавлява се, сега остани с мен. Чуваш ли ме, старче? Още не е свършило. Още не.

Брайс разбута тълпата, отправяйки се към своето семейство, свито край статуята на Новрон, където се присъедини към тях с насълзени очи. Жена му погледна нагоре, оглеждайки тълпата. Срећна погледа на Модина, но не нея търсеше.

Пикърингови — Белинда, Ленар и Денек, седяха заедно с Аленда и прислужницата й Емили, както и Юлиан, меленгарският камерхер. Недалеч от тях Космос ДеЛур и баща му, Корнелиус, се бяха облегли на източната стена под един гоблен, изобразяващ завръщащи се от пътуване кораби. Двамата пълнички мъже се бяха проснали в богатите си дрехи и пръстени със скъпоценни камъни. Заобикаляше ги група гърчави мъже, приклекли като нервни кучета в краката на господаря си по време на буря.

Модина мина покрай група жени в рокли с дълбоко деколте. Една от тях я изгледа с любопитни очи и сръга друга, която се намръщи и поклати глава. Едва след като се бе отдалечила на няколко крачки от тях, Модина си припомни лицата на Клариса и Маги от колнорския публичен дом.

Върна се при Али и Мърси, които бяха заедно с Амилия, Нимбус, Ибис, Кора, Джерълд и Ана. Двете момичета седяха в оформения около тях кръг. Мистър Рингс се бе приютил на рамото на Мърси, а Ред стоеше до Ибис, който го държеше здраво.

— И мен ли ще убият? — попита Али.

— Не зная — каза й Ана.

— Не искам да остана — каза момиченцето, заравяйки глава в скута на Ана. Влязоха сър Елгар и Ренуик — и двамата кървящи.

Амилия ги зърна и се изправи, надничайки над раменете им към вратата.

— Сър Бректън? — попита Амилия, когато те се приближиха. — Той...

— Беше жив, когато го видях последния път, милейди — отвърна Елгар. — Стената е разрушена и редиците ни са разкъсани, Ваше Високопреосвещенство — каза той на Модина. — Вихрушка разби скритата в засада кавалерия. Повдигна двутонен камък като перце. Тогава се появиха елфите. Движеха се като елени и нападаха като змии, размахвайки остриета тъй бързо, че окото не може да проследи движението им. Сблъсъкът продължи само минути. Убиха дори конете.

— Тогава се появиха летящите зверове, а елфите започнаха да пращат стрели. По-голямата част от войниците ни са мъртви. Оцелелите са разпръснати, ранени, заслепени от дима и обградени от пламъците. Елфите вече са завзели града. Сега ще дойдат тук.

Модина не отговори. Искеше да седне — да се строполи — но остана права. Трябваше да остане. Около нея всички я гледаха, напрегнати да видят дали още не е изплашена.

Изплашена беше.

Не за себе си — никаква мисъл за самосъхранение не прекоси ума ѝ. Не помнеше кога за последно се бе притеснявала за безопасността си. Притесняваше се за тях. Сцената беше прекалено позната. Бе виждала това и преди — семейство, което трябва да защитава, а не разполагаше със средствата да го стори. Някаква тежест в гърдите ѝ затрудняваше дишането ѝ.

Отвън отекна силен гръм, последван от писъци. Глави страхливо се извъртяха към прозорците. Тогава, от другия край на стаята, близо до пламтящата камина, възрастна жена със сива коса и парцалива рокля започна да пее. Това бе приспивна песничка, чиято мелодия Модина незабавно разпозна, макар да не я бе чувала от години. Бе често срещана сред бедните — майчина жалба, често пята на децата. Помнеше всяка дума. И подобно на останалите в залата, тя също се присъедини към зашепналите молитвено гласове.

*В мрак, когато мраз пронизва ледно,
студени кат гибел по хълма пълзят.*

*Врати и прозорци строшават,
дошли да сбиват, кълцат и секат.*

*Сенки блъскат по вратата,
тропат с барабани на страха.
Повери на Марибор съдбата,
ала силно, та да чуе ти гласа.*

*Вълните корпуса разбиват
на слутания кораб в океана;
вихър тъканта раздира,
надежда малко ти остана.*

*Сенки, тропаци по кила
в ритъм страховит.
На Марибор се уповавай,
но гръмко, за да има сила.*

*Крачиш в мрачната гора
с неизвлечена поука.
Стъпки тропат зад гърба —
бягаш, докато се схлупиш.*

*Сенки тропат и по друма,
в маршировка на страха.
Марибор отправяй думи,
но силно, за да чуе песента.*

*Човек се клател на ръба,
но Новрон гибелта завзел,
дошъл по божия съдба
за нашия апел.*

*Сенки тропат по вратите,
наблизо барабани кънтят.
Вярват ли у Марибор душите,
той тук е и излишен е страхът.*

Нов трус удари залата. Мраморният под се напука като сухар, едната половина издигайки се рязко, а другата хлътвайки надолу. Помещението се изпълни с писъци. Прислужницата Емили от Глъстън полетя към заформящата се пропаст и бе уловена в последния момент от Ленар Пикъринг и Аленда Ланаклин, всяка от които сграбчи по една китка. Пореден трус — и трите се плъзнаха към ръба. Тад и Ръсел Ботуик скочиха, сграбчвайки ги за глезените, извличайки дамите на повисоко.

— Хванете се един за друг, за бога! — изкрещя херцогинята на Рочел. Духаше леден въздух. Модина го усещаше върху бузата си. Огромна пукнатина се бе появила откъм наветрената страна на залата. Стената се олюляваше като пияница.

— Отдръпнете се! — нареди Модина, давайки знак с ръце. Телата се хвърлиха напред, когато част от стената полетя надолу. Писъците и виковете затихнаха ужасяващо кратко. Таванът започна да се разпада, което допринесе за допълнителното нацепване на пода. Пред очите на Модина тридесет души бяха премазани от блокове.

Онези наблизко издърпваха ранените от отломките. Императрицата видя стърчаща ръка и се приближи напред, разчиствайки парчетиите. Разпозна го по оцапаните с мастило пръсти. Повдигна ръката на чиновника към гърдите си, изпълнена с болезнено учудване защо го беше разпознала именно по нея, а не по лицето. Той не дишаше, от носа и очите му се стичаше кръв.

— Ваше Високопреосвещенство? — рече Нимбус.

— Модина? — повика я Амилия с треперещ глас.

Модина се обърна и видя всички да я гледат. Залата бе утихнала. Всички лица бяха изплашени, всички очи бяха изпълнени с молба. Тя се изправи бавно, сякаш застанала сред ято птици. Паниката бе на един миг разстояние. Усещаше я да пулсира навсякъде около нея — в рева на децата, в сълзите на майките, в напевите на мъжете, които се поклащаха.

Пое дълбоко дъх и обърса ръка в роклята си, оставяйки окървавен отпечатък. Изправи се срещу нахлуващия от цепнатината вятър и закричи както някога Амилия и Нимбус я бяха учили — с изправена глава и отметнати назад рамене. Модина прекоси стаята, чийто въздух бе сгъстен от погледите им. Единствено видът ѝ не им позволяваше да се предадат на ужаса. Тя бе последната оставаща

колона, която поддържаше небето. Последната надежда в място, което надеждата вече не наричаше свой дом.

Достигайки градината, тя спря. Половината от залата за пиршества бе разрушена, но дворът лежеше в руини. Кулите и портата лежах на земята като пръснати детски блокчета. Пекарната и параклиса се бяха срутили заедно с хамбара. Ечемикът се бе разпилял като някакъв боклук. Струпаните край кухнята дърва бяха все още подредени на купчинка, контрастирайки странно.

Тъй като стената на двореца вече я нямаше, тя можеше да види града. Стълбове дим се издигаха отвсякъде. Пепелта се носеше призрачно из пейзажа. Множество тела — мъртви или в процес на умирање. Войници, рицари, търговци и работници лежах по улиците. Липсващи сгради оформяха празноти в гледката, която знаеше толкова добре — стари приятели, някога обрмчени от прозореца ѝ. Други стояха изкривени, лишени от части. В тъмния въздух се виеха познати форми. Видя ги да се вият, да се стрелват като ястреби, идвайки към нея. Гръмовен писък разтърси двора и огромен крилат гиларабрин се приземи там, където някога имаше зеленчукова градина.

Тя погледна назад.

— Вярвате ли в мен? — просто запита тя. — Вярвате ли, че мога да ви спася?

Мълчание, но няколко глави кимнаха, тези на Амилия и Нимбус бяха сред тях.

— Аз съм потомка на последния император — рече тя с гръмък ясен глас. — Аз съм дъщерята на Новрон, дъщерята на Марибор. Аз съм императрица Модина Новронска! Това е моят град, моята земя, а вие сте моите хора. Елфите не ще ви завземат!

При звука на гласа ѝ гиларабринът се обърна и я погледна.

Модина хвърли поглед към онези в залата. Ръсел Ботуик бе прегърнал Лина и Тад, а Нимбус беше обвил ръце около Амилия, която повдигна очи към нея и започна да плаче.

ГЛАВА 24

ДАРЪТ

Тихо е като гроб, помисли си Ейдриън в мрака. Последният фенер бе затихнал преди известно време, по подобие на разговора. Ройс бе разпитвал Майрън за лингвистика, но дори и това замря.

Намираще се в гробницата на Новрон, мястото на вечния покой на спасителя на човечеството. За това място се говореше, че е митично, приказка, легенда — а ето, че той стоеше вътре. Част от първите, прекосили прага ѝ за хилядолетие. Това се казваше постижение — и то удивително.

Ейдриън се бе облегал на стената, отпуснал десницата си върху урна, вероятно струваща десет хиляди златни тенента. Бе качил краката си върху статуетка на златен овен. Ако не друго, поне щеше да умре богат.

Виж докъде стигна. Бащиният глас отекна в главата му, плътен и силен, както го бе запомнил като малък. Почти можеше да види баща си да се извисява над него, изпъстрен с капчици пот, препасал кожената престилка и хванал щипци.

*Всичко, на което те научих, ти прахоса за пари и слава. Какво ти донесе това? В нозете си имаш повече богатства от крал, а на изток все още скандират **Галенти**, но сега, когато стоиш пред края, можеш ли да кажеш, че животът ти си е струвал? Това ли диреше, когато напусна Хинтиндар? Това ли е величието, към което се стремеше?*

Ейдриън махна ръката си от урната и свали крака от овена.

Каза ми, че ще станеш велик герой. Покажи ми тогава. Покажи ми едничко нещо, което да оправдае досегашния ти живот. Нещо създадено. Нещо спечелено. Нещо заслужено. Нещо научено. Има ли такова нещо? Има ли какво да покажеш?

Ейдриън наклони глава и огледа гробницата. В другия край съзираше синкавото сияние.

Дълго време се вира в него. В мрака бе трудно да определи времето. Светлината леко се усилваше и отслабваше — вероятно с дишането ѝ, предположи той. Нямаше представа дали промяната бе нейно дело или на робата.

Има ли какво да покажа? — запита се той.

Ейдриън се изправи. Протегна ръце и започна да се движи покрай стената към входа на криптата. Само тя беше там. Свита в една от нишите, седнала зад саркофага, онзи с природните сцени по стените. Бе забила чело в коленете си, а краката ѝ бяха обгърнати с ръце.

Той приседна до нея. Светлината на робата ѝ засия леко и главата ѝ се наклони. Сълзите бяха прокарали множество бразди по бузите ѝ. Тя премигна към него и обърса очи.

— Привет — каза Ариста.

— Здравейте — отвърна боецът. — Кошмар?

Ариста поспря, сетне тъжно поклати глава.

— Не — не сънувах. Чудя се какво означава това.

— Според мен, че сме приключили.

Принцесата кимна.

— Предполагам.

— Всички са в гробницата на Новрон. Защо дойдохте тук?

— Не зная — отговори тя. — Вероятно съм искала да остана сама. Обмислях живота си — всички онези неща, за които съжалявам. Нещата, които никога не сторих. Които трябваше да сторя. Направеното, което ми се иска да не бях. Знаеш, подобни веселби. Този тип мисли най-добре вървят насаме. Ами ти? Ти какво си мислеше?

— Подобни неща.

— Така ли? И какво?

— Ами... — рече той, прочиствайки гърло. — Интересно, че питате. Има много неща, които ми се ще да не бях правил, но... оказа се, че има само едно нещо, което ми се иска да бях сторил, но не го направих.

Тя повдигна вежди.

— Наистина? Късметлия си — почти като Майрън.

— Мда — рече неловко той.

— И какво е то?

— Нещата стоят така. В момента завиждам на Ройс. Никога не съм си мислил, че ще го кажа, но е истина. Животът на Ройс е от онзи тип, за който майките предупреждават децата си, че ще имат, ако не слушат. Сякаш боговете са подели заговор срещу него от самия ден на раждането му. Нищо чудно, че е станал такъв. Когато го срещнах за първи път, той беше доста страшничък.

— Беше?

— Да, не като сега — наистина страховит, от типа „никога не обръщай гръб на подобен човек“. Но Аркадиус видя у него нещо, което никой друг не е успял да съзре. Предполагам такава е работата на магьосниците — да надничат в душите. Да забелязват онова, което останалият свят не може да види.

Ейдриън се размести неловко, усещайки студенината на камъка през дебелия слой прах. Кръстоса крака и се приведе напред.

— Отнема страшно много време Ройс да се довери на някого. Ако трябва да съм честен, още не съм напълно сигурен дали ми се доверява изцяло, но на нея се доверяваше. Гуен го промени. Стори невъзможното, за да го направи щастлив. Дори и сега мисълта Ройс да се усмихва е — в добрия смисъл — като сняг през лятото или овце да си играят с вълци. Това не е възможно от проста симпатия към момиче. Между тях имаше нещо специално, нещо дълбоко. Тя присъства в живота му само за кратко, но сега поне той знае какво е чувството. Разбирате ли ме?

— Да — каза тя. — Разбирам.

— Ето за това съжалявам.

— Не можеш да съжаляваш за подобно нещо — рече тя, като почти се засмя. — Как можеш да съжаляваш, че не си намерил истинската любов? Това е като да се каеш, че не си се родил гений. Не е във властта на хората. Или се случва, или не. Това е дар — подарък, който повечето никога не получават. Всъщност като се замислиш, то е по-скоро като чудо. Първо трябва да откриеш този човек, сетне трябва да го накараш да осъзнае какво наистина означава той за теб — точно това е нелепо трудно. Тогава... — тя поспря, загледана в някаква далечина. — Тогава този човек трябва те почувства по същия начин. Като да търсиш специална снежинка, а дори и да я намериш, това все още да не е достатъчно. Трябва да откриеш същата като нея. Какви са шансовете? Мисля, че Хилфред я откри. Той ме обичаше.

— А вие обичахте ли го?

— Да, но не по начина, по който искаше той. Ще ми се да бях. Чувствам, че е трябвало да го сторя. Същото беше и с Емъри. Чувствам се виновна. Може би с времето щях да обикна Емъри, но нямах време да го опозная.

— А Хилфред?

— Не зная. Чувствах го по-скоро като брат. Искях да го направя щастлив, както исках да виждам щастлив и Олрик. Но не за това говоря. Повечето хора никога не намират истинската любов, а ако я открият, то тя е несподелена. Според мен това е дори по-трагично, отколкото да не я намериш въобще. Да знаеш, че радостта е завинаги извън досега ти — това е истинско мъчение. Така че щом нямаш контрол — то не е и избор. Следователно няма за какво да съжеляваш, че не си открил истинската обич.

— Точно там е проблемът. Намерих я, но никога не ѝ разкрих чувствата си.

— О... това е ужасно — рече тя, сетне се улови и вдигна ръка, за да покрие устата си. — Много съжелявам. Това беше отворително от моя страна. Нищо чудно, че бях толкова лош посланик. Аз съм самата тактичност, нали? Ти... О! — внезапно възкликна тя, а на лицето ѝ се появи разбиране. — Зная коя е тя.

Внезапно на Ейдриън му стана горещо, досадни мравки плъзнаха по кожата му.

— Впрочем тя е много красива.

Ейдриън се взираше в нея.

— Но името ѝ не е наистина Емералд, нали? Чух някой да я нарича така.

— Емералд? Мислите, че говоря за...

— А не е ли така? — изглеждаше посрамена и внимателно продължи. — Видях те да я целуваш, когато потегляхме.

Ейдриън се изкикоти.

— Името ѝ е Фалина и тя е добро момиче, но не, нямам предвид нея. Жената, за която говоря, по *нищо* не прилича на нея.

— О — тихо каза принцесата. — И защо никога не си ѝ споделил чувствата си?

— Имам списък — той потупа ризата си с ръце, опитвайки се да бъде забавен, но се чувстваше глупаво.

Тя му се усмихна. Той харесваше да вижда усмивката ѝ.

— Не, наистина — защо?

— Не се шегувам. Наистина имам списък. И то не е завършен. Непрекъснато добавям нови причини. Вече са твърде много.

— Кажете няколко.

— Главната е, че тя е благородничка.

— О, разбирам — мрачно рече тя. — Но не е невъзможно. Зависи от момичето, разбира се, но благородни дами са вземали съпрузи от простолюдието и преди. Не е нещо нечувано.

— Богати търговци да, но колко дами познавате, които са избягали с обикновен крадец?

— В никакъв случай не си обикновен крадец — смъмри го строго тя. — Но виждам какво имаш предвид. Прав си, че има малко благороднички, които биха игнорирали простолюдния произход и непочтената кариера. Като Ленар Пикъринг например — или не е тя?

Принцесата потръпна леко.

— Не, не е Ленар.

— Добре — тя отдъхна, престорено обърсвайки чело. — Не ме разбирай погрешно, обичам Ленар като сестра, но тя не е за теб.

— Зная.

— Но все пак има жени, дори благороднички, които биха били привлечени от престъпници. Чуват историите за дързостта и се заинтригуват — лично съм ставала свидетел.

— А задълженията? Дори и да искат, не биха могли да загърбят отговорността си. Говорим за титли и земи все пак.

— И това е така.

— Това ли не *ви* позволи да се омъжите? — попита той.

— На мен? О, мили Марибор, не — тя се усмихна. — Сигурна съм, че Олрик искаше да ме омъжи за мнозина въздигнати съюзници именно по тази причина. Ако баща ми не беше убит, убедена съм, че щях да бъда дадена на принц Рудолф от Олбърн — тя потръпна драматично. — За щастие Олрик бе добър — никога не бих го очаквала от него, когато беше по-млад. Но той не ме принуди. Не се сецам за други, които биха сторили същото.

— Защо тогава?

— Защо не съм се омъжила ли? — тя се изсмя леко стеснено. — Може да ти се стори странно, Ейдриън, предвид цялата ми неземна

красота и прочие, но Емъри беше първият мъж, който прояви интерес към мен. Поне той беше първият, който ми го каза. Не съм като Ленар или Аланда. Не привличам мъжете, а и всички онези приказки за вещерство също не помагат. Не, Емъри беше първият — и честно мисля, че ако ме беше опознал по-добре, щеше да си промени мнението. Не живях достатъчно дълго да разбере, че това бе само увлечение. Беше същото и с Хилфред.

Тя спря и погледна настрани, потъвайки в тъга.

— Предполагам трябва да съм щастлива, че толкова малко мъже са показвали интерес към мен, иначе ръцете ми щяха да са до лактите в кръв.

— Не разбирам.

— Само Емъри и Хилфред изразиха чувствата си към мен — тя се поколеба за миг. — И двамата умряха след по-малко от седмица.

— Вината не е ваша.

— Моя идея беше да вдигнем бунта, който докара смъртта на Емъри, а планът ми за спасяването на Гаунт уби Хилфред. Моите планове — винаги моите планове.

— Емъри щеше да умре на площада, ако не бяхте вие.

— А Хилфред? — изсмя се горчиво тя.

— Той е направил избор, точно както и вие. Сигурен съм, че е знаел рисковете. Не е по ваша вина.

— Все още се чувствам прокълната. Сякаш не съм орисана да бъда щастлива.

Той си помисли, че тя ще продължи да говори, затова зачака. Няколко минути седяха мълчаливо. Ейдриън я гледаше как затваря очи. Той си пое пореден дъх. Ставаше по-трудно, отколкото бе очаквал.

— Истинската причина никога да не й кажа — продължи Ейдриън, като му се струваше, че собственият му глас звучи странно, в нетипична за него тоналност, — ако трябва да бъда честен със себе си, е, че се страхувам.

Тя извъртя глава, за да го погледна косо.

— Изплашен? Ти? Наистина?

— Предполагам ме е страх, че тя ще ми се изсмее. Или още по-лошо, ще се ядоса и ще ме намрази. Това е най-лошото, което може да ми се случи — да ме намрази. Не съм сигурен, че ще го преживея. Влюбен съм много силно в нея. По-скоро бих предпочел да ме

разкъсат с коне, отколкото да живея с мисълта за нейната ненавист към мен.

Видя как раменете на Ариста се отпуснаха. Очите ѝ се отклониха от лицето му, а устните ѝ се притиснаха една към друга.

— Късметлийка е. Срамота, че не е тук сега. В този момент няма какво да губиш. Това би ти дало смелостта да ѝ кажеш, знаейки, че ако тя те мрази, няма да се наложи да понасяш болката дълго.

Ейдриън кимна и се усмихна.

Ариста пое дъх и седна.

— Познавам ли я? — отново потръпна, сякаш очакваше да бъде ударена.

Ейдриън въздъхна тежко.

— Какво? — попита тя. — Познавам я, нали? Досега щеше да си ми казал името ѝ, ако не бях. Хайде де. В настоящия момент няма особена полза да пазиш тайна.

— Точно това е — каза той. — Причината да си мисля всичко това е...

Спря, поглеждайки в очите ѝ. Бяха като езера, в които се приготвяше да скочи, без предварително да е установил температурата на водата. Пригответи се за шока.

— Нещото, за което съжалявам най-много през живота си, е и единственото нещо, което мога да променя, преди той да свърши.

Ариста присви очи. Леко наклони глава — както би направило куче, ако чуе необичаен шум.

— Но как ще...

Тя спря.

Устата ѝ се затвори и се взря в него без да говори, без да помръдва. Не беше сигурен и дали тя диша.

Долната ѝ устна бавно започна да трепери. Потръпването се зароди там, за да плъзне надолу по врата към раменете ѝ, разтърсвайки снагата така, че косите ѝ се залюляха. Сълзи потекоха по страните ѝ. Все още не заговаряше, все още не помръдваше, но робата промени цвета си от синьо на яркочервено, заливайки и двама им със светлина.

Какво означава това?

— Ариста? — нервно запита той. Изражението на лицето ѝ бе неразгадаемо.

Страх? Шок? Разкажание? Какво?

Отчаяно трябваше да узнае. Току-що се бе хвърлил в пропаст, а не можеше да види дъното.

— Разстроена ли сте? — попита той. — Моля ви, не се ядосвайте — не ме мразете. Не искам да умра така. Точно затова не казвах нищо. Страхувах се, че...

Пръстите ѝ докоснаха устните му и нежно ги затвори.

— Шт — успя да промълви тя, като продължаваше да плаче — сълзите все не напускаха лицето ѝ.

Взе ръцете му в своите и стисна.

— Не те мразя — прошепна тя. — Просто...

Принцесата прехапа устна.

— Какво? — отчаяно промълви Ейдриън, очите му широко разтворени, опитвайки се да види всичко, дирейки някаква догадка. Измъчваше го нарочно — той знаеше това.

— Ще прозвучи наистина глупаво — каза му тя, бавно поклащайки глава.

— Не ме интересува — кажете го. Каквото и да е, просто го изречете!

— Аз... — тя се засмя. — Не мисля, че през живота си съм била по-щастлива.

Беше негов ред да се взира. Устата му се отвори, но умът не можеше да предостави думи. Бе потънал в очите ѝ и осъзна, че отново може да диша.

— Ако знаеше, че аз... Колко много се надявах... — тя сведе глава и косата скри лицето ѝ. — Никога не съм си мислила, че виждаш в мен нещо различно от... работа.

Тя повдигна глава и подсмъркна.

— А и начинът, по който двамата с Ройс говорехте за благородниците...

Ейдриън установи, че сърцето му бие отново. Блъскаше в гърдите му. А въпреки хладината в подземие, ризата му бе мокра от пот. Ръцете му трепереха.

— Ще умрем тук — каза му тя и рязко започна да се смее. — Но внезапно вече не ме интересува. Не съм си представяла, че мога да бъда толкова щастлива.

Това го накара също да се засмее. Някъде в него облекчението и радостта се смесваха и го опияняваха по-силно от всякакъв алкохол.

Чувстваше се пъян, замаян и — повече от когато и да било — жив.

— Чувствам се... чувствам се толкова... — тя изглеждаше посрамена.

— Какво? — запита той, обърсвайки сълзите от бузите ѝ.

— Сякаш вече не съм заровена в гробница. Сякаш... като че ли съм се прибрала у дома.

— За първи път — добави той.

— Да — рече тя. И сълзите потекоха отново.

Той се протегна. Тя падна в обятията му и той обви ръце около нея. Беше толкова дребна. Винаги бе представлявала такава сила, че той не си представяше, че може да е толкова нежна — толкова крехка. Сега вече Ейдриън можеше и да умре. Отпусна глава на камъка, изпълвайки дробовете си с въздух, чувствайки чудното усещане на главата ѝ върху гърдите си.

Тогава чуха камъните да се тресат.

* * *

Никой не виждаше нищо, затова се събраха около светлината на Ариста, когато двамата с Ейдриън излязоха от нишата. Ярко моравото се промени в бяло, таксувайки лицата им с призрачен отблясък в замяна на прогонването на мрака.

— Какво става? — запита Ейдриън наред друго гръмовно раздиране. Звукът идваше откъм Подземието на дните, препредаван от каменните стени.

— Не зная. Може би Гхазел си пробиват път — отвърна Моувин, сетне присви очи към Ариста. — Добре ли си?

— Аз ли? — каза Ариста усмихнато. — Да, чувствам се отлично. Моувин изглеждаше объркан, но сви рамене.

— Да се барикадираме ли?

— Какъв е смисълът? — отговори Ейдриън. — Ако могат да си проправят път през отломките, няколко златни стола няма да ги спрат.

— И какво ще правим? — попита Гаунт.

Ейдриън се огледа, отброявайки мислено лицата.

— Къде е Ройс?

В светлината на Ариста бяха застанали Майрън, Магнус, Гаунт, Моувин, самата Ариста и Ейдриън. Крадецът го нямаше никакъв. Ейдриън се обърна към звука и закричи. Останалите го последваха. Достигайки залата, той спря. Двамата с принцесата влязоха внимателно.

— Къде е то? — попита Ейдриън, без да се обръща към някого конкретно.

— Кое къде е? — рече Моувин.

— Създанието, вече не е в ъгъла.

— Не е? — страхливо запита Гаунт. — Изяло го е!

— Не мисля така — отвърна Ейдриън и като хвана Ариста за ръката, поведе ги през залата. По средата на пътя навлязоха в прах. Облак обгръщаше вратата като мъгла. Звуците на стържене и трошене станаха по-силни.

В другия край на залата откриха, че вратата към стаята със свитъците липсва — заедно с голяма част от стената. Самата стая също бе разрушена. Отсрещната стена бе срутена, камъните бяха пръснати по пода. На мястото на коридора към срутеното стълбище сега имаше огромен тунел, от който долитаха звуците — в добавка с облаците прах.

Откриха Ройс да седи на раницата си с изпънати крака, опрял гръб в стената.

— Чудех се колко ще отнеме — поздрави ги той.

Ейдриън го погледна за миг, сетне понечи да тръгне по тунела.

— Не отивай там — предупреди го Ройс. — Онова нещо не внимава къде изхвърля камъните.

— Брадата на Марибор! — възкликна Ейдриън, започвайки да се смее.

— Дром! — промърмори Магнус.

— Помислихме, че гоблините си пробиват тунел — каза Моувин, размахал ръка пред лицето си в напразен опит да разчисти въздуха.

— Убеден съм, че ще го сторят — отговори Ройс.

— Точно така! — рече Моувин. — В гробницата има щитове. Трябва...

— Не бих му мислил — каза му крадецът. — Казах на Гили да се оправи и с тях.

Смехът на Ейдриън извика усмивка на устните на Ройс.

— Дали няма да се изненадат, когато видят какво използвава? — извикоти се крадецът.

— Ще излезем? — шокирано рече Ариста.

— Неотклонна вероятност — кимна Ройс. — Отне ми малко време да оформя правилните фрази, но щом успях, нашият Гили потъна като нож в тлъстичък гръб.

— Гили? — запита през смях Ейдриън.

— Един питомник трябва да си има име. По-късно ще го науча на *донеси* и *претърколи се*, но засега *копай* и *дръж* ще свършат работа.

Нов силен трясък разтърси пода и отрони прах от тавана, карайки ги да потръпнат. От тунела излезе гъст облак.

— Като прави така ми се разклащат зъбите — рече Ройс. — Изчакайте тук, ще проверя докъде е сигнал.

Крадецът се изправи, уви шал около лицето си и потъна в тъмния коридор. Земята продължи да потръпва, звукът бе ужасяващ, сякаш боговете воюваха в съседната стая.

— Как се провира през коридора? — попита Майрън.

— Убеден съм, че си проправя нов — отговори Магнус.

— По-добре да се приготвим — каза им Ройс, когато се появи отново. — Гили е влязъл в ритъм, така че не остава много време.

Събраха багажа и се върнаха в гробницата, където Ариста прибра рога в раницата си. Затвориха отново ковчега на Новрон и Гаунт, Магнус и Моувин си взеха някои дребни съкровища, които обявиха за сувенири. Ройс, за голяма изненада на Ейдриън, не докосна нищо, даже шепа златни монети не взе. Просто изчакваше останалите. Взеха си последно сбогом с Олрик и поеха по тунела.

Ейдриън излезе от гробницата най-накрая. В последните отблясъци от светлината на Ариста зърна нещо малко да лежи на пода. Вдигна го и го мушна в раницата си, сетне изтича напред, догонвайки останалите.

По времето, когато Ройс ги поведе по тунела, прахта се беше уталожила. Вече не представляваше коридор, а проход, извикващ асоциации с делото на гигантски заек. Беше кръгъл и поне петдесет фута широк. Стените бяха от скала и камък, слепени под тежестта и натиска. Известно разстояние проhodът беше равен, сетне имаше нанагорнище. Нямахме и следа от гиларабрина, но дочуха познатите барабани.

— Гхазел — колко мило — мрачно каза Ейдриън. — Изчакали са.

Тунелът приключваше в огромния коридор с брони и украсени стени, по който бяха преминали на идване. Беше достатъчно голям за гиларабрина, от когото нямаше и следа.

— Къде е домашният ти любимец, Ройс?

Той сви рамене.

— Може би трябва да му взема кайшка.

— Ти какво му каза да направи? — попита Моувин.

— Това е въпросът... не зная точно. Надявам се да съм му казал да разчисти пътя от отломките и площада от гоблините, но кой знае какво съм изрекъл? Може да съм му заръчал да разчисти света от благоприличие и стражници.

Магнус и Моувин се изкикотиха. Дори Ейдриън се усмихна. Тогава Майрън заговори.

— Не се шегува. Всъщност точно това каза първия път, когато ми повтори фразата. И то ако аз съм разбрал правилно.

Письци и викове долетяха до празния коридор. Ейдриън и Моувин изтеглиха оръжия. Изчакаха за момент, но последва тишина.

Ройс сви рамене и ги поведе напред, неизменно крачейки на няколко фута пред останалите. Главата му се извърташе. Винаги бе напомнял на Ейдриън на катерица с наострени уши. Крадецът имаше същото припряно-нервно поведение.

Минаха покрай вратата на тронната зала, украсеният вход все още бе затворен. Ройс спря, вдигайки ръка и накланяйки глава. Останалите също го чуха. Рог, барабани, викове, письци — всичко това долиташе някъде пред тях — слабо и приглушено.

— Кръв — вметна Ройс, посочвайки напред.

С приближаването на Ариста можаха да видят голямо петно на отсрещната стена, което все още капеше. Дузина стрели бяха пръснати наоколо, наподобяващи разпилени след буря клонки.

В края на коридора се издигаше нов гиларабринов тунел. През него нахлуваше свеж въздух. Пътниците поеха нагоре. Когато достигнаха края, Ройс им даде знак да изчакат и подаде глава, преди да им помахва, че могат да излизат. Излязоха на площада между Цензариума и каквото Ариста беше оставила от Тешлорската зала. В средата, където преди се издигаше фонтана, стоеше гиларабринът,

натопил лапи в плитко езерце кръв, мързеливо поклащайки опашка, мляскаво припляскваща в земята. Камари мъртви гоблини бяха отрупали площада, оформяйки купчини, които се издигаха като мрачни преспи отвъд светлината на Ариста. Мечове, лъкове, украшения за глава, ноктести ръце и глави се валяха по земята в страховит натюрморт.

— Трябва да има стотици тела — прошепна Моувин.

— И това са онези, които не е изяло — добави Магнус.

— Безопасно ли е? — обърна се Ейдриън към партньора си, поглеждайки към гиларабина.

— Би трябвало.

— Би трябвало?

Ройс му се ухили зловещо.

— Ако не беше, отдавна да сме мъртви — изтъкна принцесата.

— Чу я — рече му Ройс.

Обувките им жвакаха из кръвта. Бавно заобиколиха звяра, който остана тих и застинал — като се изключи шаващата опашка.

— Смятам, че е избил всички — обяви Ейдриън. — Гхазел винаги извличат мъртвите си.

— Ще ми се да имах бучка захар или нещо подобно, което да му дам — каза Ройс, гледайки към гиларабина със симпатия. — Добро момче.

* * *

Стигнаха до морето по-бързо, отколкото Ейдриън бе очаквал. Поеха по много по-пряк път, без да е нужно да отбягват гоблините, а и връщанията винаги изглеждаха по-кратки. Никой не спираше, за да се взира в града. Никой нямаше желание да изследва. Нозете им вече не биваха сковавани от неизвестното. Отрядът бе изпълнен с чувство на неотложност, което ги тласкаше напред.

Въпреки продължителните езикови уроци на Майрън, Ройс не бе в състояние да убеди Гили да напусне града. Гиларабинът отказваше да премине лъвовете и Ройс бе принуден да изостави новооткрития си домашен любимец. Изпрати го обратно в Подземието на дните, но не спомена защо.

— Погледнете само! — възкликна Ейдриън, когато пред очите им отново изникна „Предвестник“. Корабът се намираше на същото място, където го бяха оставили, ала не и в същия вид. Издигаше се нова мачта, красиво платно се бе разстлало под реята. По корпуса се виждаха новите дъски, части от каютата също бяха подновени. — Уайът и Елдън не са си губили времето.

— Удивително! — каза Магнус, видимо впечатлен. — И то само двамата.

— Кое то с Елдън прави по-скоро трима и половина — поправи го Ейдриън.

— И погледнете — продължи джуджето, притичвайки напред към мястото, където редица дъски се издигаха над потопени бъчви и бяха свързани с въжета. — Построили са дори подвижен мост. Отлична изработка, особено като се вземат предвид обстоятелствата.

Магнус първи се качи на борда, следван от Моувин. Ейдриън и Ариста бяха след тях, а Ройс остана на брега, оглеждайки полюшващия се кораб с мрачен поглед.

— Уайът, Елдън? — викна Ейдриън.

Корабът беше в отлична форма. Мачтата, перилата и кормилото бяха прясно боядисани, палубата бе изтъркана.

— Откъде са взели боя? — попита Ариста.

Ейдриън бе отметнал назад глава.

— Все още съм впечатлен от тази мачта. Дори и с Елдън, как са я поставили?

Като не ги откриха на палубата, те се отправиха към каютата. В безвременния свят под земята бе възможно да са заспали. Магнус първи пристъпи през вратата и спря рязко, издавайки странен звук, наподобяващ оригване.

— Магнус? — попита Моувин.

Джуджето не отговори. То се строполи, когато над половин дузина гоблини изскочиха от каютата, крещейки и стрелвайки се като раци. Моувин отстъпи, същевременно изтегляйки меча си, отсичайки главата на гоблин с едновременното си движение. Ейдриън блъсна Ариста зад себе си и застана до Моувин, приближил се към него.

Петима гоблини се приближаваха към тях, въоръжени със закривените си остриета и малки кръгли щитове, украсени с изрисувани на ръка триъгълници, кости и пера. Приближиха се в

редица, съскайки. Още четирима изскочиха иззад каютата. Трина имаха лъкове, а четвъртият, много по-дребен от останалите, бе украсен с множество разноцветни пера. Той танцуваше и напяваше. Един липсваше. Ейдриън бе сигурен, че видя и друг да напуска каютата. Не беше боец, нито обердаза.

— Гаунт, Майрън, Ариста, слезте от кораба — каза им той, докато двамата с Моувин заемаха позиция, за да отблъснат гоблините. Графът размаха острие във въздуха, за да се подготви и Ейдриън видя, че Пикъринг не е в блестяща форма. Наранената ръка ограничаваше движенията му.

Майрън отстъпи, но Ариста и Гаунт отказаха.

— Не — каза Гаунт. — Дай ми големия си меч.

— Знаеш ли как да се биеш?

— Ха! Аз бях водач на националистическата армия, забрави ли?

Ейдриън се хвърли напред, но това беше финт, продължил с извъртането му наляво. Един от гоблините се подмами и атакува. Бе на точното място, когато Ейдриън се обърна с мечовете си. Две остриета прекратиха гоблиновия живот. Боецът демонстративно изтегли остриетата си и изрева към останалите, карайки ги да се поколебаят. Възползвайки се от това, Ейдриън плъзна с крак сачела на убития гоблин назад към Гаунт. Изрева отново, сритвайки и щита.

— *Галенти!* — чу да казва някой от гоблините. Останалите моментално зацвърчаха.

— *Да!* — каза той на тенкински. — *Махайте се от кораба ми или всички ще умрете!*

Ариста и Моувин го погледнаха изненадано. И от двете страни никой не помръдна — с изключение на Гаунт, който вдигаше щита и меча.

— *Познат си ти, но ние не се маха. Кораб наш, за малко дали назаем, но пак взели. Ти маха се. Вече не бие се с нас. Аз — Драш от Клун — също се бил на арена. Всички се били — гоблинът посочи към мъртвите. — Не те. Те млади риби, не акули — посочи към Гаунт, Майрън и Ариста. — Млади риби и разплод. Като онези, кои намерили тук — също млада риба — вкусна. Ти не иска бие се. Махнеш се.*

Ейдриън удари мечовете си един в друг и те иззвънтяха. Вдигна ги кръстосани високо над главата си и прониза с поглед вожда, карайки гоблините да отстъпят назад.

— *Виждал си ме на арената* — каза Ейдриън. — *Познаваш тези мечове. Идвам от стария град, където никакви барабани на Гхазел не бият — нито тръбят рогове. Всички са мъртви. Аз го направих — посочи зад себе си. — Ние го направихме. Веднага ще се махнете от кораба ми.*

Главатарят се поколеба и Ейдриън разгада замисъла твърде късно. Очите на противника му се преместиха върху нещо зад Ейдриън. В този миг осъзна грешката си. Бе оставил на съкрушителя достатъчно време да заеме позиция. Липсващият Гхазел, асасинът, беше зад него. Не, помисли си, не зад него. Съкрушителят нямаше да убие вожда на клана. Щеше да нападне обердаза, шамана — Ариста!

Изад него тя изпищя.

Ейдриън се извъртя, знаейки предварително, че е закъснял. Отровното острие вече щеше да е пронизало гърба ѝ. Подобно на Есрахаддон, Ариста беше беззащитна пред нанесен ѝ внезапно удар. Щом се извъртя, гоблиновият вожд атакува. Планът беше добър. Тримата стрелци се бяха прицелили в него и запратиха стрелите в мига, в който чуха Ариста да изпищява. Три стрели профучаха и се забиха в гърба на Ейдриън — приглушени удари. Две попаднаха между раменете, а една близо до бърбреците, но болка нямаше. Извъръщайки се отново, видя стрелите да лежат на палубата, върховете им бяха подбити.

Вождът шокирано се взираше в него. За момент Ейдриън бе не по-малко удивен, докато не усети тежестта. На гърба си носеше щита на Джериш, който бе толкова лек, че беше забравил за него. Стрелите бяха отскочили от тънкия метал като от каменен блок.

Бяха убили Ариста. Бяха убили Уайът и Елдън. Кръвта кънтеше в ушите му и мечовете му се движеха сами. Трима гоблини паднаха за секунди, сред които и вождът. Моувин се сражаваше някъде до него, но Ейдриън не му обръщаше внимание, бясно размахвайки остриета. Нов залп стрели полетяха към него. Без щит в ръка, лишен от време да отскочи, смъртта му беше сигурна. Очакваше да ги усети как пронизват гърдите и шията му. Стрелите не го достигнаха. Вместо това избухнаха в пламъци и пепелта им се посипа по палубата в мига, в който стрелите се отделиха от тетивата.

Ейдриън посече стрелците.

Оставаше само обердазът.

Стена от пламъци плъзна между двамата, която се издигаше високо всеки път, когато Ейдриън се опиташе да се доближи към него. Песента и танцът на шамана се промениха във вик на ужас, когато собствените му пламъци плъзнаха към него. Хвърлиха се върху господаря си като кучета, бити прекалено често. Обердазът изчезна сред огнен стълб, оставил овъглено петно на палубата и неприятна миризма във въздуха.

Ариста?

Ейдриън се обърна и я видя да стои невредима в сияещата роба. Съкрушителят лежеше мъртъв на палубата с парче въже, стегнато около врата му. Ройс стоеше до нея. Моувин и дори Гаунт изчакваха с окървавени остриета. На гърдите на Дигън имаше тъмно петно. По ръцете му се стичаше кръв.

— Добре ли си? — попита Ейдриън.

Гаунт кимна с изненадано изражение.

— Те продължават да се бият и с една ръка — отвърна той, звучейки леко замаян.

— Магнус! — изкрещя Ариста, втурвайки се напред.

Джуджето лежеше по лице сред локва тъмна кръв.

Внимателно го обърнаха. Виновницата за кръвта се намираще в стомаха му — от раната все още течеше. Джуджето бе в съзнание, очите му обходиха лицата им.

Пръстите му трепереха, докато неловко подскачаха по колана му. Успя да откачи Алвърстоун и кинжалът падна на палубата.

— Дайте го... на Ройс... ве... ли... ко... леп... но острие.

Очите му се затвориха.

— Не! — изкрещя Ариста. Тя приклепна, положи ръка на гърдите му и започна да напява.

— Ариста, какво правите? — попита Ейдриън.

— Връщам го обратно — отвърна тя.

— Не! Не можете! Последният път...

Тя грабна ръката му.

— Просто ме дръж и не ме пускай.

— Не! Ариста! — викна той, но вече бе късно. Беше потънала. — Ариста!

Тя стоеше на колене със затворени очи, дишайки тежко. Тихото ѝ нежно напяване напомняше на звука на котка. Ейдриън държеше

малката ѝ длан между двете си ръце, опитвайки се да не стиска прекалено, но натискът да е достатъчно осезаем. Нямаше представа с какво помага това, но тъй като тя го бе помолила, само смъртта щеше да откопчи пръстите му.

— Наоколо е чисто — чу да казва Ройс. — Надолу по крайбрежието има гоблински кораб, обаче е на около миля разстояние, не видях движение. Той мъртъв ли е?

— Така мисля — отвърна Моувин. — Ариста се опитва да го спаси.

— Пак ли — не приветливо каза Ройс. — Нали това едва не я...

— Ще млъкнеш ли? — сопна се Ейдриън. — Млъквайте и двамата!

Ейдриън се взираше в лицето ѝ, гледайки как главата ѝ се отпуска все по-ниско, сякаш тя заспиваше.

Какво означава това? Тя изчезва ли? Умира?

Задущаваше го безсилие. Стомахът му се сви, всеки негов мускул бе напрегнат.

Раменете ѝ се отпускаха и тя се наклони. Той се пресегна и я придърпа към себе си, притискайки отпускнатата ѝ глава към гърдите си.

Все още напява — това добър знак ли е?

Помисли си, че е. Прегръщаше я с лявата си ръка, а с десницата все още стискаше силно нейната ръка, дланта му станала хлъзгава от пот.

Ариста тръсна глава, сякаш сънува. Стори го отново. Напяването ѝ спря, тя промърмори нещо.

— Какво? — попита той. — Не ви чувам. Какво казахте?

Ново промърморване, твърде тихо, твърде неясно.

— Ариста? — каза той.

Тя спря да диша.

— Ариста!

Разтърси я.

— *Ариста!*

Главата ѝ се размята, разтърсвайки коса.

— Ариста, върни се! Върни се при мен! По дяволите! Върни се!

Нищо.

Бе се отпуснала върху него, безжизнена.

Стисна я здраво.

— Моля те — прошепна той. — Моля те, върни се при мен. Моля те. Не мога да те загубя — не и сега.

Повдигна главата ѝ. Тя изглеждаше заспала, както я бе виждал дузини пъти. Насън лицето ѝ придобиваше необичайна красота — не можеше да я обясни — тихо спокойствие, само дето сега не спеше. Нямахме го повдигането на гърдата ѝ, дъхът от лицето ѝ. Той притисна устни към нейните. Целуна я, но устните ѝ не помръднаха. Останаха отпуснати, безжизнени и когато той се отдръпна, тя отново увисна в ръцете му. Надяваше се, че някаква сила у него щеше да я събуди, както в приказките. Че целувката — първата им целувка — някак ще я призове обратно, ще я разбуди. Но нищо не се случи. Първата им целувка — и последната — а тя не я усети.

— Моля те — промълви той, а по страните му започнаха да се стичат сълзи. — Велики Марибор, моля те, не ми причинявай това.

Собственият му дъх секна, гърдите му бяха прекалено стегнати. Сякаш острие бе пронизало стомаха му и той падаше към гибелта си. Притискаше я здраво към себе си, допрял лице до бузата ѝ, като че това щеше...

Ръката ѝ потръпна.

Ейдриън затаи дъх.

Усети стискане.

Той стисна в отговор, по-силно от очакваното.

Тялото ѝ се вцепени. Главата ѝ се отметна. Очите и устата ѝ се разтвориха изведнъж и тя пое дъх. Вдиша рязко, сякаш току-що бе изплувала от дълбоки води.

Тя не можеше да заговори, поемайки си дъх подир дъх, снагата ѝ потръпвайки от усилие. Бавно се извърна към него и изражението ѝ се изпълни с тъга.

— Плачеш — каза тя, обърсвайки бузата му с ръка.

— Така ли? — отвърна той, премигвайки няколко пъти. — Трябва да е от морския въздух.

— Добре ли си?

Ейдриън се изсмя.

— Аз? Вие как сте?

— Добре — уморена както винаги — тя се ухили. — Но добре.

— Той е жив! — изкреця Моувин.

Едновременно извърнаха глави, за да видят как джуджето се изправя замаяно. Магнус погледна към Ариста и зарида.

— Раната — каза Моувин, поклащайки невярващо глава. — Излекувана е.

— Казах ти, че мога да го направя — прошепна тя.

* * *

Ариста се събуди сред нежното поклащане на кораба в морето. Отново се чувстваше физически изцедена, тялото ѝ беше налято с олово. Ръцете ѝ трепереха. Откри раницата си край леглото и мушна ръка вътре, търсейки храна. Напипа дажба и мълчаливо благодари на Ибис Тинли, като че той беше богът на храната. Омете осоленото свинско, хляба и туршията. Отпи три глътки вода и се облегна за миг на стената. Храненето я бе изтощило.

Заслуша се в кораба. Той проскърцваше и стенеше — соло и хор — повдигайки се нагоре-надолу по вълните. Остави движението да поклаща главата ѝ, чувствайки как храната си върши своето.

Помисли си за Олрик и в мрака видя лицето му. Младо и все пак със странни черти, с онази глупава брада, която така и не му отиваше — кралската му брада — и го правеше да изглежда по-възрастен. Така и не се беше сгъстила напълно. Помисли си за баща си и четките за коса, които той ѝ носеше — неговият начин да изрази любовта си към нея. Спомни си огледалото на майка си с лебедите, изгубено при срутването на кулата. Вече всичко бе изгубено, цял Медфорд със сигурност, вероятно и цял Меленгар. Все още чуваше майчиния глас и помнеше как бе долетял до нея от светлината.

Какво е това място?

Бе се приближила два пъти към него. С Магнус беше по-лесно. Бе видяла само неговите близки, а не своите. Те му говореха на джуджешки. Не бе разбрала думите, но значението им беше ясно — доброта, опрощение, обич.

Какво е това място? Какво ли е вътре?

От него лъхаше спокойствие и утеха, знаеше, че щеше да е добро място да почива. Ариста се нуждаеше от почивка, но не там, не още. Вземайки орехите от дажбата, тя се изкачи на палубата. Корабчето се

ширна пред нея, осветено от зелените води. Ройс се беше покатерил на мачтата и имаше болезнен вид. Ейдриън беше на кормилото, държеше го здраво с две ръце и беше стиснал зъби, напрегнал внимание към вълните. Майрън и Дигън стояха на носа, пристягайки развързало се въже, заради което кливерът плющеше. Гаунт бе опънал, а монахът завързваше. Магнус седеше върху купчина въже в средата на кораба, приличащ на брадато дете, оставено да си играе на пода.

— Спящата принцеса се събуди! — долетя гласът на Моувин откъм реята. Тя му се усмихна и той ѝ махна в отговор.

— Остави я — излая крадецът. — Иди до края на реята!

Ариста прекоси палубата, спирайки при джуджето. Метна още един орех в устата си.

— Добре ли си? — попита тя.

Джуджето кимна без да я поглежда.

— Хубаво — тя приседна до него. От морето полъхна топъл вятър, който я погали по лицето, отмятайки косата ѝ назад. Тя погледна нагоре и свари Ейдриън да отклонява вниманието си от кормилото за миг, за да ѝ се усмихне и помахна. Тя отвърна, но очите му вече се бяха върнали към морето.

Отново огледа палубата, сетне повдигна глава и огледа такелажа. Всичко бе осветено от морското сияние, което правеше кораба да изглежда призрачен.

— Къде са Уайът и Елдън? — попита тя.

— Мъртви — студено отвърна джуджето.

— О — отвърна тя, разстроена от резкия отговор. Облегна се назад, забравяйки да сдъвче ореха, докато си припомняше моряците.

Харесваше и двамата. Съжаляваше, че не ѝ бе останало време да говори с тях, но пък предполагаше, че така или иначе Елдън бе говорил само с Майрън. Плъзна ръка в джоба си и извади малката фигурка, която Елдън ѝ беше издълбал. Погали я с пръст.

— Бедната Али — рече тя, поклащайки тъжно глава. Тогава я осени мисъл. — Сигурен ли си, че са мъртви? Или гоблините просто са ги отвели? Някой видя ли...

— Откриме ги отчасти изядени — изръмжа Магнус. — Краката и ръцете на Уайът ги нямаше, гърдният му кош беше разчупен — като пуйка, подготвена за пълнене. Само половината лице на Елдън си беше на мястото, кожата висеше на една страна, а белези от зъби...

— Достатъчно! — спря го тя, вдигайки ръце пред лицето си. — Разбрах. Не е нужно да си толкова... живописен!

— Вие попитахте — рече язвително той.

Тя се взря в него.

Джуджето не ѝ обърна внимание. Изпуфтя, изправи се и започна да се отдалечава.

— Магнус — каза тя, спирайки го. — Какво има?

— Какво искате да кажете? — рече той, но не се обърна. Отиде до борда на кораба, където се загледа във фосфоресциращите вълни.

— Държиш се, сякаш си ми ядосан.

Той изръмжа на себе си нещо на джуджешки, все още отказвайки да я погледне.

Отпред вятърът все още си играеше с кливера. Майрън и Гаунт бяха спрели, взирайки се в тях. Ройс крещеше на Моувин нещо за реи и гротцаги.

— Магнус? — попита тя.

— Защо го направихте? — изгърси джуджето.

— Кое?

Той най-сетне се извъртя с лице към нея. Очите му бяха груби и осъдителни.

— Защо ми спасихте живота?

Тя не знаеше какво да каже.

— Какво ви интересува дали ще умра! — изръмжа той с пламнали очи. — Какво значение има — вие сте принцеса, аз съм просто джудже. Принудихте ме да дойда пряко волята ми. Отрязахте ми половината брада. Знаете ли какво означава брадата за едно джудже. Не, разбира се, виждам го в очите ви. Не знаете нищо за джуджетата! — той размаха скъсената брада към нея. — Получихте каквото искахте от мен — имате проклетия рог! И си намерихте обратния път. Вече не съм ви нужен. Тогава защо? Защо го направихте? Защо... защо...

Той стисна зъби, присви очи, сетне ги затвори. Извърна глава.

Тя отстъпи шокирана.

— Защо си рискувахте живота, за да спасите моя? — рече той с глас сега не по-висок от шепот. — Ейдриън каза, че едва не сте умрели — спрели сте да дишате както с Олрик. Каза, че със сигурност ви помислил за мъртва. Той ви беше брат! — изкрещя Магнус. — Но аз...

аз убих баща ви! Забравихте ли това? Аз бях онзи, който ви заключи в кулата. Затворих вратата пред двама ви с Ройс и ви изоставих в тъмницата в Акуеста, оставяйки ви да гладувате до смърт. Всичко това мина ли ви през ума? Сега Олрик е мъртъв. Семейството ви го няма. Кралството ви го няма — нямате нищо, а Ройс...

Той изтегли сияещия кинжал.

— Защо ми даде това? Исках да го разгледам, да! Щях да стана негов роб в замяна на възможността да го изследвам за една седмица. И тогава той просто ми го даде. Не си го взе обратно и дори не е казал дума. Това... това... това е най-красивото нещо, което съм съзирал — струва повече от планина злато, повече от всички онези съкровища в гробницата. Той просто ми го даде. А след всичко сторено от мен, трябваше просто да ме убие с него. Както и вие. И двамата трябваше да пеете и танцувате, когато...

Ръката му се плъзна към стомаха и той прехапа долната си устна, при което остатъкът от брадата му се изправи.

— Защо го направихте? Защо?

Джуджето се взираше в нея с отчаяно изражение на лицето си — изпълнено с болка, сякаш по някакъв начин принцесата го измъчваше.

— Не исках да умреш — отвърна просто тя. — Не съм се замисляла. Ти умираше, а аз можех да те спася, така че го направих.

— Но можеше да умрете, нали?

Тя сви рамене.

Магнус продължаваше да се взира в нея, като че щеше да се нахвърли отгоре ѝ или да избухне в сълзи.

— Защо виждаш в това такъв проблем? Не се ли радваш да бъдеш жив?

— *Не!* — изкрещя той.

През рамото си тя видя Гаунт и Моувин да се взират, но вече с притеснени лица.

— Трябваше да ме оставите да умра — трябваше да ме оставите да умра. Всичко щеше да е наред, ако просто ме бяхте оставили.

— Защо? — попита тя. — Защо щеше да е по-добре?

— Не заслужавам да живея, ето защо. И сега...

Той мрачно погледна към морето.

— Какво? Какво ще се случи сега?

— Точно това е, не зная. Вече не зная какво да правя. Мразел съм ви толкова дълго.

— Мен? — запита смаяно тя. — Какво съм...

— Всички вас — хората. Водата напълни пещерите, така че дойдохме да ви помогнем — не милостиня, а честна размяна, работа срещу заплащане. Вие се съгласихте на справедлива цена. И тогава ни наблъскахте в гетото Барак в Трент. Копяхме руда в Дитмарската планинска верига и ни платихте добре, сетне дойдоха данъци. Данъци, че живеем в мръсните ви колиби; данъци върху купеното и продаденото от нас, данъци за отгледаната от нас реколта, данъци, задето не сме членове на нифронската църква — данъци, задето сме джуджета. Данъци толкова високи, че мнозина от нас загърбиха Дром и започнаха да почитат вашия бог, но вие пак не ни приехте. Не ни дадохте привилегията да носим оръжия, да яздим коне. Работехме ден и нощ и пак не изкарвахме достатъчно, за да се нахраним. Заборчахме и вие направихте от нас роби. Видът ви подкарваше с камшици моя народ на работа и ни избиваше, когато се опитахме да се махнем. Нареккоха ни крадци, задето искахме да бъдем свободни — отвратено поклати глава. — Цялото ми семейство — кланът Дерин — роби на човеците — той изплю последните думи. — Елфите никога не са се отнасяли толкова зле с нас. И не бяха само семейството ми, а всички джуджета.

Посочи с палец към Майрън.

— Той знае. Разказа как преди векове джуджетата ви се притекли на помощ, помогнали ви в отчаян момент. А как ни се отплащате вие? Кажете ми, принцесо, може ли джудже да бъде гражданин в Меленгар? — не дочака отговора й. — На джуджетата никъде не дават гражданство. Без такова не можеш да упражняваш занаят. Не можеш да влезеш в гилдия или да търгуваш. Не можеш да работиш легално. А дори и в Меленгар ни блъсвахте в най-гнусните ъгълчета, улиците в подножието, където се стичат отпадните води, където колибите гният и в топло време не можеш да дишаш. Прапрадядо ми е работил по Дръминдор! — той се изпъна, произнасяйки името на древната джуджешка крепост. — Сега човеците я оскверняват.

— Вече не — припомни му тя.

— Заслужавахте си го.

Той се вкопчи в перилата и се взря надолу към корпуса.

Майрън остави въжето на Гаунт и се заслуша.

— Аз съм последният от клана Дерин — единственият избягал — беглец извън закона, защото избрах да бъда свободен. Преследваха ме с години. Станах добър в изчезването. Открихте това, нали?

— Видът ви унижаваше и избиваше моя. Не правите нищо, освен ако в това няма лична изгода — а наричате нас алчни! Чувал съм приказките ви за злите джуджета, които отвличали, убивали и затваряли в тъмници, но всичко това са ваши дела. Защо му е на джудже да отвлича принцеса или когото и да било? Използвате ни за оправдание на собствените си грехове.

— На всеки няколко години рицари нахлуваха в гетата и ги опожаряваха. Така наречените закрилници на правдата идваха посред нощ и подпалваха мизерните ни колиби — и все през зимата.

Той отново се обърна с лице към нея.

— Но вие — Магнус въздъхна, очите му изгубиха пламенността си, наместо това замъглявайки се с удивление и умора. — Вие рискувахте живота си, за да спасите моя. В това няма смисъл.

Джуджето приседна, изглеждайки изтощено.

— Мразех ви толкова дълго, а сега вие правите това.

Той отпусна лице в длани и започна да се поклаща.

— Може би — рече Майрън, приближавайки се до джуджето и полагайки ръка на гърба му — Магнус наистина е умрял.

Джуджето повдигна глава и се намръщи.

— Може би трябва да го оставиш да умре — допълни монахът. — Нека омразата, страхът и гневът да умрат заедно с него. Това е шанс да започнеш отначало. Принцесата ти даде нов живот. Можеш да го изживееш по избран от теб начин, започвайки още от този миг.

Веждите на джуджето се отпуснаха.

— Страшно е, нали? — рече Майрън. — Да си представиш различен живот? Аз също бях изплашен, но е възможно.

— Той е прав — каза Ариста. — Това би могло да е ново начало.

— Зависи — отвърна Магнус. — Сега ще разберем.

Джуджето се изправи.

— Ройс! — викна то. — Слез за малко.

Крадецът изглеждаше раздразнен, но сграбчи едно въже и се спусна, стъпвайки леко на палубата.

— Какво има? Не мога да оставя Моувин горе сам, а и така не се чувствам достатъчно добре.

Магнус му подаде Алвърстоун.

— Вземи си го.

Ройс присви очи.

— Мислех, че ти го искаш.

— Вземи го. Може да ти потрябва — и то по-скоро, отколкото мислиш.

Ройс подозрително взе оръжието.

— Какво става?

Магнус погледна към Ариста, към Майрън и накрая към Гаунт, който най-накрая пристегна кливера и се приближи.

— Преди да напуснем Акуеста, сключих сделка с патриарха.

— Какъв *тип* сделка? — попита Ройс.

— Трябваше да убия Дигън, след като намерим рога, но преди да напуснем пещерите. Бях нает да го убия и да занеса рога на Негова Милост.

— Възнамерявал си да ни предадеш — отново? — попита Ройс.

— Да.

— Щял си да ме убиеш? — попита Гаунт.

Ройс се взираше в Магнус, свеждайки за миг очи към кинжала.

Майрън и Ариста го гледаха с напрегнато очакване.

— Защо ми казваш това?

Джуджето се поколеба за миг.

— Защото... Магнус умря, преди да е приключил.

Ройс продължаваше да се взира в джуджето, въртейки кинжала из ръце, присвивайки устни. Хвърли поглед към Майрън и Ариста, сетне кимна.

— Никога не съм харесвал дребния кучи син — протегна кинжала. — Не мисля, че ще ми е нужен.

Известно време Магнус само се взираше в оръжието. Изглежда се затрудняваше да диша. Накрая се изправи.

— Не — джуджето поклати глава. — Магнус смяташе — когато му даде кинжала — че това е най-ценният дар, който може да получи. Грешеше.

Ройс кимна и мушна Алвърстоун в гънките на наметалото си. Грабна въжето и започна да се катери.

Магнус изглеждаше замаян.

— Добре ли си? — попита Майрън.

— Не зная — джуджето гледаше към палубата. — Ако Магнус умря, то кой съм аз?

— Когото поискаш да бъдеш — каза монахът. — Това е удивителен дар.

* * *

— Колко далече сме? — попита Ариста, приседнала край Ейдриън. Боецът все още се сражаваше с кораба, опитвайки се да го поддържа в равновесие.

— Не съм сигурен, но ако съдя по последното прекосяване, трябва да видим земя в рамките на следващия час, освен ако двамата с Ройс не сме омешали курса или аз не ни потопя. Твърде насам и платната падат, губим тяга и не можем да маневрираме. Твърде натам и вятърът ще ни обърне. А с Уайът изглеждаше толкова лесно.

— Истина ли е онова, което ми каза Магнус? Че сте ги намерили?

Ейдриън тъжно кимна.

— Той беше добър човек — и двамата бяха. Не спирам да си мисля за Али. Те бяха единственото й семейство. Какво ще стане сега с нея?

Тя кимна. Толкова много смърт, толкова много тъга, че имаше моменти, в които сякаш щеше да се удави. Над тях платната плющяха като чаршафите на камериерка, оправяща легло. Халките потракваха, вълните се разбиваха в корпуса.

Тя гледаше застаналия на кормилото Ейдриън, вдигнал брадичка, изпънал гръб, виращ се във вълните. Вятърът развяваше косата му назад, разкривайки задебеляло лице, но не сурово или погрозняло. Бе навил ръкави и мускулите на ръцете му се издуваха. Забеляза белези. Два от тях изглеждаха пресни. Ръцете му бяха големи, а кожата му бе загоряла, така че ноктите му се открояваха. Беше хубавец, но едва сега забелязваше това. Не видът му я бе привлякъл. А топлотата му, добротата, чувството за хумор и това колко сигурна се чувстваше край него в студената, мрачна нощ. И все пак трябваше да признае, че той

беше красив в одеждите си от сурова кожа и груб плат. Зачуди се колко жени бяха забелязали това и колко беше познал той. Хвърли поглед към морето зад тях. Гробницата на императорите изглеждаше много далеч.

— Така и нямахме възможност да поговорим откакто излязохме — тя погледна към вълните, разцепвани от носа. — Ти каза някои неща, които... е, може би са били предназначени само за там. И двамата си мислехме, че ще умрем, а в такива моменти хората...

— Заставам зад всяка своя дума — твърдо каза той. — Ами вие? Съжалявате ли?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Когато се събудих, помислих, че може да е било прекрасен сън. Никога не съм се смятала за типа жена, която мъжете желаят. Аз съм нахакана, властна, бъркам се където не ми е работа и си позволявам да имам мнение по твърде много въпроси — въпроси, от които жените не бива да се интересуват. Никога дори не съм си правила труда да се направя на привлекателна. Отбягвах танците, никога не съм се появявала с вдигната коса и изрязана рокля. Нямам си представа от флирт — тя въздъхна и прокара ръка през сплетената си коса. — Преди не се интересувах как изглеждам, но сега... сега за пръв път искам да бъда красива — за теб.

— Намирам ви за красива.

— Тъмно е.

— О, почакайте — Ейдриън се пресегна към раницата си. — Затворете си очите.

— Защо?

— Просто го направете и протегнете ръце.

Тя последва заръките, чувствайки се малко глупаво, докато го чу да тършува из раницата, сетне настъпи тишина. Миг по-късно тя усети нещо в ръцете си. Пръстите ѝ се свиха и тя разбра какво е, още преди да отвори очи. Започна да плаче.

— Какво има? — попита Ейдриън, внезапно паникьосан.

— Нищо — отвърна тя, бършейки сълзите. Трябваше да престане с плача, той щеше да си помисли, че тя циври непрекъснато.

— Тогава защо плачете?

— Всичко е наред. Щастлива съм.

— Така ли? — скептично запита Ейдриън.

Тя кимна, усмихвайки се през сълзи.

— Не си струва да се вълнувате толкова. Всичко друго в онова място беше от злато и инкрустирано с бижута. Дори не съм сигурен, че е истинско сребро. Всъщност бях толкова разочарован, че изобщо не възнамерявах да ви изненадвам, но след като казахте...

— Това е най-прекрасният подарък, който би могъл да ми дадеш. Ейдриън сви рамене.

— Това е просто четка за коса.

— Да — каза тя. — Така е.

ГЛАВА 25

ПРИСТИГАНЕТО

Модина се изправи срещу гиларабрина. Изчакваше го да атакува, да убие нея и семейството ѝ. Ала звярът не стори нищо подобно. Чудовището се взря в нея за миг, сетне разпери криле и отлетя.

Всички се взираха напрегнато през дупката, заменила стената.

— Конете — рече някой и скоро Модина също чу тропота на копита.

Дузина елфи се появиха, яхнали бели коне. Носеха шлемове с лъвски глави и морави наметала, които покриваха животните им. Сваляйки шлемовете си едновременно, те се отличиха с дълга бяла коса, заострени уши, наклонени вежди и сияещо зелени очи, в които сякаш танцуваше вълшебен пламък.

Най-предният ездач огледа руините на замъка. Самият жест, с който извърташе глава, показваше защо някога са били смятани за богове. Очите му се спряха на Модина. Амилия се зачуди как императрицата издържа на този поглед.

— *Ер ун дон Ирауондона фей Асендуайр. Сусйен ви еуриан Новрон фей Инстария?* — попита той. Гласът му отекна звънлив като кристал.

Модина продължаваше да се взира в елфа.

Нимбус се изправи и като се приближи до Модина, отговори:

— *Ер ун дон Модина ви еуриан Новрон фей Инстария.*

Елфът изгледа императрицата за един продължителен момент, сетне слезе от коня. Движенията му бяха плавни като коприна, развяваща се на вятъра. Амилия си помисли, че изражението му е изпълнено с презрение, но все пак си нямаше представа от елфи.

— Какво си казахте? — попита Модина.

— Той се представи като лорд Ирауондона от племето Асендуайр. Каза, че гиларабринът чул твърдението ви и дошъл да попита дали наистина сте дъщеря на Новрон. Аз му отговорих утвърдително.

— Ви еуриан Новрон ун Персефона, ки мор гиерниан фи хайликор Гилндора дур Авемпарта сен юоури? Ули Вермар фи вериден вес уиреа! Вес Феррол бориетен.

— Казва, ако сте дъщеря на Новрон и Персефона, защо не сте занесли рога за предизвикателството при Авемпарта? Казва, че Ули Вермар приключил преди известно време и с неуспеха си да представите рога сте в немилост пред Феррол.

— Ви хилин джес линеиа хес филлари фи иш тилор балиан. Сейн лори ес риниор ахит естон.

— Казва, че това ги освобождава от всички договорености и задължения да ви се подчиняват.

— Кажи му, че в момента рогът пътува насам.

Нимбус заговори на мелодичния език и елфическият лорд му отвърна.

— Настоява да го представите незабавно.

Нимбус отново заговори. Елфът се извърна да се консултира с един от ездачите.

— Обясних им, че се намира в древния град Персепликуис и че скоро ще бъде тук. Надявам се не съм престъпил...

Модина взе лицето му с две ръце и го целуна по устата.

— Обичам те, Нимбус.

Канцлерът изглеждаше смаян. Отстъпвайки назад, провери дали перуката му не се е разместила.

— Връща се — предупреди ги Амилия.

Нимбус пак влезе в ролята на посредник. Изглежда имаше някакъв малък спор, елфическият лорд погледна към момичетата, седящи на пода, сетне кимна. Покачи се обратно на коня си и напусна двора, следван от останалите.

— Какво? — попита Модина.

— Решиха да не чакат и да тръгнат към Персепликуис, за да пресрещнат рога. Ако казвате истината, ще проведат церемонията там. Ако лъжете, Ирауондона ще предяви правото си на власт. Предполагам това ще означава продължаването на похода им за елиминация на човечеството. Във всеки случай трябва да идете с тях.

— Кога?

— Разполагате с достатъчно време да грабнете няколко дрехи, ако не греша. Опитвах се да преговарям за малка свита, но отказаха. Но

успях да получа разрешение за присъствието на момичетата. Али заслужава да посрещне баща си, а Мърси ще я утеши в противен случай. Казах му, че са ваши дъщери.

— Благодаря ти, Нимбус, нищо чудно да си спасил живота на всички ни.

— Страхувам се, че това може да представлява само отлагане на екзекуцията.

— Не и ако Ариста успее, а всеки подарен ден е още един ден надежда.

* * *

Майнс се изкатери навън от Бърлогата, вдигайки качулка над прозяващо лице. Останалите го бяха сритали да става, тъй като беше негов ред да провери конете. Правилото в групата им беше, че само работещите ядяха. Правилото бе просто, с малко възможности за интерпретация, но студът на ранната ледовита сутрин, когато си се увил в топли одеяла, улесняваше забравянето дори на най-простите правила. Най-накрая бе отстъпил, знаейки, че само щяха да го ритат по-силно.

Изправи се и се протегна, мислейки колко голям е станал. Все още беше рано, слънцето едва надничаше над дърветата, мятайки лъчи светлина под остър ъгъл — снежните кристалчета блестяха. Вече беше по-топло, но нощният мраз още не си бе отишъл. Прецени, че влажността го кара да се чувства по-зле. Студът имаше това предимство, че въздухът и снегът бяха сухи.

Майнс отиде до чакащата го редица коне. Познаваше всички по име, те също го разпознаваха. Главите им се обърнаха, ушите им се насочиха в негова посока. Имаха късмет. Жестокият студ бе се вдигнал рязко и никой от конете не умря. Дори онзи, за който Майнс бе сигурен, че е спрял да диша.

— Добро утро, дами и господа — поздрави ги той, както правеше всяка сутрин — с кимване и помахване с ръка. — Как сме в това жалко подобие на ден, а? Какво, Симпълтън? Не си съгласен? Смяташ, че денят е добър? По-топъл от вчерашната сутрин? Е, не зная дали да се съглася, сър. Какво, Мишка? Изразяваш съгласие със

Симпълтън? Хм, не зная. Просто изглежда... прекалено тихо. Твърде тихо.

Така беше. Майнс стоеше с крака в кишата и се ослушваше. Никакъв вятър, никакъв звук. Странен покой, сякаш светът бе умрял.

Може би наистина е така.

Кой знае какво се бе случило на север, а и на юг.

Ами ако всички са мъртви? Ако сме останали само ние четиримата?

Гарван изграчи в недалечно дърво. Мрачният му повик направи тишината потискаща. Майнс провери въжетата на конете, убеждавайки се, че са още здрави, сетне разтвори торбите със зоб. По принцип животните се блъскаха, опитвайки се да заровят муцуни, но тази сутрин нещо привлече вниманието им. Главите им се обърнаха, ушите им потръпнаха наляво, големите им очи се взираха.

— Някой идва? — прошепна Майнс на Принцеса. Главата ѝ се раздвижи нагоре и надолу, което го шокира, но тогава тя допълни това и с поклащане.

Няколко мига по-късно чу копита и изтича обратно в Бърлогата да събуди другите.

— Кой е? — прошепна Бранд.

— Как бих могъл да зная? — отвърна Майнс, влизайки изцяло.

— Със сигурност не са Ейдриън и останалите — изтъкна Елбрайт. — Те оставиха конете си тук.

— Може би Ренуик се връща? — предположи с надежда Кайн. Това предизвика няколко утвърдителни погледа и кимвания.

— Един от нас трябва да погледне — заповедно каза Елбрайт, коленичейки и нахлузвайки наметало.

— Няма да съм аз — каза Майнс. — Нека Бранд да иде. Той е храбрият.

— Тихо — сопна се Елбрайт. — Аз ще ида.

Отдръпна малко от платнището и се огледа.

— Виждаш ли ги? — попита Кайн.

— Не.

— Може би са...

— Шт! — Елбрайт вдигна ръка. — Чуйте.

Слаби гласове нарушиха покоя на зимното утро.

— *Слезли са тук* — рече глас.

— *Божичко! Това изглежда доста неприятно. Убеден ли е Ваша милост?*

— *Абсолютно.*

— *Не звучат като елфи — прошепна Кайн.*

— *Сякаш знаеш как говорят елфите — рече Майнс.*

— *Не звучи и като Ренуик — добави Бранд.*

— *Ще млъкнете ли! — просъска Елбрайт, шляпвайки Кайн по главата.*

— *Толкова е дълбоко, че не се вижда дъното — рече отново слабият глас.*

— *Наистина е много дълбоко.*

— *Няма следи наблизо.*

— *Все още са вътре, все още извличат тайни и разбуждат стари спомени, но вече се връщат. Близко са и рогът е у тях.*

— *Откъде знаете това?*

— *Наречи го... старческа интуиция.*

— *Това е добре, нали? Че имат рога?*

— *О, да, много добре.*

Хрупането на снега се усили.

— *Идват насам — рече Елбрайт.*

— *Виждаш ли ги? — запита Кайн.*

— *Четирима са. Единият от тях прилича на свещеник с черно расо, двама са войници, има и някакъв старец с пъстра роба и дълга бяла коса. Войниците изглеждат странно.*

— *Какво правят тук? — попита Бранд.*

— *Конете им — рече глас отвън. Вече бяха много по-близо. Момчетата чуваха шляпането на кишата. — Можете да излезете, момчета.*

Те се спогледаха нервно.

— *Ренуик, Елбрайт, Кайн, Майнс, елате, ще закусваме.*

Елбрайт излезе първи, предпазливо промушвайки се изпод платнището. Главата му се завъртя. Останалите го последваха бавно, присвивайки очи на слънцето. Точно както Елбрайт бе описал, пред тях стояха четирима мъже. Изглеждаха ужасно не на място. Мъжът с дългата бяла коса носеше одежди в пурпур, червено и златно, облягаше се на жезъл. От двете му страни стояха войниците — имаха златни нагръдници и шлемове. Панталоните им също бяха шарени —

червено, пурпурно и жълто. Всеки от тях носеше копие и меч. Свещеникът беше единственият нормален на вид, отпуснал тежестта си на един крак, облечен в еднообразните одежди на нифронски свещеник.

— Кои сте вие? — попита Елбрайт.

— Това е Негова милост патриархът на нифронската църква — каза им свещеникът.

— О — рече Елбрайт, кимайки. Майнс знаеше, че приятелят му се опитва да звучи така, сякаш знае за кого става въпрос. Елбрайт винаги правеше това, представяйки се за по-обигран, отколкото беше в действителност.

— Това са телохранителите му, а аз съм монсеньор Мъртън от Гхент.

— За нас знаете кои сме — каза Елбрайт. — Какво правите тук?

— Просто изчакваме — отговори патриархът. — Подобно на вас — чакаме ги да се изкатерят от онази дупка и да променят света завинаги. Със сигурност няма да ни осъдите, че искаме да станем свидетели от първия ред.

Старецът погледна към телохранителите си и те отстъпиха.

— Как е Ренуик? — запита Майнс. — Успя ли да стигне до Акуеста?

— Съжалявам — отвърна монсеньор Мъртън. — Пътувахме по море до Вернес, а оттам с карета. Напуснахме преди известно време, така че е напълно възможно да е пристигнал след заминаването ни. Той ваш приятел ли беше?

Майнс кимна.

— Отправи се към Акуеста с новини, че елфите нападат от югоизток — рече Бранд. — Минаха съвсем наблизко.

— Съжалявам, че не мога да ви кажа повече — каза свещеникът.

— Приятно местенце си имате тук — спомена старецът, като се оглеждаше. — Хубаво е, че лагерувате под зеленика. Харесва ми да гледам зеленината в такъв ден, когато сякаш цветът е бил изсмукан. Зимата бе дълга и студена, но скоро ще приключи. Ще разцъфне нов свят.

Майнс чу музика в далечината и веднага издигна ръце към ушите си.

— Това...? — попита Елбрайт разтревожено, също вдигайки ръце, когато Майнс кимна.

— Спокойно, момчета — каза патриархът. — Тази мелодия не е омагьосана. Това е „Ибин Рин“, ериванският химн.

— Но пак са елфите! — каза Елбрайт. — Идват!

— Да — патриархът погледна по протежение на хълма, сетне към дупката. — Сега вече е надпревара.

ГЛАВА 26

ЗАВРЪЩАНЕТО

— Обожавам тази пещера — каза Ариста, докато разстилаха одеяла върху плоската скала. Над главите им светещите червеи премигнаха. За пръв път тя осъзна колко ѝ липсва небето. Магнус отново струпваше пламтящите си камъни.

— Това е нищо в сравнение с чудесата, които съм виждал в дълбините. Дядо ми веднъж ме отведе в Дитмарските планини на място, известно само на него. Каза ми, че трябвало да зная откъде идвам. Отведе ме дълбоко в пукнатина, където река се гмурваше под земята. Бяхме вътре със седмици. Майка и татко бяха побеснели, когато накрая се върнахме. Не искаха да си пълня главата с *разни идеи*. Те вече се бяха предали, но дядо ми — той знаеше.

Магнус удари два камъка.

— Показаните ми от него неща бяха удивителни. Пещери, стократно по-големи от тази, направени от сияещ кристал, така че един-едничък светец камък можеше да ги освети като ден. Каменни катедрали със стълбове и зъбести скали, водопади толкова високи, че ревът не се чува. Всичко беше толкова обширно, толкова грамадно, толкова необятно — чувствахме се ужасно дребни. Понякога е трудно да се вярва в Дром, виждайки какво е станало с народа му, но на места като това и като онези, показани ми от дядо, сякаш виждам лицето на бога.

Ариста постла одеялото си до Ейдриън.

— Какво се опитваш да направиш, Магнус? — попита боецът.

— Да ни снабдя с малко светлина. Тук има множество такива камъни. Дядо ми беше показал как да ги запаля — по-скоро да ги накарам да тлеят.

— Нека помогна — Ариста направи скромно движение и камъните пламнаха като лагерен огън.

Джуджето се намръщи.

— Не, не. Спри го. Мога и сам.

Ариста плесна с ръце и пламъците изчезнаха.

— Просто исках да помогна.

— Да, но това не е естествено.

— А да накараш камъните да засияят, като ги удряш един в друг, е? — поинтересува се Ейдриън.

— Да — ако си джудже.

Магнус извлече сияние и останалите се насъбраха около огъня, за да ядат. Запасите на всички привършваха, така че се надяваха да излязат на повърхността утре, иначе последната част от пътуването щеше да мине под знака на глада.

— Аха! — възкликна Майрън. Бе разгърнал книгите си близо до камъните, доволен от наличието на четивна светлина.

— Откри правилното произношение на друго име? — запита Ейдриън. — Истинското име на Дигън е Гуайнт?

— Мм? О, не, открих Моуиндули — онзи, за когото споменават Антън Булард и Есрахаддон.

— Открил си го?

— Да, в тази книга. Откакто прочетох последните думи на господин Булард, се опитвам да намеря информация за него. Прецених, че трябва да е прочел за това малко преди да умре. И тъй като това бяха единствените книги в библиотеката, логично беше, че Моуиндули се споменава някъде в тях. Оказа се в последната — „Миграция на народите“ от принцеса Феърлейн. Всъщност представлява пристрасно изложен разказ как кланът Инстария завладял елфическата империя. Но споменава Новрон, рога и Моуиндули.

— Какво пише? — запита Ариста.

— Елфическите родове постоянно воювали, били много кръвожадни и яростни, докато не получили рога.

— Какво пише за Моуиндули?

— О — Майрън изглеждаше посрамен. — Не зная. Още не съм прочел. Само видях името.

— Тогава да замълчим и да оставим човека да чете.

Всички замлъкнаха, наблюдавайки как Майрън плъзга поглед по страниците. Ариста се зачуди дали взирането не го разсейва, но тъй като той бързо отгръщаше страница след страница гъст шрифт, тя осъзна, че нищо не можеше да впечатли монаха, когато пред него има книга.

— О — накрая рече той.

— О — какво? — попита принцесата.

— Зная защо рогът не издаде звук, когато Дигън го наду.

— Е? — запита Ейдриън.

Монахът вдигна поглед.

— Беше прав. Както каза в гробницата, това е рог на предизвикване.

— И?

— Дигън вече е крал. Не може да предизвика себе си, затова рогът не протръби.

— Това какво общо има с Моуиндули? — рече Ариста.

Майрън сви рамене:

— Още чета.

— Би трябвало да сме излезли утре, нали? — обърна се принцесата към Ейдриън, който кимна. — Колко време сме стояли тук?

Боецът показа с жест незнанието си и погледна към Ройс.

Крадецът, приключил оглеждането на обстановката, приседна в сиянието на камъните заедно с останалите, ровейки из раницата си за дажба.

— Поне седмица.

— Какво ще открием горе? — тя зададе въпроса колкото към останалите, толкова и на себе си. — Ако сме закъснели?

— Значи *Ули Вермар* е царуването на крал — каза Майрън. — Обикновено три хиляди години — очевидно средната продължителност на елфическия живот.

— Наистина? — попита Моувин и хвърли поглед към Ройс. — На колко години си?

— Не чак толкова.

— Помните ли императорите в гробницата? — каза Ариста. — Смесването на човешка и елфическа кръв намалява продължителността на живота.

— Да, но той пак ще надживее всички тук, с изключение може би на Гаунт.

— Защо пък аз? — Гаунт, мрачно ровещ из останките на дажбата си, вдигна глава.

— Ти също си елф.

Гаунт сгримасничи.

— Елф?

— Потомък си на Новрон, нали?

— Но... не искам да съм елф.

— Ще свикнеш — подсмихна му се Ройс.

— А, ето — каза Майрън. — Моундули бил член на Миралийт, които били царуващото племе по времето на Новрон — той спря и като повдигна глава, додаде. — Елфите нямат постоянна аристокрация като нас. Племето, към което принадлежи кралят, властва над останалите, но само в продължение на едно поколение — Ули Вермар. Тогава се провежда предизвикателството и ако нов крал спечели трона, неговото племе става новият управленски елит.

— Но не всеки от племето може да предяви предизвикателство към трона, обзалагам се — рече Гаунт. — Пак има наследствена аристокрация сред племената, нали? Винаги има.

— Веднъж да съм съгласен с него — каза Ройс. — Хората може и да се преструват, че се отказват от властта, но действително да я сдадат — това не се случва.

— Технически всеки може да отправи предизвикателство — обясни Майрън. — Но наистина, по традиция това е лидерът на дадено племе. Ала той е избран от рода.

— Интересно — рече Моувин. — Общество без аристокрация, където лидерите биват избирани. Виждаш ли, Гаунт? Наистина си елф.

— Значи някой надува рога, бие се, печели предизвикателството и става крал — каза Ариста. — Очаква се да управлява в продължение на три хиляди години, но какво става, ако умре преди това? При инцидент короната отива при следващия потомък, това е ясно. Но какво се случва, когато кралят няма кръвни близки? Тогава?

— Тогава *Ули Вермар* също приключва — каза Майрън. — Първият надул рога става новия крал, сетне го предава на желаещия да го предизвика. Изглежда точно това се е случило — Майрън потупа по една страница. — След битката при Авемпарта, когато Нифрон се канел да нападне родината си...

— Чакай малко — каза Моувин. — Новрон и Нифрон едно и също лице ли са?

— Да — отвърнаха в един глас Майрън, Ариста и Ейдриън.

— Точно както Тешлор е развалената форма на елфическия воин *Тешилор*, Новрон е развалената форма на Нифрон. Та както казвах,

Нифрон възнамерявал да нападне родината си, когато *Ули Вермар* приключил и елфическият съвет му предоставил рога, правейки го крал, с което войната също приключила.

— *Ули Вермар* свършил точно тогава? Ужасно удобно звучи — каза Ройс. — Предполагам кралят не е умрял от старост.

Майрън погледна към книгата и зачете на глас.

— И тъй се случило, че в нощта на деня на третото завъртане, бил пратен Моуиндули от рода Миралийт. И от съвета той бил натоварен... — Майрън спря да чете гласно, но очите му летяха по редовете.

— Какво? — попита Ариста, но монахът вдигна пръст.

Всички гледаха как Майрън отгръща друга страница, като очите му се разширяват, а веждите му се повдигат.

— Мили Мар, монахо! — изригна Магнус. — Спри да четеш и ни кажи.

Майрън повдигна очи със смаяно изражение.

— Моуиндули убил краля на елфите.

— А децата му, ако е имал такива, също били убити, нали така?

— Не — отговори Майрън, изненадвайки Ройс. — Синът му оцелял.

— Но в това няма логика — рече Ариста. — Ако синът му е бил жив, защо не е станал крал. Защо е свършил *Ули Вермар*?

— Защото — отвърна Майрън — синът му бил Моуиндули.

Отне им момент да разберат. Разбирането отне различно време при всекиго, съпътствано от подobaващ звук.

— Значи Моуиндули не е могъл да наследи трона, защото е извършил убийство? — попита Ейдриън.

— Кралеубийство — поправи го Майрън. — Значително по-зле гледано в елфическото общество, защото това излага на риск основата на цивилизацията им и мира, който Феррол им дарил с рога. В резултат Моуиндули бил прогонен — остракиран от елфическото общество и прокълнат от Феррол, губейки правото си да влезе в Алисин, елфическия задгробен живот.

— Защо тогава го е направил? — запитва Ариста.

— Принцеса Феърлейн не казва. Може би никой не знае.

— Значи Новрон надул рога, станал крал и приключил войната — Ейдриън си дояде и сгъна раницата си.

— Със сигурност това е бил планът — каза Майрън. — Не се е очаквало някой да надуе рога след Новрон. Не се очаквало да бъде предизвикан. Законите гласят, че ако рогът бъде предоставен, но не бъде надут от претендент в рамките на деня, кралят си запазва короната.

— Но претендент се е появил?

— Моуиндули — рече монахът. — Няма ограничения кой може да надуе рога, стига само да има елфическа кръв. Дори и прокуденик, отритнат от Феррол, може да отправи предизвикателство. И ако спечели...

— Ако спечели, отново е в играта — довърши Ройс.

— Да.

— Но той загубил, нали така? — запита Моувин.

— Новрон бил закален в битки ветеран от продължителна война — заключи Ейдриън. — А Майрън каза, че Моуиндули бил още младок?

— Да — монахът кимна. — Било е бързо и унизително поражение.

— Но в това няма смисъл — рече принцесата. — Есрахаддон ни каза, че е убеден, че Моуиндули е още жив.

— Нифрон не убил Моуиндули. Макар предизвикателството да е до смърт, Нифрон го пощадил. Вероятно защото противникът му е бил много млад, а може би и защото като остракиран не представлявал заплаха. Знае се само, че Моуиндули завинаги бил прогонен от Ериван.

— И как е умрял Новрон? — любопитства Моувин.

— Бил е убит.

— От?

— Никой не знае.

— Аз бих заложил на Моуиндули — отбеляза Ройс.

— Хм — Ариста дръпна долната си устна, потъвайки в размисъл.

— Какво? — каза крадецът.

— Просто си мислех за предсмъртните думи на Есрахаддон. Предупреди, че *Ули Вермар* свършва, че трябва да отведе наследника до Персепликуис, за да взема рога. Но последните му слова бяха: „Патриархът... е същият...“ Все си мислех, че смъртта го накара да замлъкне преждевременно, но ако е искал да каже само това? Майрън, колко патриарси е имало?

— Двадесет и двама с патриарх Нилнев.

— На колко години е той?

— Не помня да съм чел за рождението му, но е на тази длъжност от шестдесет години.

— Би ли ни казал някои от имената на другите патриарси?

— Преди него бе патриарх Евлинн, на свой ред предшестван от патриарх Ленвин. По-рано...

Очите на принцесата се разшириха.

— Възможно ли е?

— Кое? — попита Ройс.

Ариста се изправи на колене.

— Някой има ли нещо за писане?

— Имам късче тебешир — Майрън измъкна бяло парче.

— Нилнев, Евлин, Ленвин, Венлин — Ариста изписа думите върху камъка.

— Евлинн се пише с две „н“ — поправи монахът.

Тя повдигна глава и се усмихна.

— Разбира се. Така и трябва да бъде. Не виждате ли? Есрахаддон е бил прав. Моуиндули си е променил името и външността. Трябва да се е сдобил с позиция в цензарския съвет на император Нарейон, което не е било никак трудно предвид контрола му над Изкуството. Есрахаддон е знаел, че Венлин и Нилнев са едно и също лице. Всъщност всички патриарси от първия натам са били една личност — Моуиндули.

— Това обяснява силното желание на църквата да открие наследника — каза Ейдриън. — Ако са прекратели кръвната линия на Новрон, *Ули Вермар* е щял да приключи преждевременно.

— Кое би било прекрасно, ако Моуиндули е разполагал с рога. Вероятно само заради липсата му е държал Гаунт жив. Това обяснява защо патриархът е изпращал толкова много отряди тук долу. Но не е осъзнавал, че се нуждае от наследника, за да успее. Есрахаддон е взел предпазни мерки. Затова ми каза, че наследникът трябва да дойде. Не съм сигурна какво точно е направил, но бих предположила, че ако друг освен Гаунт беше докоснал кутията, щеше да е мъртъв.

— Обяснява и защо патриархът е наел Магнус да убие Гаунт. Тогава само едно надуване е щяло да направи Нилнев крал, както е трябвало да стане с Новрон — рече Ейдриън.

— Да, но ако патриархът надуе рога, а Гаунт е още жив, тогава не получава празен трон, а по-скоро оповестява предизвикателството си, нали така? — Ариста погледна към Майрън, който кимна. — Значи ако Гаунт спечели, той става крал на елфите и те трябва да правят каквото им каже. И ако им заповяда да прекосят обратно Нидвалден и ни оставят на спокойствие, те ще го сторят.

— На теория — каза Майрън.

— Значи трябва да накараме патриарха да си мисли, че е успял. Ще му кажем, че Гаунт е мъртъв и ще го държим скрит, докато рогът бъде надут. Тогава капанът ще щракне.

— Не забравяте ли битката до смърт? — запита Дигън.

— Това няма да е проблем — увери го Ариста. — Той е стар, дори и за елф. Един полъх на вятъра ще го пречупи. Той не иска да се бие с теб. Ужасява се от битка. Затова те иска мъртъв.

Гаунт седеше умълчан, очите му шаваха.

— Е, какво ще кажеш, Дигън? — запита принцесата. — Искаше да бъдеш император. Как ти звучи крал на елфите?

* * *

Ариста достигна повърхността и се отпусна на влажната земя, изтощена. Сияйната утринна светлина заслепяваше очите ѝ и я галеше по кожата. Толкова ѝ бе липсвало слънцето, че тя лежеше с разперени ръце, потапяйки се в топлината му. Свежият въздух бе тъй чудесен, че се опиваше от него, сякаш бе кристална вода, открита сред прекосяването на пустиня.

Имаше моменти, в които си мислеше, че няма да се измъкне от дупката. Дори и овързана с въже, тя трепереше от изтощение и страх, вкопчвайки се в скалите. Ейдриън постоянно я окуражаваше, подтиквайки я да не се отказва. На някои места двамата с Ройс трябваше да я издърпват и напредъкът ѝ беше бавен. Даже с наранената си ръка Моувин се катереше по-бързо. Но сега всичко бе свършило, тя бе горда от постижението си, а слънцето по лицето ѝ бе нейната заслужена награда.

Свести се от тихото си бленуване, когато Магнус прошепна:

— Той е тук.

Изправяйки се, тя видя четирима мъже да крачат към тях. Патриархът бе придружаван от двама телохранители, а зад тях крачеше монсеньор Мъртън, когото Ариста бе срещнала веднъж в Гхент. Никак не се вписваха в обстановката, спускайки се надолу по склона с мокри от влаченето в снега роби.

Придружена от Ейдриън, Моувин, Магнус и Майрън, Ариста се отдалечи от отвора на шахтата, прекрачвайки през купчина мъртви форзиции, които заплашваха да разцъфтят. Ейдриън взе ръката ѝ и я придърпа.

— Дайте ми рога, бързо — каза патриархът, протягайки ръка. Надничайки към хълма през рамо, той добави. — Елфите пристигнаха. Принцесата свали раницата си и извади кутията.

— Гаунт умря, преди да го надуе.

Патриархът се подсмихна и взе кутията. Очите му не се отделяха от рога, когато я отвори.

— Най-сетне — каза старецът, доближавайки го до устните си. Наду и във въздуха се разнесе чиста заплашителна нота. Звукът не се отличаваше с музикални качества, наместо това звучеше като плач — писък, изпълнен с омраза и ненавист. Останалите инстинктивно отстъпиха назад, докато Ариста не усети форзициите зад гърба си. Старецът сведе ръце, на лицето му имаше усмивка. — Справихте се добре.

Коне прогърмяха на върха на хълма. Принцесата бе удивена от елегантността и грацията на елфическите лордове, облечени в синьо и златно, увенчали глави с лъвски шлемове. Придружаваше ги Модина, следвана от Мърси и Али, които и двете изглеждаха изтощени.

Един от ездачите слезе, махна шлема си и се приближи към тях. Посочи към рога и бързо заговори на елфически. Ариста не можа да разбере всяка дума, но долови, че той се представи като Ирауондона от Асендуайр, действащ стюард на Ериван. Питаше кой е надул рога.

Патриархът се изправи пред елфическия лорд и издигна ръце. Чертите му се промениха. Лицето му се издължи, носът му се стесни, веждите се сведоха, ушите се изостриха, а очите му проблеснаха в лъчистозелено. Снагата му се издължи, пръстите станаха по-дълги, потънки. Единственото непроменено нещо остана бялата, почти морава коса.

— Съзрете Моундули от Миралийт, който скоро ще бъде крал на Ериван, император на Елан, повелител на света.

Думите бяха изговорени бавно, отчетливо, така че дори Ариста ги разбра.

Отметна глава назад, разпери ръце и бавно се завъртя, позволявайки им да го огледат. Всички, дори елфите, се взираха, смаяни от трансформацията.

Моундули и елфическият лорд бързо заговориха. Ирауондона посочи към Модина по време на разговора им. Ариста разбираше само откъслечи, но сърцето ѝ се сви, когато чу Майрън да промърморва:

— Опа.

И добави:

— Моундули знае за Гаунт.

— Какво? — попита Ариста.

— Току-що каза на Ирауондона, че той е надул рога, а елфическият лорд отговори, че му е довел опонента. Но Моундули каза, че Модина не е наследникът, а Дигън, както и че Дигън се крие в дупката зад нас.

Моундули се обърна с лице към тях.

— Зная всичко за плана ви. Пазителят ви трябваше да обръща по-голямо внимание на Есрахаддоновите думи. Или си забравил какво ти каза той при последната ви среща?

Ариста погледна въпросително към Ейдриън.

— Каза много неща.

— Обясни — продължи Моундули, — че не може да ти каже всичко, защото всички негови разговори били подслушвани.

— Слушал си? — попита принцесата.

— Непрекъснато следях Есрахаддон докато умре, но той рядко казваше нещо важно. Подслушването му беше лесно, тъй като го познавах толкова добре. По време на малкото ви пътешествие следях джуджето. Изкуството не работеше толкова добре с него, но пак беше достатъчно — той погледна към Магнус. — С теб ще се оправя след коронацията си. Междувременно можете да дадете знак на Ройс да доведе Гаунт. Той е в безопасност. Никой няма да нарани мен или него сега, когато благословията на Феррол е връз нас. Можем да бъдем наранени само по време на двубоя и то само един от друг. Така че

последният потомък на Новрон е в безопасност до утре призори. Ритуалът има правила, към които трябва да се придържаме.

Шумолене в гъсталаците оповести приближаването на две фигури от отвора. Дигън се промуши напред, следван от Ройс. Гаунт изглеждаше преbledнял и тъй плувнал в пот, че кичурите лепнеха по челото му.

Моиндули се обърна към лорд Ирауондона и оповести на елфически:

— *Това е Наследникът на Новрон* — и посочи към Гаунт.

Елфическите лордове и един възрастен елф с шлем-бухал погледнаха скептично към Гаунт. Преценяваха го няколко минути, след което обширно заговориха с Моиндули. Когато приключиха, елфите и Моиндули се отправиха обратно нагоре, оставяйки отряда сред снега.

— Какво стана? — попита Ейдриън.

— Двубоят ще започне утре призори — обясни монахът.

* * *

Елфите лагеруваха на върха на хълма. Приключенците се събраха пред Бърлогата, скатала се сред зелениките на склона. Ейдриън накладе огън и помоли момчетата да съберат още дърва, което те сториха, ограничавайки търсенето си до подножието на хълма. Стана бавно, тъй като те непрекъснато поглеждаха през рамо към върха.

На Модина и момичетата бе позволено да се присъединят към вида си и императрицата настани двете си спътнички край огъня, преди да се приближи до Ариста. Бе облечена в красива черна рокля, полата на която бе повдигнала с ръце, вървейки към останалите.

— Какво става? — попита императрицата.

Ариста пое ръката ѝ в мига, в който Модина се приближи.

— Всичко ще бъде наред. Дигън, като последен потомък на Новрон, ще се сражава утре. Ако победи, ще стане владетел на елфите и те ще му се подчиняват.

Бръчки на тревога прорязаха лицето на императрицата.

— Ако Дигън загуби, нямаме никаква надежда. Нямах си представа на какво са способни елфите. Акуеста бе разрушена за

минути. Стените паднаха и всяка сграда, която не беше изработена от камък, изгоря до основи. Страх ме е дори да си помисля за бройката мъртви. Опитвах, опитах всичко, но... Те ни прегазиха с толкова малко усилия. Ако Дигън се провали...

— Няма — рече Ейдриън. — Ариста има план.

— Не мога да си припиша заслугите — каза принцесата. — Идеята беше на Есрахаддон. Смятам, че това е било намерението му от мига, в който е избягал от Гутария.

— Каква е тя? — запита императрицата.

Ариста и Ейдриън се спогледаха, преди принцесата да каже:

— Не мога да споделя.

Модина повдигна вежди.

— Патриархът е истински елф и много могъщ магьосник. Той предизвика Дигън. Очевидно притежава уменията да подслушва разговори.

Императрицата кимна.

— Тогава не казвай нищо. Имам ти доверие. Досега не си ме проваляла.

— Как са момичетата? — попита Ариста.

— Изплашени. Али питаше за баща си и Елдън. Приемам, че те са...

— Да, бяха убити. Както и брат ми.

Модина кимна.

— Съжалявам. Ако има нещо, което... — гласът ѝ се задави. Тя обърса очи. — Велики Марибор, кълна се, че Гаунт може да получи престола, а аз ще се върна към фермерството до края на живота си и ще съм доволна да гладувам — само той да спечели. Искам да знаете, че всички сме ви длъжници за това, което сторихте, за саможертвите на Олрик, Уайът и Елдън. Каквото и да се случи утре, днес вие сте герои.

Ейдриън, Ройс и Моувин дръпнаха Гаунт настрана, за да му предадат някои последни уроци. Ариста насочи вниманието си към хребета, където пъстри шатри се издигаха сред странни гласове, пеещи древни песни. Напрежението край огъня бе осезаемо. С изключение на Гаунт, монсеньор Мъртън показваше най-голяма загриженост. Седеше върху дъното на обърната кофа, взирайки се в огъня. Не след дълго Майрън приседна до него и двамата се впуснаха в обширен разговор.

Майрън бе единственият, който не показваше признаци на тревога. След като поговори с Мъртън, отиде при момчетата, оглеждайки как са построили Бърлогата и задавайки многобройни въпроси за конете. Те му разказаха как студът замразявал плюнките им и монахът се удивляваше на историите. Помогна им да сготвят вечеря, намирайки им работа първо по приготвянето ѝ, сетне и в разтребването.

Слънцето залезе и мракът ги погълна, нарушаван единствено от светлината на лагерния огън. Последният не се отличаваше особено от онзи, в сиянието на който Ариста бе стояла наблизо преди година. Може би малко по-нагоре по склона. Толкова много неща се бяха случили оттогава, толкова много се бе променило от онази нощ, когато бе яздила към неизвестното с Етчър. С него се чувстваше изгубена сред пустошта. Сега се чувстваше в центъра на света.

*Древен камък на баира,
стари спомени съзира.
Нявга център, нявга всичко,
веч изгубен, пад стеничка.*

Тя също бе различна. Може би всички бяха.

— Защо не си легнете вътре с момичетата? — обърна се Ейдриън към Модина, виждайки двечките да се прозяват. — Няmate нищо против, нали, момчета?

Всички те поклатиха глава, взирайки се в императрицата.

— Къде ще спи Дигън? — попита Модина, поглеждайки към огъня, където Гаунт повтаряше прозевките на момичетата.

— Край огъня с останалите, предполагам — отвърна Ейдриън.

Императрицата повиши глас и каза:

— Дигън, тази нощ ще спиш с мен в убежището.

Гаунт подбели очи.

— Наистина оценявам предложението, но сега не е времето за...

— Трябваш ни отпочинал. Съдбата на вида ни зависи от утрешната ти победа. Убежището е най-удобното възможно място за нощувка. Ще спиш вътре, разбра ли?

Той кимна с изражение, което показваше липса на воля за спор.

Модина се изправи, погледна към Ариста, сетне я прегърна и я целуна.

— Още веднъж ти благодаря.

Тя обиколи огъня, благодарейки, целувайки и прегръщайки всички. Сетне, обърсвайки очи, тя се оттегли в Бърлогата.

— Смяташ ли, че ще проработи? — Ариста попита Ейдриън, който се подсмихна. — Съжалявам. Просто съм нервна. В крайна сметка идеята беше моя.

— И то адски добра. Споменавал ли съм колко сте умна?

Тя се намръщи.

— Не съм толкова умна — просто ти си заслепен от любов.

— А нима това е лошо?

Изражението ѝ омекна.

— Не.

Той бе приседнал с гръб към едно от дърветата и тя се отпусна в обятията му. Когато я прегърна, усети тежестта да се отърсва от нея, отпускатки се в топлината и спокойствието на прегръдката му. Очите ѝ се зареяха към звездите. Искаше да им каже да не си отиват, да нареди на слънцето никога да не изгрява, защото в този миг всичко бе съвършено. Можеше да си остане така, да остане в ръцете на Ейдриън и да забрави какво предстои.

— Едно от големите разочарования на дълголетието е това, че когато моментът на триумф настъпи, няма с кого да го споделиш — каза Моуиндули, пристъпвайки в светлината на огъня със сладка усмивка. Телохранителите му поставиха стол, в който той седна, без да обръща внимание на неприязнените погледи.

Ариста затвори очи и внимателно се протегна. Усещаше силата на Моуиндули. В ума ѝ магията се появяваше като светлина сред мрак. Обердазите бяха потрепвали като факли, но Моуиндули гореше като слънцето. Тя го отбягна и се съсредоточи върху телохранителите. Те не бяха хора или дори елфи. Бяха същите като гиларабрина — същества от чиста магия.

— Малко е хладно, нали? — рече старият елф. — И какво жалко подобие на огън.

Моуиндули плесна с ръце и пламъците се издигнаха високи и ярки. Момчетата отстъпиха, потръпвайки от страх. Монсеньор Мъртън

се изправи и направи няколко крачки назад, очите му широко разтворени.

Старецът протегна ръце към огъня и ги потърка.

— Това е друго нещо. Старите ми кости не понасят студа както някога.

— Магията — прошепна Мъртън — е забранена от църквата.

— Естествено. Не искам мелези да практикуват Изкуството ми, обидно е. Щеше ли да ти е приятно да ти нося дрехите? Да ги облека, да ги нацапам и да ги излагам публично? Не, разбира се. Така и аз няма да позволя на човеците да оскверняват това, което ми принадлежи.

— Как така магията... ти принадлежи? — попита Ройс.

— Наследство. Моето семейство изобрети Изкуството, така че то е мое. Проклети крадци го отмъкнаха, а аз си го взех обратно. Есрахаддон бе последният от крадците. Използва моето Изкуство, за да разруши Персепликуис — очите му се преместиха към нещо, което само той виждаше. — Уби всички — направи го, за да ме спре, ала се провали. Не само оцелях, но съумях да запазя и неговия живот. Трябваше да зная къде е момчето. Мислех, че с времето той ще го издаде и той действително стори това, макар и незайно.

Старецът се подсмихна и отново ги погледна.

— Някой друг да е гладен?

Моуиндули изговори слова, които бяха непознати на Ариста, и раздвижи пръсти. Пред тях се появи отрупана трапеза. Свински бутове, патици и пъдпъдъци бяха опечени до съвършена бронзова корица, обградени със зеленчуци, захаросани орехи и горски плодове.

— Какво има, Мъртън? — запита Моуиндули, без да си прави труда да погледне към свещеника, по чието лице бе изписан ужас. — Шокиран ли си? Естествено, че си и имаш добра причина да бъдеш, но моля, бъди мой гост. Храната е великолепна, а така мразя да вечерям сам. Хайде, не се стеснявайте.

Моуиндули не ги изчака и се зае да си откъсва от свинското. Появиха се стъклени бокали, изпълвайки се сами с тъмночервена течност. Патриархът взе една и я изпразни, за да прекара по-лесно месото. Чашата се изпълни отново, преди да я постави на масата.

Никой друг не докосна храната.

— Къде е той? — попита Моуиндули. — Къде е достойният ми противник? Не е избягал, нали? Правилата ясно изтъкват, че ако той не се появи, победител автоматично ставам аз.

— Спи — отговори Ейдриън.

— А, отпочива си преди битката. Много мъдро. Аз лично никога не спя преди подобни неща. Гаунт се е метнал на своя предтеча. Нифрон също спа тогава. Аз го познавах, обичния ви Новрон. А, но вие вече сте установили този малък факт. Ето нещо, което книгите не ще ви кажат. Той беше боклук. Всички онези приказки за спасяването на човечеството от любов към фермерска щерка са пълни глупости. Той не бе по-различен от всички останали — търсеше власт. Племето му беше слабо и малко, така че ви използваше като евтини и изобилни бойни единици. Инстария са най-добрите воители, разбира се. Няма смисъл да отричам. Това е тяхното *изкуство* и той го предаде на рицарите ви. Но човеците пак нямаше да спечелят, ако не беше Цензилор, който ги научи и на моето Изкуство.

— Новрон беше толкова арогантен, толкова самоуверен. Правеше се на мъдрия, готов на прошка завоевател при Авемпарта и онези на власт с готовност свеждаха чела пред него. Всички те бяха изплашени дечица в краката му — момчето от по-долен клан. Великият ви бог беше просто отмъстително хлапе, жадно за мъст.

Старецът заръфа патешка кълка и взе чаша вино в другата си ръка. Наклони се върху подлакътника на стола и се вгледа в небето. Последва месото с прясна ягода и замря в екстаз.

— О, *трябва* да опитате от тези. Великолепни са. Това е проблемът с истинските — никога не ги намиращ узрели. Или са твърде големи, или са твърде малки, твърде стипчиви или твърде сладки. Не, *трябва* да призная, гордея се с магическите си ягоди.

Облиза си пръстите и погледна останалите. Никой не помръдна.

— Бил си *ти* — накрая рече Мъртън. — Онзи, за когото говореше в катедралата — древният враг, контролиращ всичко.

— Разбира се — каза старецът. — Казах ти, че ако се замислиш достатъчно усилено, ще откриеш и сам, не беше ли така? — лапна грозд, но този път сгърчи лице. — Ех, с тези не ме бива толкова. Много кисело.

— Ти си зъл.

— Какво знаеш за злото? — тонът на Моуиндули загрубя. — Нямах никаква представа.

— Аз имам — обади се Ройс.

Моуиндули се взря в крадеца и кимна.

— Тогава знаеш, че злото не се ражда, а бива създадено. Бях превърнат в това, което съм сега. Съветът ми стори това. Накараха ме да вярвам в думите им. Поставиха кинжала в ръката ми и ме изпратиха с благословия. Старейшини, които почитах, които уважавах и към които изпитвах доверие като най-мъдрите от народа ми, ми казаха какво трябва да бъде направено. Повярвах им, когато казаха, че съдбата на вида ни зависи от мен. Тогава бяхме като вас — гаснещ пламък сред усиливащ се вятър. Съветът ме убеди, че аз съм последната надежда на народа. Казаха ми, че баща ми е прекалено упорит, за да склучи мир, така че трябва да умре. Докато той си поемаше дъх, докато беше крал, всички ние бяхме обречени. Никой не смееше да вдигне ръка, защото убиецът щеше да плати първо в този живот, сетне и в отвъдното.

Моуиндули си взе друга ягода, но не я изяде. Задържа я между пръстите си, търкаляйки я.

— Десет свещеника на Феррол се заклеха, че ще бъда опростен. Тъй като на карта бе заложено съществуването на елфите, те ме увериха, че Феррол ще погледне на мен като на спасител, а не като на убиец. Съветът се съгласи да застане зад мен, да заобиколи закона. Бяха тъй искрени, а аз... толкова млад. Докато баща ми умираше, видях сълзи в очите му, не за себе си, а за мен, защото знаеше какво са сторили, каква съдба ме очаква.

— Защо си тук? — попита Ариста.

Моуиндули сякаш едва сега осъзна присъствието им.

— Какво?

— Попитах защо си тук. Не те пускат в лагера на елфите? Още ли си изгнаник?

Моуиндули погледна през рамо.

— Когато стана крал, ще ме приемат. Ще следват волята ми.

Намести се на стола и погали един от подлакътниците. Дизайнът му беше необикновен, но формата беше някак странно позната. Едва когато патриархът помръдна, Ариста осъзна, че е виждала подобни в

Авемпарта. Бе си донесъл стола със себе си — не от Акуеста, не от Ерванон, а от вкъщи.

Не е докосвал нищо освен стола.

Представи си как Моуиндули седи в Короносната кула, живеейки в изолация, заобиколен от елфически мебели, стараейки се да се отдели.

Моуиндули погледна към мястото, където седеше Магнус.

— Щях да спазя уговорката ни, джудже. Народът ти отново щеше да има Делгос. Не ми трябва тази скала. Естествено, сега ще трябва да те убия. Що се отнася до останалите, вие ми направихте голяма услуга с донасянето на рога, затова се изкушавам да ви пощадя. Бих могъл да ви направя придворни роби. Ще бъдете великолепна атракция — последните човеци! Срамота само, че умирате толкова бързо, но бих могъл да ви развъдя. Принцесата изглежда достатъчно здрава. Бих могъл да си отгледам малко стадо. Ще изпълнявате номера на пиршествата. О, не бъдете толкова разстроени. По-добре е от смърт.

Чертите на Моувин се втвърдиха и Ариста зърна мускулите на десницата му да се стягат. Хвърли му остър поглед. Той я изгледа не по-малко изострено, но се отпусна.

— Защо си прави труда да създаваш Нова империя — бързо запита Ариста, — само за да я разрушиш?

— Разруших магията на Есрахаддон и освободих гиларабрина от Авемпарта, за да покажа на братята си колко слаб е човешкият свят, да ги окуража да поемат в мига, в който *Ули Вермар* свърши. Другите се възползваха от ситуацията. А аз се възползвах от грешките на Салдур, Галиен и Етелред, за да започна избиването на мелезите. Макар че думата ми като крал ще бъде неоспорима, убийството дори на онези с капчица елфическа кръв няма да бъде прието добре от поданиците ми. А не мога да позволя тези абоминации да продължат съществуването си. Аз подех идеята, че елфите били роби в Старата империя. Това улесни нещата — толкова е лесно да мразиш онези, които чувстваш за по-низши.

— Толкова си самоуверен — каза Моувин. — Защитата на Феррол е нещо като религиозната благословия. Трябва да попречи на друг — освен Гаунт — да те нарани, нали? Само дето допреди седмица Новрон също беше бог. Оказва се, че това е било лъжа. История, измислена, за да ни контролира. А ако това също е измислица? Ако

Феррол, Дром и Марибор са само истории? Ако е така, бих могъл да изтегля меча си и да ти прережа мизерното гърло, спестявайки на всички ни много затруднения.

— Моувин, недей — каза Ариста.

Моуиндули се изкикоти.

— Неизменно Пикъринг. Хайде, мили графе. Замахни.

— Недей — твърдо му каза принцесата.

Очите на Моувин показаха, че го обмисля, но не помръдна.

— Постъпи мъдро, като послуша принцесата — той спря. — О, но аз забравям, ти вече си негова кралица. Крал Олрик е мъртъв. Долу го оставихте, нали? Оставихте го да гние. Лош телохранител се оказа ти.

— Моувин, моля те. Остави го. Утре ще е мъртъв.

— Така ли мислиш? — Моуиндули щракна с пръсти. Огромен каменен блок сред руините експлодира, хвърляйки облак прах. Всички подскочиха.

Старецът се изсмя и каза:

— Не се съгласявам с преценката ти. Смятам, че шансовете са определено на моя страна. Но наистина жалко, че ще останат толкова малко от вас — той поспря, за да ги огледа. — Само това ли ще оцелее? Кралица, граф, крадец, тешлор и... — той погледна към Майрън. — А ти кой си?

— Майрън — отвърна запитаният с обичайната си усмивка. — Монах на Марибор.

— Монах на Марибор — еретически култ. Как се осмеляваш да почиташ нещо различно от елф? — той се подсмихна. — Не чу ли приятеля си? Марибор е просто мит, приказка, която да те накара да мислиш, че животът е справедлив — или да предостави илюзията за надежда. Човекът го създаде от страх, а амбициозни люде се възползваха от този страх — зная за какво говоря. Основах цяла църква. Създадох бога Новрон от предателя Нифрон, а от невежеството и нетърпимостта изковах религия.

Майрън не изглеждаше притеснен. Той слушаше внимателно, замислено, сетне изрече:

— „Еребус, баща на всичко, творител на Елан, сделител на моретата и небето, създал четворицата: Феррол, първородният,

умен и мъдър; Дром, як и умел; Марибор, храбър и към риск склонен; Муриел, ведра и красива — богове на света.“

— Не ми цитирай култистките си писания — каза Моуиндули.

— Не го правя — каза Майрън. — Това е твое — раздел осем, параграф осми от Книгата на Феррол. Открих я в гробницата на Новрон. Извинявам се, ако не съм превел всички думи правилно. Не владее елфически безгрешно.

Усмивката на Моуиндули изчезна.

— О, да, спомням си името ти. Ти си Майрън Ланаклин от Уиндското абатство. Беше онзи, оставен като свидетел, когато останалите монаси бяха изгорени живи, прав ли съм? Това беше дело на Салдур, той имаше фетиш към опожаряването — но ти си не помалко виновен. Принуди го, като отказа да разкриеш каквото знаеш. Как успяваш да живееш с тази вина?

— Очевидно по-добре, отколкото ти със своята омраза — отвърна монахът.

— Така ли мислиш? — запита Моуиндули, привеждайки се напред. — Ти си на път да станеш роб, докато аз ще бъда крал на света.

Опитът му за сплашване нямаше ефект върху Майрън, който, за удивление на Ариста, също се наклони и рече:

— Но за колко дълго? Ти си древен, дори по елфическите стандарти. Колко дълго ще трае победата ти? И на каква цена ще си постигнал това, което *мислиш* за тъй велико? Какво си изтърпял, за да достигнеш този момент? Пропилял си живота си в преследване на цел, чието постигане няма да оцениш. Ако не бе позволил на омразата да те насочва, можеше да прекараш всички тези години в спокойствие и обич. Можеше...

— Вече ѝ се наслаждавам! — изкрещя Моуиндули.

— Забравил си толкова много — Майрън въздъхна с очевидно състрадание. — „*Мъстта е горчив плод, който оставя неприятния вкус на съжаление*“ — патриарх Венлин, Изгубените обръщения към Долимнис, около две хиляди сто тридесет и първа.

— Смяташ се за умничък, нали? — рече Моуиндули.

— „*Умни са децата на Феррол, бързи, уверени, мрачна е ориста им*“ — Нифрон от Инстария.

— Млъкни, Майрън — изръмжа Ейдриън.

Ариста също видя пламъка в очите на елфа, но Майрън не обръщаше внимание. За нейно облекчение Моуиндули не избухна. Вместо това се изправи и се отдалечи. Телохранилите му го последваха със стола. Трапезата изчезна и пламъците се сведоха до проблясващи въглени.

— Да не си си изгубил ума? — запита Ейдриън.

— Съжалявам — рече монахът.

— Аз не — широко ухилен, Моувин го потупа по гърба. — Ти си новият ми герой.

ГЛАВА 27

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Тромпети оповестиха сивотата на предстоящото утро.

През нощта елфите бяха преобразили върха на хълма Амбертън. На мястото на останките от древни стени и полузаровени колони се издигаха седем огромни шатри с бляскави знамена. Сред мъгливата белота на топящия се сняг ниска стена от калинови клони оформяше арена, осветена от факли със син пламък. Барабани последваха фанфарите, загърмели в заплашителен ритъм — туптенето на един древен народ.

Дигън потръпваше от студа, изглеждайки още по-зле и от вчера. Ейдриън, Ройс и Моувин го наливаха с кафе, което димеше като някаква вълшебна отвара. Гаунт стискаше чашата с две ръце, а течността все така заплашваше да се излее. Ариста бе здраво стъпила сред студената роса. Чакането бе напрегнало всеки мускул в тялото ѝ. Всички изчакваха. Тримата нашепваха последни напътствия в ухото на Гаунт, но като се изключи това, беше тихо. Стояха като камъните на върха, неволни свидетели.

Модина беше с момчетата, приготвяйки се да посрещне изгрева, който можеше да се окаже последен. На няколко крачки от нея стояха момчетата заедно с Магнус и Майрън. Те оформяха редица, идентично застанали със скръстени на гърдите ръце — и всички погледи вперени в Дигън.

Моуиндули изглеждаше спокоен, бе седнал в стола си, протегнал и кръстосал крака, затворил очи, сякаш спи. Останалите елфи обикаляха наоколо на малки групички, говорейки с приглушени, почтителни гласове. Ариста предположи, че за тях това е свещена религиозна церемония. Но за онези от нейната група бе просто ужасяващо.

Тя се обърна, когато чу монсеньор Мъртън да казва:
— Зная, че имаш добра причина.

Първоначално тя си помисли, че говори на нея, но тогава видя, че очите му са насочени нагоре.

— Но трябва да разбереш, че аз съм просто невежият глупак, създаден от теб. Не казвам това като обида, разбира се. И през ум не ми минава. Кой съм аз да съдя твоето творение? Но все пак се надявам, че разговорите ни са ти доставяли удоволствие. Аз съм... ако не друго, то поне забавен, нали, повелителю? Би ли искал да се лишиш от това? Много от нас са забавни, би било жалко да изчезнем. Мислил ли си колко много ще ти липсваме?

Той поспря, сякаш слушайки, сетне кимна.

— Какво каза той? — запита принцесата.

Мъртън сепнато я погледна.

— О? Каквото казва винаги.

Ариста изчакваше, но той не обясни.

Барабаните забиха по-силно, в по-отсечен ритъм. Небето започна да просветлява, наскоро завърналите се на север птици започнаха да пеят. Лицата на човеци и елфи станаха още по-сериозни при появата на жреца на Феррол, кадящ агар. Той тихо запя на елфически.

Гаунт допря ръка до гърдите си, потърка ризата и прошепна нещо. Ариста потръпна, а Ейдриън тихо просъска. Дигън си отдръпна ръката. Принцесата погледна към Моуиндули и заподозря, че бедата е сторена. Старият елф присви очи към опонента си.

Моуиндули се изправи и закрачи към Гаунт. Погледна към хоризонта на изток.

— Не остава много — рече той. — Просто исках да ти пожелаая късмет.

Някогашният патриарх протегна ръка. Гаунт я погледна колебливо, но също протегна своята. Моуиндули ловко и бързо разкъса яката на опонента си, разкривайки висящия на врата му медальон. Дигън се олюля назад, Ейдриън и Ройс бързо го отдръпнаха. Моуиндули се усмихна презрително, сетне погледна към Ариста, после към Ейдриън, накрая към Майрън. Оглеждаше се припряно, нервно.

— Почти е време — напомни му Ройс. — Как ли ще се справиш, когато магията ти е безполезна?

Моуиндули се усмихна и започна да се смее през зъби.

— *Муер вир ааран дулйер!* — внезапно изкрещя той. Всички елфи се обърнаха към него. Всички останали погледнаха към Майрън.

— Използва Правото на представител — рече монахът.
— Какво означава това? — запита Ройс.
— Означава, че кара друг да се бие вместо него.
— Може ли да прави това? — попита принцесата.
— Да — отвърна Майрън. — Спомнете си изписаното върху рога:

*Някой — друг щом предизвика,
дланта Феррол разпростира,
щитва претендент, бранител,
ала взаимна смърт не спира.*

— Ако представителят спечели, Моуиндули ще стане крал.
— *Биринит кон дулйер бен лар Ирауондона!* — викна Моуиндули и сред елфите се понесе високо мърморене, докато се обръщаха към елфическия водач.

— По дяволите — каза Ейдриън. — Трябваше да избере големия. Убеден съм, че той знае да се бие.

Лорд Ирауондона пристъпи напред в сияйната си броня. Каза нещо, което никой от тях не чу. Моуиндули отвърна с кимване и Ирауондона издигна ръце, изкрещявайки:

— *Дулйер е финис дан искабарет бен Моуиндули!*

— Току-що прие — докладва Майрън.

Гаунт, който клатеше глава, изригна:

— Няма да се бия с него. Трябваше да се бия със старчето, не с тоя.

— Майрън — Ариста завъртя монаха към себе си. — Гаунт може ли да стори същото? Може ли да си избере представител?

— Да. Така смятам. Би било логично, тъй като цялото предизвикателство е изградено върху идеята за равностоен бой.

Тя гледаше как лорд Ирауондона маха наметалото си. Елфът изглеждаше заплашително дори и от другия край на полето.

— Ейдриън е единственият, който има шанс да победи. Определи него за свой представител. Майрън, кажи на Гаунт думите.

— Не бяха на рога.

— Току-що го чу — напомни му Ройс. — Просто повтори думите на Моуиндули — и бързичко.

— О, да. *Муер вир ааран дулйер* — рече монахът.

— *Муер вир... ааран* — Гаунт се запъна.

— *Дулйер* — прошепна Майрън.

— *Дулйер!* — изкрещя Дигън.

Елфите се обърнаха.

— Сега следващото изречение и замени Ирауондона с моето име — рече Ейдриън.

Майрън му подаде репликите и Гаунт ги повтори. За момент елфите изглеждаха объркани, докато Гаунт не посочи към Ейдриън. Майрън каза нужните думи на Ейдриън и Ариста трепереща го чу да ги повтаря на висок глас, приемайки да се сражава вместо Гаунт.

— Дигън — каза тя, — върни медальона на Ейдриън.

— Но той каза...

— Зная какво каза, ще ти го върне след боя, но точно сега се нуждае от цялата налична помощ. Дай му го!

Дигън го откачи от врата си и й го подаде.

— Момчета! — викна Ейдриън. — Донесете ми вързопа, дето е до одеялото ми. И щита!

Четиримата спринтираха надолу по хълма.

— *Можеш* да го надвиеш, нали? — запита принцесата, докато му окачваше амулета. Тя трепереше. — Ще го победиш за мен, нали? Не можеш да ме оставиш като Емъри и Хилфред. Знаеш, че не бих понесла това, нали? Знаеш това — *трябва* да победиш.

— За вас? Всичко — рече той и я целуна, притискайки я към себе си.

Момчетата се върнаха и разопаковаха вързопа, разкривайки брилянтната броня на Джериш Грелад.

— Помогнете да я навлека — каза Ейдриън. Всички, включително Дигън и Майрън, се заеха да помагат с каквото могат.

Пред тях изникна елф, държащ една от странните алебарди, които бяха видели изобразени в Персепликуис. Протегна я към Ейдриън.

— Знаеш ли как да използваш това? — попита Ариста.

— Никога не съм докосвал преди.

— Нещо ми подсказва, че *той* е — рече тя, докато от другата страна на полето лорд Ирауондона повдигна своята алебарда с раздалечени ръце. Завъртя я със забележителна скорост, така че остриетата запяха.

— Да, смятам, че сте права.

Ейдриън си пое дъх и се обърна към нея. Очите им се срещнаха в мига, в който слънцето просия над дърветата и обля лицата им. Ейдриън изглеждаше красив, блестейки в златната си броня. Приличаше на древен бог, преродил се в света на хората.

Жрецът на Феррол изкрещя нещо и Майрън нямаше нужда да го превежда.

Беше време.

Ариста се затрудняваше да диша и краката ѝ омекнаха, гледайки как Ейдриън пристъпва в кръга факли. Той пристъпи в центъра и зачака, стъпвайки здраво в утъпкания сняг, променяйки захвата си на странното оръжие.

Тя погледна към Моуиндули, който вече не се усмихваше. Лицето му показваше загриженост, докато Ирауондона пристъпваше в кръга. Сините факли проблясваха при преминаването му, елфическият лорд крачеше небрежно, уверено.

— Ейдриън е най-добрият в света, Ариста — прошепна ѝ Моувин. — По-добър от Пикърингови, по-добър от Брага, по-добър от...

— По-добър от *елфически лорд*? — остро запита тя. — Който вероятно си е играл с това оръжие от малък — от около хиляда и петстотин години!

Барабаните прогърмяха, а роговете още веднъж нададоха остър звук, наранил ушите ѝ. Тя се опита да преглътне, но откри, че в гърлото ѝ е заседнала буца. Сърцето бясно блъскаше в гърдите ѝ, ръцете ѝ се повдигнаха, сякаш в опит да го задържат.

Ейдриън изчакваше неловко в центъра, сякаш несигурен дали битката е започнала. Ирауондона обикаляше из кръга, въртейки оръжие, премятайки го през рамене, под ръката и около кръста, усмихвайки се на тълпата. Хвърли алебардата си над главата, където тя се завъртя с такава сила, че издаде звука на летящи птици. Улови я отново и се изсмя.

— Колко е добър? — Ариста запита Моувин. — Можеш ли да определиш по движенията му?

— О, добър е.

— Колко? Бил си се с Ейдриън. Той може ли да го надвие?

— Наистина е много добър.

— Спри да повтаряш това и отговори на проклетия въпрос!

— Не зная — призна Моувин. — Мога да кажа само, че той е много бърз, май по-бърз от Ейдриън.

— А за какво е цялото това въртене?

— Без причина. Просто се опитва да сплаши противника си.

— С мен сработва.

Ейдриън стоеше неподвижен, изчаквайки.

Ирауондона продължи да върти копието в ръце.

— Трябва да те поздравя, че поне знаеш как да държиш *уледавар* — каза му елфическият лорд.

— Да, но не зная как да го въртя така показно — отвърна Ейдриън. — Това помага ли? Или само си изморяваш мускулите?

Ирауондона преодоля разстоянието между тях с шеметна скорост и замахна към Ейдриън. Един удар надолу и настрани с горното острие и един нагоре с долното. Ейдриън отскочи от първия удар и блокира втория със замах в последния миг.

— Това беше добро — прошепна Моувин. — Аз вече щях да съм мъртъв.

— Още при първия удар? — попита принцесата.

— Да, противно на общоприетото мнение, дуелите не продължават дълго, най-много няколко минути. Гледах краката му и това ме заблуди — *много* е добър.

Ирауондона нанесе промушващ удар — Ейдриън отби острието настрана. Нов и още един замах. Всеки път боецът посрещаше удара.

— Много добре — каза Ирауондона. — Сега да видим колко си добър наистина.

Елфът удари дръжката на копието си, карайки остриетата да затреперят. Атакува отново, този път прекалено бързо за очите на Ариста. Ейдриън блокира, но тогава Ирауондона замахна.

— Клекни! — изкрещя Моувин. — О, не!

Ейдриън наистина приклезна, забивайки долното острие в снега. Първият удар на елфа премина над главата му, но сетне полетя вторият.

Но преди да бъде достигнат, Ейдриън се отблъсна от забитото си копие, плъзгайки се на колене по снега, което остави Ирауондона да удря земята.

Противниците спряха, дишайки тежко.

— Еха — отбеляза Моувин. — Това наистина го биваше.

— Не се движиш като човек — каза Ирауондона.

— А ти се биеш изненадващо добре за говорещ *бридийт*.

Реакцията върху лицето на Ирауондона бе моментална. Щастливата му усмивка изчезна.

Ариста погледна към Майрън.

— Не познавам тази дума — отговори монахът.

— Не бих и очаквал — каза Ройс. — Аз го научих на нея.

Ирауондона замахна отново. Движеше се с ослепяваща бързина, хвърляйки се напред с проблеснали на слънцето двойни остриета, движението им проследимо единствено от потоците светлина, които оставяха. Чуваше се как разсичат въздуха.

Ейдриън отскочи назад, изглеждайки не наясно как да се справи с металната вихрушка. Отбягваше отново и отново, докато остриетата профучаваха близо до краката и главата му. Елфът го изтласкваше към стената. Веднъж притиснал го, той замахна с долното острие, нанасяйки разсичащ удар към гърдите на противника си. С ловко завъртане Ейдриън се отдели от ръба и удари Ирауондона с лакът, същевременно препъвайки го с оръжието си. Елфическият лорд бързо скочи на крака с шокирано изражение.

— Биеш се като...

Лорд Ирауондона спря. Дишаше тежко, поглеждайки към Ейдриън притеснено.

Сега Ейдриън атакува.

Остриетата се сблъскаха. Отсечени удари огласиха върха на хълма. Дръжки се сблъскаха една с друга, кръстосвайки се. Отново се носеше жуженето и още удари. Ирауондона блъсна Ейдриън, нарушавайки равновесието му. Ейдриън се олюля и елфическият лорд се усмихна широко. Настъпи, но тогава боецът се извъртя неочаквано и поряза Ирауондона с дългото си острие. Ударът бе чист — острието на Ейдриън се плъзна от врата до крака.

Елфическият лорд отстъпи назад, шокиран. Опипа тялото си с изплашено изражение, а в същото време Ейдриън погледна към

оръжието си — никой от двамата не откри кръв. За момент и двамата изглеждаха удивени, сетне Ирауондона отново зае позиция. Вече не правеше показни демонстрации.

Обикаляха се, този път по-внимателни, финтиращи и отстъпващи, търсейки слабост у другия. Ирауондона атакува отново. Остриетата извъняха с ужасяващ за ушите звук. Удар след удар металът се срещаше ръб срещу ръб, бръснач срещу бръснач. Дори звуците сами по себе си съумяваха да накарат Ариста да й призлее.

Ейдриън отново падна и отново елфическият лорд замахна, този път по-бързо, принуждавайки боеца да се затъркаля по земята. Ирауондона го последва, но не беше достатъчно бърз. Ейдриън успя да се изправи на крака и улови противника си в крачка. Бе твърде късно за елфическия лорд да се оттегли и късото острие на Ейдриън разсече незащитения прасец на Ирауондона.

— Ха-ха! — изсмя се Ейдриън. — Не си чак толкова бърз! Сега си...

Нямаше кръв.

Двамата отново погледнаха към чистото острие и недокоснатото месо. Ирауондона бавно започна да се усмихва.

— Мили Марибор! — проплака Ариста. — Не отново, моля те, боже, не отново!

— Какво има? — запита Моувин. — Какво не е наред?

— Ейдриън не може да го нарани. Не разбирам. Да не сме направили грешка, посочвайки него за представител?

Елфическият лорд, ухилен самоуверено, атакува отново, този път по-открито. Ейдриън отскочи и контраатакува, ударът му намери врата на противника. Дългото острие се плъзна нагоре по гърлото. Главата на Ирауондона отскочи нагоре, но острието за пореден път не го нарани.

Елфът се изсмя.

— Аз съм бог — каза той, започвайки да атакува без страх.

— Не! — изкрещя Ариста, оглеждайки останалите отчаяно сред започналите да изпълват очите й сълзи. — Божичко, Ройс, направи нещо! Спаси го! Моля те, трябва да го спасиш!

* * *

Ройс погледна към Ейдриън, който отстъпваше изпод сипещите се като градушка удари на Ирауондона. Елфическият владетел не го оставяше да си поеме дъх. Ейдриън можеше единствено да отскача или да посреща ударите. Нямахше да издържи още дълго.

Изтегли Алвърстоун от ножницата. Не бе имало нещо, което острието да не пререже. Ейдриън дори го бе използвал, за да ослепи гиларабринна, който трябваше да бъде неуязвим за всички оръжия, освен онова, носещо името му.

На ринга Ирауондона замахна силно над главата си. Ейдриън вдигна оръжието си, за да отрази удара — дългото острие го порази. С оглушително прашене дръжката се счупи на две. Острието продължи, намирайки гърдите му. Бронята не му позволи да проникне, но Ройс чу пропукване и Ейдриън извика. Но успя да препъне Ирауондона на земята. Дишаше тежко, лицето му бе сгърчено от болка. Изплю кръв и се олюля.

— Съжалявам, Ариста — толкова съжалявам.

— Сбогувай се с представителя си, Гаунт — обяви Моуиндули.
— Сега аз ще стана крал, както и трябваше да бъде.

Ройс се втурна към стария елф.

Моуиндули изглеждаше развеселен за миг, сетне шокиран. Телохранителите му пристъпиха напред, но в последния миг Ройс отскочи настрани и се гмурна към Моуиндули. Заби кинжала в гърдта на стареца. Столът се преобърна, двамата паднаха в снега.

Моуиндули не беше наранен.

— Благословията на Феррол е връз мен, глупако! Не можеш да ме нараниш — но нищо подобно не закриля теб!

Махна с ръка и огнен стълб погълна Ройс, пламъците скрили тялото му.

— Ройс! — изкрещя Ариста. Вдигна ръце да спре заклинанието, но преди да го стори, крадецът пристъпи от пламъците.

Всички застинаха.

Дори Ирауондона спря.

Когато огънят утихна, Ройс остана невредим.

— Не може да бъде — каза Моуиндули.

Тогава очите на стария елф се разшириха.

— Ирауондона! — изкрещя той. — Остави го! Убий ето този!
Убий Ройс Мелбърн!

Елфическият лорд изглеждаше объркан, поглеждайки обратно към Ейдриън, който се бе срутил на колене и се мъчеше да си поеме въздух, ръцете и краката му покрити с кръв.

— Гаунт не е наследникът, Ейдриън е безполезен — викна Моуиндули. — Този е. Ройс Мелбърн е Наследникът на Новрон. Убий го. Убий го веднага!

Ройс изглеждаше не по-малко смаян от останалите.

Ирауондона остави Ейдриън и закрачи към Ройс и Моуиндули.

— Майрън! Майрън! — изкрещя Ариста. — Вода — бинтове — веднага!

Принцесата влетя на ринга и обвини ръце около Ейдриън, помагайки му да легне.

— Ройс? — запита Ейдриън. — Ройс е наследникът?

— Да! — каза му Ариста, поливайки раните му с вода и пристягайки ги с превръзки. — Как не съм се сетила по-рано? Аркадиус неслучайно ви е събрал. Някак е знаел. Събрал е закрилник и наследник. Есрахаддон също трябва да е знаел. Гаунт е бил просто диверсия. Когато ме молеше да помогна за намирането на наследника, не каза да помогна да намери *Дигън Гаунт*, а просто *наследника*! Заради него успяхме да достигнем рога. Есрахаддон е знаел, че само истинският наследник може да премине покрай гиларабина. През цялото досегашно време наследникът и пазителят *са били* заедно.

— Но защо Есрахаддон не ни е казал?

— За да го закриля. Затова отведе всички към Гаунт. Ройс може ли да победи Ирауондона?

Ейдриън поклати глава.

— Никакъв шанс.

— Тогава трябва да побързаме. Все още ти предстои битка.

— Но аз не мога да го нараня.

— Само защото истинският наследник не те избра за свой представител. Щом Ройс го стори, ще можеш. Ще трябва да се биеш и този път *трябва* да победиш.

Тя се изправи и изкрещя:

— Ройс! Не се бий. Дай ми малко време и определи Ейдриън за свой представител.

Тя отново коленичи, за да се погрижи за раните му.

— Ариста, не мога — Ейдриън лежеше по гръб, гърдите му се повдигаха тежко, от него течеше кръв.

— Можеш — каза Майрън, откъсвайки още бинтове.

— Не, не мога...

— Не разбираш — прекъсна го монахът. — Не говоря от вяра в теб, а следвайки фактите. Ти си тешлорски рицар. *Тешилор* е бил най-добрият воин в света и водач на племето Инстария. Ирауондона е от племето на ловците, не знае как да се бие.

— Повярвай ми, знае.

— Не и като теб.

— Добре, но пропускаш да отбележиш, че не мога да се движа. Ребрата ми са счупени. Дори не мога да се изправя.

— Остави това на мен — каза му Ариста и започна да напява.

* * *

Ирауондона размени няколко реплики на елфически с Моуиндули, докато Ройс бавно отстъпваше от тях, отдръпвайки се надолу по склона.

— *Просто го убий!* — настоя Моуиндули, докато телохранителите му му помагаха да изправи стола.

Ройс спря отстъплението си и приклегна, впивайки крака в снега, усещайки тежестта на Алвърстоун в ръката си. Бе чул какво изкрещя Ариста и погледна към мястото, където лежеше Ейдриън. Приятелят му изглеждаше зле, но принцесата изпаднаше в един от нейните трансове.

— Ела тук, принце — подигра се Ирауондона, крачейки към него. Ройс се изненада, че елфът може да говори апелански. — Наш ред е да потанцуваме — той размаха алебардата, завъртайки я отново, както когато се бе сражавал с Ейдриън.

Ройс още веднъж погледна към Ариста, сетне захвърли Алвърстоун.

Ирауондона се усмихна.

— Значи ще улесниш нещата?

— Не точно — отговори Ройс. — Просто не искам да те нараня по невнимание.

— Не мисля, че разбираш как стават нещата, принце.

— Напротив, смятам, че ти си обърканият.

— Просто го убий, идиот такъв! — нареди Моуиндули.

Ирауондона се втурна надолу по склона и замахна. Ройс избегна удара, отстъпвайки още назад.

— Бърз си — каза му Ирауондона. — Но все пак си потомък на един от нас.

Елфическият лорд завъртя оръжието си и пристъпи напред. Атакува и при всеки замах Ройс отстъпваше все по-надолу по източния склон на хълма, приближавайки мястото, където Ариста беше убила двама серети.

— Спри да бягаш, принце, приеми съдбата си. Приключихме с управлението на хората. Бих предпочел аз да нося короната, разбира се, но дори и един Миралийт е за предпочитане пред смесената кръв. Време е човечеството да напусне Елан!

— И тогава всички ще заживеете щастливо?

— Наистина ще бъде така. Светът отново ще бъде както преди. Ще унищожим гоблините и тогава отново ще бъдем само ние и джуджетата, и евентуално... само ние. Ериван отново ще владее Елан. Когато този ден настъпи, Феррол отново ще крачи сред нас.

— Наистина ли смяташ, че Моуиндули ще удържи на думата си? Мрази вашия вид повече, отколкото нас. *Вашият* народ го предаде. Вие го убедихте да убие баща си. Иска да стане ваш крал, за да отмъсти на онези, които са го наранили най-много.

— Лъжеш.

— Нима? Три хиляди години подготвя отмъщението си. Убий ме и ще поставиш тиранин на престола, чиято първа заповед ще бъде смъртта ти.

— Той поне е елф. По-добре да властва той, отколкото мелез като теб.

— Каквито връзки е имало между вас, отдавна са изгубени.

— Дори така да е, дори и ако ме убие, ако моята смърт и гибелта на всеки водач на клан е цената, така да бъде. Ще се отървем от вашия вид — от вашата кръв.

Замахна и Ройс отново отскочи. Но този път късно осъзна грешката си. Ирауондона бе очаквал това, нанасяйки удар с дългото острие. Металът разреза плътта му с изненадващо тих звук.

Поглеждайки надолу, видя окървавения връх, докато Ирауондона издърпваше острието.

Ройс се строполи.

— Ройс! — чу да крещи Ейдриън. — Направи го, сега!

Елфическият лорд отново повдигна острие.

— Сбогом, сине Нифронов.

Ройс си пое дъх.

— *Биринит кон дулйер бен лар Ейдриън Блекуотър* — рече той колкото се може по-силно.

— *Дулйер е финис дан искабарет бен Ройс Мелбърн!* — бързо отговори Ейдриън, докато острието на Ирауондона летеше надолу.

Върхът удари гърдата на Ройс, но крадецът почти не го усети. Проблесна ярка искра и със силно пропукване острието се раздроби.

Ирауондона смаян стоеше над него.

Ройс се изкашля и промърмори:

— Приятелят ми ще те убие.

Ирауондона го погледна объркано, но Ройс вече не му обръщаше внимание. Взираше се в синьото небе.

— Беше права, Гуен. Беше права.

* * *

Елфическият лорд погледна през рамо и видя Ейдриън, превързан и застанал в кръглата арена. Ирауондона се изплю върху Ройс, придружавайки това с нещо, което звучеше като елфическо проклятие, погледна към Моуиндули и закрачи обратно.

Ирауондона влезе на арената.

— Оръжието ти е разрушено — рече със състрадателен глас той, посочвайки към срязаната на две алебарда.

— Не, не е — Ейдриън протегна ръка зад гърба си, изтегляйки огромния меч.

Ирауондона се поколеба, но сетне захвърли алебардата, за да изтегли собствения си меч, който просияваше като този на Моувин. Двата пристъпиха към средата.

Ирауондона атакува първи, завъртайки се и замахвайки. Но Ейдриън хвана оръжието си с две ръце и отрази удара, сякаш още

държеше копието. Стрелна се и нанесе удар, но елфът се изплъзна, нанасяйки моментално ответен удар, който Ейдриън отново пресрещна. Проблесна искра и двамата отстъпиха. Този път двамата дишаха тежко.

Ирауондона атакува и финтира. Ейдриън разгада залъгващия удар и се приготви да разсече, но тогава елфът подскочи във въздуха и се завъртя. Отделяше се от земята с такава ловкост, сякаш летеше. Мечът на Ейдриън разсече само въздух. Ирауондона се превъртя и докато се приземяваше, удари противника си по гърба с дръжката на меч. Ударът повали Ейдриън на земята.

Още не бе сварил да се изправи, когато елфът продължи атаката си. Рефлексите спасиха Ейдриън — претърколи се настрана и изрита Ирауондона в коляното. Елфът изгуби равновесие за достатъчно дълго време, за да може боецът да се изправи.

Ариста, Моувин, Магнус и Майрън притичаха до лежащия на склона Ройс, който дишаше тежко. Ариста не беше лекар, но Ройс изглеждаше зле. Земята около него бе пропита с кръв. Гърдите и страните му бяха хлъзгави и лъскави, мъчително борещи се за дъх. Очите му бяха подбелени.

— Не умирай, Ройс — каза му Ариста. — Чуваш ли ме? Трябва да останеш жив!

Ройс промърмори нещо и си пое въздух с ужасяващо клокочене.

— Спасих... спасих го.

— Още не си. Не е свършило! Ройс, чуй ме — тя взе ръцете му. — Не можеш да умреш, разбираш ли? Чуваш ли ме?

Той потръпна, главата му се разтресе.

— По дяволите!

Принцесата постави ръце на гърдите му, затвори очи и започна напева. Моментално усети съпротива, сякаш солидна стена ги разделяше. Дланта на Феррол не оставяше никакви цепнатини. Щитът бе непробиваем.

Тя отвори очи.

— Не мога да му помогна — рече на другите. — Ейдриън! Побързай! Той умира!

* * *

При звука на гласа ѝ Ирауондона се усмихна.

— Дори не е нужно да се бия, за да победя. По-бърз съм от теб. Мога да те отбягвам, докато той умре. Тогава Моуиндули ще стане крал. Но бъди уверен, че след това ще те убия. Ти ще бъдеш първият. Тогава ще убия жената ти, сетне онази императрица, след което ще изтрия всеки мъж, жена и дете от лицето на Елан.

Ейдриън кимна.

— Можеш. И когато синът ти и внукът ти те попитат за този ден, ти ще им разкажеш как в битката, която решила всичко, ти не си сторил нищо. Избрал си да бягаш, докато времето изтече, защото те е било страх да не бъдеш убит от човек в честен бой — проведен по волята на твоя бог. Тогава ще знаят, че видът ви е получил превъзходството си чрез страхливост, че човечеството ви е превъзхождало.

Ирауондона го изгледа злобно.

— Хайде, признай. Страх те е от мен — Ейдриън повиши глас. — Страх те е от мен, а аз съм просто човек. Дори не съм благородник или рицар. Знаеш ли какво съм? Крадец. И двамата с Ройс сме такива — Ейдриън посочи надолу по хълма. — Не сме нищо повече от двойка крадци. Баща ми беше ковач, работеше в едно мизерно селце недалеч оттук — Ейдриън се засмя. — Сирак и ковашки син — двама човешки крадци, ужасяващи елфическите лордове. Жалка история.

— От никой човек не ме е страх.

— Докажи го. Не го чакай да умре. Не бъди страхливец. Нападни ме.

Ирауондона не помръдна.

— Така си и знаех — рече Ейдриън и се обърна с гръб към него.

Нямаше звук. Ейдриън знаеше, че няма да има. Годините с Ройс го бяха научили на това. Лицата на зрителите му подсказаха, че Ирауондона се е раздвижил.

Ейдриън вече бе променил захвата си върху дръжката на големия меч. Пръстите му я обхващаха по начина, на който баща му го бе научил. Вече не се намираше на върха на Амбертън, стоеше в Хинтиндар зад ковачницата, слушайки бащините напътствия.

— *Не поглеждай!* — нареди Данбъри, пристягайки превръзката.

— *Довери се на инстинктите си. Не отгатвай, знай какво прави. Вярвай. Действай!*

Ейдриън замахна надясно. Огромният меч на Джериш Грелад улови утринното слънце в острието си и засия за един миг.

— *Това е повече от сражение, Ади* — каза Данбъри. — *Това е каквото си. Каквото ще бъдеш — каквото трябва да бъдеш. Довери му се.*

Коленете на Ейдриън удариха снега, разпръсквайки прах снежни кристали. Вече виждаше сянката, мракът на Ирауондона, който падаше отгоре му в гръб. Чувствайки тежестта на меча, той започна падащото извъртане.

Бе удар насляпо.

— *Не е нужно да виждаш противника си, за да го убиеш* — обясни баща му. — *Просто трябва да знаеш къде ще бъде. Това е ключът към всичко. А ако знаеш, за какво са ти очи? Каква полза от зрението? Довери се на наученото и ще го удариш.*

Ейдриън продължи движението, издигайки се на коляно, извъртайки рамо, докато хвърляше цялата си тежест в удара. Не погледна. Не се нуждаеше да поглежда. Знаеше. Знаеше точно къде се намира Ирауондона и къде щеше да се намира.

Чу как метал целува метал, когато елфът се опита да отрази удара. Но силата на големия меч и тежестта, подкрепила удара, бяха прекалено много за парирание. Металът запя, но оръжието на Ирауондона изхвърча почти без съпротива. Тялото му оказа дори още по-малко съпротивление и Ейдриън завърши замаха, сякаш се упражняваше сам зад ковачницата. Единствената разлика бе бликналата кръв.

Сините факли засияха с ослепителна бяла светлина, сетне угаснаха с гръмко пращане.

— *Ир а уондон* — рече жрецът на Феррол, сетне, поглеждайки към Ейдриън, добави — *Свършено е.*

— *Не!* — изкрещя Моуиндули, вдигайки ръце. Канеше се да заговори, но когато се закашля, кръв блъвна върху робата му. Телохранителите започнаха да изтеглят оръжие, но изчезнаха с пропукване.

Моуиндули се строполи по лице. Зад гърба му стоеше монсеньор Мъртън, хванал окървавения Алвърстоун с две ръце.

Елфите не помръднаха. Стояха мълчаливо със сериозни лица и сведени очи. Никой не погледна към Ирауондона или Моуиндули.

Всички се визираха надолу по хълма към Ройс.

— *Ейдриън!* — изпищя Ариста.

Той си проправи път край елфите, край Модина, момичетата и момчетата, за да намери принцесата коленичила до Ройс. Земята бе подгизнала от кръв, очите на приятеля му бяха затворени.

— Помогнете му! — каза ѝ боецът.

— Не мога! Опитах — проплака тя с ужасени очи.

— Но аз спечелих — рече той, поглеждайки към Майрън. — Закрилата вече я няма, нали?

Монахът кимна.

— Ето, виждате ли? Направете го! Измъкнете го!

— Опитах! — кресна тя. — Да не мислиш, че не опитах! В мига, в който благословията падна, влязох. Но пак не мога да го достигна. Ейдриън... той не иска да бъде спасен. Мисля, че иска да умре.

Ейдриън усети силата да напуска краката му и се строполи на колене.

— Вижда нея, Ейдриън — проплака Ариста, поставяйки главата на Ройс в скута си. — Вижда я в светлината. Дори не ме чува. Вижда само нея и непрекъснато повтаря, че го направил, че те спасил.

Ейдриън кимна. Очите му се наляха със сълзи, той посегна и махна косата от лицето на Ройс.

— По дяволите, Ройс! Не ме оставяй, друже. Хайде, трябва да се върнеш. Най-сетне успех. Убих лошия, спасих кралството, спечелих момичето, а ти разваляш всичко. Не искаш да сториш това, нали? Моля те, все още се нуждаем от теб.

— Какво ще стане, ако той умре? — запитва Гаунт над него.

— Елфите ще бъдат без владетел — рече Майрън с треперещ глас. — Следващият елф, който надуе рога, ще стане крал, освен ако не се яви друг претендент, когато ще има дуел. Но във всеки случай елф ще бъде коронован.

— Чуваш ли, Ройс? Още не е свършило. Трябва да живееш, инак всички ще умрем. И тогава няма да си ме спасил. Хайде, друже — той го повдигна на ръце. — Не можеш да си идеш сега.

Ейдриън изучаваше лицето му — нямаше промяна.

— Вече няма какво да те задържа тук, нали? — сълзи се стичаха по страните на Ейдриън. — Обичам те, приятелю — каза той, полагайки го обратно на земята.

Останалите утихнаха, слушайки дишането на Ройс. То ставаше все по-плитко и по-слабо с всяко издишване. Някъде запя птица, вятърът фучеше.

— Кой е той?

Ейдриън чу някакъв гласец да нарушава тишината.

— Тихо, Мърси — каза императрица Модина. — Казва се Ройс, а сега мълчи.

Ейдриън внезапно вдигна поглед.

— Какво? — попита Ариста.

— Гуен — каза той.

— Моля?

— Гуен ми каза как да го спася.

— Така ли?

— Да, нещо за... беше последният път, когато я видях — едно от последните неща, които тя ми каза. Дори не осъзнавах...

— Какво не осъзнаваше? — настоя принцесата.

— Тя знае.

— Какво знае?

— Знаела е всичко — отвърна боецът. — Помня, че тогава ми каза как да го спася, но тогава не разбрах. Ще ми се да имах мозъка на Майрън.

Ейдриън пое дъх и се опита да се успокои.

— Бях с нея в „Розата и бодилът“. Ройс също беше там... не, не, помагаше нещо в кухнята. Беше много щастлив... заради... *сватбата!* Да, говорехме за сватбата и как Ройс се променил през годините. Неприятно ми беше, че го отделям от нея и тя каза, че трябвало да ида, иначе съм щял да умра — погледна към арената, където все още лежеше тялото на Ирауондона. — Говорела е за това! Видяла го е! Но тогава каза и още нещо. Каза... Ох, какво беше?

Замъчи се да си припомни гласа, думите: *Видял е прекалено много жестокост и предателство. Не е познавал милост. Това бе казала тя, но сетне бе поискала нещо от него. Ти трябва да сториш това, Ейдриън. Ти трябва да си този, който ще го научи на милост. Направиш ли го, той ще бъде спасен.*

— Не — смаяно каза той. — Не да го науча на милост! Искала е чрез мен да научи за Мърси!

Скочи на крака и грабна момиченцето, стоящо до Модина. То се отдръпна, ужасено.

— Спокойно, миличка. Не се страхувай — нежно каза той. — Само ми кажи името си.

— Мърси.

— Не, не, как ти е *цялото* име?

— Мерседес, но никой не ме нарича така, само мама.

— Как се казва тя, захарче? — попита Ейдриън, а ръцете му трепереха.

— Мама е мъртва.

— Да, мила, но как се е казвала?

Момиченцето се усмихна.

— Гуендолин ДеЛанси.

— Чу ли това, Ройс? — изкрещя Ейдриън. — Името ѝ е Мерседес.

Той продължи да крещи:

— Елиас или Стърлинг, ако е момче, нали? Но момичето на всяка цена да бъде *Мерседес*. Само едно име, защото Гуен вече я била нарекла! Това е дъщеря ти, Ройс! Дъщеря ти от Гуен! На колко си, миличка? Пет? Шест?

— На шест — гордо рече тя.

— На шест е, Ройс. Значи в годината, която прекарахме затворени в Олбърн, помниш ли? Вероятно не е искала да се чувстваш пленен, а може би не е искала дъщеря ѝ да отрасне в публичен дом. Във всеки случай е знаела, че ще умре, преди да те запознае с дъщеря ти. Затова ми каза аз да го сторя. Имаш дъщеря, дърто копеле такова! — протегна се и сграбчи лицето на Ройс. — Частица от Гуен още е тук. Чуваш ли ме?

— Той ли е баща ми? — попита Мърси, приближавайки се. — Мама каза, че един ден съм щяла да срещна баща си и тогава съм щяла да стана принцеса и кралица на гората.

Клепачите на Ройс потръпнаха.

— Сега! — викна Ейдриън към Ариста, сякаш имаше нужда. Тя вече напяваше. Напевът постепенно утихна и принцесата се умълча. Подскочи рязко. Ейдриън я хвана. Държеше ръцете и на двама им, молейки се на Марибор. Всеки мускул по снагата на Ариста бе напрегнат, главата ѝ се мятеше, сякаш удряна. Внезапно тя се разтърси

и задиша на пресекулки. Те станаха все по-редки, докато накрая тя спря да диша.

Всички около тях също затаиха дъх.

— Ройс! — изкрещя Ейдриън. — Тя е твоя дъщеря, ако умреш, тя ще остане сираче също като теб! Ще я изоставиш ли, както родителите ти са го сторили? *Ройс!*

Двете тела потръпнаха едновременно и си поеха рязко дъх. Ариста, плувнала в пот, отпусна глава върху Ейдриън. Ройс дишаше тежко, бавно отваряйки очи. Не каза нищо, но погледът му се спря върху момиченцето.

ГЛАВА 28

ПЪЛЕН КРЪГ

Задното колело на колата попадна в поредната дупка и подскочи така, че Ариста се събуди. Отдръпна одеялото и присви очи към небето. Слънцето бе ниско на хоризонта, а движението на колата караше гористия хълм отдясно да изглежда сякаш се отдалечава. Вратът и гърбът ѝ бяха схванати, все още се чувстваше изцедена. Осъзна, че напук на неравностите по пътя бе спала цял ден. Стомахът я болеше от глад. Сред зъбите ѝ сякаш имаше пясък, а лявата ръка бе изтръпнала. На капрата стояха Магнус и Дигън. Ейдриън ѝ бе постлал колкото се може по-удобно ложе, употребявайки всичките им одеяла на мястото на изразходваните припаси.

Модина и момичетата също бяха в колата. Али и Мърси спяха между нея и императрицата. Бяха се свили на дребни кльбца, притиснали колене към гърдите си. Модина седеше наметната с одеяло и оглеждаше пейзажа. Плъзгачите бяха заменени с колела, въртящи се върху кален път, разсякъл две снежни полета, из които тук-таме надничаха треви. Гледката им я накара да се замисли. Обърса лице с одеялото, сетне извади четката си и се зае с трудоемкия процес да изчисти косата си.

Дръпна, изръмжа и въздъхна. Модина погледна към нея с въпросително изражение и Ариста красноречиво остави четката да виси в косата ѝ.

Модина се усмихна и пролази до нея.

— Обърни се — рече тя и като взе четката, започна да я реши. — Ама че плъше свърталище.

— Внимавай някой да не те ухапе — отвърна принцесата. — Знаеш ли къде сме?

— Нямам представа. Не съм голяма пътешественица.

— Това не прилича на пътя към Акуеста.

— Не — рече Модина, заела се с особено жестоко сплитане. — Твърде е късно за такова дълго пътуване днес. Нито ти, нито Ройс или

Ейдриън бяхте в състояние да го понесете. В крайна сметка имахте тежък ден.

— Но хората в...

Модина я потупа по рамото.

— Всичко е наред. Изпратих Мъртън с инструкции за Нимбус и Амилия, а Ройс изпрати и елфите с него — е, повечето от тях. Някои настояха да останат с новия си крал. В Акуеста не е останало нищо. Градът бе разрушен. Наредих останалите дюкяни да бъдат поделени между оцелелите. Хора ще бъдат изпратени в Колнора, Ратибор, Килнар и Вернес, но разделени в равни групи, така че никой от градовете да не бъде претъпкан.

Ариста се изсмя и поклати глава, с което затрудни работата на Модина.

— Сигурна ли си, че си същата Тракия Ууд, която срещнах някога?

— Не, предполагам не съм — отвърна Модина. — Тракия бе великолепно девойче, наивно, звездооко, кипящо от живот. Дълго време я смятах за мъртва, но сега мисля — не, сега зная — че частица от нея все още е жива. Ала вече съм Модина.

— Е, която и да си, ти си удивителна. Наистина си императрица, достойна да управлява човечеството.

Модина снижи глас и й каза:

— Ще ти разкрия една тайна — изобщо не съм аз. Е, понякога ми идва някоя и друга добра идея — и в този случай обикновено се изненадвам — но истинският гений в сянка е Нимбус. Амилия заслужава всички богатства на империята за назначаването му. Той е истинско чудо — тих, непретенциозен, но невероятно брилянтен. Ако възнамеряваше, щеше да ме замени в миг. Уверена съм, че би могъл да спретне великолепен преврат, но той не се интересува от властта. Не се занимавам с политика дълго, но дори и аз мога да видя, че толкова талантлив човек, същевременно лишен от алчност, е нещо изключително рядко. Знаеш ли, че още спи в старата си стаичка? Или поне спеше, преди замъкът да бъде разрушен. Имперският канцлер живееше в малка каменна килия. Той, Амилия и Бректън са моите съкровища. Не зная как щях да оцелея без тях.

— Не забравяй Ейдриън — напомни й Ариста.

— Ейдриън? Не, той не е мое съкровище, нито ти.

Тя спря да реши косата ѝ и Ариста усети Модина да я целува по главата.

— Няма дума, с която да ви опиша, освен може би... чудотворци.

* * *

Пътят пресичаше средата на селото. Постройки от дърво, камък и плет и кал обграждаха друма, започвайки от малкия дървен мост и свършвайки непосредствено пред склона, върху който се издигаше господарското имение. Разнебитена сбирщина колиби и дюкяни, хвърлящи дълги сенки. Отвъд тях Ейдриън можеше да види хората в полето, обработващи най-близките до селото ниви. В долината, в близост до реката, полята почти се бяха изчистили от сняг. Вилани с вълнени гугли разпръсваха тор от големи колички. Големи гребла се издигаха и падаха сред гаснещата светлина. В селото от няколко постройки се издигаше дим, но нито една от тях не бе ковачницата.

Конете им оповестиха приближаването с гръмко трополене по моста. Две кучета надигнаха глави, знакът на обуцаря им помахаше с проскърцване, а по-надолу по пътя вратата на конюшната приветливо потропна. Неиде пробляха агнета, надавайки пресекливия си плач от невидени кошари.

Ейдриън и Ройс водеха процесията. След тях яздеха трима елфи — новите сенки на Ройс. Сега той бе техният крал. И предвид случилото се с Новрон и неговия предшественик, бяха неотклонни за защитата му.

Смяната в поведението на елфите бе драматична. В момента, в който Ройс се бе изправил на крака, те всички коленичиха. Презрителните погледи бяха незабавно заменени с почит. Ако се преструваха, Ейдриън трябваше да им признае, че до един бяха отлични актьори. Може би се дължеше на виждането Ройс да се връща от смъртта — или на рога, но дори елфическите лордове изглеждаха по-отдадени.

Ройс нямаше нищо против новите си закрилници. Почти не повдигна темата и яздеше, все едно те изобщо не бяха там. Ейдриън предположи, че партньорът му просто ги търпи — засега. Всички, особено Ройс, бяха прекалено изтощени, за да мислят, а Ейдриън

имаше само една мисъл — да открие заслон преди смрачаване. С тази мисъл се отправи на юг, следвайки малкия приток на Бернум, който той познаваше просто като южната рекичка, отвела ги в родния му Хинтиндар.

Пред конюшната седеше мъж, заточващ нож на плуг, който ги забеляза. Имаше остра черна брада и оцапано сипаничаво лице. Бе облечен в традиционната за вилан гугла и туника до коленете. Шокирано се взря в тях за няколко секунди, сетне издаде някакъв звук, който наподобяваше цвърчене. Изтича до камбаната, окачена на стълб в средата на улицата, и я удари пет пъти, след което се стрелна към имението.

— Чудак — отбеляза Ейдриън, спирайки коня си при кладенеца, след което даде знак на всички да спрат.

— Май го изплаши — рече Ройс.

Ейдриън хвърли поглед назад към елфите, застанали в идеална редица на огромните си бели коне, облечени в златна броня. Средният от тях държеше десетфутов прът, от който се вееше дълъг златно-син флаг.

— Да, сигурно от мен се е стреснал.

Двамата продължиха да гледат търчащия мъж. Сега вече изглеждаше не по-голям от палец, но Ейдриън все още можеше да види как краката му нанасят удари по земята.

— Познаваш ли го? — попита Ройс.

Ейдриън поклати глава.

— За какво е камбаната?

— Спешни случаи, пожари, тревога — такива неща.

— Предполагам не е видял пожар.

— Тук ли ще спрем? — попита Майрън. Двамата с Моувин седяха на конете си точно зад елфите, непосредствено преди колата. — Дамите питат.

— Може. Възнамерявах да идем до имението и да се представим, но... смятам, че за това вече са се погрижили.

Слезе, позволявайки на коня си да се напие с вода. Останалите също слязоха, включително Ариста и Модина — императрицата все още бе увила раменете си в одеяло. Оставиха момичетата да спят в колата.

Ейдриън тъкмо се канеше да потропа на вратата на пекарната, когато тълпа започна да изпълва селото, следвайки кравешкия път откъм нивите. Бяха вдигнали гребла над главите си и изскочиха на улицата, спирайки в мига, щом ги видяха. Ейдриън разпозна повечето от лицата: Осгар надзирателят, шивачът Харбърт, Алгър дърводелецът, коларят Уилфред.

— Ади! — викна Армигил. Старата пивоварка си проби път. Широките ѝ бедра разблъскаха тълпата. — Как... К'во дириш тука, хлапе? И кой си довел със себе си?

— Аз... — едва можа да отговори той, преди тя да продължи.

— Не си прави труда да разправяш. Трябва да се махнете. Взимай си хората и марш!

— Трябва да поработиш над обносните си, мила — рече ѝ боецът. — Миналия път ме удряш, а сега...

— Не разбираш, хлапе. Нещата се промениха. Няма време да думам. Трябва да се махаш оттука. Негова светлост опра пешкира предния път.

— Ади? — приближиха се Дънстън и жена му, които ги гледаха невярващо. И двамата бяха облечени в захабена вълна, покрити с парченца кал, а босите им нозе бяха потънали в пръст.

— Как си, Дън? — попита Ейдриън. — Какво правиш на полето?

— Ора — сухо отвърна той, вирайки се към непознатите. — Е, опитвам се. Постопли се, но почвата още не е достатъчно мека.

— Ореш? Но ти си пекар.

— Печем ноцем.

— А кога спите?

— Стига си плещил и се чупаросвай! Да те няма! — викна му Армигил, сякаш той беше натресла се в градината ѝ крава. — Ади, не разбираш. Ако те открият тук...

— Точно така — съгласи се Дънстън, сякаш се пробуждаше. — Трябва да си вървиш. Ако Лурет те види...

— Лурет? Представителят? Още е тук?

— Изобщо не си е тръгвал — рече Осгар.

— Обвини лорд Балдуин в нелоялност — вметна Уилфред.

— Сиуард умря в боя — тъжно каза Армигил. — Лурет заключи бедния стар Балдуин в собствената му тъмница, затова ти и дружките ти трябва да се вдигате!

— Късно — рече Ройс, поглеждайки към имението. — По хълма вече маршируват хора.

— Кой са те? Имперски войници? — попита Ейдриън.

— Така изглежда. С униформи са — каза крадецът.

— Какво става? — попита Ариста, пристъпвайки напред. Усмихна се към Дънстън и Арбър.

— О, Емма! — Арбър ѝ заговори със страхлив тон, но не каза нищо повече. За миг Ариста изглеждаше объркана, сетне се изсмя.

— Олеле — продължи Армигил, забелязвайки колата, където Али и Мерседес се прозяваха. На лицето ѝ се появи тъжно изражение. — И дребосъци ли сте помъкнали?

— Твърде късно ли е да ги скрием? — попита Арбър.

— Оттам могат да ни видят — отвърна Осгар.

Моувин пристъпи до Ройс, поглеждайки към дребните фигурки, които слизаха по склона.

— Колко са?

— Дванадесет — отвърна Ройс — с Лурет включително.

— Дванадесет? — изненадано рече Моувин. — Наистина?

Крадецът сви рамене.

— Вероятно оня, дето изтича там, е споменал, че имаме жени и деца.

— Но чак дузина?

— Всъщност единадесет.

Моувин подбели очи и скръсти отвратено ръце на гърдите.

— Значи Лурет ви е накарал да работите в полето? — запита Ейдриън, докато завързваше коня си.

— Тъп ли си, момче? — викна Армигил. — Какво стоиш и ми дрънколевиш? Идват да те опандизят — ако имаш късмет де. Ще те отвлекат в тъмницата, ще те претрепат, ще те оставят да пукнеш от глад и ще те измъчват. Тоя Лурет не е наред с тиквата.

Майнс и момчетата се заеха да съберат конете и да ги привържат към колата, кимайки учтиво на местните.

Скоро дочуха екота на крака, докато войниците от имението маршируваха в два реда — шестима отпред и петима отзад. Носеха ризници от метални брънки и плоски шлемове. Предните бяха въоръжени с копия, а задните бяха арбалетчици. Зад тях яздеше Лурет, яхнал белезникав кон с черна муцуна и бяло кръгче около едното око.

Не се бе променил особено от последния път, в който Ейдриън го бе видял. Все така имаше хищни черти и жестоки очи. Но гардеробът му се бе обогатил. Носеше дебела брокатена туника с кадифено наметало и прекрасни дълги ръкавици, поръбени с шеврони по китките. Беше обут в кожени обуца с месингови закопчалки, които улавяха остатъците от слънцето.

— Аха! Ковашкият син! — възкликна Лурет в мига, в който видя ясно лицето на Ейдриън. — Дошъл си да си получиш наследството? Или няма вече къде да се криеш? А какви са тия отрепки? — подсмихна се и размаха ръка. — До един престъпници, убеден съм.

Спря за миг, насочвайки поглед към елфите, сетне очите му се върнаха на Ейдриън.

— Довел си ги тук да преспят, а? Мислиш, че можеш да се скриеш сред старите си приятелчета? — посочи към Ройс. — О, и тебе те помня.

Погледна към Ариста.

— Този път няма да бързат толкова да ви приютят, не и след боя, който им хвърлих — насочи поглед към Дънстън, който сведе очи в земята. — Научиха си урока за криенето на бегълци. Време е и вие да научите някои нещица. Арестувайте всички. А тия двамата ги искам във вериги — посочи към Ейдриън и Ройс.

Войниците съумяха да пристъпят само една крачка, когато Ейдриън изтегли мечовете си. Останалите последваха примера му. От лявата му страна Дигън пристъпи напред, а Магнус издигна чук. Отдясно елфите застанаха пред Ройс, карайки го да въздъхне. Дори момчетата изтеглиха кинжали, с изключение на Кайн и Майнс, които не разполагаха с такива, затова свиха юмруци.

Войниците се поколебаха. Лурет забарабани по лъка на седлото.

— Казах да ги арестувате!

Един от войниците близо до Ройс замахна с копие. Най-близкият елф отсече металния връх на острието. Войникът отстъпи назад.

Никой от останалите не помръдна.

Лицето на Лурет се наля с кръв.

— Съпротива при арест! Противопоставяте се на волята на един имперски представител и магистрат на това владение. Настоявам да се предадете незабавно! Предайте се или по силата, дадена ми от самата императрица, ще накарам да ви разстрелят.

Никой не пристъпи напред.

— Не помня да съм ти давала каквото и да е, още по-малко силата да убиваш членове на свитата ми — каза Модина, докато пристъпваше напред.

Лурет заслони очи от залязващото слънце, примижавайки към нея.

— Тази пък коя е сега?

— Не ме разпознаваш? — попита Модина с весел глас. — А пък си толкова бърз да се опреш на името ми. Позволи ми да се представя. Може би това ще освежи паметта ти. Аз съм убийцата на Напаст Ръфьсова, висшата духовница на нифронската църква, Нейно Най-възвишено Високопреосвещенство Модина Новронска.

Тя отметна одеялото.

Неколцина от тълпата ахнаха. Арбър се олюля назад, принуждавайки Дънстън да я хване, а Ейдриън бе сигурен, че чу Армигил да промърморва:

— Чумата да ме тръшне.

Императрицата стоеше в прекрасната си рокля. Тя също носеше дългата черна кадифена мантия с герба на империята, която си бе сложила, преди да излезе напред.

— Това... не е възможно! — промърмори Лурет. — Това е трик. Номер е, казвам ви! Няма да позволя да ме заблудите! Тя е измамница. Лъжкиня. Всички положете оръжие и ще екзекутирам само сина на ковача и другаря му. Противопоставете ми се и ще умрете до един!

В този миг шестимата арбалетчици започнаха да подсмърчат. Замигаха, очите им се насълзиха, сбърчиха носове. Един по един започнаха да кихат, сетне арбалетите им се разтрошиха и болтовете плъснаха в калта.

Ейдриън погледна към Ариста, която се усмихна пакостливо.

— Преди да се забъркаш в още по-големи неприятности — рече Модина на Лурет, който вече не можеше да скрива притеснението си, — позволи ми да ти представя останалите от антуража си. — Това е принцеса — или по-скоро кралица — Ариста от Меленгар, покорител на Ратибор, забележителна магьосница.

— Смятам, че тя предпочита израза *чародейка* — прошепна Майрън.

— Простете, *чародейке*. Това е Ройс Мелбърн, новият владетел на древното кралство Ериван. С него, както може би си забелязал, са трима от лордовете му. Дребният господин е Магнус от народа на Дром, майстор на камъка и земята. До него стои Дигън Гаунт, герой и водач на националистите. Ей там е граф Пикъринг от Галилин, легендарен фехтовчик. Това е маркизът на Глъстън, прословутият и мъдър монах на Марибор. И макар че той не се нуждае от представяне, пред теб стои Ейдриън Блекуотър, тешлорски рицар, Пазител на Наследника на Новрон, шампион на империята и герой на кралството.

— Тези имперски защитници са прекосили подземния свят, сражавали са се с армии гоблини, прекосили предателски морета, посетили и се завърнали от древния град Персепликуис, спирайки нашествието на несломима армия и убивайки създаването, причинило смъртта на нашия спасител Новрон Велики. Спасиха не само империята, но и всички вас. Дължите им живота си, почитта си и вечната си благодарност.

Тя поспря, вглеждайки се към ококорения Лурет.

— Е, представителю и магистрате, какво ще кажеш?

Лурет огледа околните лица. Видя хората си да полагат оръжия. Погледна към селяните, сетне пришпори коня си и се втурна напред. Не се отправи обратно към имението, а пое към полята.

— Мога да го сваля от коня — вметна Ариста, но Модина поклати глава.

— Остави го — тя погледна към войниците. — Вие също сте свободни.

— Почакайте — каза Ейдриън. — Лорд Балдуин е затворен в имението, така ли е?

Войниците бавно кимнаха, лицата им почернели от притеснение.

— Освободете го незабавно — каза Модина. — Кажете му какво сте видели и че ще го посетя утре. Всъщност му кажи, че ще има честта да приюти мен и свитата ми, докато не осигуря по-постоянни квартири.

Те кимнаха, поклониха се и отстъпиха заднишком дузина крачки, преди да се обърнат и да побегнат по улицата.

— Смятам, че ги впечатли — каза й Ейдриън, сетне погледна към селяните.

Те всички стояха като истукани, взирайки се в Модина със зяпнали усти.

— Армигил, още вариш пиво, нали? — попита Ейдриън.

— Какво, Ади? — замаяно запита тя, все още взирайки се в императрицата.

— Бира, знаеш — ечемик, хмел... Напитка. Една бъчонка би помогнала, не мислиш ли? — размаха ръка пред Дънстън. — Може би топло място за почивка. И малко храна? — щракна с пръсти три пъти. — Ехоо?

— Това наистина ли е *императрицата*? — запита Армигил.

— Да, така че ще може да ти плати, ако това те притеснява.

Това я изтръгна от трансa. Старата жена му се закани с пръст.

— Познаваш ме достатъчно добре, детеце такова! Как смееш да ми викаш, че съм негостоприемна била. Дали ще е императрицата, или някоя брантия — всички ще получат халба и чиния в Хинтиндар — поне сега, дето въплъщението на Уберлин се махна — тя погледна към Дънстън и Арбър. — А вие какво висльотите тука? Мятайте тесто у фурнака. Осгар, Харбърт, я елате да помогнете да изтърколим бъчето. Алгър, виж твоята дали е оставила от оня пай и кажи на Клипър да отреже осолено свинско от...

— Не! — викнаха в един глас Ейдриън, Ариста, Моувин и Дигън, стряскайки всички. Сетне започнаха да се смеят.

— Моля ви, само не и осолено свинско — додаде Ейдриън.

— Овнешко става ли? — притеснено запита Абелард. Стригачът Абелард и жена му живееха срещу Ейдриън. Той беше слабоват плешив хапльо, чиято стойка пораждаше у боеца асоциации с надничача от черупката си костенурка.

Всички закимаха ентусиазирано.

— Овнешко е идеално.

Абелард се усмихна и се отдалечи.

— Донеси си и цигулката, кажи и на Дани да си донесе кавала! — викна след него Дънстън. — Изглежда пролетта дойде рано тази година, а?

* * *

Ариста бе предпазлива, научила си урока предният път. Сега се ограничи до една чаша от пивото на Армигил, дори и от това се чувстваше леко замаяна. Седеше до Ейдриън върху купчина чували с брашно, струпани по пода на пекарната. Самият под бе хлъзгав от тънкия пласт брашно, особено допаднал на момичетата. Али и Мърси се плъзгаха по него като по замръзнало езеро, поне докато не започнаха да прииждат повече хора, което направи пързаянето невъзможно. Ариста си помисли да предложи помощ на Арбър, но последната вече имаше половин дузина жени, работещи в тясната ѝ кухня. А и след всичко преживяно беше толкова приятно просто да седи, облегната на него, усещайки ръката му върху гърба си. Поемаше вкусния аромат на пресен хляб и печено агне. Вслушваше се в приятелското бърборене и се опиваше от топлината и уютта. Чудеше се дали това бе очаквало Олрик отвъд в светлината. Зачуди се дали там ухаеше на печен хляб и напрягайки памет, почти бе убедена в това.

— За какво мислите? — попита Ейдриън.

— Моля? О, просто се надявах Олрик да е щастлив.

— Убеден съм.

Тя кимна и Ейдриън издигна чаша.

— За Олрик — рече той.

— За Олрик — повтори Моувин.

Всички в стаята, които държаха халби — дори и онези, които не бяха чували за Олрик — издигнаха чаши. Очите ѝ се преместиха върху Али, която сега стоеше между Модина и Мърси, отхапвайки като пиле от къс кафяв хляб.

— За Уайът и Елдън — прошепна Ариста, толкова тихо, че дори и Ейдриън не я чу, и изпразни чашата си.

— Много съжалявам за станалото, Дън — обърна се към приятеля си Ейдриън, докато Дън помагаше в разнасянето на храна. — Много ли беше зле, какво стана след като си тръгнахме?

Дънстън погледна да види къде е жена му.

— За Арбър беше много трудно — рече той. — Изглеждах по-зле, отколкото беше в действителност. Близко шест седмици тя трябваше да върши всичко, но сега това отмина. Свикнал съм да ми понапукват главата — той се ухили, сетне погледна любопитно към Ейдриън и Ариста, седящи ръка за ръка. Ройс току-що влезе и Дънстън

го погледна нервно. — По-добре внимавай. Той не изглежда да е от типа, които прощават подобни неща.

Дънстън се отдалечи, оставяйки Ариста и Ейдриън объркано да се взират един в друг.

Ройс се поколеба на прага, спирайки очи на момичетата, които стояха в краката на Модина. Императрицата бе една от малкото, които седяха на стол. Идеята не беше нейна, но Баркърови бяха настояли. Той отиде и седна до Ейдриън.

— Къде са сенките ти? — попита Ейдриън.

— Изглеждаш разтревожен.

— Просто искам да зная предварително, ако предизвикаш нова война.

— Смайваща увереност в дипломатическите ми умения имаш.

— Какви дипломатически умения?

Ройс се навъси.

— Отвън са. Поговорих с тях за пространството.

— Така ли?

— Говорят апелански. А и нали поназнайвам малко елфически.

Ройс се облегна на крака на масата, загледан в Мърси, която се кикотеше, докато Али шептеше нещо в ухото ѝ.

— Защо не идеш да поговориш с нея?

Ройс сви рамене, тревога сбърчила челото му.

— Какво има?

— Нищо — Ройс се изправи. — Тук е малко горещо за вкуса ми.

Гледаха го как внимателно пристъпва около седящите на пода и излиза. Ейдриън погледна към Ариста.

— Върви — рече му тя.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се. Върви.

Той се усмихна, целуна я и се изправи да догони Ройс.

Ариста плъзна поглед по заобикалящите я усмихнати приятелски лица, които разговаряха и се смееха. Откъм кухнята пристигаха димящи купи. Абелард, седнал на обърната кофа, насмоляваше лъка си, чакайки Дани, който седеше до него и довършваше чиния овнешко. Помещението се изпълваше, мястото за сядане намаляваше заплашително. Около Модина имаше широко пространство въпреки тълпата. Императрицата седеше в ъгъла срещу вратата и се усмихваше

по-широко от когато и да било. Само момичетата стояха близо до нея, но всички очи в стаята постоянно се насочваха натам.

Ариста се изправи и откри Арбър да мята кръгъл самун в пещта. Опря се на тезгяха и обърса чело с опакото на набрашнената си ръка.

— Този е последният — усмихнато ѝ рече тя. — Притеснявах се за теб. И двамата се притеснявахме.

— Наистина?

— Да! Само как изчезнахте онази нощ, а после дойдоха войниците — страхувахме се за теб. В селото цареше смут цяла седмица след това. Четири пъти идваха да тършуват из брашното. Не зная за какво те търсеха — и още не зная.

— Вече е без значение — рече ѝ Ариста. — Всичко свърши и отсега нататък нещата ще бъдат различни.

Изражението на Арбър показваше, че тя не знае как да разтълкува тези думи.

— Я кажи, още ли пазиш роклята, която ти дадох?

— О, да! — тя погледна към робата на Ариста. — Естествено, искаш си я обратно.

Тя понечи да се отдалечи, но Ариста я хвана за ръката.

— Не, не заради това питах.

— Всичко е наред. Грижих се добре за нея — нито веднъж не съм я носила. Само я погледнах няколко пъти.

— Просто си мислех, че трябва да я облечеш, защото ще ти трябва.

— О, не, никога няма да облека толкова хубава дреха. Както ти казах и преди, няма шанс да ида на бал или на нещо подобно.

— Точно това е — рече ѝ Ариста. — Смятам, че ще отидеш — естествено, ако приемеш.

— Какво да приема?

— Да станеш шаферка на сватбата ми.

Арбър я изгледа объркано.

— Но, Ърма, та ти вече си омъжена за Винс.

Беше ред на Ариста да я изгледа неразбиращо, сетне се засмя високо.

* * *

Ейдриън откри Ройс на мостчето. Беше тъмно, но луната бе изгряла и той зърна тъмния силует на приятеля си наведен над перилата, загледан в черните води, които течаха отдолу.

— Тълпата те изнервя? — попита боецът. Ройс не отговори. Дори не вдигна глава. — И какво ще правиш сега?

— Не зная — тихо каза Ройс.

— Осъзнаваш, че потеклото ти те прави не само крал на Ериван, но и император на Апеладорн. Говори ли с Модина?

— Тя вече ми каза, че ще слезе от престола.

— Император Ройс? — рече Ейдриън.

— Не звучи добре, нали?

Ейдриън сви рамене, облягайки се на същите перила.

— С времето и това ще стане.

От постройките на улицата само пекарната светеше. В имението също проблясваха светлини, прилични на жълти звезди връз хълма заради разстоянието.

— Чух, че се каниш да се жениш за Ариста.

— Откъде си чул това?

— Майрън спомена нещо за церемонията.

— А, да. Е, смятах, че той ще свърши добра работа, а никой от двамата ни не е във възторг от идеята за нифронска церемония.

— Смятам, че идеята е добра — Ройс се загледа във водата. — Недей да чакаш. Жени се веднага и започвай да се радваш на щастието.

Ветреецът поклащаше голите клони на близките дървета и просъскваше леко, промъквайки се под моста. Ейдриън пристегна яката си и погледна към реката.

— Значи ще търсиш истинския й убиец? — попита Ейдриън. — Знаеш кой е? Искаш ли да дойда?

— Не — отговори Ройс. — Вече е мъртъв.

— Наистина? И как се чувстваш?

Крадецът сви рамене.

— Знаех, че не е Мерик — обясни, разкъсвайки листо над моста. — Още помня лицето му да се взира в мен. Казвайки ми как не е той. Обяснявайки как не можело да е негово дело. Беше смутен. Мерик смутен — това беше първата ми догадка. А днес получих и последната.

— Каква догадка?

— Император Ройс — бил е ужасен от тази вероятност. Ройс Мелбърн на трона — би ли могло да има нещо по-ужасяващо? Затова никога не ни е казал. Събра ни заедно с надеждата ти да ме промениш, но това не помогна. Бях прекарал твърде много години, учейки се да мразя. Изгубих ценността на живота. Тогава е узнал за Мерседес. Аз изгубих човечността си, но тя е била чиста. Би могъл да я обучи, да я превърне в съвършения владетел.

— Аркадиус? Но защо му е да убива Гуен?

— Това също е по моя вина. Казах му, че тя се е съгласила да се омъжи за мен. Знаел е, че ще взема Мерседес и всичките му усилия за нея ще бъдат пропилены. Дори в най-смелите си мечти не си е представял, че ще се ожения за Гуен и когато разбра, трябваше да я убие, преди тя да ми е казала за дъщеря ни.

Той се загледа в звездите и прокара ръка по лицето си. Когато заговори отново, гласът му потрепваше.

— Казах на Аркадиус, че тя е в Уиндското абатство. Той е наел Мерик да я отвлече и да я доведе в Колнора. Бил е на мястото преди срещата, скрит с арбалет.

Ройс се извърна към приятеля си, в очите му имаше сълзи.

— Но това, което не мога да разбера — той също я обичаше. Как е могъл да дръпне спусъка? Как е могъл да я гледа как изпищява и пада? Колко изпълнен с ужас трябва да е бил, за да стори това? Колко страховит съм аз?

— Ройс — Ейдриън постави ръка върху рамото му. — Вече не си такъв. Ти се промени. Видях го. Ариста и Майрън също го споменаха.

Ройс се изсмя.

— Убих Мерик. Не му дадох шанс. А ако не беше Ариста, Модина също щеше да умре в пламъците на пожара ми. Не мога да бъда баща, Ейдриън. Не мога да отглеждам... аз съм зъл.

— Не уби Магнус. Дори и след като ти каза плановете си да те предаде отново, ти го пусна — ти му *прости*. Старият Ройс не знаеше какво е прошка. Ти вече не си такъв. Сякаш... не зная, сякаш частица от Гуен се е пренесла у теб след смъртта ѝ. Тя все още е жива някъде там, буквално твоята по-добра половинка.

Крадецът обърса очи.

— Толкова я обичах... толкова ми липсва. Не мога да се отърся от чувството за вина, че това е наказанието за живота, който водих.

— А Мерседес?

— Какво за нея?

— И тя ли е наказание? Тя е твоя дъщеря. Част от Гуен все още е жива. Има очите й... и онази усмивка. Боговете не дават подобен дар на някой недостоен.

— Вече и мой свещеник ли стана?

Ейдриън се взря в него.

Ройс се загледа в реката.

— Тя дори не ме познава. Ами ако не ме хареса? Малцина ме харесват.

— Първоначално може и да не го стори. Марибор ми е свидетел, че и аз не те харесвах в началото. Но ти си прилепчив — той се усмихна. — Като репей.

Ройс повдигна глава и се намръщи.

— Добре де, забрави какво казах. Да оставим проповедите — Ейдриън замлъкна, сетне продължи. — Но тя наистина прилича на Гуен. И смеха й — чул ли си го? Майка й рекла, че татко й щял да я направи принцеса и да заживеят в красиво място, където малката щяла да бъде кралица на гората.

— Така ли?

Ейдриън кимна.

— Срамота е да я разочароваш, а ако Гуен е казала това, значи е истина.

Ройс въздъхна.

— Значи ще вземеш престола?

— Император Ройс? Не мисля така. Но ми остава длъжността на елфически крал.

— А тя как върви впрочем?

— Колкото и странно да звучи, смятам, че те са ужасени от мен.

— Мнозина са ужасени от теб, Ройс.

Той се изсмя.

— Чувствам се като онези в цирка, които дресират мечки с камшик и стол. Унищожиха половината Апеладорн без да дадат едничка жертва и единствено аз и откачената им религия стоим пред довършването на работата. Наистина мразят хората, но са убедени, че съм избран от Феррол да бъда техен водач. Немислимо е да ме убият.

Така че сега са под властта на човек, комуто трябва да се подчиняват и не могат да убият. Нормално е да се паникьосват.

— Само дете не си човек.

— Не. Нито едно от двете.

— Може това да помогне.

— Възможно е.

— И пак не ми каза — какво възнамеряваш да правиш?

Ройс сви рамене.

— Още не зная. Как бих могъл? Не зная нищо за тях. Но зная, че съм видял жестокост и от двете страни. След като видях как империята на Салдур се отнасяше с тези като мен, мога да разбера елфическата омраза. Старото ми аз си спомня ясно това чувство, увереността на справедливото, чистотата на неоспоримата цел.

— А новото ти аз?

Ройс поклати глава.

— Простих на Магнус, в името на Марибор.

— Защо?

— Умора, предполагам. Уморих се от убийства — не, не е това. Истинската причина е, че част от мен се замисли какво би казала Гуен. Не мога да си представя тя да иска да убия Магнус — колкото би искала и да накажа елфите за стореното от тях. Тя бе много по-добра от мен, а сега я няма и аз...

Ейдриън стисна рамото му.

— Довери ми се, тя се гордее с теб, друже — даде му секунда, сетне рече с бодър тон. — Как така никога не сме включвали *крал* и *император* сред потенциалните кариери? Като се замисли човек, правят на пух и прах разните там винари, актьори и рибари.

— За теб всичко е толкова лесно — отвърна Ройс, обърсвайки очи.

— Просто за мен чашата е винаги пълна наполовина. Как е твоята напоследък?

— Представа нямам. Още не съм свикнал с размера ѝ.

Ейдриън кимна.

— И като стана дума за чаши...

Той повдигна глава, дочувайки звука на цигулка и кавал. Прегърна приятеля си през рамо и го отдръпна от моста.

— Какво ще кажеш за една халба от пивото на Армигил?

— Знаеш, че мразя бира.

— Не съм сигурен, че вареното от нея може да се нарече бира.
Мисли за него по-скоро като за... преживяване.

ГЛАВА 29

ОТ ЯСНО НЕБЕ

Изненадващо количество хора оцеляха от нападението над Акуеста и излязоха от подземните си скривалища в един друг свят. Елфите ги нямаше, както и града. Бяха останали само телата на загиналите и руините от някога масивните стени. В последващите седмици времето се стопли, снегът се стопи и хората поеха по пътищата. Мнозина се отправиха на юг или на изток към Колнора, която бе останала непокътната. Родените на север се завърнаха сред пустош, която се заклеха да застроят отново. Малка част останаха в Акуеста, вдигайки камъните и смитайки прахта.

Императрицата се установи в имението на лорд Балдуин. Преместването на правителството отне няколко седмици, но скоро пратеници в имперски униформи плъзнаха по пътищата, носейки новини и заповеди от императрицата.

За ужас на акуестанци, императрицата реши да не се връща. Тя оповести плановете си да построи нов град на хълма Амбертън, който да се нарича Нови Персепликуис, вземайки името на древната имперска столица. Свика всички инженери, каменоделци, дърводелци, пътни работници и мнозина други занаятчии. Тъй като много бяха безработни, а една голяма част — и бездомни, те се стичаха натам. Сред тях имаше и изненадващ брой джуджета, най-голямата група от дребния народ, която се бе появявала от векове. Никой не знаеше откъде изникнаха, но щом пристигнаха, работата закипя и преминаващите край хълма се удивляваха от звуците на чукове в нощта.

Сред хората плъзнаха слухове. Една история настояваше, че не елфите били разрушили Акуеста, а националисти, които пуснали лъжи за тях, за да всеят смут. Дигън Гаунт се сражавал срещу избраница на императрицата, сър Ейдриън, за да се разреши съдбата на империята. Друга мълга твърдеше, че Напаст Ръфъсова се бил вдигнал от гроба и опустошавал наред, дирейки императрицата. Когато я открил в Акуеста, тя го отвела настрана, за да запази хората си, убивайки го

отново на върха на хълма. Казваха, че трупът му останал на тайно място, охраняван от пазачи, за да не се съживи отново.

Най-немислимата — и съответно най-популярна — история разказваше за удивителни приключения с чудовища, герои и злодеи. В нея се говореше как елфите нападнали и нищо не можело да ги спре. Но мъдрата императрица изпратила десетима герои в недрата на Елан, за да донесат Релакан от гроба на Новрон. Сред тях бил тешлорът сър Ейдриън, джуджешки принц, с когото те се сприятелили в дълбините, набожен монах, последният жив гигант и добрата чародейка Ариста — чиято зла близначка била Вещицата от Меленгар. Историята мълвеше как храбрият отряд си проправял път през пещери, преплувал сияещите води на подземно море, сражавал се с орди гоблини и убил гиларабрин. Въоръжен с Релакан, сър Ейдриън надвил краля на елфите и спасил империята. Историята непрекъснато се обогатяваше, включвайки и нови образи като крадец, моряк и майстор мечоносец.

От значение бе само това, че императрицата беше невредима и че Амилия Обичната бе с нея. Но не всички новини бяха приветствани, тъй като новите укази обявиха джуджетата и полуелфите за пълноправни граждани на империята. Това породило Пролетните бунтове в Колнора и Вернес, които сър Бректън потуши.

На север кралство Меленгар бе почти изчезнало. Елфите бяха доразрушили пощаденото от имперската инвазия. Младият крал Олрик, който нямаше наследници, не се завърна, сестра му също. След повече от седемстотин години династията на Есендън спря да управлява. Граф Моувин Пикъринг, понастоящем имперски губернатор Пикъринг, пое управлението на провинция Меленгар. Той бе добър и справедлив човек, не след дълго се разнесоха слухове за предстоящата му сватба с лейди Аленда Ланаклин.

Смъртта на Арчибалд Белънтайн остави провинция Чадуик без владетел. Тази празнина бе запълнена, когато императрицата ръкоположи Дигън Гаунт за граф. В речта си тя спомена, че това било не само заслужено, но и подходящо.

С приближаване на Летния фестивал хералди обхождаха всяко кътче на империята, оповестявайки новини за Нови Персепликуис. Първите сгради вече се издигаха на хълма, позволявайки на императрицата да премести двора си. Тя възнамеряваше да използва

празника да почете онези, които бяха изложили живота си на риск за империята.

Игрите се проведоха в новоосновения град, който все още в голяма степен представляваше разчертани пространства. Хиляди се стекоха с надеждата да зърнат сър Ейдриън или сър Бректън, но никой от двамата не влезе в турнира. Сър Ренуик си спечели голяма слава, поваляйки от коня сър Елгар във финалния двубой.

Но гвоздеят на празненствата бе сватбата на сър Бректън с лейди Амилия на лунна церемония, водена от патриарх Мъртън. В последния ден на празненствата императрицата оповести, че е взела за своя дъщеря полуелфа Али, от този момент известна като принцеса Алиена Новронска.

Честванията продължиха две седмици. Когато всичко свърши, пътищата се изпълниха с коли и каруци на поемащите на дълъг път обратно към дома. Върхът на Амбертън, вече известен като Нови Персепликуис, още веднъж бе изпълнен с ехтене на чукове, длета и триони. По южния склон пасяха овце, а по северния крави.

Със залеза започнаха да се появяват светлини по прозорците на „двореца“ — семпла сграда с тридесет стаи. Тя бе първата от джуджешките постройки и бе предназначена за прислугата. Засега в нея се помещаваше имперското правителство.

На стъпалата ѝ, които бяха широки и разкриваха прекрасна гледка, се бе събрала малка групичка, която наблюдаваше залеза и приближаването на имперската каляска.

— Наистина става отлично — обърна се Ейдриън към джуджето, докато стоеше, прегръщайки Ариста. Той беше облечен в мека туника, а тя в удобна синя ленена рокля. — Трудно е да си представя, че само преди четири месеца се бих тук.

Сега изчистената земя разкриваше площи, където постройки щяха да бъдат построени отчасти в хълма. Огромни каменни блокове оформяха ъглите край бъдещи стени, пътища и алеи. Повечето бяха правоъгълни, но имаше осмоъгълни и дори изцяло кръгли. А имаше и такива, които не подлежаха на описание, докарвайки удивление.

— Красиво е — каза Ариста.

— Ба! Още нищо не сте видели! — изсумтя Магнус. Потупа се по челото. — Само ако можехте да надникнете какво има тук, тогава щяхте да го оцените. Този град ще посрами оня отдолу.

Той зарея поглед.

— Ще отнеме време — години, вероятно десетилетия... Но да, ще бъде красиво.

Вечерният летен ветрец довя кикота на децата, докато Али и Мърси преследваха светулки по склона, недалеч от зелениката, където пет момчета бяха прекарвали дни в палатка, която наричаха Бърлогата.

Каретата спря и белоперукестият канцлер Нимбус слезе от нея. Бе облечен в обичайните си крещящи цветове, а на врата му висеше тежката златна верига, оказваща дължността му. Усмихна се на Амилия и Модина, покланяйки се дълбоко.

— Крайно време беше — отбеляза Модина, която се надигаше да го посрещне.

— Простете, Ваше Високопреосвещенство — той се отръска. — Но имаше много за вършене преди духването на последната свещ в Акуеста.

— Колко ще останеш? — запита Амилия.

— Боя се, че няма да е дълго. Дойдох само да видя какво сте започнали и да се сбогувам.

— Не мога да повярвам, че няма да останеш. Не зная как ще се оправям без теб.

— Уви, както казах на Ваше Високопреосвещенство в нашата кореспонденция, време е да продължа напред. Държете нещата под контрол. Нови Персепликуис напредва по план. И двамата знаем, че приех тази длъжност временно. Потеглям утре сутрин.

— Наистина? — запита Амилия. — Толкова скоро? Мислех, че ще останеш поне за няколко дни.

— Страхувам се, че е така, милейди. Сбогувал съм се многократно и зная, че е добре да става кратко.

— Беше чудесен — каза му Модина, стискайки ръката му. — Империята нямаше да оцелее без теб. Всеки поданик ти дължи благодарност.

Нимбус се обърна към Амилия, сочейки към императрицата.

— Свършихме добра работа с нея, нали? Смятам, че дъската наистина помогна.

— Да — съгласи се Амилия и изтича надолу по стълбите, прегръщайки го силно. Целуна го по бузата, с което го сепна. — Благодаря ти. Благодаря за всичко.

Модина направи на канцлера знак да се приближи и прошепна нещо в ухото му.

— О, да, новата двойка — рече Нимбус, поглеждайки към Ейдриън и Ариста. — Поздравления за сватбата ви. Какво ще правите сега?

— Да — каза Модина. — След като меденият месец свърши и ти беше ръкоположен, сър Ейдриън, какви са плановете ти?

— Не гледай мен. Ариста движи нещата. Аз мислех, че вече ще сме се върнали в Медфорд.

— О, да — тя подбели очи. — Представям си те като крал, слушайки как графовете и бароните си оспорват правото кой има право да пои добитък на северния бряг на Галевир — или разрешаваш спор с църквата за отказа да плаща данъци върху обширните си земи. Не, зная как ще се извъртят нещата. Ще оставиш мен в тронната зала да се оправям с тази бъркотия, докато ти се дуелираш и ходиш на лов. Съжалявам, но управлявах достатъчно. Това само ще направи и двама ни нещастни. Затова дадох Меленгар на Моувин. Така присъединяването на кралството към империята също бе улеснено, защото постът на губернатор е по-лесен от короната. Знаете ли какво правеше нашият рицар по време на медения месец? — Ариста сръга Ейдриън с рамо. — Защо беше твърде зает, за да участва в турнира?

Всички изглеждаха леко неловко, чудейки се какво ще последва.

Ариста направи драматична пауза, сетне продължи:

— Работеше като ковач в Хинтиндар.

Магнус се изкикоти, Модина скромно се усмихна, но Ръсел Ботуик зарева от смях. Не спря да се пляска по бедрото, докато Лина не положи ръка на крака му.

— Романтичен си — рече той през сълзи на кикот. — Да млатиш наковалнята вместо...

— *Ръсел!* — сопна се Лина.

— Какво? — запита той, учудено поглеждайки съпругата си. — Просто казвам, че човекът си е объркал приоритетите.

— Е, не е като да съм там денонощно — оправда се Ейдриън. — Но Гримболд се е махнал преди година и имаше много работа. Отчаяни са. Мразя да гледам бащината ковачница затихнала. Земеделската работа отнемаше двойно повече време със затъпените мотики и лопати.

— Но това не е най-подобаващото занимание за един тешлор — изтъкна Нимбус. — А вие... последният повелител на Изкуството... с какво си запълвахте времето?

— Опитвах се да се науча да пека — тя си спечели множество изненадани погледи, най-вече от Модина, Амилия и Лина. — Не, наистина, станала съм добра. Арбър казва, че съм готова да смесвам ръж и пшеница.

Нимбус погледна към Модина, която кимна.

Императрицата се приведе.

— Бих желала да ви запitam нещо. Двамата с главния канцлер обсъдихме въпроса и смятам, че той е прав. Има толкова много неща, които трябва да бъдат свършени. Ще има още бунтове като тези през пролетта. С оттеглянето на елфите гоблините отново безчинстват. И, разбира се, нещо трябва да се направи за Тур Дел Фур.

— Присъединявам се към последното — изръмжа Магнус. — Достатъчно зле беше, когато човеци контролираха Дръминдор, а сега из залите му крачат Гхазел.

— Империята се нуждае от добри люде, които да защитават народа, добри ръце, силни и мъдри. Възможностите ми са ограничени — тя посочи към онези от двора ѝ. — Не сме всесилни. Земята е обширна, не можем да сме навсякъде. Сетне идва въпросът със стабилността. Докато съм жива, империята ще бъде стабилна, но дори и малките кралства са се разцепвали след кончината на монарх. Колкото по-голяма е империята, толкова по-сериозна е заплахата. Без изградена структура и солидна традиция, в империята може да избухнат граждански войни.

— Две от нещата, правели Старата империя тъй силна — тъй единна — каза им Нимбус — са били Цензариума и Тешлорската гилдия. Най-добрите от тях оформяли имперския съвет. Те поддържали ред и можели да управляват в отсъствието на владетел. Докато тези институции не бъдат възстановени — докато магьосниците и рицарите не тръгнат по пътищата, посещавайки далечните губернатори, за да се уверят, че те управляват справедливо, докато не охраняват границите на Калис и Естрендор, империята няма да бъде цялостна или безопасна.

— Представете си какво биха могли да сторят сто Ейдриъновци и сто Аристи — каза им Модина. — И ти — погледна към Майрън. —

Трябва ни нов университет. Шеридън изгоря. Няма по-подходящ от теб за подобен проект.

— Но аз... — поде монахът.

— Мисли за това като за по-голям манастир — намеси се Нимбус. — Управление на по-голямо братство. Ще преподаваш философия, инженерни науки, езици — включително елфически — и естествено за Марибор. В стария град могат да бъдат изпратени отряди, които да приберат останалите там книги. Това ще бъдат семената, с които ще посееш знание у онези, които желаят да се учат.

— Ще съберем всички произведения и ще ги обединим в най-голямата библиотека, строена някога — додаде Модина.

— Това звучи добре, но моите братя по расо...

— Ще има достатъчно работа за всички.

— Вече започнах с полагането на основите за скрипториума — каза му Магнус. — Пет пъти по-голям е от онзи в Уиндското абатство.

— А Цензариума? — Ариста погледна към джуджето.

Магнус се усмихна засрамено.

— Стените вече се издигат. Ей там вляво са.

— Значи вече е решено? — запита тя, преструвайки се на разгневена.

— Макар със сигурност никой — умело отвърна Нимбус, — най-малко тук присъстващите, да би могъл да иска нещо повече от двама ви, макар да сте си заслужили дълга почивка, бях убеден, че никой от вас не ще изостави императрицата или империята, за която се сражавахте толкова усилено.

— Къде ще бъде рицарската зала? — попита Ейдриън.

Магнус посочи:

— Срещу Цензариума, разбира се. Точно както в стария град.

— Поне ще бъдем съседи — каза Ейдриън.

— Може да обядваме заедно — ухили му се Ариста.

— А между тях ще е фонтанът със статуята на Олрик, Уайът и Елдън — обясни Модина.

— Е? — попита Ейдриън.

Ариста присви очи и сви устни.

— Заменяш се с нас, нали? — попита тя Нимбус.

— Вие сте семената на новия съвет.

— Поне си честен. Добре — рече тя, сетне погледна към Магнус.
— Обаче аз ще бъда тази, която ще украси вътрешността на Цензариума. Виждала съм джуджешкия вкус и той не е благоприятен за Изкуството.

Магнус се намуси и промърмори нещо под носа си.

Вратата на двореца се отвори и Ройс пристъпи навън.

— Ейдриън, знаеш ли къде... — той спря в мига, в който видя Нимбус. По лицето му се изписа шок.

— Ройс? — попита Ейдриън.

Ройс не каза нищо, само продължи да се взира в канцлера.

— О, да — рече Модина. — Не си срещал Нимбус, нали?

— Напротив — отвърна Ройс. Той пристъпи напред, приближавайки се към канцлера. — Мислех те за мъртъв.

— Не — отвърна Нимбус. — Още съм жив, скъпи приятелю.

Всички ги гледаха объркани.

— Но как?

— Има ли значение?

— Върнах се — каза Ройс. — Искях да те освободя. Опитах да те спася. Но Амброуз каза...

— Зная, но не аз бях този, който се нуждаеше от освобождаване, нито този, когото трябваше да спасяваш.

* * *

Бе ясно и свежо утро. Златиста светлина огря Амбертън и хвърлените от нея сенки се отпуснаха върху никнещия град, издигащ се над земята като новозасадени надежди. В долината около Бернум се виеше ниска мъгла. Въздухът бе тих и спокоен дори и на върха на хълма.

Модина вече бе станала. Уви раменете си в плащ и се отправи към верандата. Откри Ройс там, увесил крака, гледайки как момичетата търчат надолу по оросения хълм, преследвайки мистър Рингс.

— Осъзнаваш, че отнемаш една от любимките ми — рече тя.

Той кимна.

— Направих лорд Уирамлин от племето Ейлиуин стюард и му дадох напътствия да управлява в мир. Оставих ги сами за твърде дълго

и трябва да ги нагледам.

Ройс погледна към момичетата.

— Пък и не искам тя да порасне, знаейки само половината история. Искам и да я види с очите си. Трябва да прекося Нидвалден, където не е стъпвал човешки крак, да видя Естрамнадон и Протодървото. Сега три хиляди години изглеждат страшно много време, но един ден... И за двете страни ще е по-добре, ако бъдем мирни съседи. Те не са готови да приветстват хората, нито хората са готови да се прегърнат с тях, но може би с времето...

— Помолих част от онези със смесена кръв да си съберат нещата и да ме чакат при Авемпарта. Вече не сме много — срамота, тъй като те биха станали чудесни посланици, стъпили с по един крак във всяка земя. Биха могли да станат мостове към бъдещето. Ще започнем там, сетне ще ги изпратя обратно. Може би един ден ще видим истински мост над Нидвалден с коли, движещи се и в двете посоки.

Той посочи към двете момиченца.

— Това е началото. Наследникът на единия престол и наследникът на другия преследват заедно голям мишок.

Ейдриън и Ариста също излязоха на верандата. Настаниха се до Ройс и кимнаха.

— Просто се грижи добре за нея — каза Модина.

— Повярвай ми, и косъм няма да падне от главата ѝ, докато съм жив.

Ейдриън внезапно се изсмя и двете се обърнаха към него.

— Какво? — попита Ариста.

— Просто си представих бедните ухажори на Мерседес. Представяте ли си куража на хлапето, което би попитало *него* за ръката ѝ?

Всички се изсмяха — с изключение на Ройс, който се навъси и промърмори:

— Претенденти? Не се бях замислял...

Ейдриън го плесна по рамото.

— Хайде, ще ти помогна за багажа.

* * *

Ройс приключи и с последните дисаги на товарния кон, който прислужниците бяха приготвили. Отново провери ремъците на понито, което Мерседес щеше да язди. Никому нямаше да повери сигурността на седлото ѝ.

Майрън галеше муцуните на конете и ги благославяше. Виждайки погледа на Ройс, той се усмихна и промърмори благословия и за новия крал.

— Сбогом, Ройс. Толкова ми бе приятно да се познаваме. Помниш ли за какво си говорихме в Уиндското абатство при последното ти идване?

Усмивка придърпа крайчетата на устата на Ройс.

— Всеки заслужава малко щастие.

— Да, никога не забравяй това. О, и ако намериш някакви книги от другата страна на Нидвалден, донеси ги при следващото си идване. С радост бих научил повече за елфите.

— Значи се сбогуваме — каза Ейдриън, докато двамата с Ариста слизаха по стълбите, хванати за ръка.

— Най-сетне ще се отървеш от мен — каза му Ройс.

— Ще се върнеш скоро, нали? — попита Ариста.

Той кимна и се усмихна.

— Съмнявам се, че на другия бряг ще имат Монтмърси. Имам място само за няколко бутилки.

— В такъв случай ще се погрижа винаги да имам налично — каза му Ариста. В ръцете си държеше Рога на Гилиндора. — Това принадлежи на владетеля на елфите.

— Благодаря.

— Никакъв ескорт за краля? — попита Ейдриън, оглеждайки се.

— Чакат ни на кръстопътя отвъд гората. Не исках да се взират в мен, докато се сбогувам.

Взе ръката на Ариста и постави тази на Ейдриън отгоре ѝ.

— Предавам го на теб. Официално става твой проблем. Ще трябва да се грижиш за него, а това не е лесно. Той е наивен, доверчив, незрял, ужасно простодушен, невеж за всичко, което си струва да се знае, и яростен идеалист — поспря, артистично мислейки за още качества. — Също така е нерешителен, отвратително честен, ужасен лъжец и твърде добродетелен. Става да се облекчи два пъти всяка нощ, мачка дрехите, вместо да ги сгъва, мляска с отворена уста и говори,

докато се храни. Има отвратителен навик да си пука пръстите всяка сутрин на закуска и, естествено, хърка. Последното може да се облекчи като пхнеш камък под одеялото му.

— Ти си бил? Всички онези нощи, когато лагерувахме? — Ейдриън изглеждаше смаян.

Ариста обви ръце около крадеца и го прегърна силно. Ройс отвърна на прегръдката, сетне за един дълъг момент се вгледа в очите ѝ.

— Той е голям късметлия.

Тя се усмихна и го целуна за сбогом.

След това Ейдриън го сграбчи в мечешките си прегръдки, тупайки го по гърба.

— Пази се, друже.

— Винаги внимавам. О, и ми направи една услуга. Погрижи се Магнус да получи това — подаде му Алвърстоун. — Изчакай да си ида и му кажи... кажи му, че създателят казал, че трябва да го получи.

Модина, Амилия и Нимбус излязоха от двореца заедно с двете момичета и мистър Рингс, когото Амилия неловко държеше в ръце. Императрицата обърсваше сълзите си и полагаше усилия да не позволи на устните си да треперят прекалено очевидно. Когато прекосиха стълбите, тя се наведе и прегърна Мерседес, държейки я за известно време, преди да я пусне. Когато го стори, момиченцето изтича и посочи:

— Това моето пони ли е?

Ройс кимна и Ейдриън я постави върху седлото.

— Чао, Али! — викна тя, галейки гривата на понито. — Отивам да стана принцеса!

Амилия остави миещата мечка.

Нимбус бе облечен в пътни дрехи, на гърба си имаше малка раница, а неизменната кожена чанта висеше до бедрото му.

— И ти ли заминаваш сега? — Амилия го прегърна.

— Съжалявам, че трябва да вървя, Ваше Благородие. Време е.

— Уверена съм, че семейството ти във Вернес ще се радва да те види отново.

Той се усмихна и като наклони глава, откачи златната верига, за да я положи в ръцете ѝ.

— Къде ти е конят? — попита Ейдриън.

— Не ми трябва — отвърна Нимбус.

— Сигурна съм, че империята може да пожали поне това — каза му Модина.

— Убеден съм, че може, Ваше Високопреосвещенство, но предпочитам да вървя.

Последваха още прегръдки, махвания и пожелания за лек път, преди Ройс, Мерседес и Нимбус да поемат надолу по склона. Али търча заедно с тях чак до дърветата и сетне помахна, преди да се върне обратно при Модина.

Нимбус крачеше заедно с тях и Ройс поддържаше бавен ход.

Навлязоха сред дърветата и скоро изгубиха от очи двореца, града и хълма. Пътуваха мълчаливо, заслушани в утринната симфония на птици и насекоми. Мерседес бе запленена от новото си животинче.

— Как се казва понито ми? — попита тя.

— Още си няма име. Искаш ли ти да му избереш?

— О, да... да видим... твоята кобила как се казва, тате?

— Мишка. Императрицата ѝ измисли това име.

Мерседес сбърчи носле.

— Не ми харесва. Моето момче или момиче е?

— Момче — каза ѝ Ройс.

— Момче... добре.

Тя потупа устни със замислено изражение, сетне смръщи вежди, потънала в мисли.

— Какво ще кажеш за Елиас? — предложи Нимбус. — Или Стърлинг.

Ройс се взря в бившия канцлер, който сладко се усмихна в отговор.

— Стърлинг ми харесва — каза Мерседес.

Гората изтъня и те излязоха на полето, където старият път се кръстосваше с новите, прясно прекарани от пътуващите на запад към Ратибор и на север към Колнора. Недалеч от тях изчакваше група ездачи в златно и синьо, яхнали бели коне.

— Тук се разделяме — каза им Нимбус.

Ройс погледна към стройния мъж с перуката.

— Кой си ти всъщност?

Нимбус се усмихна.

— Вече знаеш това.

— Ако не беше ти... — Ройс спря. — Винаги съм съжалявал, че не успях да ти благодаря.

— Аз също искам да ти благодаря, Ройс.

— За какво? — объркано запита въпросният.

— За напомнянето, че всеки, независимо какво е сторил, може да получи опрощение, ако го потърси.

Кльощавият мъж се обърна и закрачи към Ратибор. Ройс го проследи с поглед, сетне се обърна към дъщеря си.

— Да отидем да посетим елфите — рече той. Точно тогава отекна гръм.

Ройс объркано вдигна глава към ясното синьо небе.

— Виж! — рече Мерседес, сочейки пътя.

Ройс се обърна и видя Нимбус да стои неподвижен, насочил очи към небосвода.

Към земята се носеше бяло перо. То се завихряше, плъзгайки се по нежния ветрец, докато се приближи достатъчно към високия мъж с перуката, който се пресегна и го улови между пръстите си. Целуна го нежно, сетне го прибра в кожената си чанта. Затвори я и продължи по пътя, като си свирукаше, докато не изчезна зад един хълм.

РЕЧНИК НА ИМЕНА, МЕСТА И ТЕРМИНИ

Абнър Галсуорт: градският администратор на Акуеста.

Авемпарта: древна елфическа кула в река Нидвалден.

Аврин: централна и най-силна от четирите Апеладорнски нации, разположена между Трент и Делгос.

Адълайн: кралица на Олбърн, съпруга на крал Арманд; синове: Рудолф и Хектор; дъщеря: Беатрис.

Айърс: собственик на пивницата „Смеещият се гном“ в Ратибор.

Акуеста: столица на бившето кралство Уоррик, понастоящем седалище на Новата империя.

Албърт Уинслоу: виконт, използван от Ририя за свръзка с благородниците.

Алвърстоун: кинжалът на Ройс.

Алгър: дърводелец в село Хинтиндар.

Али: дъщерята на Уайът Деминтал, полуелф.

Алисин: елфическият задгробен живот.

Амбертън: хълм с руини край Хинтиндар.

Амброуз Муур: управител на затвор и солни мини Манзант.

Амилия: дъщеря на майстор на карети от Тарин дол, секретарка на Модина.

Амитър: втората съпруга на крал Урит, сестра на Андроус, убита от империалистите.

Ана: камериерка на императрица Модина.

Анкор: гоблинско племе.

Антън Булард: историк, участвал в една от експедициите за търсене на Рога на Гилиндора.

Апеладорн: четирите човешки нации: Трент, Аврин, Делгос и Калис.

Арбър: пекарка в Хинтиндар, някогашна любов на Ейдриън.

Арвид Макдърн: синът на Дилън Макдърн от село Далгрин.

Ариста Есендън: сестра на Олрик, дъщеря на Амрат, принцеса и посланик на Меленгар, водач на Ратиборско въстание, бивш временен

кмет на Ратибор, затворена в Акуеста след опит да освободи Дигън Гаунт, Вещицата от Меленгар.

Аркадиус Винтариус Латимър: професор по магия в университета Шеридън.

Арманд, крал: владетелят на Олбърн; синове: Рудолф и Хектор; дъщеря: Беатрис.

Армигил: пивоварка в село Хинтиндар.

Арчибалд „Арчи“ Белънтайн: граф на Чадуик, на когото била обещана провинция Меленгар в замяна на верността към Новата империя; влюбен в императрица Модина, командващ сър Бректън; пожертвал живота си за императрицата.

Асендуайр: едно от седемте елфически племена, прословути ловци.

Ба Ран Гхазел: морските гоблини.

Балдуин: феодалният лорд на Хинтиндар.

Барак: джуджешко гето в Трент.

Беатрис: принцеса на Олбърн, дъщеря на крал Арманд, сестра на Рудолф и Хектор.

Белла: готвачка в „Смеещият се гном“ в Ратибор.

Белстрадови: благородническа фамилия от Чадуик; представители: сър Бректън, Уесли.

Белънтайн: властвалата в Чадуик династия.

Бернум: река, разделяща град Колнора на две.

Бернумски възвишения: богат квартал в Колнора.

Бидингс: канцлер в имперския палат.

Блекуотър: фамилното име на Ейдриън и баща му Данбъри.

Блитин: замък в Олбърн.

Ботуикови: селско семейство от Далгрин; баща: Ръсел; майка: Лина; близки на Тракия.

Бранд: безпризорно хлапе от Акуеста, част от бандата на Елбрайт.

Бректън: сър Бректън Белстрад, син на лорд Белстрад, брат на Уесли, главнокомандващ на северната имперска армия, рицар на Чадуик; според мнозина най-добрият рицар в Аврин.

Бридийт: елфическа псувня.

Бърлогата: снежният заслон, построен от Ренуик, Майнс, Елбрайт, Бранд и Кайн.

Бърнард Грийн: свещар от Олбърн, живеещ в Акуеста.

Бърнард: камерхер в имперския дворец.

Бърни Дефо: моряк, част от отряда на страж Траник за прибирането на Рога на Гиляндора от Персепликуис.

Венлин: патриарх на нифронската църква по времето на разпада на Старата империя.

Вернес: пристанищен град на устието на река Бернум.

Винсънт, крал: владетелят на Маранон, съпруг на кралица Регина.

Галевир: река, бележеща южната граница на Меленгар с кралство Уоррик.

Галенти: калиански прякор на Ейдриън, означава убиец.

Галиен: покоен архиепископ на нифронската църква.

Галилин: провинция в Меленгар, управлявана от Пикърингови.

Гиларабрин: елфически боен звяр; един от тях разрушил село Далгрин и бил убит от Тракия Ууд, впоследствие станала императрица Модина.

Гилбърт, сър: рицар от Маранон, приятел на Муртас и Елгар.

Гленморган: 326 години след сриването на Новронската империя, този жител на Гхент обединил четирите нации на Апеладорн; основател на университета Шеридън; създател на големия път, свързал севера и юга; построил замъка в Ерванон (от който е останала само Короносната кула).

Гленморган II: син на Гленморган. След смъртта на баща си, младият неопитен император разчитал на духовниците да му помогнат в управлението на империята. Те от своя страна го накарали да делегира огромни правомощия на църквата и лоялните на нея благородници. Тези аристократи се противопоставяли на защитаването на Делгос срещу нападенията от Ба Ран Гхазел в Калис и от Дакка, твърдейки, че заплахата ще увеличи делгоската зависимост от империята.

Гленморган III: внук на Гленморган. Малко след поемането на властта опитал да възстанови контрола над кралството на дядо си, като повел армия срещу силите на гоблините, достигнали югоизточен Аврин. Разгромил ги в битката при Вайлън Хилс и обявил намеренията си да се притече на помощ на Тур Дел Фур. Страхувайки се от нарастващата му мощ, на шестата година от управлението му неговите

благородници го предали и го затворили в замъка Блитин. Църквата го обвинила в ерес и бил екзекутиран. Това довело до разпада на т.н. империя на стюарда. По-късно църквата заявила, че била заблудена от благородниците и анатемосала мнозина от тях, повечето от които приключили по неприятен начин живота си.

Глъстън: провинция в северната част на Уоррик, граничеща с река Галевир, управлявана от маркиз Ланаклин, завладяна от Новата империя.

Гуен ДеЛанси: калианска проститутка, любима на Ройс, собственичка на публичен дом и кръчма в Медфорд.

Гуидри: едно от седемте елфически племена, прословути корабостроители.

Гур Ем: най-гъстата част от калианските джунгли.

Гутария: таен нифронски затвор, в който Есрахаддон пролежал близо хилядолетие.

Гхазел: джуджешко название на гоблините.

Гхент: кралство под ръководството на нифронската църква, част от Новата империя.

Далгрен: затънтено селце край брега на река Нидвалден, родно място на Тракия, нападнато от гиларабрин.

Данбъри Блекуотър: баща на Ейдриън.

Дариус Серет: основател на ордена на рицарите серети.

Делгос: една от четирите нации в Апеладорн. Единствена република. Вдигнала се срещу империята на стюарда след убийството на Гленморган III и оцеляла нападението на Ба Ран Гхазел без съдействие от империята.

ДеЛур: богатата колнорска търговска фамилия; баща: Корнелиус; син: Космос.

Джериш Грелад: древен тешлорски рицар, Пазител на наследника на император Неврик.

Джерълд Бейниф: главният телохранител на императрица Модина, семеен приятел на Белстрадови.

Джоузефин, кралица: съпругата на крал Фредрик от Галеаннон.

Дигън Гаунт: водач на националистите, брат на Миранда, Наследник на Новрон, затворен в Акуеста.

Доувин Траник: страж на нифронската църква, част от третия и последен отряд на патриарха, изпратен да вземе Рога на Гиляндора от

Персепликуис.

Дром: богът на джуджетата.

Дръминдор: древна джуджешка крепост, понастоящем завладяна от Ба Ран Гхазел.

Дънмор: най-младото кралство в Аврин, управлявано от крал Росуорт, част от Новата империя.

Дънстън: приятел на Ейдриън, пекар в Хинтиндар.

Дърмонт, лорд: генерал на южната имперска армия, убит в Ратиборската битка.

Едмънд Хол: професор по геометрия от университета Шеридън, който открил изгубения Персепликуис; бил обявен за еретик от нифронската църква и затворен в Короносната кула; описал пътуването си в дневник.

Ейдриън Блекуотър: едната половина на Ририя, опитен боец, Пазител на Наследника.

Ейлиуин: едно от седемте елфически племена, прословути зидари.

Елан: светът.

Елбрайт: безпризорно хлапе от Акуеста, главатар на малка банда: Майнс, Бранд и Кайн; прякор: Старецът.

Елгар, сър: рицар от Галеаннон, приятел на Гилбърт и Муртас.

Елдън: едър мълчалив мъж, приятел на Уайът Деминтал.

Емъри Дорн: млад ратиборски революционер, влюбен в Ариста, убит във въстанието.

Ерванон: град в северен Гхент, дом на патриарха на нифронската църква; някогашна столица на Империята на стюарда.

Еребус: баща на боговете; виж още **Кайл**.

Ериван: елфическа империя.

Есендън: управляващата в Меленгар династия.

Есрахаддон: магьосник, обвинен за разрухата на Старата империя, затворен в Гутария, убит от Мерик Мариус.

Естрамнадон: столицата на Ериванската империя или много свещено място.

Женвиев „Джени“ Харгрейв: херцогиня на Рочел, съпруга на Леополд, покровител на Ририя.

Замъкът на четирите вихъра: свърталището на Ерандабон Гайл в Калис.

Зимният фестивал: зимен празник, продължаващ няколко дни, приключващ със Средата на зимата — най-късият ден в годината.

Ибис Тинли: главният готвач в имперския палат.

Изкуството: магия, отбягвана заради суеверие.

Изумрудената буря: имперски кораб, на борда на който Ройс и Ейдриън служат.

Инстария: едно от седемте елфически племена, прословути воители.

Ирауондона: елфически лорд, част от племето на ловците.

Каз: мелез с човешка и елфическа кръв (калиански).

Кайл: името, под което Еребус вършел добрини на земята.

Кайн: безпризорен от Акуеста, най-добрият джебчия в бандата на Елбрайт, приятел на Майнс.

Калис: най-югоизточна от четирите нации в Апеладорн, смятана за екзотична, в постоянен конфликт с Ба Ран Гхазел.

Кенг: монета в Старата империя.

Килнар: град в южен Ренидд.

Кноб: пекар в имперския дворец.

Колнора: най-голям и най-богат град в Аврин, занимаващ се с търговия, разраснал се от кръстопътна спирка за отдих.

Корнелиус ДеЛур: богат търговец, за когото се носят слухове, че подкрепя финансово националистите и е замесен в черния пазар; баща на Космос.

Короносната кула: дом на патриарха в Ерванон.

Космос Себастиан ДеЛур: наричан още Бижутото, син на Корнелиус, глава на Диаманта.

Ланаклин: благородническа фамилия от Глъстън, противници на Новата империя.

Ланис Етелред: регент на Новата империя, бивш крал на Уоррик, убит от императрица Модина.

Леви: доктор, част от третия отряд на патриарха до Персепликуис.

Ленар Пикъринг: красивата дъщеря на граф Пикъринг и Белинда, сестра на Моувин и Денек.

Леополд „Лио“ Харгрейв: херцог на Рочел, съпруг на Женвиер.

Летен фестивал: празник в средата на лятото, честван с пикници и турнири.

Лийф: касапин и помощник-готвач в имперския дворец.

Лина Ботуик: съпруга на Ръсел Ботуик от Далгрен, майка на Тад.

Луис Гай: страж на нифронската църква.

Магнус: джудже, убило крал Амрат, саботирало кулата на Ариста, открило вход в Авемпарта, участвало в преизграждането на Уиндското абатство, обсебено от кинжала на Ройс — Алвърстоун.

Майнс: сирак от Акуеста, най-добрият приятел на Кайн, влюбен в императрица Модина.

Майрън Ланаклин: изключително начетен монах от Уиндското абатство с фотографска памет и слабост към коне.

Мандалин: столицата на Калис.

Маранон: кралство в Аврин, управлявано от Винсънт и Регина.

Марибор: богът на хората.

Медфордската битка: сражение, състояло се при делото на Ариста.

Мейсън Грамън: ковач, загинал в Медфордската битка.

Меленгар: кралство в Аврин, управлявано от Олрик Есендън, единственото независимо от Новата империя.

Мерик Мариус: бивш член на Дяманта с прякор Кътър, гений, бивш най-добър приятел на Ройс, убил Есрахаддон, планирал завземането на Тур Дел Фур, убит от Ройс.

Мир: мелез с човешка и елфическа кръв.

Миралийт: едно от седемте елфически племена, магьосници.

Миранда Гаунт: сестра на Дигън Гаунт.

Мистър Рингс: бебе миеща мечка, домашният любимец на Мърси.

Мишка: сивата кобила на Ройс, кръстена от Тракия.

Модина: императрица на Новата империя, провъзгласена за Наследник на Новрон, преди известна като Тракия Ууд от село Далгрен.

Монсеньор Мъртън: духовник на нифронската църква.

Монтмърси: любимото вино на Ройс.

Морис „Саули“ Салдур: бивш епископ на Медфорд, бивш приятел на рода Есендън, сърегент на Новата империя.

Моувин Пикъринг: телохранител на крал Олрик Есендън, най-големият син на граф Пикъринг, понесъл тежко смъртта на брат си

Фанън.

Моуиндули: могъщ магъосник.

Муриел: богинята на природата, дъщеря на Еребус, майка на Уберлин.

Муртас, сър: олбърнски рицар, син на графа на Фентин, приятел на Гилбърт и Елгар.

Мърси: малко момиченце, отглеждано от Аркадиус и Миранда.

Мъртън, монсеньор: духовник от Гхент, разговарящ с Марибор.

Напаст Ръфъсова: прозвище на гиларабрина, убит от Тракия.

Нареион: последният император на Старата империя, баща на Неврик.

Нидвалден: река, отвъд която започва царството на елфите.

Нилиндд: едно от седемте елфически племена, прословути занаятчии.

Нилнев: настоящият патриарх на нифронската църква.

Нимбус: ментор на императрицата, помощник на Амилия, родом от Вернес.

Нипър: млад кухненски прислужник в имперския палат.

Нифронска църква: почитащите Марибор и Новрон.

Новата империя: втората империя, обединила повечето човешки кралства, ръководена от императрица Модина Новронска, управлявана от сърегентите Етелред и Салдур.

Новрон: спасител на човечеството, син на бога Марибор; полубог, който сразил армиите на елфите във Великите Елфически войни; основател на Новронската империя; градител на Персепликуис.

Обердаза: гоблински шаман.

Олбърн: кралство в Аврин, управлявано от крал Арманд и кралица Адълайн.

Олрик Брендън Есендън, крал: член на управляващата Меленгар династия, син на Амрат, брат на Ариста.

Оринтайн Фелън: поет, който писал как последователностите на природата следват тези на живота.

Осгар: надзирател в Хинтиндар.

Пазител на Наследника: тешлорски рицар, телохранител на императора.

Парадният Мар: огромна алея в Персепликуис, отвеждаща към императорския палат.

Патриарх: главата на нифронската църква.

Персепликуис: древната столица на Новронската империя, наречена на съпругата на Новрон.

Персефона: съпругата на Новрон.

Пикъринг: меленгарски благороднически род, прословут с фехтовалните си умения.

Пит: дребна монета в Старата империя.

Площад на благородниците: заможен район в Медфорд.

Подземието на дните: голяма зала преди гроба на Новрон.

Предвестник: кораб, използван от Доувин Траник, Антън Булард, Бърни Дефо и доктор Леви.

Пърси Брага: ерцхерцог, главен канцлер на Меленгар, вуйчо на Олрик и Ариста, замислил смъртта на крал Амрат, убит от граф Пикъринг.

Ратиборската битка: бунт срещу империалистите.

Регина: съпругата на Винсънт, кралица на Маранон.

Рениан: някогашен приятел на Майрън, починал като дете.

Ренуик: оръженосецът на сър Ейдриън.

Ририя: двама (елфически), екип или съюз; Ройс и Ейдриън.

Розата и бодилът: кръчма в Медфорд, собственост на Гуен ДеЛанси.

Ройс Мелбърн: едната половина на Ририя, полуелф.

Росуорт, крал: владетел на Дънмор, съпруг на Фреда.

Рудолф, принц: син на крал Арманд, брат на Беатрис и Хектор.

Рупърт, крал: неомъженият владетел на Ренидд.

Ръсел Ботуик: беден селянин от Далгрин.

Ръфъс: безмилостен северен военачалник, избран да стане император на Новата империя, убит от гиларабина при Далгрин.

Серети: нифронски рицари.

Сиуард: управител в Хинтиндар.

Скъпоценна ключалка: джуджешка ключалка, която може да бъде отворена със съответстващ скъпоценен камък.

Старата империя: някогашна човешка империя, разпаднала се преди хиляда години след убийството на император Нарейон.

Стаул: тенкински боец на борда на „Изумрудената буря“, убит от Ройс в калианските джунгли.

Страж: инквизитор на нифронската църква.

Съкрушител: гоблин, специализиращ в изненадващи атаки.

Табард: туника за носене над броня, често украсена с герб.

Тад Ботуик: синът на Лина и Ръсел от Далгрен.

Тарин дол: родното село на Амилия.

Тенент: най-разпространените полустандартни международни пари. Монети от злато, сребро и мед, щамповани със съответния владетелски образ в зависимост от мястото на изсичане.

Тешлори: легендарни рицари на Новронската империя, най-великите воители на всички времена.

Тешлорската зала: сграда в Персепликуис, където живеели и тренирали рицарите.

Тибит: приятел на Майнс и Кайн, който умрял.

Тигърът от Мандалин: прозвище, дадено на Ейдриън в Калис.

Тобис Рентинуал: професор по история в Шеридън, построил катапулт, за да убие гиларабрина при Далгрен.

Томас, дякон: свещеник от село Далгрен, първи провъзгласил Тракия за императрица.

Трент: северни планински кралства, които все още не са под контрола на Новата империя.

Трепет: слаба алкохолна напитка.

Трилон: малък гоблински лък.

Уайът Деминтал: опитен кормчия, баща на Али.

Уберлин: богът на дакките и на Гхазел, син на Еребус и дъщеря му Муриел.

Умалин: едно от седемте елфически племена, жреците на Феррол.

Уоррик: кралство в Аврин, някога управлявано от крал Етелред, сега част от Новата империя.

Фанън Пикъринг: средният син на граф Пикъринг, убит от серети.

Феррол: богът на елфите.

Феърлейн, принцеса: автор на „Миграция на народите“.

Фреда, кралица: кралица на Дънмор, съпруга на крал Росуорт.

Фредрик, крал: владетел на Галеаннон, съпруг на Джоузефин.

Хартънфорд: автор на „Генеалогия на монарсите на Уоррик“.

Хивенлин: конят на Рин, името му означава „неочакван дар“ на елфически.

Хинтиндар: родното селце на Ейдриън Блекуотър.

Цензари: магьосници в Старата империя.

Цензариум: домът на магьосниците в Персепликуис.

Черният диамант: международна гилдия на крадци със седалище Колнора.

Ърма Евъртън: фалшиво име, с което Ариста се представя в Хинтиндар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.